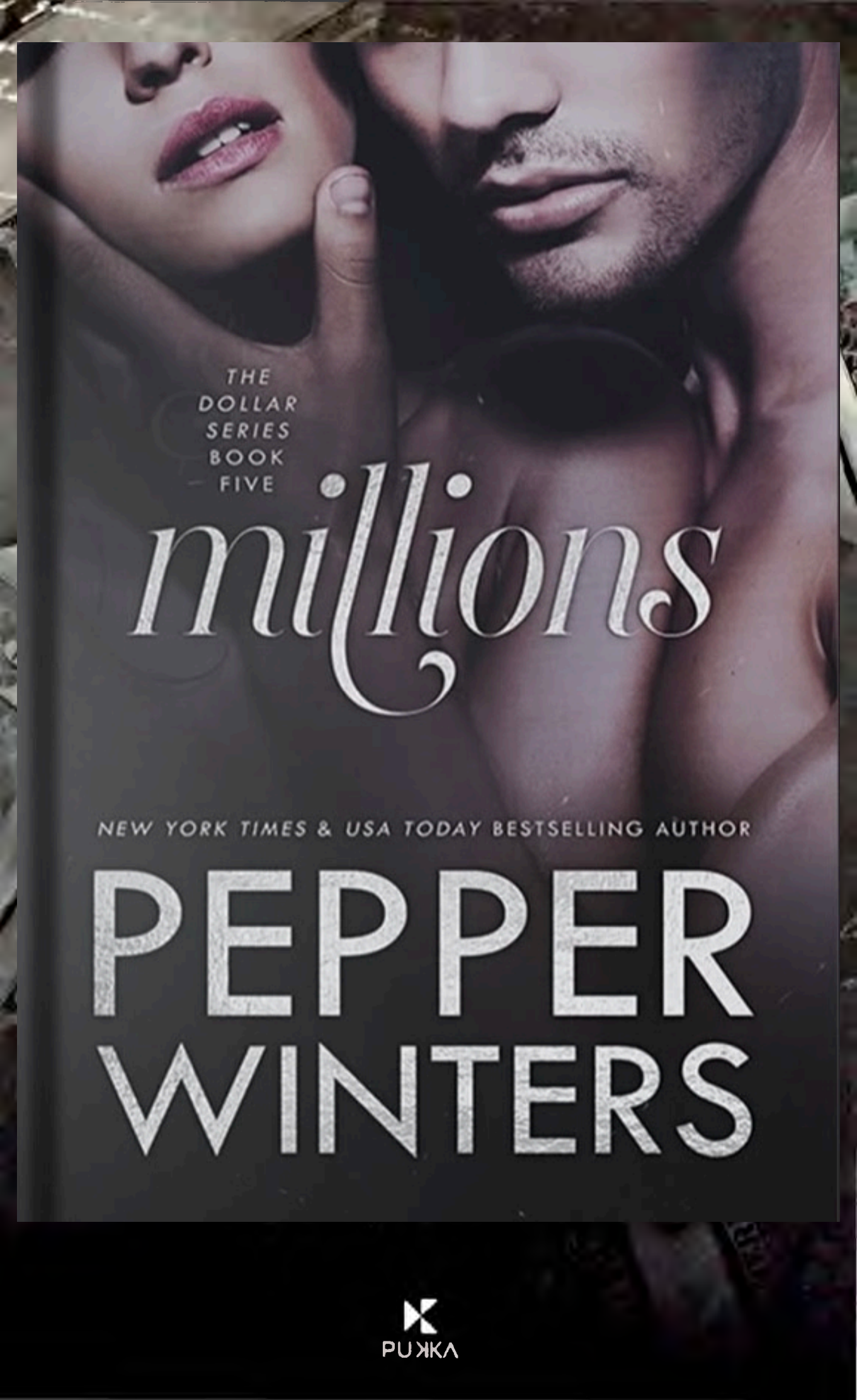

THE
DOLLAR
SERIES
BOOK
— FIVE

millions

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PEPPER
WINTERS

değerliyim...
once öldüğümü söylüyordum
şarkındayım ama...
unutmayacağım...
belirli olaylar...

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI PEPPER WINTERSTAN
NEFİS BİR KARANLIK AŞK ROMANI...

belirli...

**"Aşk verilmiş, alınmış ve şimdi de... çalınmıştı.
Kimse bir hırsızdan çalamaz, özellikle de benden ve ben,
son nefesime kadar benim olanı savunacağım.**

**Mesele benim neyi feda etmeye
hazır olduğum değil, onu kimin hak ettiği..."**

...

**Bir zamanlar, aptal gibi Elder'ı kendime âşık edersen,
her şeyin mükemmel olabileceğine inanmıştım.
Şimdi ben kaybolmuştum, o benim peşimdeydi ve
her şey bizim mutlu sonumuzdan çok uzaktı.
Bana kalbini vermişti, ben de ona bir söz vermiştim ama
gerçek aşkın başkaları için kutsallığı yoktu.
Savaş yaklaşıyordu, felaket yaklaşıyordu ve ben
savaşmadan pes etmeyecektim.**

Elder benimdi.

Ben de onunum.

Ve kimse bizi ayıramazdı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

millions

Orijinal Adı: Thousands (Dollar#5)

Pepper Winters

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Tuba Özkat

Editör: Dila Öz

Düzeltilti: Gülsena Karaca

Son Okuma: Damla Çağlı

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Aralık 2025

ISBN: 978-625-93812-7-5

Sertifika No: 73186

Copyright © 2016 by Pepper Winters

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.*Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkırıan Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

millions

PEPPER WINTERS

Çeviren: Tuba Özkut

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

ÇALMA LİSTESİ

Indebted by Blue Boy Jack

Rag'N'Bone Man - Human

Rag'N'Bone Man - Skin

Clean Bandit - Symphony feat. Zara Larsson

Sia - To be human

Ed sheeran - Shape Of You

Alessia Cara - Stay

Martin Garrix, Troye Sivan - There For You

Shawn Mendes - Mercy

Scars to your beautiful - Alessia Cara

Don't Let Me Down- The Chainsmokers ft. Daya

Rag'N'Bone Man - Life In Her Yet

Millions

*“Aşk verilmiş, alınmış ve şimdi de... çalınmıştı.
Kimse bir hırsızdan çalamaz, özellikle de benden ve ben,
son nefesime kadar benim olanı savunacağım.
Mesele benim neyi feda etmeye
hazır olduğum değil, onu kimin hak ettiği...”*

Bir zamanlar, aptal gibi Elder'ı kendime âşık edersem,
her şeyin mükemmel olabileceğine inanmıştım.
Şimdi ben kaybolmuştum, o benim peşimdeydi ve
her şey bizim mutlu sonumuzdan çok uzaktı.
Bana kalbini vermişti, ben de ona bir söz vermiştim ama
gerçek aşkın başkaları için kutsallığı yoktu.
Savaş yaklaşıyordu, felaket yaklaşıyordu ve ben
savaşmadan pes etmeyecektim.
Elder benimdi.
Ben de onundum.
Ve kimse bizi ayıramazdı.

UYARI YAZISI

Millions (Dollar #5) bir karanlık romantizm. Parlak zırhlı şövalye yerine canavar kıyafetleri giyen bir adama âşık olmak size itici geliyorsa lütfen okumayın. Bu bir peri masalı *değil*. Bu, edebi karanlığı ile birlikte beş kitaplık bir serinin beşinci kitabı. Lütfen bütün cevapların verilmediğini ve her karakterin görüldüğü gibi olmadığını unutmayın. Melek gibi giyinen canavarlar ve canavarların postunda saklanan melekler var.

Teşekkürler.

GİRİŞ

SELIX

HAYAT KİMSEYE ADİL DAVRANMAZDI.

Sadece bazı günler nazik *davranıyormuş gibi* yapardı. Hediyelerle birlikte iyilikler sunar, hayaller ve fanteziler vaat eder ama bir saniye sonra hepsini geri alırdı.

Gerçek buydu.

Ben bunu biliyordum. Elder da biliyordu.

İkimiz de dünyanın gerçek yüzünü görüyor, birçok yalanının üstesinden geliyorduk. Sanırım bu yüzden New York sokaklarında ilk karşılaştığımızda ondan nefret etmiştim. O da benimle aynı eziyeti, aynı acıyı, aynı ağır utancı taşıyordu. *Nefret ve öfkeye dönüştürdüğümüz utancı.*

Bölge ve sahip olduğumuz şeyler yüzünden tartışırdık. Bazen de bizi tamamen terk etmiş olan evrenin, bize verdiği acılardan bıktığımız için kavga ederdik.

İnsan ırkının, doğası gereği benzer özelliklere sahip diğer kişilerden nefret etme eğiliminde olduğunu söylerlerdi. Birisi seninle aynı öfkeye sahipse, bu gerçeği kabul etmek yerine ondan sadece nefret ederdin. Seninle aynı bacaklara sahipse, bacaklarının çok kısa olduğunu söylerdin. Seninle aynı burna sahipse, ne kadar orantısız olduğuna takılırdın. O kişiden nefret ettiğin için değil, ruhunun dile gelmeyen bir köşesinde, *kendinden* nefret ettiğin için yapardın bunu.

Hepimizin ölümcül kusuru, kendimizi hedef almaktı. Sana kendini hatırlatan diğer insanları irdeleyerek aslında kendini irdeledin.

Garipti ama bir yandan da çok doğruydı.

Elder bana kendimi hatırlatıyordu, bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Ben ona kendisini hatırlattığım için o da benden nefret ediyordu.

Birbirimizi döverken aslında dövüştüğümüz kişiler kendimizdik. Ta ki bir gün... bastırdığımız o *kendinden nefret etme* duygusu sonunda pes edene ve kendimizde en çok nefret ettiğimiz şeyin, hayatta kalmak için en çok ihtiyacımız olan şey olduğunu fark edene kadar.

Bu aydınlanmanın ardından, bir dostluk ateşkesi şekillendi. En azından dostluğa benzer bir şey olduğu da söylenebilirdi. Birbirimizi öldürmeye çalışmayı bırakmıştık. Düşmanlardan, birbirinden pek de hazzetmeyen tanıdıklara dönüşüp ondan sonra da yavaş yavaş yoldaşlığa geçmiştik.

Bu geceye kadar Elder'da hâlâ kendimi görüyordum. Gözlerinde geçmişimi, kalbinde ise kendi kalp kırıklığımı görüyordum. Ama Hawksridge Hall'da gölgelerde durup onun Pimlico ile dans etmesini izlerken en sonunda onun değiştiğini kabul etmek zorunda kaldım.

O artık benim gibi değildi ve ben onunla ilgili hiçbir şeyden nefret etmiyordum çünkü artık onun bana benzer hiçbir tarafı kalmamıştı. O kendi kurtuluş ve kabullenme yolculuğuna başlamıştı. En sonunda trajediyi kahrolası aşkla değiştiriyordu.

Asla satın alamayacağı veya çalamayacağı bir şey bularak beni geride bırakmıştı. Onun için mutluydum ama aynı zamanda onu deli gibi kıskanıyordum.

Benim yıllar önce kaybettiğim şeyi bulduğu için onu çok kıskanıyordum.

Hem en iyi arkadaşı hem de partneri olacak tek bir kişiyle birlikte yüzleşeceği başarısızlıklar ve iyileşmelerle dolu bir ömrü olacağı için kıskanıyordum.

İşsiz kalmıştım.

Artık onun aynası değildim, hatalarını ona geri yansıtmıyordum.

Yine yalnızdım ve çok uzun bir süredir görmezden geldiğim şeylerin altında boğuluyordum.

Arabanın boş olmasına minnet ederek Pimlico ve Elder'ı bıraktıktan sonra havada kalan seks ve şampanya kokusuna burun kıvırdım.

Onlar arabadan inip iskeleye tırmanalı sadece birkaç saniye olmuştu; bedenleri birbirine dolanmıştı ve kalpleri hastalıklı bir şekilde aşkla doluydu. Ama zaman, bana sanki hep yalnızmışım gibi hissettirmenin her defasında bir yolunu buluyordu.

Bir bakıma, öyleydim.

Yıllardır kayıptım ve şimdi onlar birbirlerine iğrenç bir şekilde bağlanmışken, neşeyle üstüme çöken anıları silip atacak kimsem yoktu.

Yarın, Prest'ten tam olarak neyin değiştiğini öğrenecektim. *Sefalet dolu bir hayata nasıl siktir çekip kendinden geriye kalan her şeyi, kurtardığı kızın yoluna nasıl serdiğini.* Ama bu gece, kendi başıma kalmaya niyetliydim. Tam da olması gerektiği gibi.

Arabayı rıhtıma doğru sürerken güvertede gülüşen Pim ve Elder'ın aşk sarhoşu aptallar gibi sendeleyerek odalarına doğru yürümelerine bir kez daha baktım.

Üzerlerine bir martı pislese dahi farkına varmayacaklarından emindim.

Aptallar.

Gözlerimi devirip gaza bastım ve Hayalet'in etkileyici uzunluğunu hızla geçerek arabayı park ettim. Yatın yan tarafı genişçe açılmış durumdaydı, ağır rampada dönüp aracı geminin göbeğine nazikçe indirdim.

Karadan denize geçiş, her zaman olduğu gibi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Elder'ın aksine -ki onun yarı balık olduğuna yemin edebilirdim- ben okyanusu sevmezdim. Ayaklarımın altındaki dengesizlik hoşuma gitmiyordu. Toprağın sağlamlığını ve çeliğin sertliğini tercih ederdim.

Ama büyük ikramiyenin çıktığı bir piyango biletini çaldığı ve benim de onu, bileti sadece ödünç aldığına -hatta doğrudan sahiplendiğine- ikna ettiğim gecede kaderimiz tamamen değişmişti. Elder, beni yeni bir fırsatı keşfetmeye davet etmişti. *Kendi isteğimle evsiz kalmak, sahip olduğum onca şeyden sonra kendimi boş bir hayatla cezalandırmak mı? Yoksa onun yanında durup bana ait olmayan bir savaşta savaşmak mı?*

Bazı erkekler buna hayır derdi. Özellikle de Elder'ın ölmesini isteyen bir grup olduğu ve onu bulduklarında neredeyse kesin olarak yaralanacakları gerçeğini öğrendiklerinde bunu kesinlikle reddederlerdi. Ama her şeyin koca bir yalan olduğunu bilirken... neden bir hayatın yanılsamasına tutunacaktım ki?

Artık hiçbir değerim kalmamıştı. Onurumu kaybetmiştim, uğruna savaşacağım birileri ya da gidecek bir yerim yoktu.

Yalnızdım ve onunla yalnız kalmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Belirlenen alana park edip motoru kapattım ve arabadan çıktım. Duvardaki bir düğmeye bastım, otomatik takozlar yerden yükseldi ve fırtına sırasında arabanın kaymasını önlemek için dört tekerleğin etrafına sıkıştı.

Anahtarı, her türlü oyuncacı düzenli bir şekilde asmak için tasarlanmış kancaların bulunduğu dolaba koyduktan sonra iki elimi saçlarımın arasına geçirdim ve iç çektim.

Şoförlük görevim tamamlandı.

Elder benden böyle işler yapmamı istiyor değildi. Başkalarının ihtiyaçlarını kendiminkilerin üstünde tuttuğumda ve kendim dışında birisi için neler yapabileceğime kafa yorduğumda, anılarımın beni o kadar kolay bulamadığını fark etmiştim.

Saçımdan bir saman parçası uçtu. Bu da Elder'ın Pim'e ağza alınamayacak şeyler yaptığı sırada *benim* ne yaptığımı hatırlattı.

Kadının adını bilmiyordum. Yüzünü görmemiştim. Tek hatırladığım, taktığı maskenin örümcek ağına benzediği ve gümüş ipliklerin sabah çiyi gibi parladığıydı. Elbisesi de gümüş paneller ve ışıltılı boncuklarla aynı illüzyonu sürdürmüştü.

Sık sık birinin eşlik etmesini arzulamazdım ama bir iki defa dans ettikten sonra bana etrafı gezdirmeyi teklif etmişti. Gerçi onun da mekânı benden iyi bildiği yoktu.

Sonumuz ahırda bitmişti, yan bölmedeki bir at bizi izlerken tavşanlar gibi sikişmiştik. Soyunmamış, birbirimizi tekrar görmek istememiştik. İkimiz de birbirimizi düşüncesizce eşlik etmek için kullandığımızı biliyorduk ve bittiğinde de birbirimizin acısını biraz olsun dindirdiğimizin mutluluğuyla minnettar bir öpücükle ayrılmıştık.

Asansöre binip odama gitmeliydim. Ahırda yaptığım seksin izlerini yıkamalı ve uyumalıydim. Böylece sabah Prest'in kıcını tekmelemeye hazır olabilirdim.

Ancak henüz okyanusun esiri olmaya hazır değildim.

Biraz daha ayaklarımın altında toprağı hissetmek istiyordum. Özgür olmak istiyordum, geçmişimin pençeleri gelip beni bulduğunda ve müstakbel gelinimle aynı gece ölmüş olmayı dilediğimde, içeride kapana kısılip kalmak istemiyordum.

Açık garaj kapısına doğru adım attım, arkamdan kapıyı kapatıp kilitlemek için düğmeye bastım, ardından yattan çıkıp iskeleye geçtim.

Yukarıda yıldızlar parılıyordu.

Böyle açık havalar sigara içmeyi özlememe neden oluyordu. Alışkanlığımı yıllar önce bırakmıştım. Kısmen kendi isteğimle ama çoğunlukla maddi imkânsızlıklar yüzünden olmuştu. Sigara içmemenin daha iyi olduğunu biliyordum ama bu gece nikotinin karıncalandıran hissini ve mide bulandırıcı heyecanının özlemini çekiyordum.

Beni meşgul edecek bir içki ya da dikkatimi dağıtacak kimse olmadığı için rıhtımda dolaşmaya başladım ve bir deponun yanına yığılmış ev kadar yüksek boş sandıkları gördüm.

Mükemmel.

Üstüne tırmanıp görünmez olabilirdim, Hayalet'in güzel ışıklı pencerelerini özgürce inceleyebilir ve düşüncelerimi derinlere gömmek yerine, onların altında boğulabilirdim.

Ayakkabılarımı çıkarıp geçmişimin sokak hayatımdan kalan kısmının kemiklerime işlemesine izin verdim ve kasaların üzerine atladım. Kasaların üstüne tırmanıp zirveye ulaşmam sadece birkaç saniye ve birkaç atlayış kadar sürmüştü.

Zirveye ulaşıp ağır ağır oturduğumda kalp atışlarım değişmedi.

Hayalet bu açıdan gerçekten çok güzeldi, kendisini yok etmeye çalışacak herkesi ortadan kaldırmaya hazır karanlık bir deniz tanrıçası gibi yükseliyordu. Dünya sakinleşti, gece sessizleşti, nefesim nihai huzuru bozan tek şeydi.

Ve o beni orada buldu.

Her zaman yaptığı gibi.

Sevdiğim kadın ve plansız hamileliğin onu öldürmesi. Geçmişin beni ele geçirmesine izin verdim, onu benden çalan doğmamış

bebeğe karşı hissettiğim acımasız nefretin beni derinliklere sürüklemesine müsaade ettim ve savaşın gelişini duymadım.

Dibe doğru düştüm, kanın ve kalp kırıklığının son anlarıyla kıvrandım. Gözyaşlarımın yakıcılığına karşı yüzümü buruşturunca ona ruhumu bile verebilecekken, o bu dünyadan ayrıldıktan sonra bile yaşamaya devam etmemi hayıflandım.

Sık sık acıma kapılmazdım. Kendime acımdan ve kendimi suçlamaktan tiksiniyordum.

Ama bu akşam, arkadaşım diyebileceğim bir adamın gerçek aşkı bulmasını izledikten sonra kelimenin tam anlamıyla paramparça olmuştum. Bana tekrardan kendisinin neyi kazandığını, benim neyi kaybettiğimi ve artık ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatmıştı.

Artık aynı değildik.

Kulaklarım hayalet sesler ve ruhani çığlıklarla doldu. Doktorlara bir şeyler yapmaları için yakarışlarımla. Başarısız olduklarında yağdırdığım tehditlerimle. Hiçbir şeyim kalmadığında ettiğim küfürlerimle.

Acı veren işkence anılarıma o kadar takılmıştım ki, ilk silah sesini kaçırdım.

Ve ikincisini de.

Mermilerin *ta-ta-ta-ta* sesleri, hafif akıntının şapırtısı ve hatların çatırtısına karıştı.

Parmaklarım geçmişte dökülen kanla kayganlaştı. Dudaklarım geçmişteki çığlıklarım yüzünden aralıktı. Ciğerlerim havasızdı, onu bulmak için ölmeye hazırdım ve günlük ıstıraba rağmen nefes almaya devam edecek kadar da inatçıydım.

Her zerremle özlediğim kadının hayaletini kucaklarken zamanın nasıl geçtiğini unuttum.

Ama sonra bir silah sesi daha geldi.

Bu seferki gelgit ya da yatla örtbas edilemedi.

Bam.

Ses körfezde, saat kulelerinde ve gemi direklerinde yankılandı.

Bam.

Bam.

Bam.

Gözlerim birden açıldı.

Siktir, ne olu-

Bir çığlık.

Bir bağırış.

Bir su sıçraması.

Kahretsin, bizi buldular.

Sandıkların üzerindeki yerimden atlayarak rıhtıma indim ve hızla koşmaya başladım. Karanlığın içinden süzülerek yatın ön tarafına doğru koştururken çoraplı ayaklarım yaklaştığıma dair hiçbir ses çıkarmıyordu. Küçük bir teknenin motoru çalıştı, gürültüyle homurdanarak gece göğünü leş gibi mazot kokusuyla doldurdu.

Birisi motoru hızlandırıp süratle ileri doğru giderken motorun sesine Fransızca mırıldanmalar karıştı. Kaputa resmedilmiş bir serçe resmiyle arkada uzanmış kırmızı ve mavi giysili bir figürün görüntüsünü yakaladım.

Pimlico?

Siktir, olamaz... Sadece birkaç dakika oturmuştum. Güven-deydiler. Çevrelerinde ne olup bittiğini bilmez bir halde, iğrenç şekilde âşıklardı-

Pusuya düşürülmüşlerdi.

Siktir!

Hız teknesi süratlendi, kara dalgaların üzerinde sıçrayarak hızla ilerledi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Peşinden yüzmem

imkânsızdı. Onu vurmak için kullanabileceğim bir zıpkınım da yoktu.

Beyaz sular rıhtıma doğru çalkalanırken çaresizce koşuyordum. Pimlico'yu yakalamışlardı ama Prest neredeydi?

Geldiğim yolu hızla aşarken bu lanet yatın bu kadar uzun olmasına küfrederek oksijen eksikliğiyle nefes nefese kaldım.

En sonunda iskeleye ulaştığımda korkuluğu yakaladım ve keskin bir dönüş yaptım, ayak parmaklarımı basamaklara geçirip güverteye doğru koştum.

Dehşetle buz kestim.

Ses yoktu.

Çalışan yoktu.

Hayat yoktu.

Herkes hangi cehennemdeydi?

Güverte üzerindeki birçok saklama noktasına konulmuş bir silahı kaparak Prest'in odasına doğru atıldım.

Silahın horozunu çekip parmağımı tetiğe koydum. Hazırdım.

Odasının kapısı ardına kadar açıktı. Cilalı güverte kanla kaplıydı. Odasında cesetler vardı.

Kırmızı eldivenli, siyah kıyafetli adamlar.

Chinmoku.

Eğer onlar öldüyse... Prest hangi cehennemdeydi?

Ahşap zeminde kayarak korkuluğun dik konumda durduğu kenara doğru koştum. Merdiven aşağıya, suya doğru atılmıştı.

Piç heriflerin Pim'i kaçırdıkları yere doğru baktığımda arkadaşım dediğim adamı buldum.

Aşağıda, gümüşü ay ışığının ve ara sıra rıhtım ışıklarının düşmesiyle zar zor fark edilebilen Elder, nefes nefese ve öksürerek zayıf bir şekilde suda duruyordu. Yüzü buruşmuştu ve eliyle kolunu sıkıca kavramıştı.

Suya batıyordu.

Yeniden suyun üstünde belirdiğinde bariyeri sımsıkı kavradım. Ağzını kocaman açmıştı ve gözleri kapalıydı, hayata zar zor tutunduğu belliydi.

Hayatta kalmaya öyle odaklanmıştı ki beni görmedi ve tekrar suya battı. Ve tekrar. Bacakları onu suyun üstünde tutamayacak kadar güçsüzdü.

Birkaç dakika sonra yorulup boğulacaktı. Birkaç dakika sonra ölecekti ve ben yine yalnız kalacaktım.

Sikerler, öyle bir şey olmayacak.

Silahı güverteye atıp ceketimi ve pantolonumu çıkardım, aceleyle gömleğimi yırtarken düğmeler her yana saçıldı. Prest'in birkaç dakikası olabilirdi ama benim sadece birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Üzerimde *boxer* dışında bir şey kalmayana dek soyundum ve kendimi yatın kenarından attım.

Çalışanların nerede olduğunu veya neden yatak odasının zemininde kanlar içinde ölü Chinmokular olduğunu düşünmedim. Pimlico ve onu kaçırان kişi hakkında endişelenmedim. Elder, bu dağılmış ailenin kilit noktasıydı ve benim önceliğimdi.

Çok yakına düşerek biraz daha ıslanmasına neden oldum.

Nefes nefese kaldı ve öksürdü, çalkantılı dalgaların altında battı.

Geri çıkmadı.

Eğilerek daldım, soğuk bedenine elim değdiğinde onu yüze çıkardım. Ağzı havayla buluşur buluşmaz inledi ve nefes aldı, onu kurtarma pozisyonuna getirdiğimde acı içinde bağırdı. Yüzünden deniz suyu akarken kolumu göğsüne doladım ve nefes alabilmesi için çenesinin yukarı doğru kaldırıldığından emin oldum.

Sırtüstü yüzerek iskeleye doğru ilerledim.

Bacaklarım onun bacaklarından birine çarptığında acı içinde bağırdı, yüzünde işkence çekermiş gibi bir ifade vardı. “Lanet olsun, Selix. Hangi ce-cehennemdeydin?” Şok ve soğuktan dişleri takırdıyordu, kanı yağ gibi akıyordu.

Ona anlık bir zayıflığa kapıldığımı ve daldığımı söylemeyecektim. O savaştayken hainlik ettiğimi itiraf etmeyecektim. “Şimdi buradayım.”

“Benim için endişelenme. Onların peşinden git-” Öksürüklerle boğuştuğu sırada daha fazla acı hissedince irkildi. “Onu kaçırdılar.”

Tekneden ya da motorunun sesinden eser olmayan karanlık ufka baktım. Sanki o hiç var olmamış gibiydi. Mazotun kokusu bile tuzlu bir hiçliğe karışıp yok olmuştu. “Onlar gitti, Prest.”

“Gitmiş olamazlar. Onu alamaz-” Bacaklarım bir kez daha onun bacaklarına çarptığında inledi, ben iskeleye yaklaşırken bacakları ağır şekilde sallanıyordu. “Onu alamazlar.”

Parmaklarımı geçirdiğim koltukaltından elimin üzerine sıcak kan akıyordu. Yeteri kadar kurşun yarası gördüğüm için acilen okyanustan çıkarılması gerektiğini biliyordum. Sakin ve soğukkanlı kalması gerekiyordu. Önce kendisiyle ilgilenmeli, sonra Pim için endişelenmeliydi.

“Sana odaklanalım.” Dişlerimi sıkıp daha hızlı yüzdüm, hayat enerjisinin hızla kaybolduğunun gayet farkındaydım. “Sonra ona odaklanacağız.”

“*Tanrım!*” Kolumu sıkıttığım yere doğru eğildi. “Siktir, acıyor.”

“Neresi acıyor?” Kolundaki kurşun yarasının en büyük sorununu mu yoksa en küçük sorununu mu olduğunu göremiyordum.

“Her şey acıyor.” Ben son mesafeyi alıp onu kendime doğru çekerken yanlışlıkla parmaklarımı ağırlı bir noktaya bastırdığımda kükredi.

Michaels hangi cehennemde?

Acilen doktora ihtiyacı vardı.

Onu arabaya atıp en yakın hastaneye gidebilirdim ama başaramazsa ne olacaktı? Cildi masmaviydi. Dudakları adeta gece gibi karaydı.

Rıhtıma vardığımda smokinli, sırlıklam kışını oradan nasıl çıkaracağımı kısa bir süre düşündüm. Ne yaparsam yapayım yaraları çok acıtacaktı.

Ama endişelerim boşunaydı.

Parmaklarımı acil durum merdiveninin basamaklarına atıp ilk basamağı çıktığımda, Elder'ın gözleri geriye döndü ve kollarımda solgun bir cesede dönüştü.

Elimi burnunun altına koyup nefeslerini kontrol ederken kalbim durdu; hiçbir şey olmamasından korkuyor, herhangi bir şey olması için yalvarıyordum.

Ölmediğini, sadece bilincini kaybettiğini gösteren yumuşak bir sıcaklık çıktığında nezaketi bir kenara bırakarak daha hızlı çalıştım.

Yaralı bedenini merdivenlerden yukarı taşıdım. Onu iyi yalananmış bir balık gibi rıhtıma attım. Islak ve bitkin bir halde, yanında ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Uyanmadı. Ama kalbi, vücudundan dışarı giderek daha fazla kan pompalamaya devam etti; yavaşça altında birikiyor, dalgaların içine siyah siyah damlıyordu.

İşim bitmemişti.

Zamanı neredeyse tükenmişti.

Ayağa kalkarak eğildim ve sessiz bir özürle işe yaramaz, ölmekte olan bedenini omzuma attım.

Ölümle, sevdiğim başka birini daha almaması için anlaşma yaptım ve iskeleye doğru uzun yolculuğa başladım.

Ölüm, müstakbel karımı ve doğmamış çocuğumu almıştı.

Arkadaşımı almayacaktı.

En azından bugün almayacaktı.

BÖLÜM BİR

ELDER

AĞRI.

Hassas, rahatsız edici bir ağrı.

Dudaklarım nefes almak için aralanırken gözlerim hızla açıldı. Hatırladığım son şey, boğulduğumdu. Vurulduğum yerden sızan kan suya karışırken kadınımı çalan hız teknesinin homurtusuyla suda süzülüyordum.

Lanet olsun, Pim.

Hızla kalkıp oturmamla ağrı keskin bir acıya dönüştü. Haykırarak tekrar sırtüstü yatağa devrildim.

Hangi cehennemdeyim ben?

Bulanık gözlerimi kırpıştırarak şu anki cehennemimi inceledim. Çarşaf lar benim gibi kokuyordu, duvarlar tanıdıktı, mobilyalara aşinaydım.

Benim odam.

Bir dakika... En son burada bulunduğumda Pim, Chinmoku tarafından esir tutuluyor ve ben de hayatım pahasına savaşıyordum. O savaş sayesinde, odada epey dekorasyon değişikliği olmuştu.

Haliya bakmak için kalkıp oturmaya çalışırken kan lekeleri ve şişmiş cesetler, parçalanmış mobilyalar ve yırtık perdeler görmek için kendimi hazırladım.

Ancak bir suç mahalli yerine, steril bir odayla karşılaştım. Havada keskin bir çamaşır suyu ve endüstriyel temizlik maddesi kokusu vardı, halı yıkanmış olduğu için bazı yerleri hâlâ ıslaktı.

Mücadele veya katliam izi yoktu.

Her şey düzelmişti.

Her şey aynıydı.

Rüya mı görmüştüm? Kötü bir ot içip Pim'in kaçırıldığı, hayatımı tek başına mahveden Fransız bir pislik tarafından vurduğum bir kâbusa mı inanmıştım?

Eğer öyleyse, neden her şey bu kadar acıtıyordu?

Dışarıdan ayak sesleri geldi. Açık kapıya öfkeyle baktım, kaslarım gerilmiş ve savunmaya hazırdı.

Hayalet'te olabilirdim ama diğer her şey yabancıydı. Vücudum da buna dahildi.

"Ah, uyanmışsın. Zamanı gelmişti." Selix, elinde çatal bıçak takımı ve buharlar çıkan bir kâsenin bulunduğu bir tepsi ile içeri girdi. "Michaels bir süre baygın kalacağını söyledi ama saatler oldu, Prest."

"Ne-" Öksürdüm; boğazım tuz yüzünden yanıyordu.

Boğulmuş muydum? Burası, bedenim denizin dibinde kabuklu hayvanlar tarafından kemirilirken ruhumun hayatta olduğunu sandığı araf mıydı? Ve eğer ölmemişsem, beni kim bulmuştu? Nasıl hayatta kalmıştım?

Pim nerede?

Aptal beynim soru üstüne soru üretiyor, her küçük ayrıntıyı *hemen* öğrenmeyi talep ediyordu.

Stres vücudumu sararken kalbim hızlandı. "Ne oldu?" Sesim gemi enkazları ve dalgaların sürüklediği odun parçalarıyla doluymuş gibi çıkınca yüzümü buruşturdum.

“Chinmoku seni buldu.” Selix yatağıma doğru yürüdü ve tepsiyi masanın üzerine koydu. “Sonra bir Fransız piçi gelip Chinmoku’yu bıçtı, seni vurdu ve Pim’i aldı.”

Sonuç olarak kötü ot yüzünden değildi.

Siktir.

“Bunları biliyorum,” diye tersledim. “Demek istediğim, o zamandan bu yana ne oldu? Sen neredeydin? Pim’i buldun mu? Ne kadar süredir baygındım?” Acıyla dolu vücuduma bakarak örtüyü kaldırdım ve incelemeye başladım.

Siktir.

Çıplak vücudumda, artık tanıdığım batı-doğu karışımı bronzluk yoktu, onun yerine çok sayıda morluk, çürük ve travma vardı. Pim ile ilk tanıştığımızda nasıl görünüyorsa, şu an ben de öyle görünüyordum.

Ejderha dövmem kaburgalarımı, omuzumu ve sol pazımı saran bandajların altında gizlenmişti. Sağ elimin yüzükparmağı atelde, sol kolum askıdaydı ve ayak bileğim de bir destekle sarıtilenmişti.

Tibbi malzemelerin esiri olmuştum.

Selix boğazını temizledi.

Gözlerim onun gözlerine kaydı. Vücudum milyonlarca parçaya bölünmemiş gibi davranarak örtünün üzerime geri örtülmesine izin verdim.

“Açıkla,” diye tısladım.

Bu haldeyken Pim’in peşine nasıl düşebilirdim ki?

“Onların gittiğini duydum. Senin denize düştüğünü fark ettim. Sen boğulmadan önce sana ulaşmayı başardım.” Ensesini ovuşturdu. “Üzgünüm, Prest. Daha erken gelip onu almalarını engelleyemediğim için üzgünüm.”

Pim ve ben pusuya düşürüldüğümüz sırada her ne yapıyorsa, bu onun suçu değildi. Dikkat etmediğim için tamamen benim suçumdu. Pim'in kaybıyla ilgili onu suçlasam da beni denizden çekip çıkarmıştı. Bir insanı kurtarmıştı. Ne yazık ki, yanlış kişiyi kurtarmıştı.

Ona hem teşekkür edip hem de lanet okumadan önce Michaels boynunda stetoskop, elinde siyah çantasıyla kapıdan içeri girdi. "Selix bana hayatta olduğunu söyledi."

"Hayattayım, evet. Ama beni iyileştirmezsen sen çok uzun süre hayatta kalamayacaksın." Kırık bedenimi işaret ederek homurdandım. "Bu lanet şeyleri üstümden çıkar."

Michaels çantasını yatağın üzerine koydu ve sağlam bacağımı dürttü. "Korkarım henüz çıkaramayız."

"Çıkarmak zorundasın çünkü Chinmoku'yu avlamalı ve Fransız piçlerini katletmeliyiz."

Selix kollarını kavuşturdu. "Pim'i kaçıran adamları takip ediyorum. Bu işin peşini bırakmayacağım, söz veriyorum. Senin tek yapman gereken dinlenmek."

"Yanlış. Tek yapmam gereken bu lanet olası yataktan çıkmak."

Ona güvenmediğimden ya da sözünü takdir etmediğimden değildi. Eğer Selix onları bulmak için bir şeyler yaptığını söylüyorsa, bunu yaptığından hiç şüphem yoktu. Ama bu, hızla artan öfkemi durdurmuyordu. O tüm işi yaparken ben burada yatmayacaktım. Yardım kabul etmekte hiç iyi olmamıştım. Ve kesinlikle şimdi de başlamayacaktım, sevdiğim kadın tehlikeyken olmazdı.

Pim'i hayal kırıklığına *ben* uğratmıştım. Bunu *benim* düzeltmem gerekiyordu.

Michaels birkaç hap çıkardı ve yatağımın başucundaki su bardağını aldı. "Bunları al."

“Sen bana cevap verene kadar hiçbir şey almıyorum.”

“Şunları iç, *sonrasında* sana istediğin cevapları vereceğim.”

Ağrı kesicilere odaklandığımda kafam zonkladı. Ağrılarım yüzünden düşüncelerimin darmadağınık olduğunu inkâr edemezdim. Eğer acımı görmezden gelebilirim, belki daha iyi bir iş çıkarabilirdim. *Daha hızlı. Daha temiz.* Gün bitmeden Pim'i bulurduk ve onu çaldıkları için adamların kalplerini söktüğümde, çeteleme iki cinayet daha eklemiş olurum.

Hapları alıp ağzıma attım ve susuz bir şekilde yuttum. Michaels'a dik dik bakıp pazarlığın kendine düşen tarafını yerine getirmesi için tek kaşımı kaldırdım.

Başını sallayarak konuşmaya başladı. “Bir süre ameliyatta kaldın. Buraya yakın bir hastaneden ekstra yardım istemek zorunda kaldım. Bu arada, fatura oldukça yüksek olacak. Sadece önceden haber vereyim dedim.” Gülümsedi ama ben dik dik bakmaya devam edince, hastalıklarımın özetini sıralamaya başladı. “Mermi omzuna isabet etmiş. Birkaç bağ yırtılmış, bu da eklemimin sıkıntılı olabileceği anlamına geliyor ama elimden geleni yaptım. Saç çizgindeki dikişler bir hafta içinde alınacak. Kalın kafatasın görünse de sadece yedi dikiş atmak zorunda kaldım, bu yüzden kendini şanslı say. Dirsek tendonlarını aşırı germişsin. Bu yüzden iyileşme sürecinde ciddi bir güçsüzlük ve ağrı hissedeceksin, tam hareket kabiliyetini geri kazanmak için fizyoterapiye ihtiyacın olacak. İki kaburga kemiğin çatlak, böbreklerinde muhtemelen ezilme var, yüzükparmağın kırık ve tabii çatlamış ayak bileğini de unutmamak lazım.” Selix'e bakarak, “Bir şey atladım mı?” diye espri yaptı.

Selix omzunu silkti. “Sikeyim, bana mı soruyorsun? Arkadaşımdan ziyade market alışverişinden bahsediyor gibisin.”

Ona bir bakış attım, arkadaşlığımıza atıfta bulunmasının ve alaycı tavrının bu sinir bozucu anı daha katlanılır hale dönüştürmesini takdir ettim.

Michaels ellerini ceplerine soktu. “Bak, her şeyi göz önünde bulundurursak saldırıya uğradıktan ve silahlı bir saldırıya maruz kaldıktan sonra olması gerekenden daha iyi durumdasın.”

Beklediğinden *daha* mı iyiydim? Tanrım, işe yaramaz bir haldeydim.

Kahrolası bir kötürümdüm.

Sabit kalmaktan ve hareket etmemekten hep nefret etmiştim. Beynim hep daha hızlı bir frekansta çalışıyordu; onunla aynı hızda hareket etmekten başka seçeneğim yoktu. Yatakta yatmak beni delirtirdi. Pim’in iyi olup olmadığını bilmemek beni bir canavara dönüştürürdü.

Onu takip etmeliydik. Ben doktorların dürtüp deldikleri bir et parçası gibi yatarken elbette Selix yelken açmıştı. Sonuçta beni tanıyordu. Anlardı.

“Saatlerdir baygın olduğumu söyledin.” Bakışlarımı Selix’e çevirdim. “Neredeyiz? Hangi rotayı belirledin?”

Kulaklarım, pervanelerin rahatlatıcı uğultusunu duymak için gerildi. Vücudum, düşmanlarımızın peşinden dalgaları yararken oluşan tanıdık okyanus sarsıntısını aradı.

Ama motorlar yoktu.

Sarsıntı da yoktu.

Ben nasıl bu lanet yatakta hareketsiz kaldıysam, Hayalet de hareketsiz kalmıştı.

Sesim karanlık bir tehdide dönüştü. “Biri bana nerede olduğumuzu ve neden hareket etmediğimizi söylese iyi eder.”

Michaels, Selix’e endişeli bir bakış attı. “Kahretsin, hafıza kaybını düşünmemiştim. Sen de-”

“Lanet olsun, Michaels.” Sinirlerim gerildi. “Hafıza kaybım yok. Bebek bakıcılığı yapman gereken bir pislik değilim.”

Yastıklara yaslanarak kendimi kaldırdım, vücudumun farklı yerleri yanıyor ve bıçaklar saplanıyordu. Yüzümü buruşturarak, “Her şeyi hatırlıyorum,” dedim. “Ne olduğunu anlıyorum. Yaralarımın neye benzediklerini duydum. Bandajları ve dikişleri görüyorum. Her şeyi anlıyorum, tamam mı? Anlamadığım şey, neden hareket etmediğimiz. Neden Pim’i bulmak için yola çıkmadık? Pim’in *artık* İngiltere’de olmadığı barizken, neden İngiltere’de kalmanın akıllıca olduğunu düşündün?”

Beynim bulanıklaştıkça vücudumu iğrenç bir ter kapladı. Ağrı kesiciler, çektiğim acıyı dindirmek için hiçbir işe yaramıyordu.

Selix, alev alev yanan omzuma elini koydu ve beni yastıklara doğru nazıkçe itti. “Çünkü varış noktası olmadan denizde dolaşmanın bir anlamı yok. Ayrıca, onun İngiltere’de olup olmadığını da bilmiyoruz. Belki de onlar-”

“Fransa, Selix. Onlar kahrolası Fransa’dandı ve bir sürat tekneleri vardı. Kanalı geçtiler.” Baskısına karşı koyarak elini itekledim. “Mantıken bir hedefimiz olmasa bile, ilerlemek hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir. Bu yüzden her zaman bir anlamı vardır.”

Kaşlarını çattı. “Onu bulacağız. Sadece bir gün oldu. Çok zaman var-”

“Bekle, *ne?*” Kemiklerimdeki yakıcı acıyı umursamadan, kafamdaki bulantıyı görmezden gelerek kalkıp oturdum. “Bir *gün* mü? Bir gün de ne demek?” Gökyüzüne baktığımda parlak güneş gözlerimi kamaştırmadı, lanet olası ay yüzüme gülüyordu.

Mutluluğu acı bir tatsızlığa dönüşmeden önce romantik anem tarafından bana ismi verilmiş olan ay.

Pim kaçırıldığında hava karanlıktı.

Şimdi de hava karanlıktı.

Sadece birkaç saat geçti, yirmi dört saat değil sikikler.

Lütfen, sadece birkaç saat olsun.

Michaels bandajlı omzuma elini koydu, bu da bana başka bir rahatsızlık katarak tıslamama neden oldu. “Yirmi yedi saat oldu, Prest. Ameliyat uzun sürdü, sonra da beklediğimizden çok daha uzun süre uyudun. Bir ara beyin sarsıntısı yüzünden komaya girdiğini sandık.”

Tam bir gün mü?

Durum gittikçe kötüleşiyordu.

Dişlerimi sıkarken birini parçalara ayırabilmeyi diledim. “Harika, tam bir günü Pim’i kurtarmak için hiçbir şey yapmadan geçirdik ve şimdi de beyin sarsıntısı geçirdiğimi öğrendim. Başka bir şey var mı? Çünkü ben kafayı yemedenden önce söyleseniz iyi edersiniz.”

Michaels rahat bir tavırla, “İnan bana, beyin sarsıntısı en küçük sorunun,” diye konuşmaya başladı. “Hayati organların iyi durumda. Normal konuşuyorsun. Son birkaç haftadır uyumadığın için bu kadar uzun süre uyudun. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ve değişti.” Bana en iyi ‘*beni sınama, ben en iyisini biliyorum*’ diyen doktor bakışını attı. “Bu iskeleden ayrılmadık çünkü seni kurtarabilecek nitelikte olup olmadığımı ya da hastaneye kaldırılman gerekip gerekmediğini bilmiyorduk. Hayatını birinci plana koyduğumuz için özür dilerim, denize açılıp nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmayan bir şeyi aramak yerine-”

“Pim bir şey değil, Michaels.” Öfke, ellerimi yumruk yapmama neden olurken kırık parmağımdaki atel ve ağır şekilde morarmış eklemlerim beni bu işkenceyi yeniden düşünmeye zorladı. “O her şey. Eğer sen beni hayatta tutmak için elinden

geleni yaparken o ölürse... şey..." Sesim fısıltıya dönüştü. "Ben seni yakalamadan önce denize atlasan iyi olur."

Tehditlerimden hiç etkilenmeden çenesini kaldırdı. "Talimat almakta hiç iyi olmadın ama kendine daha iyi bakman gerektiğini söylediğimde bana inan."

Onu deşmek istiyordum. "Benim Pimlico'ya daha iyi bakmam lazım."

Selix araya girdi, hızla tırmanan kavgamızı fiziksel ve sözlü olarak engelledi. "Ve bakacaksın da. Bu işten kurtulamayacaklar. Artık uyanıksın. Avlanmaya gideceğiz."

"Mesele kurtulmaları değil, Selix. Mesele, onu ne kadar süre ellerinde tuttukları. Ya ona dokunmuşlarsa? Tecavüz etmişlerse? Zarar vermişlerse? Ya tüm ilerlemelerimiz, ben onu güvende tutmadığım için boşa gitmişse?"

Kalbime daha derin, daha çarpık bir acı saplandı.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bir daha bana asla güvenmeyecekti. Beni bir daha asla sevmeyecekti. Zaten neden sevsindi ki? Onu hayal kırıklığına uğratmıştım ve başka bir şansı hak etmiyordum.

Sikerler.

Bu kadar sabırlı olmak? Yatakta uzanıp doktorun nutuk atmasını dinlemek? Tüm bunlardan bıkmıştım.

Savaştaki askerler dinlenmezdi.

Ben de dinlenmeyecektim.

Yorganı üzerinden attım, çıplak olmak umurumda değildi. Nefesimi dişlerimin arasından vererek destekli ayak bileğimi ve morarmış vücudumu yatağın kenarından aşağı uzattım. Oda baş aşağı döndü. Kan ve anestezinin metalik tadı boğazımı yakarken zorlukla yutkundum. "Jolfer'a yelken açmasını söyle. Hemen."

Michaels öne çıktı, kolumu yukarıdan tutarak beni destekledi ve yatağa geri itmeye çalıştı. "Aptal olma, Prest. Dinlenmen lazım. Vücudunun iyileşmeye ihtiyacı var."

"Benim acilen birini öldürmeye ihtiyacım var. Bu ya o Fransız piç olacak ya da sen."

Ellerini üzerimden çekmediğinde, onu kenara itip ayağa kalktım. Gözlerimin önünde beliren siyah noktaları görmezden gelip mide bulantımı ve ıstırabı geri yuttum. Dengemi bozan sendelemeye karşı dizlerimi kilitledim ve acıyı kucakladım. Onu hiddetle karıştırarak benim bile korktuğum bir kokteyle dönüştürdüm.

Burnumu burnuna dayayarak, "Seç. Onlar mı, sen mi? Çünkü eğer yoluma çıkarsan, sen olursun," dedim.

Michaels ellerini kaldırarak geri çekildi. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "Peki. Tüm emeklerimi boşa çıkarıp vücudunu mahvetmek istiyorsan, buyur." Selix'e bir bakış atarak çantasını aldı ve hışımla kapıya doğru fırladı. "Akli başına geldiğinde ya da bayıldığında, gelip beni bul."

Kapıya doğru yürüyüp sertçe kapıyı çarptı.

Şükürler olsun, Tanrım.

Selix orada durmuş, benim bir sonraki hamlemi planlamamı izliyordu.

Pim, Fransız adamlar tarafından kaçırılmıştı. Aksanları Fransız Kanadalı aksanı değildi. Sahte ya da ikinci dil değildi. Saf ve doğuştan gelen bir aksandı.

Onlar, kurbağa bacağı ülkesinde doğmuş kurbağalardı.*

İngiltere'den sadece kısa bir deniz yolculuğuyla gidilecek ülkenin yerlileriydi.

* Kurbağa anlamına gelen *Frog*, İngilizcede Fransızlar için kullanılan aşağılayıcı bir argo sözcüktür. Kökeni, Fransa'da kurbağa bacağı yeme geleneğine yapılan alaycı göndermeden gelir.

PEPPER WINTERS

Çıplaklığımı saklamaya çalışmadan, topallayarak gardırobunun önüne giderken Selix'in bir şey söylemeye cüret etmesini bekledim. Her adımda ayak bileğim, dirseğim, omzum, başım, kaburgalarım... her yanımda acıyordu ama yine de durmadım. Pes etmeyecektim, gevşemeyecektim, bana karşı herhangi bir nezaket gösterilmesine izin vermeyecektim.

Pim bulunup tekrar güvende olana kadar, onun şerefine kan dökülene kadar devam edecektim.

Tanrı şahidim olsun ki bunu yapacaktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM İKİ

PIMLICO

HER ŞEY YANLIŞTI.

Dilimdeki ekşi tabaka, gözlerimin arkasındaki susuzluktan oluşan baş ağrısı, yat yerine bir evde olmanın getirdiği mutlak sessizlik... Tüm bunlar yeni baştan hapsedilmenin dehşetiydi.

Birkaç saat önce uyanmıştım ve uyandığım andan itibaren eski alışkanlıklar anında devreye girmişti.

Parmaklarım, Hiç Kimse'ye yazmak için bir kalemi arzulu-yordu. Sesim, yeni keşfedilen bir yetenekten, kendini korumak için sessiz kalmaya geçmişti. Balo elbisemin altında tüylerim diken diken oldu, her an Alrik'in içeri girip beni soyacağından korkuyordum. Yine hayatımı çıplak, sessiz ve korku içinde yaşamaya zorlanacağımı düşünüyordum.

Adil olmak gerekirse, burası daha önce hapsedildiğim bembeyaz malikâneye hiç benzemiyordu.

Buradaki atmosfer zarif ve davetkârdı. Yatak yumuşaktı, yastıklar dolgundu, banyo mis kokulu şampuanlar ve saç kremleriyle tıka basa doldurulmuştu. Burası bir hapishane değildi... daha ziyade, sade bir zenginlik içinde yüzen, kadınsı bir otel süiti gibiydi.

Ama yumuşak, gümüş rengi halılar ve ördek yumurtası mavisi kanepeler ne kadar illüzyon yaratmaya çalışsa da paniğimi yatıştıramıyordu. Duvarlar beni istemediğim halde burada

tutuyordu. Pencereler kaçmamı engelliyordu. Burası benim dostum değildi, ben de öyleymiş gibi davranmadım.

Geçmişim beni diz çökme, boyun eğme ve merhamet dileme kurallarıyla boğsa da odanın her santimini araştırdım ve parçaladım. Yerden tavana kadar uzanan pencerelere yürüdüm, pervazları salladım ve üç katlı kafesten kaçıp aşağı atlamak için kırılacak zayıf bir nokta aradım.

Başarısız olduğumda kapıya koştum ve kapı kolunu salladım, saçımdan düşen tokaları kullanarak kilidi açmak için elimden geleni yaptım.

Başaramadım.

Ama önemli değildi.

Umuda tutunup çaresizliği görmezden gelerek halıları kaldırdım ve gizli bir kapı bulmaya çalıştım.

Silah bulma umuduyla çekmeceleri söküp attım.

Beni kurtarabilecek herhangi bir şey bulmak için yatağı altüst ettim.

Yine de hiçbir şey bulamadım.

Süit yumuşak ve romantik halde kalmaya devam etti, sanki beni bu zarif kollama hapsettiği için özür diler gibiydi.

Stres yüzünden kalbim deli gibi atıyor, bana başka bir zamanı hatırlatıyordu. *Küçük bir hapisaneye kapatılmış yabancı bir kuş gibi uçtuğum zamanı.*

ÇDGP"deyken otelde satılmayı beklediğim hafta boyunca yaşadıklarımın hatırası ağzımı kuruttu ve paniğe kapılmama neden oldu. O odanın her köşesini ve her yerini aramıştım. Bulduğum tek şey ise çiğnenmiş bir kalem olmuştu.

Hiç Kimse o şanslı keşfimle birlikte doğmuştu. Zihnim, bedenimi kurtaramasa da kendini kurtarmanın bir yolunu

* Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı.

bulmuştu. Ama burada kâğıtlar, kalemler, makyaj malzemeleri, kitaplar ve normal, rahat bir yatak odasında olması gereken her şey vardı.

Elder'in vurulduğu ve benim kaçırıldığım garip bir boyutta uyandığım gerçeğinden başka, geleceğimin ne getireceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Neden?

Neden buradaydım?

Burası neresiydi?

Buradan *ayrılmak* için ne yapabilirdim?

Kesin olan şey şuydu ki, artık eskisi gibi oturup Hiç Kimse'ye notlar yazmayacaktım.

Bu sefer, özgür olmak için dişimi tırnağıma takıp savaştım. Tekrar satılmayı ya da başka bir sapkın sahibin eline geçmeyi kesinlikle reddediyordum.

Ben artık bir eşya ya da kırık bir oyuncak değildim. Beni kaçıran -kendini kurtarıcı sanan ve hayal dünyasında yaşayan-Fransız adam, mutlu yeni dünyamı paramparça ettiği güne lanet edecekti.

Bunu ödeyecek.

Tanrım, ona nasıl da ödeteceğim.

İçimde bir yerlerde, bir yangın alevleniyordu. Beni sürünerek çıktığım karanlığa çekmek için ellerinden geleni yapan geçmiş korkularım, şiddetli ve vahşi bir şeye dönüştü.

Sonuçların artık bir önemi yoktu.

Karşı koymanın ve intikam almanın getireceği dehşeti artık hesaba katmıyordum.

Eğer bu yeni gerçeği kabul etmeyi reddederek ölürsem, öyle olsundu.

Artık korkmuyordum.

Ölümden.

Acıdan.

Canavarlardan.

Sadece Elder için ve benim kaderimi hiç bilmeden ölmüş olmasından korkuyordum.

Kaçmaya çalışırken kendimi öldürürsem özür dilerim, Elder ama eğer sen de öldüysen... o zaman, sanırım yakında görüşürüz.

Karnımdaki öfkeli sıcaklık sırtımdan yukarı tırmandı, öfke dolu gözyaşları akmak üzereydi.

Düşmelerine izin vermedim.

Elder'ın hayatta olup olmadığını düşünemezdim... henüz olmazdı.

Kollarımı belime dolayarak isteksizce büyük pencerelerin önünde durdum. Çitlerle ve meyve ağaçlarıyla, özenle düzenlenmiş şirin bahçeyi öfkeli bir tiksintiyle süzdüm. Kuşlar, bu yerin gerçek aşkı parçalayan bir canavarın evi olduğunu umursamadan sağa sola uçuyorlardı.

Kendimi kucakladığımda elbisemin kırıışması kalbimi kırdı.

Kırmızı ve lacivert renklerin çarpıştığı ipeksi saten, ben bilinçsizce yatarken bile üzerimden çıkarılmamıştı. Korse yırtık kalmıştı ve Elder'ın aceleyle taktığı kravat sayesinde bir arada duruyordu.

Ağır süslemelerin altında, kurumuş ter ve seksin kalıntılarıyla yapış yapış haldeydim. Ayrıca çıplak ayaklarım üşüyordu. Banyoyu talan ederken özlemle duşu gözlediğimi inkâr edemezdim.

Ama sonrasında giyecek hiçbir şeyim yokken yıkanmanın ne anlamı vardı? Gardıropta asılı olan çeşitli bedenlerdeki sade kıyafetleri asla giymeazdim. Beni kaçırın kişiden hiçbir şekilde hediye kabul etmezdim.

Alrik bana kıyafet vermeyi reddetmişti ama bu yeni pislik her kimse, ben sanki bir tür *Barbie* bebekmişim gibi bana elbiseler teklif ediyordu.

İmkânı yok.

Kirli kalacaktım. Eğer bana dokunmayı düşünürse, Tanrı'ya dua edip kokumun gökyüzüne kadar yayılmasını dileyecektim. Seksle karışmış saçlarımı, bulaşmış makyajımı ve bacaklarımın iç kısımlarındaki Elder'ın zevkinden kalan izleri bağrıma basacaktım çünkü bu yeni piçe ait değildim.

Ben kendime aittim.

Ben Elder'a aittim. .

Ama onun adı Elder değil...

Bu düşünce bir anda aklımda belirdi, o gece olan kaosun içinden seçip aldım. Tırnaklarımı korseme geçirdim.

Miki.

Chinmoku ona *Miki* demişti.

Elder, en başından onun da tıpkı benim gibi başka bir adı olduğunu söylemişti. Aslında bir adım geri çekilip karşılaştırma yaptığımda, aramızdaki benzerlikler akılmazdı. İkimiz de babalarımızı kaybetmiştik. Mükemmel olmayan bir annemiz vardı. Diğerlerinden daha sıradışı bir hayat yaşıyorduk.

Ve benzerliklerin en korkutucu olanı hangisi miydi? Gülünç, kaderin garip bir cilvesi olan şey ne miydi?

Ben babamın bana hediye ettiği saatten dolayı *Minnie Mouse* lakabını almıştım ve Elder... *Miki*'ydi.

İnanamayarak başımı iki yana salladım.

Mickey ve Minnie.

Kaderin bizi bir araya getiren itici güç olduğuna dair daha tuhaf bir ipucu olabilir miydi? Karşılaşmamızın sadece tesadüfi

veya spontane olmadığına dair? Hayat bizi bir amaçla bir araya getirmişti. Bir neden için.

Yıllarca Hiç Kimse'ye diyerek ona mektuplar yazmıştım. Ve o, Hiç Kimse olmadan önce bile bizi seven Disney çiftine sonsuza kadar bağlayan aynı isimleri paylaşıyorduk.

Ve tüm bu kader gibi görünen şeylere rağmen birbirimizden koparıldık!

Tavana bakarak yüksek sesle güldüm. Sinirli, hayal kırıklığına uğramış, kızgın, üzgün, kafam karışmış haldeydim.

Her türlü duyguyu yaşıyordum ama en sonunda bir tanesi eksikti.

Korku.

Korkuya dair her şey yok olmuştu.

Şimdi sadece kızgındım.

Çok, çok kızgındım.

Bana dokunmaya gelen herkese acıyordum çünkü yanımdan parmakları olmadan ayrılacaklardı.

Kapı kilidinin tıkırtısıyla birlikte tam kapının açıldığı sırada başımı çevirdim ve sevimli, siyah beyaz hizmetçi üniforması giymiş bir kadının içeri baktığını gördüm.

Gözleri dağınık yatağa kaydı, arıyordu. Yırtık örtülerin altında beni bulamayınca bakışları hızla kenara itilmiş mobilyaların ve eğri büğrü halıların üzerinden geçti. Hemen sonra bakışları odanın geri kalanı kadar dağınık görünen, morluklarla kaplı gece elbisemle durduğum noktaya kaydı.

Yutkundu, güzel yüzünde sorular belirse de dudakları hafifçe kıvrılmayı ihmal etmedi. Yuvarlak burun, iri gözler, düzgün ve bakımlı kahverengi saçlar. Elinde kocaman bir sandviç ve patates kızartmalarıyla dolu bir tabağın olduğu küçük bir tepsi vardı. "Ah, uyanmışsın."

Seçebileceğim iki senaryo vardı.

Birincisi, olduğum yerde kalıp karar verme işini ona bırakabilirdim. Uysal davranıp karşı koymayacağımı düşünmesini sağlayabilirdim. Alrik'in yarattığı Pimlico olabilirdim.

Ya da ikincisini seçerdim.

Ve bu seçeneği çok daha fazla sevmiştim.

Şimdi saldırabilirdim.

Ona, yanlış kızı kaçırdıklarını gösterebilirdim. Bu hayatı daha önce yaşadığımı ve kesinlikle tekrar yaşamayı *reddettiğimi* görmesini sağlayabilirdim. Bu duruma kadınların dahil olması umurumda değildi. Gülümsemesinin nazik ve cesaret verici olması umurumda değildi. Bu evin atmosferinin işkence dolu değil, sıcak olması umurumda değildi.

Hiçbiri *umurumda* değildi.

Tek umursadığım Elder ve ona geri dönmekti. Onun hayatta olmasını ve kaderin bize vermek istediğini özgürce sunmasına izin verebilmeyi umuyordum.

Bu saçmalıkla işim bitmişti.

Başkalarının hayatımı yönetmesine izin vermekle işim bitti.

Eteklerimi yumruklarım ile toplayarak ona doğru süzüldüm. Çıplak ayaklarım sessizce yere değip beni hızla uçurdu ve kadının gülümsemesini endişe dolu bir şoka dönüştürdü.

Kadın geri adım attı, tepsideki tabak ve çatal tıkırdadı.

Onu açık kapının yanındaki duvara sıkıştırarak, "Bırak beni. Hemen," diye hırladım.

Tepsiyi önünde bir bariyer gibi kaldırdı; önce bana, sonra çıkışa, ardından da yanındaki büfeye hızlıca bir bakış attı. "Taleplerini yerine getirmeden önce bunu bırakabilir miyim?"

İnatçı ve sakın cevabı duruşumu sarstı. Saldırgan olmaya alışkın olmadığım için onun kişisel alanından çıkıp özür dilemek yerine, sert ve kaba davranmaya çalışmakta zorlandım.

Doğru ve yanlış arasında kaldım, ona karşı koymak için verdiğim mücadeleyi saklayabilmeyi umuyordum. “Ne yaptığın umurumda değil. Kapıdan uzaklaş, sana zarar vermeyeceğim.”

Gece elbiseli mahkûmların şiddetli patlamalarına alışkınmış gibi başını sallayarak istenmeyen yiyecekleri dikkatlice masanın üzerine koydu ve ortamı yatıştırmak için avuçlarını göstererek ellerini havaya kaldırdı. “Sorun yok. Kimse sana bir-”

“Kes şunu!” diye bağırdım. Yumuşak, tatlı sesi öfkemin içine sızdı. Neredeyse zulüm yerine nezakete inanmam için yalvarıyordu. Serbest bırakılmayı talep ettiğim için bana kendimi kötü biriymişim gibi hissettirmesi, onu en kötü türden gardiyanlardan yapıyordu.

Bu kadar uğraşıp bulduğum öfkemi benden çalmasına da beynimi yıkamasına da izin veremezdim.

Bundan sonra yaptığım her şey, Elder’a geri dönmek içindi. Uğruna savaşağım birinin olması bana cesaret ve öfke verdi. İşte böylece hiç yapabileceğimi düşünmediğim bir şey yaptım.

Onu boğazından yakaladım.

Alrik’in bana daha önce defalarca yaptığı gibi onu yakaladım ve etini sıktım. Gergin parmaklarım yüzünden bileklerimdeki tendonlar acıdı; kısmen ona elimi sürdüğüm için pişmanlıkla, kısmen de onu öldürecek kadar gücüm olmadığı için sinirle haykırıyorlardı.

Pişmanlığımı ve mide bulantımı yuttum. “Yalanlarını da yemeğini de kendine saklayabilirsin. Kimse bana dokunmayacak. Ne sen ne de beni kaçırın adam. Kimse.” Sıkmaktan dolayı ön kolumda oluşan kas spazmını görmezden geldim, onu bırakıp odanın diğer tarafına koşmak istesem de kendimi acımasız

olmaya zorladım. Önceki şartlanmalarımın ve geçmişteki kölelik tecrübemin aşılması çok zordu.

Ama başarmıştım.

Elder sayesinde.

Nefeslerim teklerken titredim. “Buradan çıkacağım. Beni duyuyor musun?”

Boğazı parmaklarımın altında hareket etti. “Duyuyorum.”

“İyi.”

Planımın bir sonraki aşamasını bilmiyordum. Bunu düşünmemiştim.

Gerçekten düşünmeliydim.

En azından kapı açıldı ve kaçışımın ilk aşamasına geçmiştim.

“Gel.” Onu duvardan uzaklaştırıp döndürdüm ve kafatasının dibindeki düzgün topuzu avuçladım.

Bu pozisyonda onu boğmaya devam edemezdim ama ona başka şekilde zarar vereceğimi anlasın diye saçını sertçe çektim. “Çıkış yolunu göster.”

İçim utançla kaplandı. Alrik’in yerine geçtiğim için hissettiğim tiksinti neredeyse kadını bırakmama sebep olacaktı.

Neredeyse.

Özgür kaldığımda kendimi affettirecektim. Başka birine zarar verdiğim için Tanrı’dan af dileyecektim. Ama bunu şu anda yapamazdım.

“Biliyorsun... bunu yapmak zorunda değilsin.” Kadın, uyguladığım baskı sayesinde bir adım öne çıktı. “Düşündüğün gibi değil. Sana zarar vermeyeceğiz-”

Onu tekrar çekiştirdiğimde acı dolu bir çığlık attı. “Dinlemiyorum. Yalanlarınla ilgilenmiyorum. Bana buradan çıkmanın yolunu göstereceksin, hepsi bu.” Onu daha hızlı ittim.

“Burada zorla tutulmuyorsun, biliyorsun. Sen sadece-”

Saçını tekrar çekiştirip onu susturdum.

Cümlelerini bitirmesine izin verme niyetim yoktu çünkü her konuştuğunda midem bulanıyor ve parmaklarım onun topuzundan kurtulmak için yalvarıyordu.

“Sana neredeyse inanacaktım.” Onu koridora ittim. Geniş alan, harcanan para ve aynı derecede güzel yatak odalarına açılan kapılar hakkında hızlıca notlar aldım. “Kapı kilitliydi. Eğer zorla tutulmuyorsam, neden istediğim zaman çıkamadım?”

Neden ona sorular soruyorsun?

Kapa çeneni ve odaklan.

“Başlangıçta böyle yaparız. Misafirlerimizin zihinsel olarak ne kadar çökmüş olacağını asla bilemeyiz. Bu hem bizim hem de onların güvenliği için.”

Güvenliği konusunda bu kadar endişeliyse, neden tek başına yemek teslimatı yapıyordu? Neden onu korumak ve benim yaptığım şeyi engellemek için bir koruması yoktu?

Bu yararsız soruları görmezden gelerek onu daha hızlı yürüttüm. “Misafirler mi?” Soğuk bir kahkaha attım ve uzaktaki merdivenleri süzdüm. “Esirler için komik bir kelime, sence de öyle değil mi?”

“Sen bizim esirimiz değilsin. *Eskiden* esirdin. Artık değilsin.”

“Yanlış. Ben âşıktım ve pisliğin teki beni dinlemedi.”

Hareket etmeyi kesti. “Affedersin?”

“Hayır, affetmem.” Onu tekrar ittirirken gece mavisi halıyla kaplı merdivenlerden gözümü ayırmadım. Gitmek istiyordum. Bu ihtiyaçla tüylerim diken diken olmuştu. Kalbim özgürlük için can atıyordu. O benim hem kalkanım hem de silahımdı.

“Sanırım bir tür yanlış anlaşılma var,” diye mırıldandı esirim. “Adın ne?”

Merdiven sahanlığına vardığımızda onu ilk basamaklara ittim. “Adım önemli değil.”

“Benim adım Suzette.”

Onu ismi olan bir kadın olarak düşünmek istemiyordum. Beni Elder’ı bulmaktan alıkoyan biri olması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum.

Ya denize düştüğünde boğulmuşsa? Ya Hayalet personeli Chinmoku tarafından öldürülmüşse? Ya pisliğin teki beni kendisi için kaçırmaya karar verdi diye bildiğim her şey gitmişse?

Elder’ın bana verdiği penili elmas bilezik bileğimde tıngırdadı ve kalbimi endişeyle parçaladı.

Öldüğünü hayal etmeyi reddettim. Onun canlı ve mutlu halini zihnimde tutmaya devam ettim. Ama yine de arkamdan hışırdayan elbisemle merdivenlerden tanımadığım bir fuayeye doğru kayarken ağır bir hüznü yutmak için mücadele etmeye devam ediyordum.

“Beni duydun mu? Benim adım Suzette ve ben-”

“Aferin sana. Adının ne olduğu umurumda değil.” Sesimden zehir saçılıyordu. “Eğer seni, beni buradan çıkaracak bir araç olarak değil de bir insan olarak görmemi sağlamaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı ve elimi onunla birlikte hareket etmeye zorladı. “Sadece bunu anlamaya çalışıyorum.”

“O zaman sessizce anlamaya çalış.”

Tanrım, bu merdivenler ne kadar uzun?

Görkemli ve romantik bir daire şeklinde kıvrılıyorlardı, epik bir aşk sahnesi için mükemmel bir arka plandı.

Zihnim, kanlar içinde ve vurulmuş halinden önceki Elder’ın görüntülerini önüme sunarak benimle alay ediyordu. Smokiniyle çok yakışıklı ve çekiciydi. O görüntüyü sonsuza kadar

saklamak, vücuduna saplanan kurşunla denize gömülüşünün korkunç görüntüsünü aklımdan silmek istedim.

Öfkem, hastalıklı bir hiddete dönüştü. Kurbanımın saçını çektim.

Bu senin hatan.

“Ah.” Kıvranıp merdivenlerden daha hızlı inmeye başladı, eli karşı çıkmak için benimkinin üzerine geldi. “Sana yardım edeceğim. Bana zarar vermek zorunda değilsin.”

“Bana özgürlüğümü ver, ben de sana özgürlüğünü vereyim. Hatta sonra özür bile dilerim.”

Yıllarca her gece özür dilerim.

Elini elimden çekmeden fısıldayarak, “Aşağı indiğimizde bana bundan daha fazlasını borçlu olacaksın,” dedi.

Kalbim resmen dondu. “Neden? Aşağıda ne var?”

“Kocam.”

O kelime.

Tanrım, o kelime.

Elder... Miki... adı her neyse, ona kalbimi her şekilde vermiştim. Eğer ben ona sahip olamıyorsam, o zaman bu kadın da kocasına sahip olamazdı. “Umurumda değil.”

“Seni vurduğunda umurunda olacak.”

“Eğer sevdiğim adamı vuran oysa, ona iyi şanslar. Mutluluğa dair sahip olduğum tüm umutları öldürdüğü için hayatının geri kalanında onun peşini bırakmayacağım.”

Omuzları, saklayamadığım ilkel bir acıdan etkilenmiş gibi çöktü. “Anlamıyorum-”

“Anlayacak bir şey yok.” Keşke ağzına bir şey tıkıştırırsaydım. Karşılıklı konuşmak, düşmanı dosta çevirme gibi sinir bozucu bir özelliğe sahipti. “Artık konuşmak istemiyorum.”

Giriş holüne vardığımızda kulağına fısıldadım. “Bağırırsan sana daha çok zarar veririm. Sadece gitmek istiyorum.”

Tehditlerim boş değildi, ona zarar verecektim. Nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Ama aslında blöfümü görebilirdi çünkü onu durdurmak için ne gibi bir kozum vardı ki?

“Dün gece oradaydı, biliyorsun. Kocam. Adı Franco. Bir kavga olduğunu söyledi.”

Demek kocası beni kaçıran adamın yordakçısıydı. Ben, beni kaçıran adamın kollarında bilincimi kaybederken yanında duran adam. Kocası, Chinmoku’yu vurarak Elder’a yardım etmiş, sonra da suç ortağının beni uyuşturup kaçırmasına izin vererek onu yok etmişti.

Düşüncelerim karardı, çektiğim onca acıdan sonra ona zarar verdiğim için artık pişmanlık duymuyordum.

Esir aldığım kadın konuşmayı kesmesi için verdiğim emri dinlemedi, sesi nazik ama soğuktu. “Franco, Q’nun sana kim olduklarını anlattığını söyledi. Senin saldırı altında olduğunu ve onların seni kurtardığını söyledi. Q’nun kim olduğunu ve seni neden kaçırdığını biliyorsan neden bunu yapıyorsun?”

“Kes şunu.” Onu tekrar sarstım ve küçük, acı dolu nefesini zevkle dinledim.

“Ama anlamam lazım. Bu mantıklı değil. Minnettar olmalısın-”

Dudaklarımdan boğuk bir kahkaha döküldü. “*Minnettar* mı? Elder ve ben onlara bizi dinlemeleri için *yalvardığımız* halde, sevdiğim adamı vurup beni kaçırdıkları için *minnettar* mı olmalıyım? Her şeyi yanlış anladılar. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Bunun için çok geç kaldılar. Beni aylar önce kurtaran Elder’dı. Beni buldu. Beni iyileştirdi. Beni *sevdi*. Ve sonra senin pislik kocan, arkadaşı onu vururken öylece durdu.”

“Peki ya Franco’nun bahsettiği seni rehin tutan adamlar ne olacak?”

Q ve Franco’nun mükemmel bir zamanda geldiklerini itiraf etmek istemedim. Bir bakıma, Elder’ı bir ölümden kurtarmışlardı ama onu başka bir ölüme teslim etmişlerdi. Onu vurmasalardı, dizlerimin üzerine çöker ve gelip Chinmoku’yu vurdukları için onlara milyonlarca kez teşekkür ederdim.

Ben cevap vermeyince Suzette çöktü. “Özür dilerim.”

“Ne?” Özü, kalbimi saran alevlere buz gibi su serpti.

Parmakları hâlâ topuzunu avuçlamakta olan elimi sıktı. “Ciddiyim. Bana inanman için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Ama o daha önce hiç hata yapmadı. Adil olmak gerekirse... senin söylediğin şey hiç olmamıştı, yani... nasıl bilebilirdi ki?”

Öfkeli kalmak istiyordum ama ses tonunda titreyen gerçeği görmezden geledim.

Parmaklarımı topuzundan ayırıp elimi indirdim. Kan parmak uçlarıma hücum etti, onu isteği dışında tuttuğum için o hissi çaresizce silmek istedim.

Sanki kaçacakmışım ya da ona saldıracakmışım gibi temkinli bir şekilde bana döndü. “Bence Tess ile konuşmalısın.”

“Tess mi?” Arkasındaki oturma odasına baktım. Çift kapının bir benzeri, iki farklı odaya açılıyordu. Giriş holünün bir tarafında kütüphane vardı; deri ve parşömenlerle kaplı, karanlık ve kasvetli bir yerdi. Diğer odada ise rahat bir salonun sıcak kucaklaması vardı. Güzel mor halının üzerinde bir köpek oyuncağı duruyordu. Beyaz deri kanepenin arkasına atılmış bir hırka sarkıyordu. Uzaktaki mutfaktan kek veya pasta kokusuna benzer tatlı bir koku geliyordu.

Bu yer de neyin nesi?

Burada tecavüzcü ya da psikopat biri değil, bir aile yaşıyor gibi görünüyordu.

Ama bu nasıl olabilirdi?

Ön kapının açılmasıyla soğuk bir hava dalgası içeri girdi.

Anında rehinemi tekrar yakaladım, onu önüme çekip bir kal-
kan olarak kullanarak kolumu göğsüne doladım. “Sen!” Haya-
tımın en kötü gecesinde gördüğüm iki adamdan daha iri olanı
ortaya çıkınca tısladım.

Sözde Suzette’in kocası.

Bakışları tuttuğum kadına kaydı, sonra bana kilitlendi. Kolu
donmuş halinden çıkıp bir anda hızla hareket etti ve belindeki
silahı kılıfından çıkardı. “Onu bırak.” Silahı kaldırarak yüzüme
nişan aldı. “Hemen şimdi.”

Eğilme dürtümü görmezden geldim. Sessiz kalmamı, dilsiz
olmamı isteyen her içgüdümlle savaştım. O kullanışlı dilsizlik
silahı beni burada kurtaramazdı. Bir sesim vardı. Dinlenilene ve
serbest bırakılana kadar çığlık atmaya niyetliydim.

Suzette’in arkasında saklanarak, “Beni bırak, ben de onu bı-
rakayım,” diye öfkeyle bağırdım.

Adam yavaşça yaklaştı ve arkasındaki ön kapının kapanması-
na izin verdi. Fransızların kaba yakışıklılığına sahipti. Koyu saçlı
ve ince dudaklıydı, bedeni nefretle titriyordu. “Karımı bana geri
vermeden hiçbir yere gitmiyorsun.”

Suzette özür dilercesine omuz silkti ve omzunun üzerinden
bana bir bakış attı. “Sana hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim.”
Ama benden uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Kolayca
elimden kurtulup beni hedef tahtası haline getirebilirdi.

Ama yapmadı.

Bunun yerine, arkasına uzanıp narin eliyle kalçama hafifçe
vurdu, öfkeli adam silahını bize doğrultmuşken bile beni sakin-
leştirmeye çalıştı.

Dramatik bir şekilde iç çektikten sonra Fransız aksanıyla,
“Ben iyiyim, *mon amour*. Endişelenmene gerek yok,” dedi.

Franco yırtıcı bir hayvan gibi dudaklarını yaladı. “Endişelenmememe gerek yok mu, Suzette? Seni resmen esir almış.”

“Evet ve sen onu sevdiği adamdan kopardın. Hepimiz hatalıyız.”

Franco gözlerini devirdi. “Bu hikâyeyi kaç kez duyduk? Onları efendilerinin yanında yeterince uzun süre bırakırsan, hepsi o amcıklara âşık olur.”

Suzette başını iki yana salladı. “Bu seferki farklı.” Bana gülmüseddi. “Ona inanıyorum. En azından kalbini hafifi almak yerine onu dinleyecek kadar. Sana da aynısını yapmanı öneririm.”

Suzette göğsünü saran kolumu okşarken nefesimi tuttum. “Sorun yok. Bırak beni. Ben senin tarafındayım.”

Güven benim için hiç kolay olmamıştı.

Güven, sonsuza kadar vermekte zorlanacağım bir şeydi.

Bu anın da pek bir farkı yoktu.

Kolumu indirmesem de biraz gevşettim. “Kocan silahını şuradaki sehpa koyarsa, seni bırakırım.” Anahtarları koymak için porselen bir kâsenin bulunduğu sevimli masayı işaret ettim.

Franco soğuk bir şekilde güldü. “Sen ellerini karıma sürerken silahımı hiçbir yere bırakmıyorum.”

“O zaman bir çıkmaza girdik.” Arkasında duran kapı benimle alay ediyordu. Özgürlük kapının hemen ötesindeydi. Keşke bir şekilde ışınlanıp kapının diğer tarafına geçebilseydim, böylece tüm sorunlarım sona ererdi.

Kaçabilirdim.

Uzamlara, çok uzamlara.

Okyanusu bulup yüzebilir, yüzebilir, yüzebilir ve Hayalet’e ulaşabilirdim... *Nerede olursa olsun.*

Birden köpek patilerinin fayanslarda çıkardığı tırnak seslerini duydum, peşinden bir havlama geldi.

Bakmak istemedim. Franco'nun bir hamle yapması ihtimaline karşı tüm dikkatimi ona vermeliydim ama şişman, sosis şeklindeki köpek ağzında yarısı çiğnenmiş oyuncağıyla salondan bir mermi gibi fırlayarak Suzette'in bacaklarına çarptı.

"*Tanrım!*" Suzette geriye doğru sendeledi. "Lanet olsun, Courage!"

Kızı esir tutmaktan, dengede kalmasına yardım etmeye geçtim.

Çılgın köpek durmadı, merdivenleri koşarak çıktı. Bu sırada kuyruğu sallanıyor ve yuvarlak karnı her adımda savruluyordu.

Burada neler oluyor böyle?

Kocalar ve eşler.

Hırkalar ve evcil hayvanlar.

"Courage! Sakın benden kaçmaya kalkışma, seni küçük velt!" Bir ses, güzel bir Avustralya aksam ile bağırdı ve ardından koşma sesleri duyuldu. "Neden kardeşlerin gibi olamıyorsun?"

Başka bir kadın ortaya çıktı ve lobideki karşılaşmamızı görünce aniden durdu.

Yüzünde parıldayan sevgi ve mutluluk, anında soğuk bir değerlendirmeye dönüştü. Gözleri sertleşti, hızla Franco'yla Suzette'e baktı. Arkadaşının iyi olup olmadığını sormak ya da silahlı adamdan beni öldürmesini talep etmek yerine kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslandı. Saldırmak için kıvrılmış ama önce avını koklamaya hazır bir engerek gibi görünüyordu. "Eh... burada neler oluyor?"

Suzette omuz silkti. "Görünüşe göre bir tür hata olmuş."

Franco hırladı. "Bu kaltak onu bırakmıyor."

Sertçe, "Sadece gitmek istiyorum," diye patladım.

Üç konuşma da net bir mesaj içermeyen, karmaşık bir kako-foni halinde üst üste bindi.

“İlginç.” Sarışın kadın tek kaşını kaldırdı. “Şu anda en çok Suzette’i sevdiğim için onun söylediklerine odaklanalım.” Tuttuğum hizmetçiye hızlıca gülümsedi. Yılların getirdiği yaşanmışlık, güven ve dostluğu ortaya koyarak benim hiç yaşamadığım bir şeyi gösterdi. “Söz sende. Söyle bakalım, ne tür bir hata?”

Suzette güldü, anında rahatlamış ve gerginliği neşeye dönüştürecek kadar gevşemişti. “Q’ya özgü bir hata elbette. Başka ne olabilir ki?”

“Ah.” Sarışın kadın başını salladı ve sert görünmek için dudaklarını ısırdı. “Onun bir aziz olduğunu söyleyemem ama bu sefer ne yaptı?” Devam etmeden önce gözlerime odaklandı. “Bana söylemek ister misin... sen her kimsen?”

İpucunu anlamayıp ona adımı söylemediğimde daha az ince bir yaklaşım denedi ve mizahı buhar olup uçtu. “Bir şeyi netleştirelim. Benim adım Tess ve elinde tuttuğun da en iyi arkadaşım.”

Kapı çerçevesinden uzaklaşarak silahını indirmeyen Franco’yu işaret etti. “Ayrıca o da benim kocama ürkütücü derecede benzeyen kocası ve eğer ona zarar verirsen, sana zarar vermekten çekinmez.”

Çıplak ayakla yaklaşmış sanki müze sergisiymişiz gibi benim ve Suzette’in etrafında dolaştı.

Kot pantolonu daracıktı, uzun bacaklarını ve kıvrımlı kalçalarını ortaya çıkarıyordu. Sade gri bluzu, altındaki dantelli sütyenin izlerini belli ediyor, dolgun göğüslerini örtüyordu. O, sade kıyafetler giyip de hiç çaba harcamadan pahalı görünmeyi başaran şanslı kadınlardan biriydi.

“Misafirlerimize zarar verme alışkanlığımız yok ve karşılığında aynı nezaketi bekliyoruz. Ancak arkadaşımı bırakmazsan... ciddi bir sorunumuz olacak.”

Kalbim hızla atıyor, kararsızlıkla kavruluyordu.

Suzette'i bırakamazdım çünkü bu kendimi savunmasız bırakacağım anlamına gelirdi. Ona zarar verme tehdidimi sürdüremezdim çünkü o, tüm bu çılgınlık içinde aklı başında olduğunu kanıtlamıştı ve belki, sadece belki, bu yeni esaretim öncekine hiç benzemiyordu.

Tek yapabileceğim, mevcut durumu korumak ve kimsenin beni vurmaması için dua etmektir. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Sesim acınası çıkmıştı.

Kalbi kırık.

Sesimde Franco'nun silahını indirip Tess'in yüzünde bir endişe belirtisi ortaya çıkmasına yetecek kadar acı vardı.

Suzette yine beni savunmak için atladı. "Anladığımı kadarıyla, o bir köleydi ama sonra işler karıştı."

"Kölelerle uğraşırken işler genellikle karışır." Tess dudaklarını büzdü. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun, Suzette."

Ellerini birleştiren Tess, bana sanki her şeyi yanlış anlamışım gibi baktı. Sanki kendi beynimi ve kalbimi tanıımıyormuşum gibi. Sanki benim gerçek sandığım berbat hayatıma acıyormuş gibi. "Bak, bir daha deneyelim. Sana zarar vermeyeceğiz ama burası bizim evimiz olduğu için misafirlerimizin sevdiklerimize kötü davranmasından rahatsız oluyoruz. Suzette'i bırak, sana söz veriyorum Franco ateş etmeyecek ve ben de herhangi bir şey yapmayacağım. Tek istediğim benimle gelip konuşman."

"Seninle nereye geleceğim?" Kolum titriyordu.

Annemin bana öğrettiği beden dilini okuma hileleri işe yaramadı ve ters tepti. Herkesin asıl niyetini ortaya çıkarmaya çalıştım ama aynı anda çok fazla insan vardı.

Franco'yu okumak en kolayıydı. Soğuktu, mesafeliydi, kaba kuvvet kullanan biriydi ama kollarımda tuttuğum kadına âşık olduğu su götürmez bir gerçektir. Silahı rahatça tutuşundan ve

dün gece Chinmoku'yu vurmasına yardım edişinden anlaşıldığı kadarıyla zeki ve kirli işlerden korkmayan biriydi.

Suzette ise ince, benden kısa, tatlı ve nazik görünüyordu ama omurgası çelik gibiydi, bu da vahşi bir mizaca işaret ediyordu.

Tess'in zeki, cesur ve kararlı bir tavrı vardı. Bana hoşnutsuzlukla bakıyordu ama bunun altında, sanki benim eylemlerimi olması gerekenden daha fazla anıyormuş gibi bir aşinalık hissi gizleniyordu.

"Özel bir yere değil. Sadece mutfağa. Çay ya da kahve içerez... belki bir iki tane de taze pişmiş, yabanmersinli kek yeriz. Silahları ve tehditleri uzak tutup sadece konuşacağız." Tess, kovaladığı köpeği tamamen unutarak geldiği odayı işaret etti. "Konuşmak oldukça önemli, sence de öyle değil mi?"

"Sadece Elder'a geri dönmek istiyorum. Eğer hayattaysa tabii."

"Elder mı?"

"Sevdiğim adam."

"Sevdiğini *sandığın* adam." Yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Efendisine geri dönmeye çalışan ilk kişi sen değilsin. İlk geldiklerinde birkaç kişi denedi. Onun malı olarak ne kadar süre kaldığına bağlı olarak zihin doğruyu ve yanlışı, neyin gerçek olduğunu çarpıtır."

Ona dik dik bakarak Suzette'i daha yakınımaya çektim. "Beni küçük görüp de kendi kalbimi bilmediğimi söyleme."

Tess ellerini havaya kaldırdı. "Seni küçümsemiyorum. Sadece kendi deneyimlerimi anlatıyorum. Ama sen de kendi tarafını anlatmak istersen, seve seve dinlerim." Gözleri kısıldı. "Ama önce arkadaşımı bırakmalı ve kimseye zarar vermeyeceğine söz vermelisin."

Bu ironik duruma karşı alayla güldüm. Suzette'i tutuşumda hiçbir şey yoktu. Bana hissettirdikleri ölümcül acıya kıyasla onu sadece kucaklıyordum.

Suzette fısıldayarak, “Dinler, inan. Eğer gerçekten bir hata varsa, düzeltir. Q ile evli ve...” dedi.

Ah, hayatta olmaz.

Suzette’i iterek ellerimi yumruk yaptım ve öfkeyle Tess’e baktım. “Beni kaçıran piçle mi *evlisin*? Beni kurtaran adamı vuran aptalla mı? Onu ölüme terk eden pislikle mi?”

Kurşuna açık olmak umurumda değildi.

Bu kadına inanamıyordum.

Kalbimi kayıp bir davaya adadığımı sanarak beni yargılamaya nasıl cüret ettiğine inanamadım. Oysa kendi kalbini, onu hiç dinlemeyen ve sevmeyi parçalayarak öğrenmiş bir adama vermişti.

İkiyüzlü!

Tess kasıldı, beni baştan aşağı süzdü. Sonunda Franco ve Suzette’e baktı. “Bence siz gitseniz iyi olur.”

Franco silahını indirmede. “Seni onunla bırakmayacağım. Q burada olsaydı, o-”

Tess dönüp ona baktı. “O burada değil ve ben kendime bakabilecek durumdayım, Franco. İlgin için teşekkürler ama sen ve Suzette öğleden sonranızı başka bir yerde geçirin.”

Onları gönderip tüm dikkatini bana veren Tess, salona çekildi ve gelmem için işaret etti. “Hadi. Konuşalım.”

BÖLÜM ÜÇ

ELDER

SOUTHAMPTON'DAN CALAIS'E DOĞRU YOLA ÇIKTIKTAN bir saat sonra, Michaels'ın verdiği ağrı kesicilerin çoğu etkisini yitirmişti.

Fransa'ya doğru yol almamın tek iyi yanı, yatın gövdesinin altındaki dalgalı suydı. Limanın durgunluğu ortadan kalkmıştı; hızlı çalışan zihnim, motorların yüksek hızı ve uğultusuyla daha mutluydu. Beni, dişlerimi sıkarak duş alabileceğim ve kurşun ya da kan lekesinin olmadığı bir şey giyebileceğim noktaya gelecek kadar sakinleştirdi.

Bu kadar basit bir şeyi yapmam normalden beş kat daha uzun sürdü ama huysuz bir şekilde yardım almayı reddettim, Selix'e defolup gitmesini söyledim ve bir şekilde bandajları çözüp duşa girmeyi başardım. Dirseğim ve omzum çalışmazken tek ayak üzerinde dengede durmak sandığımdan çok daha zordu.

Muhtemelen yeni yaraları ve dikişleri suyla temas ettirmemeliydim. Ayrıca kesinlikle askıları ve atelleri çıkarmamalıyım ama temizlenmem gerekiyordu.

Bir kez değil.

İki kez değil.

Üç kez.

Bu pisliği yıkamalıyım ki Pim'i eve getirmek için zihnimi temizleyebileyim.

Desteği ve bandajları tekrar taktım. Tek kolumla koyu gri bir gömleği giymeye çalışıp düğmelerle uğraşırken tüm bunlar alnımın acıdan terle kaplanmasına neden olmuştu. Dirseğim zorla bükölmekten ağrıyordu ve kemiklerim istekleri dışında kullanılmaktan sızlıyorlardı. İnsana benzemek için giyinmeye harcadığım çabanın, mide bulantısı ve tenimi kaplayan tere değmediğine karar verdim.

Ama sonra hepsini tekrar yapmak zorunda kaldım, kıyafetimi tamamlamak ve insanların kasığımı görmesini engellemek için bir pantolon giydim. Alt taraf iki kat daha zordu. İlk denediğim kot pantolon kırık ayak bileğimden geçirmek için çok dar olduğundan, onun yerine keten pantolon giydim. Fermuar kapanana ve korkunç şey sabitlenene kadar akla gelebilecek her küfrü kullandım.

Giyinmiş ama nefes nefese kalmış bir halde, Michaels'ın yatağımın yanına bıraktığı baston ve koltuk değneklerine somurtarak baktım. Ayak bileğimdeki ateli kullanmak, yapabileceklerimin en uç noktasıydı.

Yaralı bir tavşan gibi zıplamayı reddettim.

Selix olanları bana kısaca anlatmıştı.

Elbette, Hayalet'in ne kadar sessiz olduğunu veya personelin ortada olmadığını fark etmememin ne kadar aptalca olduğunu biliyordum. Ama geri kalanı hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Chinmoku yata çıktığında iki güverte tayfası öldürölmüştü. Cesetleri yatın arkasındaki acil durum sireninin yanında bulunmuştu. Neyse ki, kordonu çekip herkesi güvenli odaya tahliye etmek için yeterli zamanları olmuştu.

Jolfer ve üst düzey mürettebat yetkilileri de dahil olmak üzere herkes, acil durum odası kapatılmadan önce içeri girmeyi başarmıştı. Hepsi Chinmoku'nun gitmesini beklemek için oraya yerleşmişlerdi.

Ne yazık ki, saklanmak için acele ederken cepte telefonlarını geride bırakmışlardı ancak telefonları olanlar bile mobil sinyalleri engelleyen kalın zırh kaplaması nedeniyle bizi uyaramamıştı.

Temizlik bölümünde çalışan başka bir kadın personel boğazı kesilmiş halde bir koridorda bulunmuştu, hayatını korumak için kaldırdığı ellerinde çapraz bıçak izleri vardı.

Cenazelerle ilgilenmiş, ailelerini aramış ve ölenler için önemli bir tazminat paketi ve eve dönüş uçuşları ayarlamıştık. Bu, kaybı telafi etmeyecekti ama en azından geride kalanlar mali konularda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Ölüm çok önemli bir olaydı ama kanı temizlemek ve evrakları imzalamak önemsiz geliyordu. Bir insanın varlığının sonuydu ve sadece birkaç saat sürüyordu.

Chinmoku, benim gözetimim altındaki üç kişinin daha hayatını almıştı.

Bunun son olacağına, 'Tanrı'nın terk ettiği ruhum üzerine yemin ettim.

Artık yeterdi.

Pim'i bulduğum ve dünyama karışmaya hakkı olmayan o iki adamı öldürdüğüm anda, Chinmoku'yu bulup onlarla *savaşacaktım*.

Onların bana gelmesini beklemekten bıkmıştım. Savaşın onların topraklarında mı yoksa benim topraklarımda mı olacağı umurumda değildi. Önemli olan savaşın gerçekleşmesi ve benim *kazanmamı*ydı.

Fa'stan Pim için aldığım bronz sihirli lambaya bakarken gözlerimi öfke kapladı. Sanki ben bakmıyorken Pim oraya koymuş gibi masamın üzerinde duruyordu, istediğim her dileği yerine getirmeye hazırды.

Kalbim korkunç bir origami gibi kendi üzerine katlandı.

İstediğim bir dilek vardı. Hayır, birden fazla vardı. Birkaç taneydi. Bu kadar işe yaramaz olmamak için vücudumu onarmak, Pim'i kaçıran adamları bulup onları öldürmek, Pim'i güvende tutabilmek için tüm Chinmokuları ortadan kaldırmak, sonra da bir mucize yaratıp onun güvenini yeniden kazanmak.

Hepsi âşık olduğum kadının etrafında dönüyordu.

O, ortak bir temaydı.

Ailemin affını değil de sadece son günahlarımın kefaretinin düşünmüş olmam komikti. Pim, içimdeki tüm boşluğu ve özlemi öyle bir doldurmuştu ki ihtiyacım olan tek şey o olmuştu.

Ve şimdi, artık o yoktu ve kendimi daha öncekinden on kat daha kötü hissediyordum.

Yalnızlık ve sefalet, işkenceci orospu çocuklarıydı.

Saatime bakıp bir başka savaşa kadar kalan dakikaları saydım. Fransa sadece yarım saat uzaklıktaydı ama oraya vardığımızda... ne olacaktı? Fransızlarla dolu bir şehirde iki Fransız adamın peşine nasıl düşecektim?

Aklım, avlanmak için kullanabileceğim her yöntemi düşünerek dönüp duruyordu. Sokaklarda iz sürmek, polis karakollarına gidip eşkallerini vermek, ÇDGP'de yaptıkları gibi internette arama yapmak, kafalarına ödül koyup onları bana getiren herhangi bir paralı askere ödeme yapmak.

Ortada çok fazla senaryo vardı ve tekinin bile zamanında sonuç vereceğinden şüpheliydim.

Ona ne yapıyorlar?

Hayatta mı?

Bana lanet okuyor mu? Benim için ağlıyor mu? Yardım için yakarıyor mu?

Kalp atışlarım ikiye katlandı, öfke ve ıstıraptan başım dönüyordu. Bu iğrenç karışım yüzünden sırtımdan terler süzülüyordu.

O piçlere derslerini vermeyi çok istiyordum, dağılmış ya da sağlam halde olmam hiç önemli değildi.

Kesin olan bir şey vardı ki, o da bir dahaki sefere kendimi tutmayacağımdı.

İçimdeki hayvanı kucaklamadan önce nezaketi unutmakla uğraşmayacaktım. Bana ateş eden adamı gördüğüm anda... onu paramparça edecektim.

Dikkatimi dağıtma ihtiyacıyla yarı sekerek yarı topallayarak çellomun bulunduğu dolaba gittim.

Ve yakından, uzaktan göremediğim şeyi fark ettim.

Tanrım, hayır...

Topallamam, seken zıplamalara dönüştü.

Elimi uzatıp mermi izlerini takip ettim, ahşapta eksik olan parçaları okşadım.

Lanet olsun, onlar-

Dolabın kapağını çekip açtım ve resmen hırladım.

Çellom.

Babamla aramızda kalan tek bağ. Bir zamanlar sevgiye layık olduğumu hatırlatan, eğilimlerim ele geçirdiğinde beni kontrol altında tutan tek şey, kurban edilmiş ve vurulmuş bir halde yatıyordu.

Babam bana bu eski, ikinci el çelloyu almak için Chinmoku'dan borç almıştı. Bana bir güzellik yapmak için kendi hayatını ortaya koymuştu ve ben de ona olan borcumu, hayatımı Chinmoku'ya satarak ödemiştim.

Çellom bir enstrümandan fazlasıydı; sebep olduğum her hata ve yaşadığım her mutluluktu.

Ve şimdi, mahvoldu.

Büyük, telli çalgıyı koruyucu kayışından çözdüm. Ağırlığını kavrayarak ışığa doğru sürükledim. Pürüzsüz ladin üst kısmı,

iyi işlenmiş akçağaç yanları ve boynu, kurşunların deldiği yerlerden parçalanmıştı. Tuşe kısmı yana doğru düşmüştü, telleri korkunç birer boğazlama aleti gibi sarkıyordu.

Önceki sahiplerinin bıraktığı çizikler ve yıllar boyunca çaldığım için parmaklarımın bıraktığı patina lekeleri onu bir arada tutmaya yetmemişti.

Hayal kırıklığı, göğsümü soğuk ve vahşi bir şekilde sardı.

Nasıl olur da bir nesne beni böylesine mahvetmeyi başara-bilirdi?

Onu tuttuğum ellerim pençelere dönüştü.

Önce, Pim çalınmıştı. *Herkesten çok sevdiğim tek kişi.* Şimdi de çellom öldürülmüştü. Bir daha asla çalınamayacaktı.

Müziği susturulmuştu. Akıl sağlığım yerle bir oldu.

Tanrım, onlara bunu ödetecektim.

Defalarca.

Onlar benim çektiğim acının onda birini hissedene kadar durmayacağım.

Sevgili eşyamın üzerindeki deliklerde ve kıymıklarda parmaklarımı gezdirirken dişlerimi sıkıp başka bir seviyede acıyla doldum. Duygusal bir acı. Ruhumun derinliklerinden gelen bir ıstırap.

Babamı geri getiremez, çellomu tamir edemezdim.

Çellom da ailem kadar ölüydü. Yalnızlık acımasız bir yumrukla bana çarptı.

İki büklüm olarak tuşe kısmını tutup boğazladım. Çapraz ateşte kalmaya nasıl cüret ederdi? Melodilerimi çalmayı bırakmaya nasıl cüret ederdi?

Öfkeyle dolup taşmıştım, artık durduramıyordum.

Bu karmaşadan sorumlu adamlar elimde değildi.

Onları öldüremezdim... henüz.

İlgilenebileceğim bir Pim'e sahip değildim.

Ölüleri yeniden diriltmenin bir yolunu bilmiyordum.

Elimde sadece yaralarım, ıstırabım, öfkem ve kurşunla parçalanmış çellom vardı.

Savaş ganimetini elimde tutarken beni onca duygusal boktan kurtaran sevgili enstrümanımı artık göremiyordum. Sadece nefret ettiklerimi ve yok edeceklerimi görüyordum.

Omuzumun mahvolması ya da dirseğimin parçalanması umurumda değildi. Parmaklarımın kırılması ve ayak bileğimin çatlaması? Onlar da sikimde değildi. Sadece çelloyu başımın üzerinde kaldırıp yere çarptım.

Sıçrayan tahta ve mandallar cınlayıp çatırdadı. Tuşe tahtası parçaları uçtu ve pik kısmı yere saplandı.

Vücudum dinlenmek için yalvarıyordu.

Ayak bileğim ağırlığımı taşıyamıyordu. Kaburgalarım ağrıyordu. Başım zonkluyordu.

Ama durmadım.

Çellomu toz haline gelene kadar parçaladım.

Ona ömür boyu unutulmayacak bir anma ve cenaze töreni düzenledim.

Ve aynısını Pim'i alan piçlere de yapacağıma söz verdim.

BÖLÜM DÖRT

PIMLICO

KARAKTERİME AYKIRI ÖFKEM ve Suzette'i rehin almam nedeniyle, karşılaşma sona erdiği anda sahte bir cesaret gösterisinde bulunmaya çalıştım.

Sesim ve özgüvenim benim için hâlâ o kadar yeniydi ki, onları kullanmak beni tamamen bitkin düşürmüştü. Emir vermekte ve kendimi savunmakta deneyimsizdim. Tess'in karşısında kalbim çita gibi çarparken çaresizce oturuyor ve yaptığım her şeyin bir rol olduğunu fark etmemesini umuyordum. Çünkü bu çaresizce oynamak istediğim ama senaryosunu henüz öğrenemediğim bir roldü.

Tess başını yana eğdi, bakışları keskin ve acımasızdı. O burnunu çekerken sırtımdan aşağı ürpertiler indi, belki de benim istediğimden fazlasını görüyordu ya da saklayamadığım şeyleri doğru bir şekilde tahmin ediyordu.

Vücudum endişeyle titredi.

Sinir bozan bir kaygı tüm bedenimi sardı.

Aniden kuruyan boğazım, beni tartışamayacak kadar güçsüz bıraktı.

Gözlerimi ondan ayırarak oturduğumuz kütüphaneye baktım.

Ben başımı sallayıp onu takip etmeye başladığım anda, beni salona götürmekten vazgeçmişti. Oturma odasının genel

dağınıklığına bir göz atmış, hızla fuayeye geçerek basık ama etkileyici kütüphaneye girmişti.

Kırmızı deri ciltli kitaplar, gece mavisi romanlar ve daha yeni renkli kitaplar etrafımızı çevreleyen raflarda diziliydi. Sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş lambalar burayı tam bir oda kucaklamasına dönüştürmeseydi burası gölgeler içinde, kasvetli bir yer olabilirdi.

Eski, pahalı klasiklerin arasına çocuk kitaplarının parlak, gösterişli resimleri serpiştirilmişti.

Bunu fark ettiğimde daha fazla bebek eşyası görür oldum ve hızla bir nefes aldım.

Pencerenin yanındaki masada, kapalı bir dizüstü bilgisayarın üzerinde küçük bir mama önlüğü duruyordu. Şöminenin yanındaki koyun postu halının üzerinde unutulmuş bir çingirak yatıyordu. Tess'in oturduğu koltuğun kolunda mavi bir battaniye, üzerinde de bir emzik vardı.

Midemdeki endişe, hayatımda asla böyle şeylerin yer almayacağını bir kez daha hatırlatarak sertleşti. Eğer benim de böyle güzel bir kütüphanem olsaydı, bebek eşyalarıyla süslenmezdi.

Tess, beni emziğe bakarken yakaladı. Emziği alıp sanki bakmamı istemiyormuş gibi yavaşça kot pantolonunun cebine koydu. "Pekâlâ..." Boğazını temizleyip arkasına yaslandı, koltuğun sırtı arkasında kanatlar gibi yükseliyordu. "Baştan başlayalım, olur mu? Adın ne?"

Yabancılarla ve arkadaşlarla konuşmaya yeniden alışan, polis tarafından gözaltına alınmış ve gerçek adını söylemekten başka seçeneği olmayan biri olarak, kişisel bilgi verme konusunda hâlâ rahatsızdım.

Bu doğru değildi.

Toplum bize, bir yabancıya ilk olarak isim vermemiz gerektiğini öğretmişti. Bunun önemsiz olduğunu söylemişti.

İnsanlar bunun tam tersi olduğunu göremiyor mu?

İsim, bir kişinin verebileceği en kişisel şeydi. Onların unvanı, kimlikleri, onları çağırabilecek veya gönderebilecek tek kelimeydi.

Tasmin şimdi içimde yaşıyor ve nefes alıyordu. Artık onun varlığını veya bir gün... o ismi kendim için talep edeceğimi bildiğimi inkâr edemezdim.

Ama hazır değilsem, buna layık değilsem... başkalarının hazır ve layık olmasını sağlayan neydi?

Ağır bir sessizlik ayaklarımızın dibindeki halıya yayılırken Tess tekrar sormadı ya da cevap vermem için üstelemedi. Aramızdaki gerginliği umursamıyor gibiydi. Bense bu endişe dolu sessizliği o kadar uzun süre yaşamıştım ki onun altında sinip kalacak değildim.

Gözlerimiz buluştu.

Mavi ile yeşil.

Ve garip bir şey oldu.

Onu *tanıdım*.

Nila Weaver'ı tanıdığım gibi bir dergi makalesinden değil, ruhumun derinliklerinden tanıdım.

İçimden bir ses... *bu kadınla ortak bir şeyi paylaşıyorsun, dedi. Sandığından daha fazla ortak noktanız var.*

Böylesine çılgın bir teoriyi doğrulamak için, "Sana kim olduğumu söylemeden önce... sen bana kim olduğunu söyler misin?" diye mırıldandım.

Sesimdeki sert ton yumuşamıştı. Kırılmayacak ama aynı zamanda tek bir katı varlık olarak kalmayacak bir şekle bürünmüştü.

Tess bakışlarını gece elbiseme indirdi ve altdudağını yaladı. Onun günlük giyimiyle benim şık akşam kıyafetim arasındaki

dinamik fark gözden kaçacak gibi değildi. Açıklayamadığımız bir şey bizi birbirimize bağlıyor olsa da zıt kutuplardaydık.

Hayaletler gözlerini gölgeledi, ardından hızla gülümsedi. “Tamam.”

Hemen başlamayınca nefesimi tuttum, fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyordum.

Ama sonra yumuşak bir sesle, “Nedense şu anda kim olduğumu değil, daha çok... daha önce kim olduğumu sorduğunu düşünüyorum. Haklı mıyım?” dedi.

Tam olarak anlamasam da başımı salladım. “Neden benim yaşadıklarımı bildiğin hissine kapılıyorum?”

Nazikçe gülümsedi. “Çünkü kocam hayatı boyunca köleleri kurtarmış ve ben de onun bu görevini kendiminki gibi benimsemişim. İkimiz de insan ırkına olan saygımızı ciddi şekilde azaltan şeyler gördük-”

Başımı iki yana salladım. “Ondan daha fazlası var.”

Durdu ve beni inceledi. “Haklısın.”

Birbirimizi okumak için elimizden geleni yaparak öylece birbirimize baktık. Vücut dili hiçbir şeyi ele vermiyordu; sadece zenginlik ve sevgiye alışkın, hayattaki konumuna güvenen bir kadını gösteriyordu. Ama sonra, sanki geçmişin gölgesinin bir anlığına düşmesine izin vermiş gibi gözlerinde yaralı bir bakış belirdi.

Onun *bu* yönünü tanıdım.

Dilimde bir soru belirdi, sormam için yalvardı ama normal bir sohbete ilıştırılabilecek bir şey değildi.

Sen de satıldın mı?

Gözlerimi indirdim ve elbisenin mor tonlarındaki güzel renklerini okşadım. Penili bileziğim, bordo ve gece mavisi renklerin üzerinde sevgiyle parlıyordu. Elder’ın şefkati ve sevgisi her elmas paranın içinde saklıydı.

Elder... lütfen hayatta ol.

“Bunu daha önce hiç yapmadım ama bu evin hanımı olarak sana nereye gidebileceğini, nelerle karşılaşacağını ve evin kurallarını anlatan konuşmamı bu kez es geçeceğim.”

Gözlerim birden açıldı.

“Fazlasıyla saygı duyduğum ve büyük bir sadakatle itaat ettiğim bir adamla evli olduğumu zaten biliyorsun. İtaat ettiğim diyorum çünkü o benim efendim, hem de eski usul evlilik yeminleri yüzünden değil. Benim seçtiğim efendim.”

Nefesim kesildi.

Seçtiği dil, geçmişini işaret ediyordu. *Efendi* ve *itaat* gibi kelimeleri iyi biliyordum. Bu tür şeylerde rahatlık bulmak çarpık ve yanlış olsa da Alrik’in evinden ayrıldığımdan beri ilk kez, bir tür aşinalık hissettim.

Elder ile yaşarken özgürlük ve kişisel seçimler ön plandaydı.

Burada, Tess ile birlikteyken, kurallardaki sevgi ve yasalardaki şefkatten bahsediyordu. Bu sınırları kısmen kaçırmak; dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve bu sınırları zorlamanın sonuçlarını bilmek beni üzdü. Bu kurallar, her şeyi yapabileceğimin ve hiçbir sonuç olmadan herkes olabileceğimin söylenmesinden daha kabul edilebilirdi.

Bazen (bunu Elder’a asla söylemezdim) sadece bazen... onun sunduğu dünya, verdiği seçenekler ve sunduğu deneyimler çok büyüktü, çok fazlaydı, çok erkendi.

Tess bana, duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey vermişti. *İstedığın* gibi sevmenin yanlış bir tarafı yoktu.

Öne doğru eğildi ve yoğun bakışlarıyla beni olduğum yere sabitledi. “Q benim efendim ama bu her konuda ona itaat ettiğim anlamına gelmiyor. Aslında, tüm gücü elimde tuttuğumu söyleyebilirim çünkü onun beni ne kadar sevdiğini biliyorum.” Acımasızca gülümsedi. “Onu kırabileceğimi bildiğim için ona

her parçamı verebiliyorum. Ve senin, seni sahiplenene adamla olan ilişkisinde eksik olan da bu. Sana seni sevdiğini söylemiş olabilir. *Sen de onu sevdiğine inanmış olabilirsin. Ama bunun doğru olmadığını söylediğimde bana inan.*”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Her şeyi yanlış anlamıştı. Bahsettiği gücü anlıyordum çünkü Elder beni sevdiğini itiraf ettiğinde bunu hissetmiştim. Bana sarılırken dokunuşundaki kırılgan çaresizlikten bunun tadını almıştım. *İçime girdiğinde oluşan tırmalayan açlıktan.* Bana her şeyi vermişti ve ben düşünmeden kabul etmiştim.

Aynı şey bana da olmuştu.

Ve aramızdaki bağın sahte ya da yanlış bir tarafı yoktu.

Eğer ölmüşse... işte o zaman gerçekten yıkıldığım an olurdu. Tecavüz ya da cezalara maruz kaldığım için değil, onunla birbirimize kalplerimizi verdikten sonra onsuz, kalpsiz ve boş bir hayat yaşamaya mahkûm kalacağım için yerle bir olurdum.

Tess konuşmadan önce koltuğunun derisi gıcırdadı. “Tess Mercer olmadan önce, Tess Snow’dum. Yaşlı ebeveynleri tarafından istenmeyen, onu asla tatmin edemeyecek bir oğlanın kollarına kendini atan ve gerçekte kim olduğu hakkında cevaplar için yalvaran bir kızdım. Sonra... kaçırıldım.”

Bir başka yaşanmışlık hissi zihnime çakıldığında nefesimi tuttum. Her nasılsa, başlangıç hikâyelerimiz farklı olsa da birbirimize çok benziyorduk.

Bu kız, hikâyemin benzer olduğu bir müttefik gibiydi.

Ne yazık ki, potansiyel bir arkadaş olabilecekken hâlâ benim hayal gördüğümü düşünüyordu. Keşke kör olmak yerine beni dinleseydi, başka bir iyileşme yolu bulabilirdim.

“Meksika’da kaçırıldım.” Sesi nefretle sertleşti. “Damgalandım, başka bir amaç için kullanıldım ve satıldım.”

Benimle aynı kaderden mustarip olduğunu bilmek gözlerimi yaşlarla doldurdu.

Sadece vücudundan ne kadar para kazanabileceklerini belirlediği için sağlığını önemseyen erkekler tarafından yıkanıp giydirilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Elder ve benim hakkımdaki yanlış varsayımları yüzünden hayal kırıklığının giderek artması önemli değildi, kendime ne kadar üzüldüysem ona da o kadar üzüldüm. “Çok üzgünüm.”

Tess üzüntümü dikkate almadı. Bunun yerine, bakışlarında parıldayan bir gururla daha dik oturdu. “Satıldım ve birkaç ay boyunca beni satın alan adam tarafından işkence gördüm.”

Kafamı iki yana salladım. Daha fazla dinlemek istemiyordum. Benim tecavüzler, sessiz çığlıklar, açlık ve kırık kemikler hakkındaki hikâyemin yansımasını dinlemek istemiyordum. “Daha fazla konuşmana gerek yok. Anlıyorum.”

Cesaretimi toplayıp yukarı baktım.

Bakışları, acı dolu bir bıçakla alınan erimiş tereyağı gibi yumuşadı. *Kendisi için değil, benim için.* “Anlıyorsun ve bu beni çok üzüyor. Bu yüzden, sana böyle şeyler yapan piçi sevdiğini duymak içimi parçalıyor.” Tess omuzlarını düşürdü. “Sen ne kadar süredir...”

O cümleyi bitirmemesine sevindim. Birinin her hareketimi ve düşüncemi kontrol etmesine ne kadar süre katlandığımı sormamasına sevindim. “İki yıl. Ama beni tutsak eden adam, âşık olduğum adam değil-”

“Yine de Suzette’e karşı kırılmamış bir ruhla kafa tuttun.” Açıklama yapmak için duyduğum ihtiyacı göz ardı ederek güldü. “Q’nun seni benimle tanıştıktan sonra bulmasına sevindim... kim bilir neler olurdu.”

Konudan saparak kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, ben de senin gibiydim. Onların beni kırmasına izin vermedim.” Başını iki yana salladı, küçümseyerek burnunu çekti. “Ama senin aksine, ben iki yıl boyunca köle olarak yaşamadım. Özür dilemesi gereken benim. Sen benden çok daha güçlüsün, âşık olduğunu düşünüsen bile-”

“Beni yanlış anlayıp duruyorsun. Ben Elder’a *âşığım* ve o da bana âşık ama o, beni satın alan adam değil.”

Dudaklarını büzdü. “Senin üzerinde gerçekten kötü oyunlar oynadı, değil mi? Hapis hayatın boyunca sana karşı sevgi dolu davranmaya başlamış olması, seni zevk için satın alan adam olmadığı anlamına gelmez.”

Tanrım, bu kadına tahammül edemiyorum.

Kollarımı kavuşturup kafasına bir yumruk atma dürtümle savaştım, kurtarılmış bir kölenin ruh sağlığı hakkında broşürlerdeki bilgileri tekrarlamak yerine beni *dinlemesini* istememek için kendimi zor tuttum.

“Ne dediğimi anlamıyorsun.”

Hayal kırıklığıma kendisinininkiyle karşılık vermek yerine, bana anlayışlı bir gülümseme sundu. “Bak, o birkaç ayın bazı kısımlarından keyif aldığımı ilk kabul eden ben olacağım. Efendimin beni soktuğu durumlar... bazıları istenen durumlar olsa da bazıları değildi.”

“*Anlamadım?*” Ne tür bir ikiyeüzlülüğün içine sürüklenmiştim böyle? “Yani sen işkence görmekten gerçekten *keyif aldığını* söyleyebiliyorsun ama ben âşık olduğum adamın-”

Tess uzanıp yumruk haline getirdiğim ellerimi tuttu. “Özür dilerim. Beni affet. Bu çok düşüncesizceydi. Sana sadece, bana anlattıklarının hiçbirinin yargılanmayacağını göstermeye çalışıyorum. Ona âşıkсан bunu anlarım. Yemin ederim. Gerçekten anlıyorum. Ayrıca iki yılın çok uzun bir süre olduğunu ve bazı kabul edilebilir yönler bulmuş olabileceğini de anlıyorum. Öyle

ki zihninin normal davranışlar ile normal olmayan davranışları ayırt edemeyecek duruma gelmiş olabilir.” Parmaklarımı sıktı. “Yalnız değilsin. Hem de hiç. Söylemek istediğim tek şey bu.”

“Yalnız olmadığımı biliyorum çünkü Elder yalnız kalmamı sağladı. Bana aşkın nasıl olması gerektiğini ilk gösteren oydu.”

Hızla başını salladı, söylediklerimi kabul etti ama yine de Elder’ın, Alrik olduğunu ve iki ayrı kişi olmadığını düşünüyordu. Daha ne kadar tekrarlamak zorunda kalacaktım? Elder tecavüzcü olarak görülmeyi hak etmiyordu. Değildi. O benim koruyucu meleğimdi. Dileklerimi gerçekleştiren cinimdi. En iyi arkadaşımdaydı.

Tess derin bir iç çekti, sanki bir gerçeği kabullenmekten kaçınıyordu. “Bak, sende bana tanıdık gelen bir şey var ve sende kendimi gördüğüm için böyle olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden, senin için buradayım dediğimde beni dinlemeni istiyorum. Hepimiz buradayız. Ama eski sahibine âşık olduğuna inanmaya devam edersen normal hayatına, ailenin ve arkadaşlarının yanına dönmek çok daha zor olacak. Anlıyorum çünkü ben de çoğu insanın canavar diye nitelendireceği bir adama satılmıştım. Bugün senin bana karşı çıktığın gibi ben de ona karşı çıktım. Ona asla *efendim* demeyeceğimi söyledim. Ona tükürdüm. Ondan kaçtım. Asla ama asla ona boyun eğmedim.”

Kalbim, onun maruz kaldığı dayakları düşünerek hızla çarpmaya başladı. Katlanmak zorunda kaldığı korkunç şeyleri düşündüm. “Nasıl... nasıl hâlâ hayattasın? Nasıl kaçtın?”

“Kaçmadım.”

Bu kadınla yaptığım tüm konuşmalar bir bilmece mi olacaktı? “O zaman seni kim kurtardı?”

Elder gibi bir adamı olmalıydı. Onu çok sevdiği için onu bulup ona yeni bir hayat veren biri.

“O kurtardı.”

“Kim?”

“Kocam.”

“Ah.” Hiçbir fikrim olmamasına rağmen tamamen anlamış gibi başımı salladım. Ama sonra kocasının kim olduğunu ve hayatını neye adadığını hatırladım. Kölelerin peşine düşmek ve onları kurtarmak. Ahlaki değerleri olmayan bir kanunsuzdu. “Q seni eski efendinden mi kurtardı?”

Demek ki anlıyor.

Hikâyelerimiz birbirinin kopyasıydı.

“Pek çok yönden değil.”

Zihnim acıyordu. “O zaman hangi yönlerden?”

“Beni kendisinden kurtardı. Beni kendimden kurtardı.” Sonunda kirli sırrını açığa çıkararak iç çekti. “Q, benim satıldığım adamdı. O, kelimenin tam anlamıyla önce efendim, sonra kocam.”

Düşüncelerim birden durdu. “Ne?”

Bana yanlış aşk seçimlerim konusunda ders verme *cüretini* gösterirken kendisi satıldığı adama âşık olmuştu! En azından ben, beni böyle bir kaderden kurtaran adama âşık olmuştum. Yardıma ihtiyacı olan tek kişi oydu ama bana sanki kafası karışmış ve yolundan sapmış olan benmişim gibi bakıyordu!

“Gördüğün gibi, efendine âşık olduğunu söylediğinde ne hissettiğini anlayabiliyorum.” Tess, afallamış bakışımı fark edince aceleyle ekledi. “Ben de aynı şeyi yaptım. Ancak ilk birkaç aydan sonra, Q bana istemediğim hiçbir şekilde elini sürmedi.”

Bakışları, solmaya başlayan morlukların her zaman görünebileceği göğsüme ve kırık kemikler yüzünden ince uzuvlarımda oluşan şişkinliklerin mahvettiği kollarıma indi. “Ne kadar kötü yaralandığınızı görüyorum ve sana bunu yapan adamı gerçekten öldürmek istiyorum. Onu sevdiğini söylediğini duymak? Seni

burada, güvende ve ondan uzakta tutarken senin yine de onun istismarına geri dönmek için elinden gelen her şeyi yaptığını görmek? Bu benim dayanabileceğimden fazla. Âşık olmayı affedebilirim çünkü ben de aynı günahı işledim ama affedemeyeceğim şey, onun sana davranışının normal olduğuna inanmana izin vermek olur. Normal değil. O sana ne derse desin.”

Ev, bir anda sıcak bir yuva olmayı bıraktı ve mezar sessizliğine büründü.

Senaryolar ve teoriler kontrolden çıktı. Belki de her şey yanlış anlamıştım. Belki de sorunları olan, iyileşmeye çalışan köle ben değildim. *Oydu*. Belki de burada kendi iradesi dışında tutuluyordu ve o kadar şartlandırılmıştı ki sadece efendisinin isteklerine boyun eğmekle kalmıyor, kadınları kurtarmakla ilgili çılgın fikirlerine de uyum sağlıyor ama bunun yerine gizlice onları yargılıyordu. Bu gerçekten olabilir miydi?

Ya bu, kadınları kurtarıldıklarına inandırmak için hazırlanmış ayrıntılı bir aldatmacaysa ve aynı zihinsel ve fiziksel istismar döngüsünü yeniden başlatmak içinse?

Bütün bunlar iğrenç bir zihin oyunuydu.

Bir tuzak.

Gitmeliyim.

Hemen.

Korku uzuvlarımı sararken hızla ayağa kalktım. “Bırakın beni. Gitmek istiyorum. Lütfen, lütfen bırakın beni.”

Tess de benimle ayağa kalkıp elbiseme baktı. “Bu kıyafetle nereye gideceksin?”

“Ona geri döneceğim. Beni kurtaran adama.”

“Az önce söyledim. O ne kadar bunu süsleyerek seni bir yalana inandırsa da ona karşı hissettiğin şey aşk değil.” Gözleri parladı. “Q seni kurtardı. Kocam seni kurtardı. Burada güvendesin. Bizimle.”

“Hayır, değilim. Sen hastasın. Kurtarıcıma âşık olduğum için yanlış yaptığımı söylüyorsun ama sen sahibine âşık olmuştun. Bu durumda hangimiz yanlış yapıyoruz?”

Onun bir arkadaş olabileceğini düşündüğümde yanılmıştım. Tanrım, benimle aynı kaderi paylaşan biri olabileceğini düşünmüştüm. Karşımdaki kadın, sahibinin uzun zaman önce yaptığı şeylerle yozlaşmıştı. Ve hâlâ onun yalanlarına inanıyordu.

Ellerimi saçlarımın arasmda gezdirerek bana anlattığı garip hikâyeye karşı kendi hikâyemi ortaya attım. “Seni dinledim. Şimdi sen beni dinle. Her şeyi yanlış anladın. Senin gibi ben de kaçırıldım ve satıldım. Senin gibi, ben de efendime karşı savaştım ve bir parçamı onun kötülüğünden korumayı başardım. Onunla iki yıl yaşadım ve bu, hayatımın en kötü iki yılıydı. O dönemden hatıralarım var. Yara izlerim ve kâbuslarım var. Ama o dönem bitti. Kocan beni kurtarmadı. O beyaz şeytan malikânesine sızmadı ya da bana tecavüz eden piçi yakalamadı. Alrik’i vurmama yardım etmedi ya da dilim neredeyse ikiye bölünmüş haldeyken beni oradan taşımadı. Beni yeniden hayata döndürmek için aylarca uğraşmadı. Bana zulüm yerine şefkat, nefret yerine sevgi öğretmedi. Kocan benim için kimseyi öldürmedi. Benimle birlikte denize açılmadı. Bana *âşık* olmadı.”

Ben ona doğru yürürken elbisem halının üzerinden fısıldarcasına geçti, koyun postu halının üzerinde hışırdadı. “Kocan bunların hiçbirini yapmadı ama kim yaptı biliyor musun? Elder Prest. Sana sürekli bahsettiğim adam. Senin benim sahibim olduğunu düşündüğün adam. Elder’ın benim sahibim *olmadığını* söylediğimde, bana dikkatini ver. O benim kurtarıcımdı ve siz onu benden çaldınız!”

Onun anlamasının, görmesinin, inanmasının, sonunda ne kadar aptalca davrandığını fark etmesinin ihtiyacıyla titredim. “Elder o adamdı. Tüm bunları o yaptı. Aylar önce beni kurtardı

ve o zamandan beri beni hayata döndürmek için elinden geleni yapıyor. Benim kırılmadığımı söylüyorsun. Senin gibi olduğumu. Ama değilim. Sana hiç benzemiyorum. Ben kırılmıştım. Olabilecek her şekilde kırılmıştım. Elder'dan önce, tek istediğim ölmekti. Bu dileğimi gerçekleştirmeme birkaç gün kalmıştı, o yüzden sana benzediğimi söyleme. Beni kırmadıklarını söyleme çünkü kırdılar. Ve beni geri getirebilecek tek güç Elder'da vardı.”

Duramadım. Hırlamamı ve kızgınlığımı engelleyemedim. “Sen ve kocan hayatımdaki tek iyi şeyi mahvettiniz. Bana hayatımı geri veren adamdan beni çaldınız. Her şeyi mahvettiniz. Anlamıyor musun? Kocan onu vurdu. O. Onu. Vurdu. Ve onun yaşayıp yaşamadığını, hatta nerede olduğunu bile bilmiyorum çünkü bana sanki kendi düşüncelerini bilmeyen bir çocukmuşum gibi davranıp duruyorsunuz.”

Gözyaşlarım yüzümden süzülerek akmaya başladı, onları daha fazla tutmayı başaramadım.

Elder'm yokluğunun yarattığı boşluk, içimde bir kutup fırtınası gibi yankılandı. Bu acı her şeyden daha ağırdı ve ben bu acıyı, nefret ettiğim Q adındaki adamdan bahsederken gözleri hayranlıkla parıldayan Tess'e aktarmak istedim.

O asla benim arkadaşım olamazdı çünkü can düşmanımla evliydi.

“Benim bununla da, seninle de, efendim dediğin o piç kurusuyla da işim bitti. Beni duydun mu? Bitti!” Kütüphanenin çift kapısına doğru yürüdüm, eteğimi tutarak kapıdan geçtim ve omzumun üzerinden öfkeyle homurdandım. “Artık gerçeği bildiğine göre, ben gidiyorum. Beni durduramazsın. Sakın beni durdurmaya *kalkışma*.” Sesim titriyordu ama sebebi gözyaşlarım değil, öfkemdi. “Eğer yaparsan, seni öldürürüm.”

Ben ön kapıya doğru koşarken Tess kütüphaneden fırladı. “Bekle-”

“Yapma!” Kilidi açmaya çalıştım. “Yapma. Eğer gerçekten köleleri kurtarma işindeysen, o zaman geri çekil ve gitmeme izin ver.”

Kilit açıldı; kapıyı hızla çekip açtım. Alacakaranlık çökmüş-tü, her şeyi uykulu bir pusla kaplamıştı.

Koştum.

Tess beni yakalamaya çalışmadı ya da bağırmadı ama arkamdan koşturdu, girişteki geniş merdivenden inerken benimkiler gibi çıplak adımları mermerde yankılandı.

Arkamı dönmeye ya da ona uzak durması için bağırmaya cesaret edemedim. Nefesim kesilmişti, kalbim deli gibi atıyordu, zihnim manik haldeydi; tek istediğim *koşmaktı*. O anda nereye gittiğim umurumda değildi, sadece ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Hemen.

Araç yolunun ortasında bir fıskiye neşeyle su fışkırtırken kuşlar cıvıdayarak ve öterek gökyüzünü dolduruyordu.

Bu yerin güzelliğinden nefret ettim çünkü başkalarının mutluluğuyla ışıldıyordu.

“Bekle, lütfen!” diye bağırdı Tess. Peşimden koşuyor ama beni geçmeye çalışmıyordu. Amacı ben yorulana kadar beni koşturmaksa, bir süre daha koşması gerekecekti.

On maraton koşacak kadar adrenalinim vardı.

Fıskiyeyi geçip asfaltın çakıla dönüştüğü yerde yüzümü buruşturdum. Zıplayarak koşarken çime doğru yöneldiğim sırada, siyah bir araba köşeyi dönüp önümde durdu.

Hayır!

Arabanın arka kapısı açıldı ve düşmanım Q Mercer dışarı çıkarken arkamdan ayak sesleri yankılandı.

Siyah takım elbisesi aynı tondaki enerjisine uyuyordu, yeşim rengi gözleri soğuk ve okunaksızdı. Yakışıklı olmasından nefret ettim. Sevdiği kadına sahip olmasından nefret ettim. Bana yaptığı her şeyden nefret ettim.

Ama en çok, göğsüne doğru sıkıca çekip vücuduyla siper olduğu şeyden nefret ettim.

Hayatımı mahvetmek için kullandığı silah ya da şırınga değildi.

Her şeyden çok istediğim ama asla sahip olamayacağım bir şeydi.

Yeşil, iki parçalı bir tulum giymiş; tombul, kıvranan bir bebek.

Bir canavarın bir bebeği tuttuğu garip görüntüyle tuğla bir duvara çarpar gibi durdum ama bu, arkamdan koşan Tess'i durdurmadı.

Hızla yanımdan geçip kocasına doğru koştu ve ona merhaba öpücüğü vermek, beni zapt etmesini söylemek ya da onun gelişile mutlu bir şekilde cıvıldaayan bebeği kucağına almak yerine, bacaklarını sabitleyip elini kaldırdı ve lanet kocasının yanağına tokadı yapıştırdı.

BÖLÜM BEŞ

ELDER

CALAIS'E DEMİR ATMAK beni sakinleştirmediydi. İşin doğrusu, durumumu daha da kötüleştirdi.

Varış noktamıza ulaşmıştık ama bana tatmin yaşatacak bir şey yoktu. Ne öldürecek adam vardı ne de istila edecek bir yer.

Pim'i nereye götürdükleri hakkında hâlâ bir bilgim yoktu.

Selix odama girerken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu ve çellomun tahrip edildiğini fark edince birden durdu.

Sevgili enstrümanımın parçaları halının her santimetresini süslüyordu. *Küçük kıymıklar ve tel parçaları*. Geriye kalan tek şey buydu.

Pim'i kaçıran piçleri elime geçirdiğimde, onlardan geriye kalan tek şey de bu olacak.

"Ava başlıyoruz," diye hırladım. Ardından gözlerimi imkânsız ama verimli olduğunu ümit ettiğim bir arama yapmak için bilgisayar kodunu yazdığım dizüstü bilgisayarına diktim.

Pim'in gerçek adını tekrar girdim. Suçluların gasp ve kara para aklamalarıyla gururla övündükleri karanlık ağa adamların fiziksel özelliklerini yazdım. Karanlık ağ, onların özgeçmişlerinin ve başarılarının saklandığı, iş yapmak istedikleri diğer kanun kaçaklarını etkileyen veya tehdit eden bir yerdi.

Hawk'ın maskeli balosundan Sullivan Sinclair'i zaten araştırmıştım ve sadece basit bir dosyası vardı. Beni en çok korkutan

onun gibi adamlardı: başarılarını tartışmaya gerek duymayanlar. Çünkü ya listelemek için çok fazla başarısı vardı ya da bahsetmek için çok karanlıktı.

Paylaşmaya razı olduğu tek şey, gizemli bir sloganla birlikte bir posta kutusu adresiydi: *eğlence ve zevk sağlayıcı. Benim dünyamda... yeni kurallar geçerlidir.*

Hepsi bu kadardı. Hizmetlerinin fotoğrafları ya da şişirilmiş egosu yoktu. Bir işletme adı bile yoktu. Renkli yeraltı dünyasında neredeyse sıkıcı biriydi ve onun ölümcül mü yoksa yasalara uyan biri mi olduğunu anlamak imkânsızdı.

Ne yazık ki, beni vuran adamları bulmak için deli gibi araştırma yapmama rağmen elim boş kaldı. Pim'in adı hiçbir uyarı vermedi. Onların neye benzediklerine dair düşündüğüm dijital kompozisyonum internetin karanlığında kayboldu. Seçeneklerim acı verici bir şekilde azalıyordu.

“Arabayı hazırlamalı mıyım? Onu nereye götürmüş olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?”

Başımı hızla kaldırıp gözlerimi kısarak Selix'e baktım. “Hayır.”

“Yine de arabayla dolaşmamı ister misin? Eski usul yöntemlerle ipucu bulabilir miyiz diye bakabiliriz.”

“Hayır.”

“O zaman ne yapmak istiyorsun?”

Parmaklarımı -kırık olan hariç- klavyenin üzerinde adeta uçuşuyordu. Aradım... Sadece aradım. “Onları öldürmek istiyorum.”

“Tamam...” Masamın önüne oturmak için hareket ederken çellomun bir parçasını yerden aldı. Onu tırnaklarının arasını temizlemek için kullanarak, “Fransa'dayız ama bir çıkmaza girdik. Pim'in burada olduğundan kim emin olabilir ki?” diye mırıldandı.

“Öyle yapıyor olmalılar.”

“Neden?” Başını yana eğdi. “Avrupa’nın herhangi bir yerinde yaşıyor olabilirler. Hatta Çin’de bile olabilirler.”

“Onlar buralı ve ülkelerine bağlılar. Burada yaşadıklarını düşünüyorum ve aksini gösteren bir şey olmadıkça buradan ayrılmayacağım.”

Burada Pim’e yakınlım.

Ona ulaşamasam bile.

“Şimdiye kadar ne gibi bilgiler edindin?” Çello parçasını masama koyup beklentiyle beni izledi.

Parmaklarımı klavyede sabitleyerek, “Anlattığın kaçış teknesine bakılırsa, paraları olmalı,” dedim. “Polis dosyasına nasıl gireceğini bilmeleri için suç faaliyetlerine karışmış olmalılar. Aksanlarından Fransız oldukları belliydi. Aksanları yoğun, farklı lehçelerle veya yurtdışında geçirdikleri zamanla değişmemişti. Birisi onlara kullandıkları otomatik silahları sattığına göre güvenilir olmaları gerekir. Onlar-”

Selix elini kaldırdı. “Tamam, OKB’nin kendini göstermek için ortaya çıktığını hissediyorum, Prest. Biraz sakinleşmeye ne dersin? Her şeyi kendine yüklemektense, bana da bir şeyler yapma fırsat ver.” Yaralarımı ve bandajlarımı işaret etti. “Bu orospu çocuklarının bağırsaklarını deşebilecek kadar yetenekli olduğunu biliyorum ama bırak da sana yardım edeyim.” Başını eğdi. “Dün gece zamanında yardım edemediğim için duyduğum suçluluk duygusunu biraz hafifletme izin ver.”

Beni rahat bırakarak yardım edebileceğini haykırmak istedim; bir yanımda daha erken gelmediği için onu suçlarken, diğer yanımda ise onun limanda olmasından memnundu çünkü o da vurulmuş olabilirdi ve ikimiz de boğulmuş olabilirdik.

Düşüncelerim lanet olası bir karmaşa içindeydi; kendimi kaybetmek üzere olduğumu ilk kabul eden ben olurdum. Soğukkanlılığımı kaybedip bağırp çağırmaı göze alamazdım çünkü kendimi bırakırsam her şey dökölüp giderdi. Onu, kendimi ve hatta Pim'i bile suçlardım.

Beynimin içindeki o kaşıntıya, bunun nasıl ve neden olduğu konusunda mantıklı bir açıklama bulma isteğine yenik düşerdim. Delirmeye o kadar yakındım ki kanlı tırnaklarımla mantığa tutunuyordum.

Pim'e ve sadece Pim'e odaklan.

O güvende olduğunda, geri kalan sorunlarımla halledebilirdim.

"Sadece... bunu yapmama izin ver. Tamam mı, Selix?" Ağrı ve yorgunlukla iç çekerek başımı kaldırdım. Klavyeye her vurduğunda dirseğim ve omzum ağrıyordu. Her hareketimde ayak bileğim ve kaburgalarım sızlıyordu.

Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum.

Bu yüzden herkesten nefret ediyordum.

Göz temasını bozmadan altdudağını ısırdı ve yavaşça başını salladı. Gözlerini kaçırarak sandalyesinde kıpırdandı ve cebinden ot kutumu çıkardı.

Alaycı bir gülümsemeyle kâğıdı düzelitti, bol miktarda kurutulmuş ot koydu, sonra kenarını yalayıp sardı. Kalın esrarı uzatıp masamdan çakmağı aldı. "Kendi bildiğin gibi yap, Prest. Onları bulduğunda yok etmek için yanında olacağım."

Sık sık dilim tutulmazdı ama esrarı alıp dudaklarımla arasına sıkıştırdıktan sonra ucunu yakarken söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Derin bir nefes aldığımnda baharatlı duman ciğerlerime doldu.

Eğer kurtarıcım zihnimi tek bir düşünceye odaklayıp acımı uzak tutabilirse, Pim'i daha erken bulma şansım olabilirdi.

PEPPER WINTERS

Çünkü kesin olan bir şey vardı, bir isim ya da adres bulana kadar Hayalet'ten ayrılmayacaktım.

Bunu yaptığım da... savaş başlayacaktı ve düşmanlarımın cenaze törenini kimin düzenleyeceği umurumda değildi.

BÖLÜM ALTI

PIMLICO

TESS'İN BİRKAÇ DAKİKA DAHA ZAMANIMI AYIRMAMI İSTEMESİNİ isteksizce kabul ettiğimden beri elinci kez irkildim.

Hah! Bu bir ricadan çok bir kaçırma gibiydi.

Kocasına tokat atar atmaz bebeği kollarından çekip almış, kucağına oturtmuş, ardından dönüp bana doğru yürümüştü.

Bir kolunda kıvranan çocukla, açıklamak için on dakika daha zamana ihtiyacı olduğunu mırıldanmış, sonra bileğimi yakalamış ve beni hızla eve sürüklemişti.

Yapmam gereken şey, koşmaya devam etmektir.

Yapmam gereken şey, ona el hareketi çekip teklifini geri çevirmektir.

Tasmin öyle yapardı.

Ama Pim benim yol göstericim olmuştu, dudaklarıma bir tıpa yerleştirip başımı eğdirerek kabul ettirmişti.

Fransız şatosuna geri dönmüştüm ama hiçbir şey aşırı duyarlı tepkilerimi yatıştıramıyordu. Salondaki rahat koltuklardan birine oturmak da, ayaklarımin altındaki halıda bayılmış gibi yatan Fransız *bulldog* kırması da, yeşil iki parçalı giysisi içindeki erkek bebeğin üstümden ayrılmayan bakışları da.

Keşke koşmaya devam etseydim.

Tess'in söyleyeceği hiçbir şey içimdeki kemiklere işleyen öfkeyi dindiremezdi.

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime batırmandan kocasına bakamıyordum bile.

Hiç şiddete meyilli bir insan olmamıştım. Ama gerçek aşkın havayı doldurduğu ve bir bebeğin annesinin kollarında mutlu bir şekilde cıvıladığı o rahat salonda otururken içimde bir nefret fırtınası kopmak üzereydi.

Babasına bakamadığım gibi, oğluna dazar zor bakabiliyordum.

Bebeğin bakışları o kadar yoğunlu ki, beni iliklerime kadar cırılçıplak bırakıyordu. Bu mümkün olmamalıydı ve buna izin verilmemeliydi.

“Pekâlâ,” dedi Tess. Sanki ön kapıyı kapatmak çok zor bir işmiş gibi hâlâ fuayede takılan kocasına sert bir bakış attı. Bakışları bana döndüğünde dudaklarında endişeli bir gülümseme vardı. “Bu karışıklığı çözelim, olur mu?” Eğilip bebeği uyumsuz oyuncakların olduğu yere bıraktı, sonra kollarını kavuşturdu ve nefret ettiğim adam odaya girene kadar ayağını yere vurdu.

Ve adam uzun adımlarla içeri girdi.

Bir yırtıcı hayvan gibi hareket ediyordu. Keskin dişleri ve ölümcül pençeleriyle avını parçalamaya hazır gibiydi.

Başka bir dünyada koyu saçları, V şeklindeki saç çizgisi, hesapçı gözleri ve sadece gerçek katillerin sahip olduğu soğukluğuyla onu yakışıklı bulurdum.

Ama şimdi, ondan sadece nefret ediyordum.

Karısının avucunun iziyle kızarmış yanağını ovuştururken gözlerini kıstı. “Bana neden tokat attığını söylemek ister misin, *esclave?*”

Bu kelimeyi duyunca kulaklarım seğirdi. Bu ne anlama geliyordu ve Tess neden bu kelimeyi duyunca titremişti?

Titrediği kadar çabuk şekilde bir heykel gibi dondu ve parmağını yüzüne doğrulttu. "Seni aptal adam."

Adamın bakışları karardı. "*Pardon moi?*"

"Beni duydun. Sen bir geri zekâlısın. Aptalın tekisin."

"Bana hakaret etmeyi bırakmanı öneririm, Tess. Aksi takdirde, sana bağırman için başka sebepler de bulurum." Bana bakmadı. Ağır cinsel imalar için özür dilemedi. Kırmızı ve mavi gece elbisemle kanepelerinde oturmamı umursamadı.

Babam ölmeden önce, annemle babamın da epey tartışmaları olurdu.

Ama bu... bu farklı bir seviyedeydi ve mesele kullandıkları kelimeler değil, onları kullanırkenki şiddetli tutkularıydı. Annemin sık sık aşk ve nefret arasında çok ince bir çizgi olduğunu söylediğini duymuştum.

Ve bu ikisi... o çizgiyi tutkuyla çarmıha gerilmiş bir şeye dönüştürmüşlerdi.

"Sana inanamıyorum, Q. Kaç kez tüm gerçekleri kontrol etmeni söyledim? Bana olanların seçimlerini etkilemesine ve sağduyunu bastırmasına izin verme demiştim."

"Bana ders vermeye kalkma, kadın. Özellikle de kahrolası hiçbir hakkın olmadığı bir konuda-"

"Sözlerine dikkat et." Krem rengi oyuncak ayıya salya akıtan çocuğuna hızlıca bir bakış attı.

"*Sen* de beni neyle suçladığını dikkat et." Kocası başı eğik halde yaklaştı ve gölge düşen gözleriyle onu izledi. "Biliyorsun, hakaretlere tahammülüm yok, Tess."

"Doğruysa hakaret değildir! Her şeyi mahvettin. Eğer durup da dinlemezsen mahvedeceğini söylediğim gibi!"

"Ah, dinliyorum," diye köpürdü Q. "İnan bana bu konuşmayı dikkatle dinliyorum. Bağırmaya hakkın yok-"

“Kimse bağırıyor.”

Karanlık bir kahkaha attı. “Sen bağıracaksın.”

Ağzım açık kaldı.

Sanki ben yokmuşum gibi konuşuyordu.

Benim görüşlerimi hiçe sayarak kendi sapkınlıklarını alenen sergileyen bu insanlar kimdi?

Ama yine de, ben bir yabancıydım. Benim görüşlerimin ne önemi vardı ki?

Onlar için bir hiçtim ve öyle muamele görüyordum.

Boğazımı temizledim, onlara şu anda sesimi kullanmasam da kulaklarımı kesinlikle kullandığımı hatırlatmak istiyordum.

Tess bana bakmak için döndü. Eli çılgınca hareket ediyordu, sanki onu bir sapmadan kurtarmış ve ona asıl konuyu hatırlatmıştım. “O! Ondan bahsediyorum.”

Q öfkeli gözlerle bana baktı. “Ona ne olmuş? O güvende. Neden ona eski efendisinin mahvetmediği bir şey giydirmedin?” Bakışları yırtık korseme ve altındaki çıplak tenime indi. “Tanrı aşkına, kadın. Yeni bir misafir geldiğinde uygulanacak protokolü unuttun mu?”

Onu bıçaklamak istedim. Onu vurmak istedim. *Onu uyuşturup öldürmeyi ve bunun hoşuna gidip gitmediğini görmek istedim.*

Tess alayla güldü. “Hah! Bunun *protokolle* alakası yok, Q. Ve hepsi senin suçun.”

“*Benim* suçum mu?” Saldırmak üzere olan bir akrep gibi kaşıldı.

“Evet, senin!” Tess, ondan yayılan saf güçten hiç etkilenmedi. “Bana dün gece ne olduğunu anlat.”

Adam tek kaşını kaldırdı. Sonra bana hızlıca bir bakış attı. “Senin endişe etmen gereken bir şey yok.”

“Her şey için endişe etmem gerekiyor çünkü şu işe bak ki, birini vurmuşsun.”

Tekrar güldü. “Hadi ama *esclave*, mesele bu olamaz. Ben köle sahibi olan tüm amcıkları vururum-”

“Ve bunun için sana teşekkür ederim. Köleler sana teşekkür ediyor. Dünya sana teşekkür ediyor. Kahretsin, polis bile sana teşekkür ediyor.”

“Öyleyse sorun ne, *mon amour*?”

Tess’in bakışları, ona aşkı olduğunu söylemesiyle o mavi ateşini hemen kaybetti ve yumuşadı. “Sorun şu ki *maître*, sen masum bir adamı vurdun.”

“Ne diyorsun sen?” Kollarını kavuşturdu.

“Dinlemedin diyorum. Görmedin. Kızın sana söylediklerine inanmadın.” Tartışmalarının gürültüsü azalırken kadının omuzları çöktü. “Dün gece olanları anlat bana...” İç çekerek bana baktı. “Üzgünüm. Adını hiç öğrenemedim.”

Tess kütüphanede beni sinirlendirmiş olabilirdi ama benim tarafımda olduğunu kanıtlamıştı. Benim için kendi ailesine karşı savaş açmıştı. Gerçek adım olmasa bile, en azından bana seslenebileceği bir şeyi öğrenmeyi hak etmişti. Zaten gerçekte, köle adım benim gerçek kimliğimdi. “Pimlico.”

“Tabii, elbette. Pimlico.” Sanki başından beri biliyormuş gibi tekrarladı ve beni ruh ikizi gibi kucakladı.

Dikkatini tekrar kocasına çevirdi. “Pimlico sana dün gece vurduğun adamı sevdiğini söyledi mi?”

Q donakaldı. “Ne?”

“Soruya cevap ver, evet ya da hayır.”

Adam kaşlarını çattı. “Kaç kişinin bana aynı şeyi söylediğini biliyorsun, Tess. Yeterince uzun süre esir tutulurlarsa, yeterince uzun süre işkence görürlerse, sonunda hepsi çöker. Sürekli

mücadele etmek ve reddetmek işe yaramazsa, pes edip mevcut duruma uyum sağlamak insan doğasında vardır.”

Tess onun önünde volta atıyordu, bu hali bana Elder’ın öfkelerini dışa vururken yerinde duramayışını hatırlattı. Öte yandan, Q ise ölümcül bir şekilde hesaplayıcı ve sarsılmaz kalmaya devam etti.

“Peki adam ne dedi? Onu vurmadan önce?” Tess, sevgilisinin benim sevgilimi incitmesini telafi edebilecekmiş gibi bana özrünü ileten bir bakış attı.

Q cevap vermeden önce dikkatle düşündü. “Kızın onun olduğunu ve ona dokunmamamı söyledi.”

“Bu yalan,” diye tısladım.

Elimle ağzımı kapatamadan ikisi de gözlerini bana dikti. Müdahale etmek istememiştim ama gerçeğin saklı kalmasına izin veremezdim.

Sessizlik çöktü, o sessizliği doldurmam için yalvarıyordu. Yutkundum ve çenemi dik tutarak kalbim sadakatle şakırken yüksek ve net bir sesle konuştum. “O beni sevdiğini de söyledi. Senin bir hata yaptığını söyledi.”

“Çok büyük bir hata, sanırım onun kullandığı kelimeler buydu,” diye mırıldandı Q. “Ama yine de bu daha önce duymadığım bir şey değil. Hepsi, mallarını almaya geldiğimde böyle derler.”

“Ben onun malı değildim.” Öfkeden deliye döndüm. “Onun için bir *anlamım* vardı.”

“Peki onun gibi erkekler için malın hiçbir anlamı olmadığını mı düşünüyorsun?” Q, sanki dünyadan habersizmişim ve acilen ders almam gerekiyormuş gibi bana baktı. “Sana değer vermediğini, hatta çarpık bir şekilde seni sevmediğini mi düşünüyorsun? Elbette değer verdi. Sen onun için dünyalara bedeldin çünkü seninle özgür olabilirdi. Gerçekte olduğu canavarı kucaklayabilir

ve artık saklanmak zorunda kalmazdı. Kapalı kapılar ardında sana zarar verebilir, seni istediği gibi alabilirdi ve kimse bilmezdi. Sonsuza kadar olduğunu inkâr ettiği canavar olabilirdi.” Sesi, acı verici bir deneyimden bahseder gibi çatladı. Başını iki yana sallayarak, “Yeter. Buna sabrım yok,” dedi tükürür gibi. Devam etmeden önce öfkeyle karısına baktı. “Rehabilitasyondan sorumlu olmak isteyen sendin, Tess. Ben onların bedenlerini kurtarıırken, sen de zihinlerini iyileştirmeye yardım etmeyi kabul etmiştin. Beni terapi seanslarından birine sürükleme-”

Tess, onun aptallığına tahammül edemiyormuş gibi sessiz bir çığlık attı. Onunla nasıl sabırla başa çıktığını, hatta onunla nasıl evlendiğini gerçekten anlamıyordum. “Anlamıyorsun. Normalde haklısın. Normalde doğru olanı yapardın. Ama bu sefer... dinlemek yerine, *gerçekten* dinlemek yerine... herkesi aynı kefeye koydun. Sadece, onunla aynı duyguları paylaşan bir adama aşkını itiraf eden, istismara uğramış bir köle gördün. Eskisi gibi ama aynı değil, Q. Bu sefer yalan değildi. Bu sefer gerçektir ve bunu görmek yerine... onu mahvettin.”

Yavaşça, Q’nun yüzündeki hoşnutsuzluk kayboldu. Bana, ilgisizlik ve çaresiz bir özür arasında gidip gelen bir bakış attı.

Tess devam etti. “Batırdın, aşkım. Ve bunu düzeltmemiz gerekiyor. Tabii eğer mümkünse.”

Adamın gözleri karısına çevrildi. Dudakları aralandı ve Fransızca sözcükler dudaklarından akmaya başladı.

Kulaklarım, adamın ağzından dökülen yaralı romantizmle zonkladı. Onunla tartışıyordu, belki daha fazla kanıt talep ediyor; suçlarını tamamen kabul etmeden önce kendine daha fazla zaman tanıyordu.

Kalbim bir çevirmen aradı; daha sonra bakmayı bile hatırlayamayacağım, hatta heceleyemeyeceğim kelimelere tutundum. Ne hakkında konuşuyorlarsa, ayakları onları birbirlerine

yaklaştırdı, ta ki ellerini birbirlerine uzatacak kadar yaklaşıp dek. İşte o anda aynı tarafta olduklarını hatırlarcasına aralarındaki gerginlik buharlaşıp yok oldu. Elder ve ben birlikte olsak da olmasak da onlar hâlâ birbirlerine sahiplerdi.

Hâlâ birbirlerine sahipler.

Ve bu kadar yalnız, kayıp olduğum için bu beni paramparça etti. Elder'ın bu adamın ona yaptıklarından sağ çıkamamış olmasıyla ilgili kesinlikle korkmuş bir hale getirdi.

Öfkeli, sıcak gözyaşları gözlerimi kapladı, ağlamamak için uğraştım. Tess onu affedebilirdi ama ben asla affedemezdim. Vücudum sessiz hıçkırıklarla sarsıldı ve kanepelerinde hareketsiz kalmak için elimden geleni yaptım ama sesleri sevgi ve affetme dolu tınılara dönüştüğünde dudaklarım titredi.

Mücadeleyi bir kenara bıraktım.

Yüzümü ellerimle kapattım, dişlerimi hain dudağıma geçirdim ve tuzlu gözyaşlarına boğuldum.

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Gözlerim bir şekilde itaat etti ama bedenim hıçkırmaya devam etti. Omuzlarım sessizce sarsılıyordu. Çığlık atan çaresizliğim bir kez daha dilsiz kaldı.

Önümde şov yapan iki kişiyi görmezden gelsem de Tess Fransızcadan İngilizceye geçtiğinde kulaklarım seğirdi. "Benimle tanıştığın gün, önceki etkileşimlerinin benim gerçekte kim olduğumu çarpıtmasına izin vermedin. O gün beni gördün, *maitre*. Şimdi senden, Pimlico'yu ve onun durumunu son on yılın karmaşasından bağımsız olarak görmeni istiyorum."

Başımı kaldırdığımda Tess halının üzerinde duran bebeğine baktı, sonra kolunu Q'nun koluna geçirerek onu bana yaklaştırdı. Köpek başını kaldırdı, kuyruğunu salladı ve tekrar uykuya daldı.

Kimse konuşmadı.

Kimse nefes almadı.

Sadece birbirimize bakıp inceledik ve benim kurban, onun da kalbimin kırılmasının sebebi olduğuna dair ilk izlenimlerin ötesini görmeye çalıştık.

Q bana baktı, gerçekten baktı. O elbisemi, saçımı, yüzümü, her hareket edişimde bileğimde sessizce çınlayan peni bileziğimi incelerken kim olduğumun ortaya çıkması canımı yaktı.

Sonunda iç çekti. “Karıma inanıyorum. Dün gece seni pek incelemedim ama şimdi... çok açık.”

Neyin açık olduğunu soramadan elini salladı. “Yaraların eski, yara izlerin iyileşmiş. Aylar önce kurtarılmış bir kıza benziyorsun.” Bakışları peni bileziğime indi. “Kölelere hediye verilmesine izin vardır ama normalde bu, efendinin de aynı zevki aldığı bir şeydir. O bilezik... ondan, değil mi?”

Elmaslarla süslü bileziği avuçlarken midem bomboş kaldı; zihnim Elder, Hayalet ve ona âşık olduğum her anla dolup taşıtı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalsam da bir kez başımı salladım. Nefretim asla geçmeyecek olsa da medeni davranacak kadar güçlü olduğumu kabul ederek salladığı beyaz bayrağı kabul ettim.

“Nedense, onun gözündeki değerinin sadece peni cinsinden olduğunu sanmıyorum.” Aniden baş ağrısı çekiyormuş gibi burnunun kemerini sıktı. “Muhtemelen sana *Dolar Düşesi* ya da onun kadar mide bulandıran bir şey diyordu. Muhtemelen sana âşık olduğu için seni hediyelere boğmuştu. *Siktir...*” Tavana baktı. “*Je suis désolé*. Görünüşe göre korkunç bir hata yaptım.”

Kulaklarım çınladı, dün hayatımı mahveden bu adamın bugün bu kadar içten bir şekilde özür diliyor olmasına inanamıyordum.

Ama bir önemi yok.

O da herkes kadar pişman olabilirdi ama bu Elder'ı geri getirmeyecekti. Eğer isabetli ateş ettiyse ve Elder'ın hayatını çaldıysa, öleni tekrar diriltemezdi.

Tess, sanki onu affetmem için yalvarır gibi bana baktı. *Sanki bu adam benim ne düşündüğümü umursuyormuş gibi.*

Ama yapamazdım.

Henüz olmazdı.

Elder ölmüşse asla yapamazdım.

Eğer hayattaysa ve yeniden bir araya gelirsek... O zaman belki, muhtemelen, umarım gelecekte nefretimi bırakabilirdim.

Ama şu anda olmazdı.

Çenemi eğip kollarımı belime doladım, peniler çınladığında irkildim ve Q sanki ona fiziksel olarak tokat atmışım gibi yüzünü buruşturdu.

Tess'in elinden kurtulup arka cebine uzandı ve parlak, siyah bir ceptelefonu çıkardı. "Onu ara. Onu neresinden vurduğumu biliyorum. Kalbine isabet etmedi. Eğer öldüyse benim kurşunum yüzünden değildir-" Bana yaklaşıp telefonu almam için ısrar etti. "Lütfen, onu ara. Bunu düzeltmeme izin ver."

Donakaldım.

Eğer öldüyse benim kurşunum yüzünden değildir.

Bu doğru olabilirdi ama cümlesini bitirmemişti. Elder'ı başka kimin öldürebileceğini eklememişti. O anda gelmemiş olsaydı, Chinmoku şüphesiz Elder'ı öldürürdü.

Q, benim olanı öldürmek için gelen ama bir şekilde onun hayatını kurtaran Azrail'in hizmetkârıydı.

Bunu bana karşı kullanabilirdi. Bana, daha da büyük bir tehlikenin pençesinde olduğumu ve Elder'ın yavaş yavaş öldüğünü hatırlatabilirdi.

Ama yapmadı.

Orada durup tüm sorumluluğu üstlendi, oysa... suç tamamen ona ait değildi. Aksine, benim teşekkürümü hak ediyordu.

Özür dileme fikri boğazıma takıldı. Böyle bir şeyi yapacak durumda değildim ama belki de ona bu kadar çok küfretmeyi bırakabilirdim.

"*S'il vous plaît.*" Telefonu eteğimin üzerine bıraktı. "Onu ara."

Göğsümde tuhaf bir his belirdi, neredeyse kahkaha atacaktım. Ne kadar da tesadüfiydi... Elder'la geçirdiğimiz ilk gece, annemi aramam için ceptelefonunu verdiği ve annemin hattının kesik olduğu zamanki gibi.

Şimdi, Elder'ı aramak için imkânım vardı ama numarasını bilmiyordum.

Kaderin acımasız şakası.

Q dudaklarını büzdü. "Onunla nasıl iletişime geçeceğini bilmiyorsun... değil mi?"

Başımı iki yana salladım, içimdeki çılgın kahkaha baloncukları söniyordu. "Telefonla değil. Hayır."

"O zaman nasıl?"

Yukarı baktım. "Yatı."

"Hayalet mi?"

"Evet." Tess'e, çocuğuna, sonra tekrar Q'ya baktım. "Hayalet'in nerede olduğunu öğren. Telsiz ile çağrı gönder. Kapitanı Jolfer cevap verecektir. Cevap vereceğini biliyorum."

Düşüncelerim kanepeden ayrıldı, senaryoların içine daldı.

Jolfer'in, Elder'in öldüğünü söylediği senaryo.

Jolfer'in artık dönecek bir evim olmadığını söylediği senaryo.

Jolfer'in... onun hayatta olduğunu söylediği senaryo.

Jolfer'in, Elder'in Q Mercer'in kim olduğunu tespit ettiğini ve benim için geldiğini söylediği senaryo.

Kahkaha kabarcıkları tüm gücüyle geri döndü. Q'ya neredeyse acıyarak bakarken birkaçını kaçırdım.

Adam kaşlarını çatıp başını yana eğdi. "Ne oldu?"

"Eğer söylediklerin doğruysa ve Elder hayattaysa -ki öyle olmasını çok umuyorum- sanırım onun sandığından daha yakın olduğunu göreceksin."

Q kaşlarını çattı. "O yakınlarda. İngiltere'de."

"Yanlış." Kalbimde umudun yeşermesine izin verdim, Elder'ı göreceğimin düşüncesiyle heyecanlandım ve beni bulduğunda ne yapacağını merak ettim.

Bu mutlu aile. Sevgilime kurşun sıkan bu adam. Gerçek aşk şeytani bir savunmacıydı ve cinayet girişimini hafife almazdı.

Peki ben nerede dururdum?

Q'nun benim değerlerimi kurtardığı ve içinde bulunduğu garip rolü mü savunurdum, yoksa kenarda durup Elder'ın onu kanlar içinde bırakmasına izin mi verirdim?

Henüz bilmiyordum.

O kutsal sözleri duyana kadar bilemezdim... *O hayatta.*

Şimdilik tek yapabileceğim bir uyarıda bulunmaktı. Elder'ın karmaya çok önem verdiğini ve Q'nun, Chinmoku'yu yenmeye yardım etmiş olmasının bir önemi olmadığını ima edebilirdim.

Beni kaçırmıştı.

Bu, acı çekerek cezalandırılmasını gerektiren bir şeydi.

Q'nun yeşil gözlerine baktım. "Eğer nefes alıyorsa, hayatım üzerine bahse girerim ki, şu anda Fransa'dadır."

BÖLÜM YEDİ

ELDER

SİKTİR.

O piçleri bulmak ne kadar sürecekti? Her geçen dakikayla birlikte Pim'in işkence gördüğüne, satıldığına, tecavüze uğradığına dair görüntüler aklımdan çıkmıyordu.

Ateş, ıstırap ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için kontrol edemediğim öfkeyle titriyordum.

Dakikalar saatlere dönüştükçe acı daha da artıyor, suçluluk duygusu daha da boğucu bir hale geliyordu.

Sikerler, artık burada oturamam.

Elimden gelen her şeyi yapıyordum. Her *hackeri* işe alıyordum, her narkotikçiyle iletişime geçiyordum ama oturmak sanki umursamıyormuşum gibi hissettiriyordu. Sanki onun orada, yabancılarla birlikte olduğunu bilmek hayatımda çözmem gereken en acil, en yürek parçalayıcı sorun değilmiş gibi hissettiriyordu.

Kırık dökük bedenimi sandalyeden kaldırdım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Siktir et.

Artık burada kalamazdım. Dışarıda olmalıydım, sokakları arşınlayıp fiziksel olarak avlanmalıydım. Zihnimin derin, karanlık yerlere saplanmasını engelleyecek *her şeyi* yapmalıydım.

Çalışma alanımdan topallayarak çıkıyordum ki masamın üzerinde çınlayan ceptelefonumun sesiyle irkildim. Calais'in sesleri,

çınlayan telefonun sesini bastıramadı. Telefonu kapıp cevap vermeye çalıştım.

Ekranı köprüden gelen bir arama olduğu görünüyordu. İstediğim şey bu değildi.

Calais sokaklarındaki bir muhbirin gizli numaradan arayarak bir ipucu vermesini istiyordum. Bir suçlunun, ödül karşılığında bir adresi ifşa etmesini istiyordum.

Sinirlerim gerildi ama telefonu kulağıma dayadım. “Ne var, Jolfer? Çabuk ol.”

Eğer liman sorunları veya iskele ücretleriyle ilgili bir şeyse, hiç ilgilenmiyordum. Pim’i bulana kadar bu rıhtımdan ayrılmayacaktım. Konu kapanmıştı.

“İlginç bir telsiz görüşmesi yaptım.”

“Nasıl ilginç?” Kalp atışlarım saniyede bin mil hızla yükseldi.

“Mercer adında bir adam. Bir hata yaptığını ve elinde sana ait bir şeyin olduğunu söyledi. Bir adres verdi.”

Dünya durdu.

Nefes almayı bıraktım.

Acım anında kesildi.

“Bekle.”

Dizüstü bilgisayarına atladım, kapağını açtım ve web tarayıcısının açılmasını bekledim. Tek elimle Mercer adını yazdım ve ara tuşuna bastım.

Chinmoku’yu, beni ve çellomu biçen piçin görüntüleri kibirli bir şekilde bana bakıyordu.

Gözlerim birbiriyle çelişen makaleleri taradı. Bazıları onun, lanet olası kraliçeden daha fazla yaptığı hayır işleriyle ve iyi niyetiyle tanınan, Fransa’nın altın çocuğu olduğunu iddia ediyordu. Diğerleriyse onu acımasız bir psikopat, köle istismarcısı ve bu dünyadaki en aşağılık pislik olarak nitelendiriyordu.

İkiyüzlü piç kurusu.

Tıpkı diğerleri gibiydi.

“Adres?”

Jolfer boğazını temizledi. “Blois’da bir şato.”

“Ne kadar uzaklıkta?”

“Hesaplamalarıma göre, arabayla dört ila beş saat.”

Çok uzak.

“Peki havadan?”

“Yaklaşık bir buçuk saat, aşağı yukarı.”

Hâlâ çok uzak. Ama tek seçeneğim bu.

“Martin’e helikopteri hazırlamasını söyle.”

“Anlaşıldı.”

Telefonu kapattım.

Bu piçin ne tür bir oyun oynadığını ya da beni ne tür bir ateş gücüyle karşılayacağını bilmiyordum. Ona hak ettiği intikamı vermek için yaralarımın üstesinden nasıl geleceğimi ya da intikamı aldıktan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Ama umurumda değildi.

Elimde bir adres vardı.

Pimlico o adresteydi.

Geriye savaşı, kapılarının eşiğine kadar götürmek kalmıştı.

BÖLÜM SEKİZ

PIMLICO

YERİMDE DURAMIYORDUM.

Q'nun Jolfer ile yaptığı kısa konuşma yetersizdi. Adını söylemiş, bir hata yapıldığını belirtmiş, sonra da bir adres vermişti. Ben kanepeden fırlayıp ceketinin kolunu çekmeseydim neredeyse telefonu kapatacaktı.

Korkumu fark edip telefona doğru bağırdı. "Hayatta mı?"

Jolfer'ın sesi Q'nunkiyle aynı anda kulağıma ulaştı. "Evet."

Evet!

Ne kadar da güçlü bir kelimeydi.

Kendimi geriye doğru yumuşak yastıkların üzerine bıraktım, eteğim etrafımda kabardı.

Evet, hayatta.

Evet, geliyor.

Evet, yalnız değilim.

Ondan sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Q telefonu kapattıktan sonra, Tess bir şekilde beni kanepeden kalkmaya ikna etti ve yukarı kata çıkmamı sağladı.

Ama aklım "evet, evet, evet" üzerinde takılı kalmıştı.

O hayatta!

Keşke Q telefonu o kadar çabuk kapatmasaydı. Keşke Hayalet'in nerede olduğunu, Elder'ın durumunun nasıl olduğunu, mürettebatın Chinmoku'nun saldırısından zarar görüp

görmediğini ve Selix'in neden bizimle birlikte savaşmadığını sorsaydı.

Aklımda binlerce soru vardı. Ama tek bildiğim onun hayatta olduğuydu. O da benim nerede olduğumu biliyordu.

Onu yakında göreceğim.

Bir kez daha, bu hem inanılmaz hem de korkutucu bir düşünceydi.

Tess bana eşlik etti, oğlunu doyuracağını söyledi ve Elder'ın gelişine hazırlanmam için duş alıp giyinmem gerektiği konusunda nazikçe mırıldandı.

Merdivenleri çıkarken sanki bu garip yerle ilgili beni rahatlatmaya kararlıymış gibi bana tam olarak dinlemediğim hızlı bir tarih dersi verdi. Q'nun kadınları kurtardığını ve ailelerine dönecek kadar iyileşmeleri için buraya getirdiğini tekrarladı. Benim yatak odam ve benzerleri, kadınların uzun süre mahrum kaldıkları her şeyle donatılmıştı: kozmetik ürünler, giysiler, eğlence, güvenlik. Onlara *bir şey* değil, *bir insan* olarak nasıl var olabileceklerini hatırlatmanın uzun ve zorlu bir yol olacağına da değinmişti.

Sorular soracak kadar önemsemek ve onların nezaketine minnettar olmak istiyordum ama Elder'ın hayatta olduğunu bilmek, onun öldüğünü düşünmekten çok daha iyiydi ve en önemlisi buydu.

Ancak Tess konuşurken önceki kasvetim yavaş yavaş mutluluğumu gölgeledi ve beni şüpheyle kapladı.

Elder *hayatta* mıydı?

Jolfer yalan söylemiş olabilir miydi?

Q'nun doğru nişan almadığını ve Elder'ın kalbini ıskaladığını düşünmesi önemli değildi. Silah sesini duymuş, kanın fişkırdığını görmüş ve onun denize düştüğünü izlemiştim. Onu

fiziksel olarak öpene, ona dokunana, muhteşem sesini duyana kadar kalbim inatla gerçeğin tatlı vaadini görmezden gelecekti.

Muhtemelen bunun sebebi eğer bir şey olursa ya da Elder beni almaya gelirken korkunç bir şekilde ölürse, sahte mutluluk içinde yüzdükten sonra milyonlarca parçaya ayrılmak istemediğim içindi.

Beni banyoya doğru iten Tess, uyandığım anda göz ardı ettiğim çeşitli bedenlerdeki giysilerle dolu gardıroba yöneldi. “Bunların son moda ya da çok güzel olmadığını biliyorum ama en azından temiz ve ısınmış olursun.” Bir kot pantolon, yumuşak gri bir kazak ile altına giymem için beyaz bir tişört ve siyah pamuklu külot seçerek bunları kaldırdı, ardından kabaca bedenimi tahmin etti. “Sanırım bunlar olur.”

Eşyaları bırakmak için banyoya girdi, geri çıkarken gülümsedi. “Duş al, sonra aşağı gel de yemek yiyelim.” Çıkışa doğru ilerleyerek kapıyı ardına kadar açtı ve daha önceki varsayımlarıma rağmen bir tutsak olmadığımı açıkça gösterdi. “Gördün mü? Kilit yok. Hile yok. Yaşadığın hayatın ardından güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama bu, seni rahatlatmak için bir oyun ya da hastalıklı bir davranış değil. Umarım bunu anlıyorsundur.”

Bana hızlıca el sallayarak koridorda kayboldu ve beni, umutsuzlukla mı yoksa mutlulukla mı titremem gerektiğini bilmediğim bir sessizlik içinde bıraktı.

Düşün ardından giyinip aşağı indiğimde kalbim hızlıca atmaktan duman çıkaracak hale gelmişti.

Geçen her dakikayla, Elder’ın geleceği dakika bu mu diye merak ediyordum.

Ya da bu dakika.

Ya da bir sonraki.

Ne kadar uzakta?

Bu muhteşem aile şatosunda kıyametin kopmasına ne kadar zaman kalmıştı?

Jolfer, Q'ya seyahat süresi veya varış zamanı hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Bu gece mi yoksa bir hafta sonra mı seyahat edeceklerini söylememişti.

Eğer Elder ağır yaralanmışsa, benimle ilgilenmeden önce onun güvenliğini sağlamak için uzak kalabilirlerdi. Özellikle de beni almaya geleceğini söylemek için telefon edecek kadar bilinci yerinde değilse.

Tanrım, çok yorgunum.

Geleceğin ne getireceğini bilmediğim için dinlenemiyordum. Düşmanım olup olmadıklarını hâlâ bilmediğim için arkadaş edinemiyordum. Kaos patlak verebilir ya da ateşkes ilan edilebilirdi.

Daha fazla kan döküleceği düşüncesi içimi burkuyordu. İyi niyetler, kötü sonuçlara yol açmıştı. Bedeli acı çekmek olmak zorunda mıydı, yoksa Elder'ı bir şekilde ikna edebilir miydim?

Ve onu *ikna edebilirsem...* onun, benim güvende olduğumdan emin olmak için ihtiyaç duyduğu sonu elinden almaya hakkım var mıydı?

Ah, sus Pim. Aklını kaçırmak üzeresin.

Şakaklarımı ovarak koridoru geçtim ve yer lambalarının aydınlattığı, şöminenin harıl harıl yandığı sıcak salona girdim. Hemen odada Q'yu aradım.

Elder'ın bir helikopteri olduğunu ona söyleyecek kadar ona borçlu muydum? Sevgilimin öfkeli birisi olduğunu ve bana zarar veren son adamların başına gelen korkunç hikâyeyi bilmeliler miydi? Yani o adamların şu anda Girit'teki bir evde şişmiş ve çürümüş cesetlerden ibaret olduklarını ona söylemeli miydim?

Elder'ı vurduğu için Q'dan ne kadar nefret etsem de bu ailenin acı çekmesini istemedim. Q yaptığı hata yüzünden ölmeyi, karısı ile oğlu da cezalandırılmayı kesinlikle hak etmiyorlardı.

Yeni aldığım gri kazağın kenarını parmaklarımla okşayarak Elder geldiğinde onu durduracağıma dair kendime bir söz verdim. Ona mümkün olduğunca çabuk şekilde düşündüğü gibi olmadığını ve beni dinlemesini söyleyecektim.

Bu kâbusu barışçıl bir şekilde sona erdirmek için elimden geleni yapacaktım.

Ama belki de Elder bir hastanede yatıyordu ve tüm endişelerim boşunaydı. Beni eve götürmek için Selix veya Jolfer gelebilirdi. Onlar tartışmaya daha açık olurlardı.

Ev...

Elder'ın öldüğünü, Hayalet'in artık benim evim olmadığını düşünmek bile dehşet vericiydi. Sevdiğim her şeyi bir gecede kaybetmiş olurdum.

Korkunç düşüncelerim beni yerle bir ederken gizlice mutfığa girdim ve istemeden de olsa Tess'in oğluyla akşam yemeğine davetsizce katıldım.

Q ortalıkta yoktu ama Tess mama sandalyesinde oturan bebeğin karşısındaki yüksek bar taburesine oturmuş, tuhaf suratlar yapıyor ve uçak sesleri çıkararak ezilmiş portakal püresini kaşıkla çocuğun ağzına sokuyordu.

Bebek dişsiz diş etleriyle kaşığı sarmalarken gurultular çıkarırdı, çoğu önlüğüne döküldü ve sadece bir kısmı henüz koordinasyonu oturmayan çocuğa besin sağladı.

İçimi parçalayan bir açlık hissiyle nefesim kesildi. *Yemek için değil, mama sandalyesinde oturup annesine katıksız bir hayranlıkla bakan dağınık çocuk için duyduğum açlık.* Kendi yarattığın bir canlı için senin ay, yıldızlar ve aradaki her şey olman nasıl bir duygu olurdu?

Burada olamam.

Bunu izleyemem.

Geri çekilirken lanet olası bir köpek oyuncağına takıldım. Ayak bileğime saplanan ağrıyla dişlerimin arasından tısladım.

Tess başını kaldırdı. “Ah, düşün iyi geçti mi? Güzel görünüyorsun. Gece elbisen kadar muhteşem değil ama gri sana yakışıyor. Gözlerindeki ela rengini ortaya çıkarıyor.”

Kaşıkla biraz daha turuncu püreden alıp üzerindeki fazlalığı elindeki cam kâseye sıyırdı. “Kaçma. İstersen bize katılabilirsin.”

Kelimeler? Tek kelime söylemiş miydim?

Onun bebeğiyle vakit geçirme fikrinden ödüm kopmuştu, tamamen dilsiz kalmıştım. Kaçmak mı, yoksa çocuğu kapmak mı istediğimi bilmiyordum.

Gülümsedi, dağınık bebeğe kilitlenen gözlerimi takip etti. “Abelino.”

Garip kelime duygusal karmaşamın içinden kıvrıldı. “Anladım?”

Çocuğunun yanağını avuçlayıp bulaşmış portakalı sildi. “Adı Abelino. Kısaca Lino.”

“Ah.”

“Fransızca. Uzun hikâye.” Kaşığa daha fazla yemek koydu ve oğlunun yüzünü çok fazla kirletmeden ağzına sokmayı başardı. “Senin-” İrkildi. “Üzgünüm, çok düşüncesiz bir soru.” Bana acı dolu bir bakış atarak, “Bizimle kalan kadınlara çocukları olup olmadığını sormamayı uzun zaman önce öğrendim,” diye mırıldandı.

Lino bir şeyler mırıldandı, Tess ona daha fazla yemek verirken çocuğun minik elleri açılıp kapandı.

Çocuğa baksa da benimle konuşmaya devam etti. “Bazen Lino’nun burada olması, onların iyileşme sürecine yarardan çok zarar getiriyor diye düşünüyorum,” dedi.

Tess’in insanlığı ve sesindeki belirsizlik sayesinde kaçma düşüncem kayboldu.

Yaklaşarak zaten iyi bir cevabı olmadığını bildiğim bir şeyi sormaya cesaret ettim. “Neden?”

Bana bir bakış attı. “Eğer kaçırılmadan önce çocuk sahibi olacak yaştalarsa, o zaman potansiyel olarak çocuklarının yıllar süren büyümesini kaçırmış olurlar. Aileleri için onlar öldüler, sonra da kırılmış bir halde geri döndüler ve muhtemelen hatırladıkları anne olamayacaklar.” Çaresizce omuz silkti. “Eğer kaçırılmadan önce çocukları yoksa ama *şimdi* varsa... O bebeklerin, kadınların hayatlarını cehenneme çeviren erkeklerin acı ve işkencesinden doğdukları anlamına gelir.”

Lino’nun küçük dudaklarını mendille silerken derin bir nefes aldı. “Hayat asla kolay değildir.”

Bir süre sessizlik oldu, düşüncelerimiz şehvet ve ihanetin karmaşıklığı üzerindeydi.

En sonunda, “Ama sevgi... o kolaydır,” diyebildim. Önümdeki mutfak tezgâhında duran yedek çatalı çevirdim. “Ya da en azından... onu vermek kolaydır. Sevgiyi kazanmak bazen inanılmaz derecede zor olabilir.”

O da başını salladı. “Haklısın.”

Onun nasıl olup da Q’ya satılmakla kalmayıp, aynı zamanda ona âşık olup evlendiği hakkında daha fazla soru sormak istedim. Ama o sırada dışarıda yüksek bir uğultu hızla artarak vızıltıyı bir gürültüye dönüştürdü.

Ne oluyor...

“Eyvah.” Tess, Lino’nun mama sandalyesine sıkıca bağlandığından emin olduktan sonra bana keskin bir bakış attı. “Senin bu adamın helikopteri falan yok, değil mi?”

Kalbim sıkıştı ve başımı bahçeye açılan büyük cam kapılara çevirdim.

Gece çökmüştü, bakımlı çimler ve budanmış çalılar yerine yansımamızı görüyordum.

Uzakta bir ışık parladı ve uzaklardaki otlığı aydınlattı.

Vızıltı daha da yükseldi.

Aman Tanrım.

O burada.

Tess kollarını kendine doladı. “Sessizliğinden, onun senin Elder dediğin adam olduğunu varsayıyorum?” Verandanın kapısına doğru yürüdü. “Kahretsin, Q’nun nerede olduğunu bilmiyorum.”

Omzunun üzerinden bana bakarak kaşlarını çatı. “Bana söyleyen iyi olur... Bu ne kadar kötü olacak?”

İleri doğru süzülerek yanına gittim, duruşunu taklit ederek kendime sarıldım.

Bu ne kadar kötü olacak?

Yutkundum. “Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok.”

“Ah, benim var.” Tess gözlerini devirdi. “Onlar erkek. Onurlarını ve tüm o saçmalıkları savunmak söz konusu olduğunda aptala dönerler,” diye homurdandı. “Keşke Q buralarda dolaşmasaydı. Onları ayrı tutabilseydik, her şey çok daha sorunsuz ilerlerdi.”

Kalbim gökkuşağı rengine baloncuklar çıkararak göğsümü mutlulukla doldursa da ona katılıyordum. Mantıklı kalmaya çalışıyordum. Elder’ı son gördüğümde topallıyordu ve kötü

görünüyordu. Bu, Q onu vurmadan önce Chinmoku'nun yaptıkları yüzündendi.

Bırak burada olmasını, yardım almadan yürümesini beklemek bir mucize olurdu.

Selix muhtemelen onun gelmesini yasaklamıştı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, sağduyum onu reddetti. Eğer Elder uyanıksa, kimse ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi ve sorun da buydu.

Helikopter yavaşça gökyüzünden çimlere indi, yere indiğinde pervanelerin hızı azaldı. Hemen ardından yan gövde kayarak açıldı ve Selix dışarı atladı.

Chinmoku saldırırken nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu ama şu anda aklım tek bir şeydeydi.

Elder... o da geldi mi?

Parmaklarımı cama bastırdım, yansımamı ve parlak ışıklı salonu görmezden gelip helikopterin başka ziyaretçi getirip getirmediğine odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Kimse yoktu.

Bacakların görüntüsü ya da ellerin parlaması yoktu.

Kalbim çöktü.

Ve sonra... o ortaya çıktı.

Ağzımdan küçük, minnettar bir inilti kaçtı.

Selix atlarken Elder dikkatlice indi. Selix hızla koşarken Elder acı içinde yürüdü.

Dövüş sanatları ve egzotik yetiştirilme tarzı sayesinde doğal olarak zarifti ama bu gece, bana yağlanmaya ve dinlenmeye fazlasıyla ihtiyacı olan *Oz Büyücüsü*'ndeki teneke adamı hatırlattı.

Tökezlediğinde irkildim ama o inatla çimlerin üzerinden bize doğru gelmeye devam etti.

Ona doğru koşmadan burada duramazdım. Onun acı çekmesini izleyip yardım etmeden duramazdım.

Kapı kolunu beceriksizce çevirip kilidi açtığım da resmen evden dışarı düşecektim.

“Bekle!” diye bağırdı Tess. “Bunu iyice düşünmeliyiz!”

Haklıydı. Bunu iyice düşünmemiz *gerekliyordu*. Ama ben çok fazla düşünmüştüm ve sadakatimin kime ait olduğunu biliyordum.

Ona.

Acele ederken bir kez tökezledim, sonra dengemi buldum ve verandadan koşarak geçtim.

Fayanslar yerini çimlere bıraktı, olabildiğince hızlı koşarken gözüm hiçbir şeyi görmedi.

Ben tüm hızımla ona doğru koşarken Elder hızla başını kaldırdı. Topallaması hızlandı, bir eli yanında yumruk olmuşken diğer eli göğsünde kaldı. Ayak bileğine sarılmış, hızını engelleyen geniş bir şey vardı. Daha fazla bandaj ve atel görmek, beni daha da hızlı koşmaya itti.

Ciğerlerim yanıyordu, bacaklarım sızlıyordu. Ona dokunacak mesafeye geldiğimde nefes nefese, gözlerim irileşmiş, dudaklarım aralanmış bir şekilde durdum.

Kendimi kollarına atmak ve bu korkunç mesafeyi ortadan kaldırmak istedim. Onun o yaralı, güzel yüzünün her santimini öpmek ve nihayet onun hayatta olduğuna, bir hayalet olmadığına kendimi ikna etmek istedim.

Ama olduğum yerde sallandım, ona daha fazla acı vermekten korktuğum için sarılamadım.

Yakından bakınca muhteşem siyah gözlerinin etrafındaki çizgiler ve alnındaki kırışıklıklar, bu yolculuğun onu ne kadar yordüğünü gösteriyordu. Yüzünü pembeleştiren hafif ateşi, göründüğü kadar yenilmez olmadığını gösteriyordu.

Tek kaşı yukarı kalktı, dudakları aralanmış bir halde beni inceledi; siyah saçları dağınıktı ve hâlâ gürültü yapan helikopter pervanelerinin rüzgârı saçlarını savuruyordu.

Aramızdaki havada her duygu, tepki, kıvılcım ve bağ cızır-
dadı. Her şey somut, gözle görünür, neredeyse lezzetli bir tada
sahip ve canlıydı.

Sonsuz bir saniye boyunca konuşmadık. Sadece onun ruhu-
nun benim, benim ruhumun da onun olduğunu ve ölümün bile
bizi ayıramayacağını yeniden fark ediyorduk.

Yavaşça başını eğdi, kaşlarını indirerek gözlerini gölgede bı-
raktı. Sağlam kolunu kaldırdı ve aramızda kalan son mesafeyi
aştı. “Pim...”

Ve içinde bulunduğum büyü bozuldu, kendimi tek kollu ku-
caklamasına bıraktım.

Onun eşsiz tütsü kokusunu içime çekerek titremelerimi dur-
durmaya çalıştım.

Kolu sahiplenici bir şekilde seğirdi ve beni kendine doğru
daha sert bir biçimde çekti. Boynunu eğip yüzünü yeni yıkan-
mış saçlarıma gömdü.

Belini kavrayıp başımı kaldırdım, bu karşılaşmanın daha faz-
lasına ihtiyacım vardı.

Ne istediğimi anlayarak çenesini kaldırdı; dudaklarını çene-
me, yanağıma ve ardından dudaklarıma yönlendirecek kadar
hareket ettirdi. Sıcak ağzı benimkini ele geçirdiğinde kollarında
eridim.

Dillerimiz anında dans etmeye başladı, yeri ve içinde bulun-
duğumuz durumu umursamadan yoğun bir şekilde öpüştük.

Biz umursamıyor olabilirdik ama ne yazık ki, bu diğer insan-
ların umursamadığı anlamına gelmiyordu.

Selix, birkaç saniyelik bir öpücüğe bile izin vermeyip sert bir
azarla bizi ayırdı. “Prest. Bitmemiş bir işimiz var, hatırladın mı?”

Bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. “Hayatta olduğuna sevindim, Pim ama önce halletmemiz gereken başka işler var-”

“Ah, merak etme, Selix. Hatırlıyorum.” Sevgi, Elder’ın vücudunu terk edip yerini vahşiliğe bıraktı. Benden uzaklaşıp vücudum yerine elimi tuttu. “Nerede o, Pim?” Parmaklarımı sertçe sıktı. “O piç nerede?”

Gözlerimi kırpıttım. Kimi kastettiğini biliyordum. Bakışlarındaki karanlığı anlıyordum. O ve Q yüz yüze geldikleri anda ne olacağını öngörebiliyordum. Aslında Q’ya bir ders vermesini istiyordum, böylece bir dahaki sefere bir kız doğruyu söylerse dinlerdi ama daha fazla şiddet ya da Tess’in incinmesini istemiyordum.

Ve incinirdi.

Kimse kocasının başka birisi tarafından dövülmesinden hoşlanmazdı. *Ne kadar haklı olursa olsun.*

“El... yapma. Hadi eve gidelim...”

“Ne?” Yüzü daha da karardı, öfke tüm hatlarını ele geçirmişti. “Ne dedin sen? *Eve* gidelim mi? O neredeyse *her şeyi* mahvedecekken?” Alçak ve acımasız bir sesle kahkaha attı. “Olmaz. Bedelini ödemeli, Küçük Fare. Pazarlık yok.”

Onun öfkesine boyun eğme ihtiyacıyla mücadele ettim. Kenara çekilip onun Mercer’ın evine girip ona bir ders vermesine izin verme ihtiyacıyla. Eh, tabii yaralarıyla bunu yapabilir miydi bilmiyordum. Ama bunun yerine, içime işlenen kararlılıkla mücadele ettim ve yerimde kaldım. “O bir hata yaptı. Özür diledi. Ben o özrü ikimiz adına kabul ettim. Sen yaralısın ve dinlenmen gerekiyor. Kavga çıkarmak aptalca.”

Burun delikleri genişledi, onurunu koruma ihtiyacını küçümsediğim için öfkesi bana kayıyordu.

Bunun aptalca olduğunu söylemek muhtemelen en iyi şey değildi.

Elimi sağlam koluna koyarak tekrar denedim. "Lütfen El. Zaten yaralısın, daha fazla yaralanmanı istemiyorum." Lino'yu kucağında tutan Tess'in pencerede duran silüetine kısa bir bakış attım. Elder'ı mantıklı davranmaya ikna etmeyi onlara borçluydum.

Sesinde ölümcül bir sakinlikle fısıldadı. "Mağlup olmuş bir puşt gibi eve dönmemi, *benim* güvenliğim için mi istiyorsun, yoksa *onunki* için mi karar veremiyorum. Şunu bil, Pim, birkaç kırık kemik ve Chinmoku'nun bana yaptığı diğer boklar, o pisliği bulduğumda yapacaklarımı asla durduramaz."

Tanrım, bu konuda berbattım. "Sana güçsüzsün demiyorum, Elder. Onun kışını tekmeleyemezsin de demiyorum. Ne kadar hırpalanmış halde olsan da *yapabileceğine* inandığım için mantıklı olmanı istiyorum." Elim arkamdaki anne ve çocuğa doğru salladım. "Bir ailesi var. Bir hata yaptı ve özür diledi. Bunu arkamızda bırakmamız lazım... herkesin iyiliği için."

"Ah, arkamda bırakacağım." Güldü. "Seni almaya hakkı olmadığını öğrendiğinde."

"Ama onun sandığı-"

"Ne sandığı umurumda değil, Pim. Önemli olan, ne *yaptığı*."

"Kendi aklınca haklı olduğu şeyi yaptı. Köleleri kurtarıyor-"

Elder resmen canavara dönüştü. "Köleleri mi kurtarıyor? Yani seni isteğin dışında tuttuğumu mu düşündü? Bir şekilde seni kendime âşık olmaya zorladığımı mı? Sana olan hislerimin iğrenç bir şaka olduğunu mu? Benim lanet olası *Alrik* olduğumu mu?" Yıldızlara bakarak kahkaha attı. "Lanet olası orospu çocuğu." Boynunu çatırdatarak kolundaki askıyı çıkardı ve yere attı. Kolunu sallayarak o aletin iyileştirmesi gereken yarayı umursamadan, yanımdan geçip gitti. "Ona göstereceğim-"

Omzu bana değince sendeledim. Önceden ne kadar rahatsız olduğunu açık etmişti. Şimdiyse topallamıyordu. Zayıflık belirtisi yoktu, sadece *savaşma* içgüdüleriyle hareket ediyordu.

“Hayır, bekle-”

Peşinden gitmek için döndüğüm sırada Elder’dan bir hırlama sesi yükseldi.

Aniden durup bakışlarının odaklandığı yere gözlerimi diktim ve başarısız olduğumu, hiçbir kelimenin olacakları durdurmayaacağını anladım.

Hayır.

Genişçe açılmış kapının önünde, küstah ve sakın bir şekilde duran Q Mercer’dan başkası değildi.

Tess koşarak salondan çıktı. Delirmiş gibi konuşmaya başlamıştı, benim Elder’da başarısız olduğum gibi o da kocasına akıl vermeye çalışıyordu.

Q, elleri cebinde bir şekilde onu görmezden gelerek bekledi. Elder’ınki gibi ölümcül bir duruşu vardı. Öfkesi açığa çıkmıştı, ne pahasına olursa olsun bölgesini ve kadını korumaya hazırdı.

Elder küfürler savurarak ilerledi, yaklaştıkça bir ejderha gibi sesler çıkarıyordu.

Peşinden gittim ama Selix kolumu yakaladı ve yakıcı bir bakışla olduğum yerde donakalmama sebep oldu. “Karışmayacaksın. Karışamazsın. Bunu yapması gerekiyor.”

“Hiçbir şey yapması gerekmiyor.” Bakışlarımı onunkilerden ayırıp Elder’ın arkasından seslendim. “Elder, lütfen! *Lütfen*, bunu yapma.”

Ama arkasına dönmedi.

Durmadı. .

Kulakları sağır, zihni intikamla dolu bir biçimde düşmanına doğru ilerledi.

BÖLÜM DOKUZ

ELDER

ONU ÖLDÜRECEKTİM.

Hareketlerimi yavaşlatan yaralar umurumda değildi. İşin doğrusunu söylemek gerekirse bırakın kazanmayı, dövüşebilmenin mantıklı ve gerçekçi hiçbir yolu yoktu.

Her ne kadar beni parçalıyor olsa da Pimlico'nun benim tarafımı değil, onun tarafını tutuyor olması umurumda değildi.

Dövüşün ortasında ateşten ve acıdan bayılıp bu savaşı kaybedebilecek olmam umurumda değildi.

Pim'in intikamını almak, onu yüzüstü bırakmadığımı kendime kanıtlamak ve hatalarımla bozduğum dengeyi yeniden sağlamak için bunu yapmak zorundaydım.

Q Mercer ölü bir adamdı.

Hepsi bu kadar.

Bu cezayı infaz ederken ölürsem de... *sorun değildi.*

Bacağımdaki atel hareketlerimi kısıtlıyordu ama savaş hırısına kapıldıkça, altındaki kemiğin zonklamasını artık hissetmiyordum. Dövüşmenin olayı buydu, bir tür uyuşturucu gibiydi. Esrar kadar tüketen, kaçak mal kadar bayat ve bağımlılık yapan cinstendi.

Artık neyin mümkün olduğunu değil, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Onu öldürmek.

Şiddetin eşiğinde olduğumu bilmek, zihnimden gereksiz her şeyi sildi. İki yumruğum vardı (kırık bir parmak hariç). İki kolum vardı (omzumdaki kurşun yarası hariç). İki bacağım vardı-

Sikerler, sakatlığıma rağmen bu piçin hiç şansı yok.

Ve o bir piç kurusuydu.

Beni karşılamaya gelmek yerine, bu düelloya girip bir erkek gibi cezasını çekmek yerine kapıda, evinin ve ona değer veren aptal insanların bekçisi olarak dimdik duruyordu.

Bir kadın, kucağında sallanan büyük bir şeyle adamın etrafında dolanıyordu ama hizmetçi üniforması giyen minyon bir kız onu evin içine çekip götürdü.

Yalnız kalan Mercer kıpırdamadı, sadece bahçesini aşmak için değerli enerjimi boşa harcamamı izledi.

Adi herif.

Ona küfürler yağdırabilirdim. Onu kelimelerimle öldürebilirdim. Ama o ne yaptığını biliyordu.

Tetiği çekmişti. Ben paramparça olmuşum. Şimdi bunun nasıl bir his olduğunu öğrenme sırası ondaydı.

Aramızda sadece birkaç metre varken piç kurusunun sesi yükseldi. "Yaralısınız, Bay Prest. Başlamadan önce durmanızı öneririm. Şiddet kullanarak evime girmeye çalışırsanız, size daha fazla zarar vermekten çekinmem," diyecek kadar yüzüzdü.

Cevap vermedim.

İşe bakın ki, korkmuyordum ve şu anki durumumda kazanma şansımı sorgulamayı bırakmıştım. Öfkem benden yanaydı ve hayatta kalmak söz konusu olduğunda öfke acımasız bir öğretmendi.

Kendisi harika bir dövüşçü de olabilirdi. Benim gibi dövüş sanatlarında ustalaşmış olabilirdi. Ama benim aksime, ona kurallar ve sınırlar öğretilmişti. Ben dövüşmeyi öğrendiğimde Chinmoku, kural kitabını alıp bir pala ile paramparça etmişti.

Kırık bir ayak bileği, parçalanmış bir dirsek ve başka herhangi bir rahatsızlıkla bile terlemeden onu yenebilirdim.

Üç metre kaldı.

İki metre.

Bir.

Ellerim yumruk haline geldi, kıvrılmaya zorladığım şişmiş parmağım acıdı. Bunun ardından, sonuncusunu helikopterin zeminine attığım başka bir atele ihtiyacım olacaktı ama şimdilik... vücudumun geri kalanı gibi onun da yapması gereken bir işi vardı.

En üst basamağa çıkmadan önce yumruğumu salladım.

Gözleri parladı ve yanağına vurduğum yumrukla geriye doğru sendeledi.

Başlamadan önce bir tür konuşma ya da tören bekliyorsa, artık böyle bir niyetim olmadığını anlamış olmalıydı.

Evine adım attığımda yüzüne indirdiğim darbenin sesi kolumdan yukarı doğru yankılandı; limon, deri ve pişen yemeğin kokusu burnuma doldu.

“Sana ait olmayan şeyi aldın.” Sertçe soludum. Ne yapacağımı, nasıl savunacağımı, nasıl öldüreceğimi düşünmekten nefes nefese kalmıştım. “Çelloma ateş ettin. Dünyamı mahvettin. Ölmeye hazırlan.”

Evin içinde bir kadının çığlığı yankılandı, ardından hayvan gibi bir şeyin çığlığı yükseldi.

Mercer ellerini ceplerinden çıkardı ve ağzındaki kanı beyaz fayanslara tükürdü. “Bu kadar kendini beğenmiş görünme, Prest.” Gözleri kısıldı. “Sana koz verdim. Kan dökmene izin verecek kadar suçluluk hissediyorum. Ama bir daha olmayacak dediğimde, uyarıma kulak ver.”

“İyi.” Yumruğumu savurdum, eğilmesiyle birlikte ona vurmayı kıl payı kaçırdım. *Piç kurusu hızlı.* “Uyarıları dinlemem. Hiç dinlemedim.”

Mercer yana eğilerek bir başka yumruktan kaçtı.

Ceplerinden çıkardığı ellerini bir boksör gibi kaldırdı. Eğer eğitim almışsa, profesyonel değildi. Eski usul yumruklar yerine, düşmanlarını bıçaklamayı tercih ediyor gibi görünüyordu.

Yumruğuma karşılık verdi, beklediğimden daha orantılıydı.

Geriye doğru çekilip burnuma yumruk yemekten son anda kurtuldum.

Yüzündeki Fransız kibri kayboldu, yerine soğuk kalpli bir kötülük maskesi yerleşti.

Birbirimizin etrafında dönerken tekrar konuşmadık.

Ona daha fazla saygı göstererek incelemeye başladım, zayıflıklarını aradım ama bulamadım. Beni, bir kasabın derisini yüzeceği domuzu incelemesi gibi inceledi.

Gözlerinde ruh kalmamıştı. Merhamet yoktu.

Sadece saf saldırganlık vardı.

Aslında bu beni rahatlattı.

Onun gibi adamları tanıyordum. Onların dilini konuşuyordum. Bu, onun değerli bir rakip olduğu anlamına geliyordu. Ona haddini bildirdiğimde, vücudumu kaplayacak yeni ağırlara ve morluklara degeceğinden emindim.

Birbirimizi incelememiz bir saniye sürdü. Bir nefesin ardından, birbirimiz hakkında ne bilmemiz gerekiyorsa öğrendik. Kabul etmek istemesem de, ikimizin de hamuru aynıydı. İkimiz de sevgi ve dostluğun norm olduğu bir dünyaya yabancıydık.

Nedense, onun da hayatının büyük bir bölümünde bu zor yakalanır duyguyu kaçırdığına inanıyordum. *Tıpkı benim gibi.*

O da yalnız kalmıştı. *Tıpkı benim gibi.* Bu kusurlarını tatmin edici olmayan özelliklere dönüştürmüştü. *Tıpkı benim gibi.*

Ama benzerliklerimiz burada bitiyordu.

O, kendisine ait olmayan bir şeyi almıştı.

Bu ihanetti ve sonuçlarını çekmeyi hak etmişti.

Kanımda dolaşan acıyı unutarak derin bir nefes aldım ve kendimi bıraktım.

Batmaya başladım.

Kucakladım.

Kırık ayak bileğimle ona tekme attım ve acı içinde iniltimi yuttum.

Geriye doğru uçup tek dizinin üzerine düştü, ciğerleri çöktüğü için nefes nefese kaldı.

İlerledim, bu işi çabucak bitirmeye hazırdım. Onun ölmesini istiyordum, böylece suçlarım için bağışlanmayı hak edebilirdim.

Ancak o birden ayağa kalktı ve kaburgalarımın ani bir yumruk attı.

Vücudumun darbeye doğru kıvrılmak için verdiği doğal tepkiyle mücadele ettim. Yeni acıyı sindirerek ona tekrar vurdum.

Öl. Sadece öl.

Biz evinin girişinde dövüşürken zaman bulanıklaştı. Her vuruşuma karşılık verdi, bazıları isabet etti, bazıları ise etmedi. Yumrukları güçlü ve hızlıydı ama yine de benim kadar hızlı değildi.

Daireler çizdik ve hırıldadık. Tekmeledik ve yumruk attık.

Sert yumruklar indirerek alnımdaki ince deriyi yırttı. Gözlerime doğru akan kanı hissedebiliyordum. Ama bu beni ilerlemekten alıkoymadı, sadece ilerlemeye devam ettim.

Onun değerli bir rakip olduğunu düşünürken haklıydım. Ben daha iyi dövüşçüydüm. Ama onda benim öngöremediğim

bir yetenek vardı ve bu yetenek sayesinde sadece hayatta kalmakla kalmamış, savaşımız uzadıkça hakkımdan daha iyi gelmeye başlamıştı.

İzledi ve öğrendi.

Düşmanın nefes almasını engellemek için tasarlanmış bir dizi *Kung Fu* vuruşunu takiben bir tekme attığımda, o da bana aynı kombinasyonla geri döndü. Biraz özensiz ve eğitimsiz bir güçle hareket ediyordu ama sadece benim ilerlememi engellemeye yetecek kadardı.

İnsan olarak duruşumuzdan vazgeçip doğal canavar halimize döndüğümüzde, nefeslerimiz homurtular ve inlemelere karıştı.

Rastgele bir dizi yumruk savurduğumda o da dizkapaklarıma tekme attı.

Dövüşümüzün bir yerinde, kadınların yalvarışları kulağıma ilişti. Erkeklerin bağırırları, kafamdaki *kazan, kazan, kazan* haykırırlarını bölmeye çalıştı. Ama ikimiz de gözlerimizi birbirimizden ayırmadık.

Yumruk.

Tekme.

Dövüş.

Geber, orospu çocuğu, geber.

Tek düşünebildiğim kemiklerimdeki acı ve zihnimdeki bulanıklıktı. Titreyen uzuvlarımı harekete geçiren tek şey, savaşma konusundaki kökleşmiş becerilerimdi.

Her yumrukta, damarlarımda bir hastalık kabarıyordu.

Her tekmede, cildime bir zayıflık yayılıyordu.

Ona yenilmiyordum. Gücümü ve dayanıklılığımı yavaş yavaş kaybetmeme sebep olan ateşe ve önceki yaralarımaya yenik düşüyordum. Sadece bu gerçeklikten kopmak üzere olduğumu görmemesini umuyordum.

Gözümün önünde noktalar uçtu ama onun yumrukları yüzünden değildi.

Kulaklarım tıkanıp dengemi etkiledi ama onun darbeleri yüzünden değildi.

Beni yavaş yavaş mahveden kendi lanet bedenimdi.

Her yara, her kurşun, dikiş ve yara kabuğu normal dayanıklılığımı benden alıyordu.

Belki de Selix haklıydı. Belki de başarı şansım yoktu. Ama Pim için denemek zorundaydım. Bilinçaltında da olsa, Pim'e hâlâ ona bakacak kadar erkek olduğumu kanıtlamak zorundaydım. Hâlâ onun geçmişindeki canavarları uzak tutacak kadar vahşi ve tehlikeliydim.

Ve kahretsin... başarısız oluyorum.

Daha sert, daha hızlı, daha acımasızca vurdum.

Mercer nefes nefese kaldı, çenesi kan ve tükürükle lekelenmişti.

Bir kaos dalgasına daha hazırlıksız olduğu için hızla dengesini kaybetti.

Zafer tadını almak beni daha da delirtti; kalan tüm gücümü ortaya koydum, kanımdaki ateşin beni rahat bırakması ve kırık dökük bedenimin biraz daha dayanması için yalvardım.

Ama Mercer kaybettiği her adım için bir santim kazanıyordu. Odak noktası kendini savunmaktan, benim yavaşlayan darbelerimi incelemeye çevrildi. Bununla beraber bana karşılık vermek için elinden geleni yaptı.

Onu köşeye sıkıştırdığımda koyu renk saçları giriş holünün ışıkları altında parladı. Benim galip, onun ölü ve Pim'in de yeniden güvende olacağı bitiş çizgisine ulaşmak için kendimi zorladım.

O iyiydi. İyiden de öteydi.

Ama ben daha iyiydim.

Ama aynı zamanda numara yapıyordum.

Görüşüm artık sadece gölgeleri gösteriyordu. Detaylara hâkim değildi. Kulaklarım artık çalışmıyordu. Ellerim uyuşmuştu. Vücudum yaralanmalarla ölü bir ağırlık haline gelmişti. Hayatım boyunca o kadar çok bilincimi yitirmiştım ki, uyarı işaretlerini biliyordum: hırıltıyla alınıp verilen nefeslere rağmen oksijen açlığı hissetmek. Gözleri hızla kırpmaya rağmen yine de aptalca kör kalmak.

Bir yumruk daha salladık, yönden emin olmama rağmen ıskaladım. Bu da Mercer'a bana bir yumruk daha atması için bir fırsat verdi, hamlesi tam şakağıma isabet etti.

İnledim, içimdeki boş mağaraya doğru kayıyordum; beni aç gözlülükle içine çekiyordu.

Tekrar vurdu.

Engellemeyi başardım ve şakağına sert bir darbe indirdim.

Sonra gözümün ucunda bir şey kıpırdadı ve Q'nun dikkatini, onun elmacıkkemiğine bir yumruk indirmeme yetecek kadar dağıttı.

Dizlerinin üzerine çöktü, başını iki yana salladı. Burnundan ve ağzının köşesinden kan akıyordu.

Olduğum yerde sendeledim, yarı uyanık ama çoğunlukla ölüydüm. Kazanmış mıydım? Onu öldürmek istiyor muydum, yoksa bu kadarı yeterli miydi? Onun diz çökmesi beni tatmin eder miydi, yoksa onu tabutta mı görmek istiyordum?

Karar veremedim, yere bir yığın kan tükürdü ve içinde bir şey tetiklendi.

Çılgın bir hayvan gibi kükreyerek üzerime saldırdı, omzunu göğüskafesime çarptı ve beni geriye devirdi.

Yere çarptım, kırık kaburgalarım ciğerlerimi delmekle tehdit ederken nefes alamadım.

Zayıflığımı hisseden Mercer üzerime çıktı, dizlerini pazılarının üzerine bastırdı ve belinden keskin bir bıçak çıkardı.

Bunca zaman bıçağı mı vardı?

Kötü hareket, lanet olası hileci.

“Yeter.” Keskin bıçağı boğazıma dayayarak tısladı. “Yeter dedim.”

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Kurt kurda karşı.

Ejderha ejderhaya.

Ne zaman yeteceğine ben karar verirdim ve henüz *yeter* dememişim.

Muazzam bir güç patlamasıyla son enerjimi kullandım ve onu üzerimden itip sırtüstü yere yapıştırdım.

Boynunu yakalayıp, “Dinlemedin. Onu ne kadar çok sevdiğimi görmedin,” diye hırladım. İyice sıkarak ölmesini istedim. “Beni vurdun ve onu benden aldın, şimdi bunun bedelini ödeyeceksin.”

Boynu parmaklarımın altında gerildi ama kollarımı tırmalamaktan kendini alıkoydu. Ben onu boğarken bunun onun yaptıklarıyla değil, benim *yapamadıklarım*la ilgili olduğunu anlayarak kararlı bir şekilde bana baktı.

Pimlico’yu koruyamamıştım.

O gece vurulmayı hak etmişim.

Eğer o gelmemiş olsaydı, Chinmoku beni öldürüp Pim’i kaçırırdı. Ve bu gerçek beni mahvediyordu çünkü bu piçi öldürmeyi ne kadar istesem de ona minnet borcum vardı.

Erkekler aşağılık varlıklardı ve kadın ticareti yapanlar kurşunlanarak öldürülmeyi hak ediyorlardı.

Ama ben değil.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, o da değil.

Soğukkanlı tavrının altında insanlık vardı.

Başka bir kanıtı ihtiyacım varsa, onu da soluna bakıp dağılmış dikkatimi seyircilerimize çevirdiğimde aldım.

Selix, bana silah doğrultmuş uzun boylu bir Fransız adama silah doğrultmuştu. Biz yerde boğuşurken bir çıkmaza girilmişti.

Ne Mercer ne de ben, dostlarımız dediğimiz adamları umursuyorduk. Önemli olan, ruh eşimiz dediğimiz kadınlardı.

Pim, kendisinden biraz daha uzun bir kadının yanında duruyordu. İkisinin de yüzleri bembeyazdı ve dudaklarını ısırıyorlardı. Müdahale etmemişlerdi ama birbirine benzeyen dehşetleri, zar zor kontrol altında tuttukları paniği gösteriyordu.

Sarışın kadın gözlerini Mercer'dan ayıramıyordu, elleri kucağında ağlayan bebeği sıkıca tutuyordu.

Kahretsin.

Bir bebek.

Mercer lanet olası bir babaydı.

Boğazındaki parmaklarım gevşerken zihnim karardı ve karanlığın çekimine karşı koyamadım.

Gırtlığındaki baskının azaldığını hissedenden Mercer beni iterek ayağa kalktı.

Kalan tüm gücümü alsa da onu takip ettim.

Ayağa kalkmak, düşmanımla yüzleşmek ve son bir kez yumruk atmak için kalan tüm gücümü kullandım.

Yumruk savurdum.

Iskaladım.

Bilincimi kaybettim ve yüzüstü yere düştüm.

Ateşin yoğun etkisi, gözlerimi aralamama yetecek kadar azaldı.

Kalbim, bu mücadeleyi bitirmek için daha fazla enerji arayarak göğsümü tekmeledi. Ama sert mermer yüzey üzerinde

uyanmadım. Ayrıca beni dövmek için bekleyen lanet olası bir Fransız yoktu.

Yumuşacık bir yatak tarafından destekleniyordum ve yanağımı okşayan nazik bir el vardı.

Görüşüm netleşmeden önce kulağıma sesler ilişti.

“Bilmiyorum. Michaels’ı aramalı mıyız?” Pim’in dokunuşu tenimde titriyordu. “Bunu yapmaması gerektiğini biliyordum. Şu haline bak.” Sesindeki titreme, öfke ve gözyaşlarının bir yansımasıydı.

Lanet olsun, kavga bitmiş olamazdı. Bayılan korkak olamazdım. Yatakta, komada yatan aptal bir sakat olamazdım.

Yavaşça yastıkların üzerinde kıpırdanıp Pim’in dokunuşundan uzaklaştım.

Tanrım, acıyor.

Ben içimden inleyerek tarif edilemez bir acı içinde kıvranıırken o da hızla nefes aldı.

Kollarını bana doladığında yatak sallandı. “Ah, şükürler olsun, iyisin.”

İyi mi?

İyiliğin tüm farklı seviyeleri arasında, en altta yer alıyordum.

Kahretsin, *her yerim* acıyordu.

Limanda, köpekbalıklarımı kendine çeken açık bir kurşun yarısıyla boğulmak üzereyken bile bu kadar acımamıştı. Uykunun karşılmasına kapılmadan düşünemiyordum bile.

Ne sikim oluyor?

Onu kucaklayacak ya da muhteşem kokusunu içime çekecek gücüm bile yoktu. Kalbimin her atışıyla birlikte, şişmiş uzuvlarıma ve ağrıdan yanan eklemlerime kan pompalanıyordu. Her yara yanıyordu. Her hücrem alev alevdi.

Parmağımı şıklatıp tekrar iyileşmek istedim. Esrar içmek istedim. Pim ile yalnız kalmak istedim, böylece kafamdaki karışık, hastalıkla dolu düşünceleri ehlileştirebilirdim.

“Bizi biraz korkuttun, Prest.”

Gözlerim yukarı doğru kaydı. Pim’in benim uyanmamı bekleyen tek hemşire olmadığını görünce irkildim.

Selix başıyla sert bir selam verdi, silahının namlusu yere bakıyor olsa da parmağı hâlâ tetiğin üzerindeydi. “Uyandığına sevindim. Küçük bir sorunumuz var gibi görünüyor.”

Sorun mu?

Ayrıntılı bilgi vermesini talep etmek istedim ama dilimdeki kanın metalik tadı ve çenemin ağrması sadece öfkeli bir homurtu çıkardığımı gösterdi.

Çenesini, yatağımın ayakucunda karısı ve çocuğuyla birlikte duran Mercer’a doğru eğdi. Diğer Fransız’ın silahı hâlâ bana doğrultulmuş haldeydi, Mercer ona sessiz bir azarla baksa bile silahını indirmede.

Sarışın kadın, Mercer’a sarıldı.

Adam gözlerini benden ayırmadan karısını sertçe öptü, kendi kanını kadının ağzına yayarak günahkâr bir aşk ilanında bulundu.

Öpüşünün ikiyüzlülüğü ve kibirli bakışları midemi bulandırdı. Kazandığını sanıyordu.

Adi herif.

Kazanmamıştı.

Alakası bile yoktu.

İkinci raunt, puşt herif.

En azından yüzündeki morluklar ve kesikler aldığı hasarları gösteriyordu.

Tekrar bayılmaya ne kadar yakın olduğumu gizlemek için elimden geleni yaptım ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. Omzumdaki kurşun yarası, tekrar yumruklarımı sallamaya kalkışırsam beni paramparça etmeyi vaat ediyordu. “Bu-” Öksürdüm, ateşim çıktığı için alnımı kaplayan ve gözlerime damlayan teri yok edebilmeyi diledim. “Bu iş bitmedi, Mercer.”

Koruması hafifçe kıpırdandı, silahı yukarıdaki avizeden düşen ışık altında siyah bir parıltıyla parlıyordu. “Sen hayal âleminde uyurken hepimiz aksine karar verdik.”

Mercer’ın karısı, kocası kadar keskin bir gülümsemeyle oğlunu adama uzattı. Mercer, sanki benim kadar acı çekiyormuş gibi dikkatlice kollarını açtı ve neyse ki ağlamayı kesmiş ama yanakları domates gibi kıpkırmızı olmuş, kıpır kıpır huysuz çocuğu kabul etti.

“Bitti, Bay Prest,” dedi karısı. “Bitti.”

“Ben bitti demeden-”

Pim yanıma oturdu. “El, lütfen. Artık savaşılamazsın.”

“Beni küçümseme, kadın.” Ona sert bir bakış attım. “Özellikle düşmanlarımdan önünde.”

“Benim düşmanın olduğumdan emin misin, Prest?” diye sordu Mercer. Masum bir bebeği kucığında tutarken hâlâ kanla ve morluklarla kaplı olması önemli değilmiş gibi oğlunu zıplattı.

Buna cevap vermeyi reddettim.

O benim düşmanımdı ama aynı zamanda beni Chinmoku’dan kurtaran kişiydi. Eğer beni kahrolası omzumdan vurduğu için özür dilerse, onu öldürmeyerek ona teşekkür etmiş olacaktım.

Yüzüme doğrultulmuş silaha bir bakış attım. “Adamın hâlâ bana silah doğrultmuşken bunun bittiğini söylemen komik.”

Mercer arkadaşına gözlerini kıstıktan sonra, Fransızca kısa talimatlar verdi.

Adamlar birkaç saniye tartıştıktan sonra, yardımcısı silahını indirdi. Ancak silahını kılıfına koymamış, emniyetini de indirmemişti.

Selix ona bir bakış atarak kendi silahını hazır tuttu.

Ateşkes vardı. Sadece tam olarak değildi.

“Bitti. Bu her neyse, bitti.” Mercer imalı bir şekilde baktı. “Yanıldığımı kanıtladın ve ben de bana kendi evimde saldırı-maya hakkın olduğunu kabul ettim. Ama artık sen de, seni öldürmeye çalışmış olsam da bunu yaparak hayatını kurtardığımı kabul etmelisin.”

Gözlerim Mercer’ın kollarındaki bebeğe kaydı. Babasının yanağındaki kırmızı ize hayran kalmış gibiydi. Tombul parmakları uzanmak için havayı avuçluyordu.

Mercer ona baktı ve sanki çocuğunun neden bu kanlı sahneye hayran kaldığını tam olarak biliyormuş gibi gülümsedi.

Görüntüde normal olan bu aile sahnesi beni resmen felç etti. Bu adamı neden öldürmek istediğime dair tüm gücümü, argümanlarımı ve hatıralarımı benden aldı.

Ateşim daha da yükseldi, kendimi daha da hasta hissettim ve tekrar sersemlik hissine kapıldım.

“Bence gitmelisiniz,” diye homurdandı yordakçısı. “Misafirperverliğimizin tadını yeterince çıkardınız.”

“Ölümün eşiğinde, Franco. Onu öylece dışarı atamayız.” Mercer dilini şaklattı. “Avrupalı misafirperverliğin nerede?”

“Sana yumruk attığı anda lağıma düştü.”

Konuşma o kadar karmaşık bir hal aldı ki artık hiçbir şey anlayamayacak hale geldim. Kafamda bir sarmal, hipnoz eden bir daire oluşmaya başladı; bu daireyi kovalamak zorundaydım, dönen merkeze ulaşmaya çalıştıkça başım daha da dönüyor ve hafifliyordu.

“Elder...” Pim’in tatlı sesi kulaklarıma doldu, aşağı doğru düşerken bana eşlik ediyordu. “Eve gitmek ister misin?”

Ev...

Evet. Hem de nasıl.

Ağrı kesicilerin ve otların beklediği yere. Pim’in çıplak kalabileceği ve benim tekrar güçlü olabileceğim yere.

Bu fikir çok hoşuma gitti. Oradan yardım almadan çıkabileceğime inanmam için yeterli enerjiyi verdi. Fransızları silahla tehdit edecek kadar bir delilikti bu.

Sözleri ağzımda geveleyerek, “Bir daha bize yaklaşırsanız sizi paramparça ederim,” dedim.

Mercer çocuğunu kucağında sallayarak başını salladı. “Gerçeği öğrendiğim için artık senin peşine düşmemi gerektirecek bir neden yok.”

“Hayalet’te sana söylediğim gerçek. Senin görmezden gelip onu yine de vurduğun gerçek,” dedi Pim. Elimi kaplayan kaygan kana rağmen parmaklarını benimkilere geçirdi.

“Tüm saygımla söylüyorum, eğer karımla konuştuysan, neden söylediklerine güvenemediğimi anlıyorsundur,” diye cevapladı Mercer yoğun aksanıyla.

Pim kaşlarını çattı. “Anlıyorum ama belki bir dahaki sefere... daha dikkatli dinlersin.”

“Evet, Q. Dinle.” Mercer’ın karısı, Pim’in tarafını tutarak lafa girdi. İki kadın, sanki bu savaşın zıt taraflarında değil de aynı tarafındaymış gibi birbirlerine gülümsedi.

Mercer karısına baktı; benim yaptığımı yapıyor, biz birbirimizi yok etmek için elimizden geleni yaparken sevdiklerimizin nasıl olup da bağ kurduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ardından kalbim ateşin coşkusuna teslim olduğunda, zihnim dönen dairenin merkezine ulaştığında... hiçbir şeyin önemi

kalmadı. Dönüp duran, dönüp duran, dönüp duran şey derin, sonsuz bir karadeliğe dönüştü.

Ben acı ve ateşten, deliklerden ve ıstıraptan başka bir şey değildim.

Bilinçsizliğe düştüm ve kadınıımı ikinci kez hayal kırıklığına uğrattım.

Gittim.

Hiçbir şey oldum.

Hiç kimse oldum.

BÖLÜM ON

PIMLICO

ALTI SAAT.

Tess, kesintisiz dinlenebilmesi adına Elder'a altı saat vermem için beni ikna etti.

Tenindeki kanı yıkamak yoktu.

Kıyafetlerini üstünden çıkarmak yoktu.

Yemek ya da su vermek yoktu.

Sadece *dinleniyordu*.

Tess, uykunun hiçbir şeyin yapamadığını yapacağına söz vermişti. Elder kalan her şeyini tüketmeye çok yakındı. Vücudu için önemli olan tek şey, paramparça olmuş parçalarını birleştirecek kadar uzun süre bilinçsiz kalmaktı.

Beni ikna etmek için Q'nun kurtarıp getirdiği kadınlara bakım verirken karşılaştığı vakaları kullanmıştı. Bazılarının, zihinsel ve fiziksel olarak iyileşmeye hazır olana kadar haftalarca uyuduklarından bahsetmişti.

Alrik ile yaşadığım dönemden biliyordum ki uyku, onun benden alamadığı tek şeydi. Tabii ki beni uykudan mahrum bırakıp işkence edebilir, beni günlerce uyanık tutabilirdi ama sonunda uykuya daldığımda... pekâlâ, Tess haklıydı.

Uyku sayesinde sonraki günle yüzleşmeme yetecek kadar iyileşmiştim. Yaralarım, yataktan çıkmama yetecek kadar solmuştu.

Ruhum, perdenin ipini kullanarak kendimi asmayacağım kadar kendini sarıp sarmalamıştı.

Elder güvenle ve rahatsız edilmeden dinlenecekti.

Ben de uyandığı anda onunla ilgilenmek ve ona bakmak için yanında olacaktım.

İsteksizce de olsa kalabalığı takip ederek bana ödünç verilen odadan çıktım ve yorganın altında, baygın halde yatan Elder'a son bir kez baktım.

Merdivenden inerken ayak seslerimiz boğuk çıkıyordu, aşağı indiğimizde çalışanlar giriş holünün zeminine bulaşmış kan lekelerini siliyordu.

Birisi yandaki sehpaye çarpınca bir vazoyu kırmıştı. Çerçeve-
li bir resim duvardan düşmüştü ve cam parçaları her yere kristal tozu gibi dağılmıştı.

Sersemlemiş bir halde, ne olduğunu hatırlamadığım bir yemeği kabul etmişim. Pus içinde, şöminenin üzerindeki saati saymışım.

Hem endişeli hem de şefkatli hissediyordum. Salonda oturup Tess ve Q'nun sessizce Fransızca konuşmalarını dinlerken kalbim kanatlanıp üst kata fırlamıştı.

Şüphesiz ki Elder'ın durumunu, benim durumumu ve herkesi güvenli bir şekilde eve nasıl götüreceklerini tartışıyorlardı. Kimse Elder iyileşene kadar bizi kovmaktan söz etmiyordu. Bu kadar kötü şeylerden sonra gösterdikleri misafirperverlik gözlerimi dolduruyor ve sinirlerimi geriyordu.

Bir yanımda eve, Michaels'ın Elder'ı iyileştirebileceği ve Chinmoku'dan kaçmaya devam edebileceğimiz Hayalet'e dönmek istiyordu. Ama diğer yanımda, eski kale duvarlarının herhangisi bir yata duvarlarından on kat daha kalın olduğu ve Elder'ın bu kalenin kalbinde iyileşebileceği yerde kalmak istiyordu.

Eğer burada olursa, Chinmoku onu bulamazdı.

Eğer burada olursa, tekrar savaşmak zorunda kalmadan önce iyileşebilirdi.

Eğer Chinmoku onu iyileşmeden önce bulursa... onu öldürürler.

Endişeyle nefesim kesildi, gözlerim tekrar saate kayd.

Beş saat.

Elder beş saat dinlenmişti. Bir mucize gerçekleşmiş ve kırık kemikleri iyileşip kurşun delikleri ortadan kalkmış olabilir miydi?

Şafağa az kalmıştı, üstelik misafirliğimizi çok uzatmıştık. Elder hayatta kalmayı başarabilmeliydi çünkü başka bir seçeneği kabul edemezdim.

Q bir saat kadar önce salondan çıkmıştı ve Tess mutfaktan gelip kanepede yanıma oturdu.

Sesi, sanki cadıların ortaya çıktığı bir saate olduğumuzu biliyor ve o saatte yaşayan tüm kötü şeylerin farkında gibi hâlâ alçaktı. “*Maître* ve ben bir anlaşmaya vardık. Sen ve Elder, o iyileşene kadar burada kalacaksınız. Gün ağardığı için gitmek zorunda olduğunuzu bir an bile düşünme. Bayan Sucre, ziyafet hazırlamak için her türlü bahaneyi sever ve mutfaktaki yeteneği, ikinize de sağlıklı şekilde kilo aldırmaya yetecektir.”

Erkekler (şimdilik) ateşkes ilan etmiş olabilirlerdi ama bu ateşkesin yemek paylaşımını da kapsadığını sanmıyordum.

“Artık onu rehin olarak kullanmadığın için eminim Suzette, seninle daha fazla konuşmak isteyecektir.” Tess güldü. “Ve tabii ben de iyileştirmek zorunda olmadan konuşabileceğim biri olduğu için mutlu olurdum. Yaşadığımız hayat fazlasıyla tatmin edici ama bazen... misafirlerimiz için çok acı verici olabiliyor, o yüzden söylediklerimden endişe duymamak güzel olurdu.”

Gözlerimi ateşin alevlerinden ayırıp ona baktım. Onunla arkadaş olma daveti aklımı uçurmuştu.

Gülümsedi. “Tabii tüm bunlar sana fazla gelirse, odanda yemek yiyebilir ve Elder uyanır uyanmaz gidebilirsiniz.”

Ne kadar onur duyduğumu hangi kelimelerle ifade edeceğimi bilemedim. Konuşmak, *gerçekten konuşmak*, özellikle de içindeki şeytanları ehlileştirmek için onları sözle ifade etmeyi öğrenmiş bir psikoloğun kızı için bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Ama tek odaklandığım Elder’dı.

Tek düşünebildiğim Elder’dı.

Düşüncelerim ve kalbim ondaydı. O benim ilk ve tek önceliğimdi. “Çok cömertsin. Sana, onun da teklifinizi kabul edeceğini söylemek isterdim ama kalmak istemeyecektir.”

Omzunu silkti. “Bırak hareket etmeyi, zar zor konuşurken gerçekten onun tercihine mi kalıyor?”

“Bu konuda kabalık edecektir. Muhtemelen, *düşmanımın evinde uyumayacağım. Asla olmaz* ya da ona benzer bir şeyler diyecektir.”

Tess omzuyla benimkini dürtüp sessizce güldü. “Onu çok iyi tanıyor gibi konuşuyorsun.”

Gülümsedim. “Köşeye sıkıştırıldığını hissettiğinde patlayacağını anlayacak kadar tanıyorum. Zalim ya da nankör olmak niyetinde değil, sadece tek başına ayakta kalmaya çok alışmış. Tekrar acı çekmeye dayanamadığı için başkasından gelen sevgiyi ve ilgiyi reddediyor.”

“O duyguyu bilirim.” Başını kanepeye yasladı. “O konuda fikrini değiştirmeyecektir. Hayatı boyunca şartlandırıldığı için bunu yapamayacak.”

“Yani sonsuza kadar yalnız olması gerektiğini mi söylüyorsun?” Kalbim sıkıştı. “En sonunda beni de uzaklaştıracakını?”

Gözlerini kapatıp başını hafifçe iki yana salladı. “*Fikrini* değiştirmeyeceğini söyledim. Hep orada olacak... O küçük hayatta kalma içgüdüğü ona yalnız kalmanın daha güvenli olduğunu

söyleyecek. Ama kendisi için olan başka bir değişimi durduramayacak.” Güldü. “Sen bunu zaten yapmışsın. Sana âşık oldu. İstese de istemese de sana güveniyor.”

Sessiz kalarak bu gerçeği sindirmeye çalıştım.

Tess uykulu bir sesle, “Bunu kendinle ilgili hale getirirsen, o da kalır çünkü senin ondan istediğin her şeyi yapacaktır,” diye mırıldandı.

“Bence onun sevgisini abartıyorsun-”

Gözleri birden açıldı. “İnan bana abartmıyorum. Ve bunun doğru olduğunu biliyorsun. Senin onurun için savaşırken neredeyse ölüyordu. Burada kalmanın sana fayda sağlayacağını söylersen, itiraz etmeyecektir.” Elime hafifçe vurup ayağa kalktı. “Ben yatmaya gidiyorum. Sırf kendi akıl sağlığın için onu kontrol etmeni öneririm. Altı saat geçtikten sonra onu uyandırıp yemek ve su verebilirsin. Belki sünger banyosu da iyi gelir.”

Yumuşak bir kahkaha atarak beni yalnız bıraktı. Ben de dakikaları saymaya devam ettim.

Kapıyı araladığım anda, yıkanmamış erkek ve bakırımsı kan kokusu burnuma çarptı.

Yutkundum ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekleyerek odaya girdim.

Şafak gökyüzünü pembeye boyamıştı, bahçeler yeni günle parıldıyordu. Burada ise gölgeler hâkimiyet kurmuş, uzun parmaklarını Elder’ın üzerine yayarak yaralarını gizliyorlardı.

Dönüp kapıyı kapattığım sırada kıpırdamadı, kilidi çevirirken nefesimi tuttum ve kilidin yumuşak tıkırtısı sessiz alanda yankılandı.

Sadece birkaç saat önce bu kapının dışarıdan kilitlenmiş ve etrafımın düşmanlarla çevrilmiş olması ne komikti. Şimdiyse,

bizi güvende tutan arkadaşlarım varken kapıyı içeriden kapatıyordum.

Elder'ın beni burada istememe ihtimalinin korkusuyla birden titredim. Bu halini görmemi istemeyeceğinden korkuyordum, kaldı ki bu hali kalbimde yeni bir sevgi odacığı aralıyordu. Beni kurtardığından beri, onu her şeyi öldürebilen ve herkesi fethedebilen ölümsüz bir varlık olarak görmüştüm.

Onu böyle... *insan* olarak görmek, beni gençlik aşkından kemiklere işleyen sonsuz aşka tepetaklak düşürdü. Beni istese de istemese de hastalıkta da sağlıkta da benimleydi.

Sessizce nefes alıp ona doğru ilerledim, yatağın yanında durdum.

Gümüşi pembe ıııkta, her şey saf ve çok boyutlıydu. Abanoz saçları beyaz yastığa dağılmıştı, ağırdan yanakları çökmüşü ve ateşten cildi buruşmuştu. Tek kaşı şişmiş, elmacıkkemikleri yeni berelerle lekelenmiş ve çenesi hastalıklı bir yeşile bürünmüşü.

Kan lekeli kıyafetlerinin altında nefes alıp verdikçe karnı şişip iniyordu ama yemek ve enerji kaybından dolayı karnı çökmüşü. Elleri bile cezadan kurtulamamıştı, parmağı anormal bir şekilde bükülmüşü ve eklemlerinde sıyrıklar vardı.

Ve bunlar sadece görebildiğim kısımlarıydı.

Giysilerinin altında nasıl görünüyordu?

Hastalıklı bir merak duymama rağmen onu uyandırmak istemedim. Onu inceleme fırsatının tadını çıkarmak istiyordum.

Ama ya içgüdüleri çok hassastı ya da uyuyormuş gibi yapıyordu çünkü gözleri birden açıldı. Odaklanmamıştı ama vahşi ve savaşmaya hazırđı.

Kalkıp oturmaya çalışırken yüksek sesle inledi ama vücudunun her parçası *hayır* diye bağırdı.

Kendini yatağı geri bırakırken acı içinde homurdandı, zor nefes alıyordu.

Elini tutup sıkmamam gereken yerlere özen göstererek aceleyle, “Benim. Sadece benim,” dedim. Kalbim yeni ve eski yapılarla dolu bir orman kadar büyüdü, korunması gereken kişiden koruyan kişiye mevsim değişimi yaşandı. “Ben buradayım. Başka kimse yok. Sadece biz.”

Nefesi hızlı ve düzensizdi ama gözleri ısınırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Beni burada çürümeye terk ettiğini sandım.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, seni rahatsız etmemem söylendi. Dinlenmen gerekiyormuş.”

“Ne kadar süre baygın kaldım? On dakika mı? On beş dakika mı?”

Gözlerim büyüdü, şaka yapıp yapmadığını anlamak için onu inceledim. Gerçekten sadece o kadar süre baygın kaldığına mı inanıyordu? Omzumun üzerinden hızla pembeleşen göğe baktım. “Neredeyse yeni gün doğuyor, El. Altı saat uyudun.”

“Ne?” Hızla doğrulsa da başarısız oldu ve yatak onu bir kez daha kollarına aldığı anda birkaç hırıltılı küfür savurdu. “Lanet olsun, neden Selix beni buradan çıkarmadı? Düşmanımın evinde uyumak istemem. Hayatta olmaz.”

Kendimi tutamadan kahkaha attım. Tess’e söylediğim cümleyle neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı. “Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.”

“Peki, uyandığımda neredeyse bütün akşamı burada boşa harcadığımı fark ettiğimde nasıl tepki vereceğimi düşündün?”

“Öfkeli, şüpheli olacağını ve rahatlayamayacağını düşündüm.”

Ofladı. “Eğer ruh halimi tahmin edip ihtiyaçlarımı önceden anlayabiliyorsan, o zaman neden hâlâ buradayız da Hayalet’te değiliz?”

Tess'in tavsiyesi kafamda yankılandı. *"Bunu kendinle ilgili hale getirirsen, o da kalır çünkü senin ondan istediğin her şeyi yapacaktır."* Bu duygusal manipölasyon değil miydi? Birbirine güvenen iki insanın arasında bu etik dışı olmaz mıydı?

Bana çok uzun süre yalan söylenmişti. Tanrım, o kadar uzun süre kontrol edilmişim ki, Elder'a bunu yapamazdım. Tek yol, gerçektir.

Sırtımı dikleştirip karanlık sessizliğe doğru, "Bir süre kalma tekliflerini kabul ettim," diye fısıldadım.

Yüzü kontrolsüz bir öfkeyle kızardı. "Ne yaptın? Neden? Onlara ihtiyacımız yok, Pimlico. O pislik beni vurdu. Burada gerekenden daha fazla vakit geçirmek istemiyorum-"

"Dinlenmen lazım, Elder." Öfkesinin beni etkilemesine izin vermedim, sakın ve sessiz kaldım. "Yaralandın. Michaels'ın, vurulup dövülmeden hemen sonra kavga etmeni tavsiye ettiğini hayal edemiyorum. Sağlığını riske atmadan hiçbir yere gidemezsin. Parmağına bakılması lazım. Bacağına. Koluna. Yorganın altında göremediğim diğer yerlerini saymıyorum bile." Göğsünün etrafındaki örtüyü çektim. "Başka hangi yaraları saklıyorsun? Bir kez olsun sağlığını öncelikli tutmanın herkes için en iyisi olduğunu kabul edemez misin?"

Çarşafı sıkıca tutarak görmeme izin vermedi. Gözleri alev alev yanıyor, bana gergin ve suçlu hissettiriyordu. "Hayalet'e geri dönmek istiyorum, Pim. Karada olma konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun."

İç çektim. "Biliyorum. Anlıyorum. Ama bir gecenin gerçekten zararı dokunur mu?"

"Bir gece mi? *Zaten* bir geceye katlandık." Ters ters baktı. "Bu kadar yetti." Bakışlarını benimkilerden ayırıp kapıya baktı. "Selix'i bulup gitme vaktimizin geldiğini söyle."

Gitmek mi?

Tanrım, bunda berbatım.

Gidemezdi. Doğru düzgün kalkıp oturamıyordu bile. Onu ele geçiren ateşin ve daha da kötüleştiren yaraların kendisini berbat hale getirmesine izin veremezdim.

Gerçeği denemiştım ve bu keçi gibi inatçı adamda işe yaramamıştı.

Onun iyiliği için... beyaz bir yalan söylemenin zamanı gelmişti.

Çarşafı parmaklarımla buruşturup utancımın ve suçluluğumun birazının görünmesine izin verdim. “Tess’in Q’ya satıldığını biliyor muydun... evlenmeden önce?” Elder’ın cevap vermesini beklemedim. Bu tamamen retorik bir soruydu, dikkatini başka yöne çekme girişimime olanak sağlıyordu. “Kadının geçmişi çok ilginç ve yakalanıp satılmanın nasıl bir şey olduğunu bilen başka bir kadın olması...” Başımı kaldırıp kahverengi kâküllerimin altından baktım. “Henüz gitmeye hazır değilim. Ona sormam gereken şeyler var.”

Donakaldı, yüzümü inceledi. “Ne gibi şeyler?”

Derin bir nefes alırken hızlıca düşünmeye çalıştım. Neyse ki bu konuda yalan söylememe gerek yoktu. “Başıma gelenleri başka bir kadınla konuşmak gibi.”

“Neden benimle konuşamıyorsun?” Alnı kırıştı, gözleri acıyla parlıyordu.

Yeniden elini tutmadan önce gülümsedim. “Konuşabilirim ve konuştum da. Benim hakkımda muhtemelen bilmen gerekinden fazlasını biliyorsun ve keşke *onu* gündeme getirmeyi bırakabilseydim. Özellikle de onun bana yaptıklarının bizim geleceğimizde hiçbir yeri ve kontrolü olmadığı için.”

“O zaman... eve gidelim.” Elini elimde çevirip bileğimi kavramak için büktü. Sanki kendisine hem benim hem de kendisinin

hâlâ hayatta olduğunu hatırlatmak, burada olmamamız gerektiğini doğrulamak istercesine parmakları nabzımı arıyordu.

“Gideceğiz. Sadece... bir gün daha.” Tüm gücümle yalvardım. “Tess’ten uzaklaştığımda geçmişinde benimkine benzer zorluklar yaşamış birini bir daha bulabilir miyim, bilmiyorum. Sen bedenimi ve ruhumu kurtardın El, senin sayende neredeyse tamamen iyileştim ama sanırım o, zihnimi düzeltmem için ihtiyacım olan son parça.”

Yastıklara yaslanmasıyla yüzünün yarısı görüş ayrılığıyla gölgede, diğer yarısı anlayışla şafakta kaldı. İkisi de hâkimiyet için savaşıyordu, bir seçim kendi tercihini feda ederek bana istediğimi vermek anlamına geliyordu. Diğer ise hayatımda ilk kez açıkça onun onayını istediğim halde beni gitmeye zorlayacak olmasıydı. İkimiz de biraz daha iyileşebilelim diye bir gece daha kalmak istemek, basit bir istekti.

Chinmoku’nun merhametine tekrar teslim olmadan önce.

Altdudağını ısırarak düşündüğü sırada sonsuz saniyeler geçti. Gözlerinin etrafındaki sert çizgiler, pes etmek istemediğini gösteriyordu ama sessizliği, bana emirler yağdırmak ya da itaat etmemi emretmek istemediğini belli ediyordu.

En sonunda yüzü parıldayan bir sevgiyle eridi ve bu kadar güzel olmasıyla ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. “Sen kendi başına bir bireysin, Pim. Eğer kalmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Hatta yanında olmak benim için bir onur olacak.” Boğuk ve bal gibi bir sesle, “Aslında, bana çok uzun bir süredir olmadığını düşündüğüm bir şey verdin,” dedi nazikçe. “Belki de hiç olmamıştır.” Yanağımı avuçladı, dudakları benimkilere değene kadar beni kendine yaklaştırdı. “İki yıl süren güvensizliğin ardından, sonunda tüm insanların kötü olmadığını öğreniyorsun. Bir bakıma kıskanıyorum. Artık tüm dikkatini bana vermeyeceksin; yakın olmak isteyeceğin tek kişi ben olmayacağım-”

“Mesele o değil. Öyleymiş gibi göstermek istemedim-”

“Biliyorum, göstermedin. Sözümü bitirmeme izin vermedin.”
Gülümseyerek bana buruk bir öpücük verdi. “Söylemek istediğim şey, seninle ne kadar gurur duyduğumdu. Ne kadar güçlü olduğunla. Ne kadar korkusuz olduğunla. Sanırım sana daha da âşık oldum ve dürüst olmak gerekirse, zaten tamamen âşık olduğumu sanıyordum. Seni seviyorum, Pim. Çok seviyorum.”

Nefesim kesildi.

Kalbim neredeyse göğsümden dışarı fırlayacaktı. Elder bana dayanılmaz derecede değerli bir şey verirken yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Tess ile konuşmak istesem bile, Elder övgüsünde haklı değildi. Artık insanları şeytanın vücut bulmuş hali olarak değil, birer birey olarak görsem bile onun bana karşı duyduğu onur ve gurur hakkım olan şeyler değildi.

Eğer onu sağlıklı bir şekilde Hayalet’e geri döndürme şansım olsaydı, Tess’i bir daha asla görmeden bu fırsata balıklama atıldım. Ancak onun durumu, benim bir kadınla arkadaşlık kurma şansını bulmam anlamına geliyordu ve Monte Carlo’daki o ilk arzudan sonra -canlı, tatlı Simone sayesinde- bir kıza sırlar anlatmanın, onun bunları *anlamasının* nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

Bencildim.

Aslında bedenimin maruz kaldığı o korkunç şeyleri Elder ile konuşacak cesareti bulmam gerekirdi.

Ama gerçekten bilmek istiyor mu?

Onun gözünde ben kırık dökük, güçsüz, küçük bir şeydim ama artık güçlü ve yarasızdım.

Eğer ona kalbimde hâlâ çürüyen şeyler olduğunu anlatırsam gururunu zedeleyebilir ve onu kendimden uzaklaştırabilecek bir şeye dönüştürebilirdim. Bu da benimle yatmasını engelleyebilir veya arzularını karşılayabileceğime inanmasını önleyebilirdi.

Hayır. Sahip olduğumuz şeyi mahvetme riskini alamam.

Ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini bilmiyordum. Yalanım aslında gerçeğe iç içe geçmişken, yalan söylemeyi nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum.

Elder yanağımı okşarken ve parmaklarını saçlarıma dolarken suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi. “Sessizleştin, Küçük Fare.”

Gözlerimi kapattım, kendimi ona doğru bırakıp dudaklarını öptüm. “Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum.”

Dudaklarımın altında gülerek inledi. “Bunu söylediğini duymayı seviyorum. Tekrar söyle.”

Bir öpücük daha verdim. “Seni seviyorum, Elder Prest.” Ve bir öpücük daha.

İnlemesi hırıltıya dönüştü. “Tamam, kalacağız. Bir gece daha. Şimdi beni tekrar öp ve bana nerede olduğumu unuttur.”

BÖLÜM ON BİR

ELDER

PIMLICO'YU ÖPMEK, yaralı ve haykıran uzuvlarımı enerjiyle doldurdu.

Onun dokunuşu, bu lanet yataktan kolayca kalkıp onu buradan taşıyabileceğimi düşündürdü. Tadı, iyileştigiime inanmamı sağladı. Çıkardığı boğuk sesler ve inlemeleri, seks yapma düşüncesini Hayalet'e çabucak dönmekten çok daha cazip hale getirdi.

Neden hemen gidecektik ki?

Bir yatağımız ve mahremiyetimiz vardı.

Bunu kullanmak niyetindeyim.

Öpüştükçe, yastıklara daha da gömüldüm ve onu kendime daha da yaklaştırdım.

Ona ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. Acım, onun ağırlığı altında kayboldu.

Onu üstüme yerleştirdim, ağrının acı veren bıçakları kafatasıma saplanınca dişlerimin arasından tısladım. Sonuç olarak bu da acının kaybolmamış olabileceğini işaret ediyordu.

Ellerini göğsüme bastırdı, kırık kaburgalarımı incitti ve onu yakınımda tutma ısrarına karşı çıktı.

Ağzı benimkiyle dans etse de tereddütlüydü.

Daha sert nefes aldım, kalçalarımı ona doğru kaldırdım, ona tam olarak ne istediğimi ve beni reddetmeyi bırakmasını gösterdim.

Ama sonra başım yine dönmeye başladı. *Geçen sefer beni bayıltan o lanet olası baş dönmesi.* Hipnoz edici siyah beyaz sarmal, yerçekimini ve iç organlarımı çalmış, onları mide bulantısından oluşan bir çamaşır makinesinde döndürüp duruyordu.

Öpücükler mucizevi bir şifadan enerji tüketen bir şeye dönüştü. Onunla mücadele etmek, maceracı olmaktan yorucu olmaya dönüştü.

Dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

Bir an onu öpüyordum.

Bir sonraki an ise... öpmüyordum.

BÖLÜM ON İKİ

PIMLICO

ÖPÜŞTÜĞÜMÜZ SIRADA ELDER'IN BAYILMASI sadece endişemi değil, egomu da etkilemişti. İyileşmesi için varlığımın yeterli olduğuna inanan yüzeysel yanımda, gerçekliğe geri dönmüş ve sert bir şekilde azarlanmıştı.

Bir öpücük onu iyileştiremezdi.

Onu sadece bir doktor iyileştirebilirdi.

Tess haklıydı.

Dinlenmek ona çok iyi gelmişti. Ama şimdi, ilgilenilmesi gereken yaraları ve yemesi gereken yemekler vardı. Ve bunu yapmanın tek yolu, uzmanlardan yardım almaktı.

Elder'ı bir kez daha bilinci kapalı halde bırakarak şafağın söküp de yerini sabahın nezaketen kabul edilebilir bir saatine bırakmasını bekledikten sonra mutfığa indim.

Orada çarpıcı mavi bir takım elbise, kurşun rengi gömlek giymiş ve bordo kravat takmış Q'yu, aşçı olduğunu düşündüğüm tombul bir kadınla gülüşürken buldum.

Ben içeri girdiğim anda Fransızca esprileri ve şakalaşmaları kesildi. Yüzündeki aileyle sohbet ederkenki rahatlık kayboldu ve yardımsever bir maske takındı. *"Bonjour, Pimlico. Comment allez-vous?"*

Bana nasıl olduğumu sorduğunu anlayacak kadar temel cümlelere hâkimdim.

Üzerinde çalışılmış bir gülümsemeyle başımı salladım. “İyiyim.” Kocasıyla karşılaşmaktansa Tess’e rastlayıp ihtiyacım olan şeyi ona söylemeyi tercih ederdim ama dilencilerin seçme şansı yoktu.

Derin bir nefes aldım. “Bir doktor çağırır mısınız? Ya da telsizle Hayalet’e haber verip Doktor Michaels’ın gelmesini rica eder misiniz? Elder yine baygın ve sanırım benim sağlayabileceğimden daha iyi bakıma ihtiyacı var.”

Hemen kahvesini bırakıp ceketinin göğüs cebinden cepte telefonunu çıkardı. “Tabii ki. Hemen aile doktorumuzu arayacağım.” Aşçının unla kaplı yuvarlak yanaklarını öpüp Fransızca bir şeyler mırıldandı ve telefonuna bir şeyler yazarak yanımdan geçti. “Yarım saat içinde burada olacak. Yukarıda bekleyin. Yanınıza göndereceğim.”

Teşekkür etmemi beklemedi bile.

İşe yaramaya yemin etmiş halde kapıdan çıkıp kendi tercih ettiği adalet savaşıçılığına veya iş görüşmelerine gitti.

Gün yine bulanık şekilde geçti. Q’nun doktoru geldi ve Elder’ı hızlı bir biçimde soydu.

Çürüklerini, şişliklerini ve kırıklarının değerlendirdi, çıkan parmağını yerine oturtup göğsündeki bandajları kontrol etti. Ateşini ölçtü, sonra dikkatini Elder’ın kurşun yarasındaki dikişlere çevirdi.

Doktor yarayı yıkayıp açılmış iki dikişi yeniden dikerken tek yaptığım elimle ağzımı kapatıp durmak oldu.

Kendi kırık kemiklerimi ve akan kanımı kaldırabilirdim. Ama Elder’inkini görmek... acı veriyordu çünkü onun acı çekmesini istemiyordum. Onu bu acıdan kurtarmak istiyordum ama yapamıyordum.

Tek yapabileceğim umut etmek, beklemek ve iyi olması için yalvarmaktı.

Tedaviyle birlikte muayene de bittikten sonra doktor, Elder'ın yaralarını antibakteriyel jel ile temizledi. Dikişlerinin üzerine bir bandaj daha yerleştirerek cildin fazla belirgin bir yara izi bırakmadan iyileşmesi için yeterince esnek kalmasını sağladı.

Doktorun tedavisi sırasında Elder'ın uyanmaması beni oldukça rahatsız etti. Gözkapakları seğirmede, antibiyotik ve glikoz yüklü bir serum vermek için elinin üzerine iğne sokulduğunda bile vücudu kıpırdamadı.

Doktorun dediğine göre Elder'ın zombileşmiş hali, kendini onun kadar tüketmiş biri için oldukça yaygın bir durumdu.

Sağlıklı bir insan için altı saatlik uyku, yepyeni bir güne hazır olmak anlamına geliyordu.

Hasta bir insan içinse altı saatlik uyku hiçbir şey ifade etmiyordu. Dinlenmesi, ne kadar hızlı iyileştiğine ve vücudunun ateşi ne kadar hızlı attığına bağlıydı.

Doktorun son görevi, Elder'ın ayak bileği kemiğindeki tendonu yırtıp yırtmadığını kontrol etmek ve bacak desteğini yeniden sabitlemekti.

Ayrılmadan önce bir sürü uyarı sıralayıp tavsiyede bulundu. Sert bir emirle, Elder'ın ölmeyecek ve büyük olasılıkla uzun vadede sağlık sorunları yaşamayacak olsa da uyandığında hemen hastaneye gitmesini ve ayak bileğine röntgen, omzuna da tomografi çekilmesini tavsiye ettiğini, böylece gelecekte hasara yol açabilecek bölgeleri tespit edebileceklerini söyledi.

Başımı sallayıp kabul ettim ve doktoru dışarı çıkardım çünkü Elder'ın bu önerilere ne diyeceğini çok iyi biliyordum.

Sikseler olmaz... ya da buna benzer bir şey derdi.

Elder'ı bu konuda tahminde bulunacak kadar iyi tanıdığıma mutlu olarak gülümsedim. Eğer tahmin edebiliyorsam, meydan

da okuyabilirdim. Ve eğer meydan okuyabiliyorsam, birkaç tartışmayı bile kazanabilirdim.

Ancak bugün, kalmasını sağlamak için verdiğim savaşı kazanmıştım ve doktorun hafta sonuna kadar gönderileceğini temin ettiği faturayı ödemekle görevliydim.

Bir sorumluluğum vardı.

İnsanlar bana bakıyor, talimatlarımı dinliyor, faturaları ödemek ve sevdikleriyle ilgilenmek gibi şeyleri yapabilecek kadar normal olduğuma inanıyorlardı. Banka hesabı ve kredi kartları gibi şeylerim olduğuna inanıyorlardı. *İki yıldır mahkûm değilmişim ve tüm geleceğim, kan lekeli çarşafların üzerinde baygın yatan adama bağlı değilmiş gibi.*

Artık *ben* onun koruyucu meleğiydim ve o iyileşene kadar rahat etmeyecektim.

Zaman algımı yitirmiştim.

Sabah mı akşam mı, gündüz mü gece mi umurumda değildi.

Suzette rastgele aralıklarla yemek getirmiş, ben de sersemlemiş halde yatakta yatan Elder'ın yataktan banyoya gitmesine yardım etmiştim. Bunun ardından tekrar bayılmıştı ve Tess onun durumuna bakmak için uğramıştı.

Biraz sohbet etsek de pençelerini Elder'a geçiren yorgunluk sonunda beni de bulmuştu ve ben de dizlerimi onun uyluğuna dayayıp kolumu hafifçe göğsüne atarak yanında uyuyakalmıştım.

Zarar verme ihtimalime karşı ona dokunmamalıydım ama ona dokunmam *gerekiyordu*. Kollarımda onun sıcaklığını ve ağırlığını hissederek uyumam *gerekiyordu*; aksi takdirde, onun vurulup denize düşmesiyle ilgili kâbuslar zihnime tekrar tekrar işkence ediyordu.

Patlama ve su sıçraması seslerini duyuyordum. Kükürt ve tuz kokusunu alıyordum.

Elder'a daha sıkı sarıldım.

Bir süre sonra -tam olarak *ne kadar* sonra olduğunu Tanrı bilebilirdi- gökyüzü mürekkep gibi bir renge ve ev sessizliğe bürünmüşken, Elder sonunda bir şeyler mırıldanarak irkildi.

Hemen doğrulup uykumdan sıyrıldım, ona gözlerini açması için yalvardım. Daha önce birkaç kez uyanmıştı -bazen tuvalete gitmek için, bazen de rüyadayken- ama her seferinde bana tam olarak dönmemişti.

Bu sefer farklı gibi görünüyordu. Gözleri açılmadan önce, doğal farkındalığı ve savaşmaya hazırlığı bedenini doldurdu.

Yavaşça uyandı; artık odağını yitirmiş ve sersemlemiş değildi, sadece şüpheli ve ölümcül gözüküyordu. Koyu kirpikleri karanlıkta tüy gibi titredi.

O etrafına bakınıp incelerken konuşmadım. Omuzlarındaki gerginlik, son konuşmamızı ve büyük olasılıkla öpüşmemizi hatırladığını gösteriyordu.

Bayıldığını hatırlıyor mu?

"Siktir..." diye inledi, gözlerini yumup başını iki yana salladı. "Gerçekten seni öperken bayıldım mı?"

Yumuşak bir sesle güldüm, sesi uykuyla yumuşamış ve yaranması nedeniyle boğuk olsa da güçlü çıktığı için mutlu oldum. "Evet, bayıldın."

"Götün tekiyim."

"Hastasın."

"Hasta değilim." Elini çarşaftan kaldırdı ve derisini delen iğneye tehlikeli bir şekilde gözlerini kısarak baktı. "Bunu kim taktı?"

Keşke Michaels'ın yaptığını söyleyebilseydim, en azından onu tanıyordu ve ona biraz da olsa güveniyordu. Q'nun doktorunun adını bile bilmiyordum. "Mercer ailesinin doktoru geldi. Öpüşürken bayıldığın için bir profesyonel çağırmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Kendi kendine homurdanarak elini indirdi. "Eminim o piç kurusu beni doktorun eline düşürdüğü için epey keyiflenmiştir."

"Öyle olmadığını sen de biliyorsun."

İç çekti. "Sanırım baygın kaldığım süre de on dakika değildi, değil mi?" Gökyüzüne bakarak önceki günden biraz daha kalın olan yeni ayı ters ters izledi. "Kahretsin."

"Korkarım biraz daha uzun sürdü." Bacaklarımı yataktan aşağı sallandırıp ayağa kalktım ve iyileşmekte olan bir hastanın yanında uyurken kasılmış olan vücudumu esnettim. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim." Ona dönüp baktığımda yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yapmak zorunda kaldım.

Berbat görünüyor.

Savaştığı zaman ile şu an arasında bir yerde, Elder her zaman omurgasında taşıdığı katı sertliğini kaybetmişti. Yatağın kollarına teslim olmuşken ve yastıklara çökmüşken uysal görünüyordu. Eh, yine de bundan hiç de mutlu değildi.

Yana atılmış çarşaf sayesinde görünen ayak bileği desteği uzvuna bir çıkıntı gibi yapışmıştı; acısının bir tezahürüydü.

Bir yandan tamamen bitkin görünüyordu, diğer yandan ise sonunda kendisine bakacak birine ihtiyacı olduğunu kabul ettiği için neredeyse rahatlamış gibiydi... Tabii sadece bir süre için. Daha sonra yine aşırı cömert, korkunç derecede inatçı haline dönecekti.

Cildinde hâlâ kir ve kan olmasına rağmen kalbimi ısıtmayı başardı. Aniden düşüncelerimi hastalar ve hemşireler için uygun olmayan eğlencelerle doldurdu.

“Neden kalktın? Nereye gidiyorsun?” Esnemesiyle karanlıkta beyaz dişleri parladı.

Mutfağa gidip ona akşam yemeği getirme niyetindeydim ama ayrılmak istemiyordum.

Tekrar bayılma ihtimaline karşı, uyanıkken yanında olmam gerekiyordu.

Çok daha iyi bir fikrim var.

“Kıpırdama,” diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bu konuda endişelenmene gerek yok.”

Gülümseyerek yataktan kalkıp banyoya gittim. Orada, yüz havluları ve tüy şeklinde sevimli sabunların bulunduğu bir tabak buldum.

Onları çıkarıp tabağı ılık suyla doldurdum, iki havlu ve biraz sabun çaldım, sonra Elder’ın yanına geri döndüm.

Sanki her nefesi acı veriyormuş gibi gözlerini sıkarken alnı kırıışmıştı.

Ama beni duyduğu anda, rahatsızlığının izleri kayboldu. Konuşmadan önce yüzü sevgi dolu bir gülümsemeyle yumuşadı. “Geri geldin.”

“Elbette geldim.” Zulamı taşıyıp yatağın başucundaki komodin üzerine koyarken ılık suyu dökmek için elimden geleni yaptım. “Seni terk etmem.” Sesimi samimiyetle doldurdum. “Asla.”

Gözleri büyüdü, yorgunlukla iyileşmenin izleri karışmıştı ama aynı zamanda bakışları açlık ve şehvetle kararmıştı. “Beni asla terk etmeyeceğine dair söz vermemiş olsan bile seni asla bırakamazdım, Tasmin.” Sesi kalınlaşırken yutkundü. “Artık benden kurtuluşun yok. Aptal kalbim beni hayatta tuttuğu sürece.”

İşte yine yapıyordu, tutku dolu bir cümlede aniden gerçek adımı kullanıyordu.

“Kalbin aptal değil.” Gözlerimi indirirken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Mükemmel.”

“Haklısın. Aptal değil.” Bana uzandı, parmaklarını benimkilere geçirdi. “Seni seçti.” Sıcaklığı benimkine karıştı. “Yatağa gel.”

Dokunuşu bir şekilde her şeyi silmeyi başararak beni arzunun kollarına attı. Beni kendine doğru çektiğinde sendeleyerek yaklaştım.

Yatakta kayarken yıpranmış kemiklerinin sebep olduğu irkilmeyi ve sarsıntıyı gizlemek için elinden geleni yaptı. Ben yatakta yanına diz çökene kadar beni çekti.

Aşağıya baktım; parlak siyah saçlarını alnından çekip kısmen ateşini, kısmen de gücünü kontrol ettim. Beni izleme şekli, beni yatağa sabitleyip birkaç saniye içinde içime girebileceğini ima ediyordu. Ama gerçekte hâlâ nefes alırken zorlanıyordu, cildi dövüşün izleriyle kirlenmişti.

Eğer acı çekiyorsa, hızla artan kimyamıza rağmen dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Damarlarımda uyanmakta olan şehveti silkeledim, sonra göğsünü örten çarşafı çektim. “İzin verir misin?”

Sırıttı. “Sormana gerek olmadığını biliyorsun.”

Kendimi hazırlayarak morluklarla kaplı vücudunu örten örtüyü çektiğimde yenilgi, zafer ve yara izlerinden oluşan bir yama işi ortaya çıktı.

Ah, El...

Parmaklarım kendiliğinden hareket ederek köprücük kemiğini ve orada bulunan büyük çizik izini okşadı.

Dokunuşuma doğru kıvrıldı ve dudaklarından bir inilti dököldü. “Vücudumun o kısmına odaklanman ne kadar hoşuma gitse de, diğer kısımların daha fazla ilgiye ihtiyacı var.”

“Diğer tüm morluklar ve şişliklerden mi bahsediyorsun?”

Kısık bir sesle kahkaha attı. “Bacaklarımın arasını kastediyorum.”

“Şu anda *acımayan* tek yerin orası olduğuna eminim.”

“Ah!” Parmaklarımı göğsünden aşağıya doğru kaydırduğımda titredi. “En çok acıyan yer orası.” Gözleri arzu dolu bir sıcaklıkla kısıldı. “Her ne yapıyorsan beni delirtiyor, Pim. Ya uzan ya da benden uzaklaş. Üzerimde öyle oturursan, seni sikmek istemeden durmamı bekleyemezsin.”

Nefesimi tuttum, gözlerimi ondan ayırıp su dolu kâseye odaklandım. “Yapamazsın. Henüz olmaz. İyileşene kadar olmaz.”

“Ben *iyiyim*.”

Öne eğilip havluyu ıslak sıcaklığa batırdım. “Ne zaman iyileştiğini ben *söylerim*.” Fazla suyu sıkıp örtüyü de beraberimde indirdikten sonra kalçasına doğru geçtim.

“Ne halt ediyorsun sen?” Elimdeki kumaştan birkaç damla karnına düşünce soğuktan mı, yoksa arzudan mı bilmiyordum ama meme uçları sertleşmişti.

Kan lekeli bandajlara ve onu bir arada tutan dikişlere odaklanmamak için elimden geleni yaptım. “Senin benimle ilgilen-diğin gibi, ben de seninle ilgileniyorum.”

Yorganı yatağın ayakucuna doğru itmeye devam ettikçe onun da gözleri yanıyordu. Atelle kaplı ayak bileğine dokunduğumda yüzünü buruşturdu.

“Üzgünüm.” Geri tırmandım ve uyluğum onun kalçakemiğine degecek kadar yaklaştım. “Elimden geldiğince nazik olmaya çalışacağım.”

Göğsüyle omzunu saran bandajlar, çıplak vücuduna bakmamı engelliyordu ama ejderhanın kuyruğu ve burnunun ucu yanlardan görünmeye devam ediyordu.

Onu bu kadar acı içinde görmek gözlerimi yaşarttı. Bandajlı omzuna bir öpücük kondurdum. “Seni böyle görmekten nefret ediyorum.”

Karanlık bir kahkaha attı. “İlk tanıştığımızda senin durumun bundan daha kötü olduğu için benim nasıl hissettiğimi düşün.” Sağlam eli çenemi kavradı, yanağımda gezdirdiği başparmağı titredi. “Ne zaman çıplak olsan içim parçalanıyordu. O izlerin ve cezaların altında ne kadar güzel olduğunu görmek... Sana yaptıkları için onu yeni baştan öldürmek istedim.” Sesi nefretle dalgalandı. “Ne kadar zayıftın. Ne kadar dövülmüştün. Seni kırmak için çok uğraşmıştı ama asla başaramadı.”

Cevap veremedim çünkü şimdi beni kurtararak üstlendiği sorumluluğun bir başka boyutunu daha anlamıştım. O, acı ve ıstırabın varlığını hatırlamaya gerek olmayan bir dünyadan gelmiş ve bunun çok açık bir örneğiyle yaşamaya başlamıştı.

Giysilerden çok çıplaklığı tercih eden bir kadına âşık olmuştu ve bu, kontrolü dışında başına gelenlerin sürekli olarak hatırlatıcısıydı.

Tanrım, ne kadar bencildim.

Öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, ellerim *boxer*ına indi. “Özür dilerim, El. Senin için çok zor olduğu halde beni o şekilde görmene neden olduğum için.”

“Ne halt etmeye özür diliyorsun?” Burun delikleri genişledi. “Seni o şekilde görmek beni büyüttü ve sonuçta bir kalbim olduğunu hatırlattı. Birisiyle korku duymadan nasıl ilgileneceğimi hatırlamama yardım ettin.”

Parmaklarım, doktorun muayene sonrasında üzerinde bıraktığı tek şey olan iç çamaşırını yerinde tutan lastiği yavaşça sıyırdı.

Elder, iç çamaşırını nazikçe aşağı çektiğimde nefes almayı kesti. Ellerimle onu soyarken daha da yaklaştım ve dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırdım.

Ağzını açarak bağlantımızı benim yönlendirmeme izin verdi, her kalp atışıyla birlikte aramızdaki enerji daha da yoğunlaşıp daha sıcak yansa da benim yönlendirmemi memnuniyetle takip etti.

Niyetim cinsel olarak algılanabilirdi ama tamamen içimdeki derin şefkat duygusundan kaynaklanıyordu.

Bu adamla ilgilenmem *gerekiyordu*.

Buna dayanamayacak kadar çok ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi sonlandırdım ve iç çamaşırını vücudundan aşağı doğru kaydırdım.

Karnı gerildi, gözleri ateşli ve vahşi bir hal aldı.

“İzin ver...” diye yalvarıp işbirliği yapması için biraz çekıştirdim.

Yavaşça, *boxerını* çıkarabileceğim kadar kalçalarını kaldırdı.

Kapalı olmakla ilgili ahlaki kuralları yerini açık olmaya bıraktı, ben onun kırık vücuduna dikkatimi verirken siki hızla kalınlaştı. Her yolda, patikada ve nöronda oluşan şehveti görmezden gelerek *boxerını* yere attım.

Onu süzerken nefesim kesildi. Yaralı olsa bile, Elder muhteşem bir adamdı.

İkimiz de birbirimize bakarken zaman geçiyordu. Tişört ve kot pantolon içindeki vücudumun her santimini incelerken alt-dudağını ısırdı. “Bu senaryoda adil olmayan bir şey var. Sen de çıplak olmalısın.”

Gözlerimi indirdim. “Çıplak olsaydım, seninle ilgilenme fikrim işe yaramazdı.”

“Benimle başka şekillerde de ilgilenebilirsin.” Daveti kaygısız olmalıydı ama sözleri ağır, ateşli ve bacaklarının arasındaki siki kadar sert çıkmıştı.

Tüm irademi kullanmam gerekse bile elimdeki havluyu sıkıca tuttum ve başımı iki yana salladım. Biraz mesafe koymaya ihtiyaç duyarak yataktan çıktım, havluyu tekrar ılık suya batırdım.

Ben havluyu ıslatıp tatlı hanımeli kokusu bizi sarana kadar sabunu köpürtürken ve fazla suyunu sıkarken Elder, gözlerini üzerimden ayırmadı.

Yaptığım şeyi tekrarladım çünkü onun yanında bedenimi kontrol etme konusunda kendime güvenmiyordum. İçim doldurulmak için kasılıyordu. Ağzım öpülmek için sulanıyordu. Tenim dokunulmak için sızlıyordu.

Ama bu, onun bu gece beni almasıyla ilgili değildi. Bu, bana verdiği her şey için ona teşekkür etmemle ilgiliydi.

Bunu hatırlamalı ve devam etmeliyim.

Derin bir nefes daha alıp yatağa tırmandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yaralarını sihirle iyileştiremezdim ama ona bakabilirdim. Savaştan sonra temizlenmesini ve kavgadan sonra rahatlamasını sağlayabilirdim. Ona hem olup hem de dönüştüğü her şey için sevgi ve takdirle yaklaşabilirdim.

Ve sonra, uyumasına izin verirdim.

“Seni yıkamak istiyorum. İzin verir misin?”

Yüzünde işkence çeker gibi bir ifade belirdi. “Beni *yıkamak* mı istiyorsun?”

Başımı onaylarcasına salladım.

Bunu olduğu gibi görür müydü, yoksa bu zayıf durumundan zevk aldığımı mı düşünürdü? Onu onurlandırmış mıydım, yoksa erkekliğini zedelemiş miydim?

Bir açıklama yapmak için ağzımı açtığımda o, boğuk sesiyle benden önce davrandı. “Bana dokunmak istiyorsun. Her yerime?”

Yine başımı salladım. “İzin verersen.”

“*Siktir,*” diye tavana doğru küfretti. “Tabii ki yapmanı istiyorum. İstedğin her şeyi yapmana izin veririm, Pim. Ama bu... Lanet olsun, bana bu şekilde hizmet etmek istediğini bilmek?” Gözleri kuzgun gibi parladı. “Bu aynı anda hem sana boyun eğmek hem de seni yozlaştırmak istememe neden oluyor.”

“İkisini de yapabilirsin... iyileştiğinde.”

“Tanrım, bunu yapamazsın-”

Cümlesini bitirmeden ılık bezi yanağına bastırdım. “Seni seviyorum. Ne kadar sevdiğimi sana göstermeme izin ver.”

Dondu, yatak onun kendine koyduğu kısıtlamalar ile titrerken tüm kasları kilitlendi. Hareket eden tek şey, ateşli ve arzu dolu gözleriydi. Ben onun çenesini yıkarken, kan lekelerini ve teri silerken bakışları yüzümde dans ediyorlardı.

Boğazından aşağı doğru inerken yumuşak, dairesel hareketlerle cildini arındırdım. Ne inledi ne de irkildi. Sadece bandajlarının etrafını titizlikle yıkadığımda derin bir nefes aldı. Kaslarının belirgin çizgileri boyunca ilerlerken dokunuşlarımda arasında kaybolmaktan kendimi alamadım ve farkında olmadan dudaklarımı yaladım.

Kalbim sevgi ve güçle dolup taşarken, aynı anda üzerime bir suçluluk duygusu da çöktü. Rol değişiminin tadını çıkarıyordum. Sevgimi bu şekilde göstermek gözlerimi yaşarttı ama onun her inilti ve homurtusundan zevk aldığımı fark edince kendimden utandım.

Onun vücudunu temizledikçe bacaklarımı sıktım, ıslanıyor ve ağırlaşıyordum.

Elder bana baktığında böyle mi hissediyordu? Beni koruyup iyileştirmek onu sarhoş mu ediyordu? Ben yavaş yavaş güçlendikçe, iyileşmemin sebebinin bir şekilde kendisi olduğunu bilmek onun için garip bir afrodizyak mıydı?

Eğer benim, onun kolunu bezle silip her parmağını teker teker temizlediğimde hissettiğimin onda birini bile hissetmişse, sürekli tahrik olmuş halde geziyor olmalıydı.

Tenim alev almıştı. Meme uçlarım taş gibi sertleşmişti.

Bezi suya batırıp daha fazla sabun sürerken titredim, sonra bezi iyice sıkıp vücuduna geri döndüm.

Diğer koluna, sonra karnına ve bandajlanmamış göğüs kısmına da aynı işlemi uygularken nefes alışı hızlandı.

Vücudunun üst kısmı temizlendikten sonra durulanmış bezle aynı işlemi tekrarladım. Sabun ve kirin tüm izlerini temizlediğimden emin oldum.

Temiz bir havlu alıp şimdiye dek bilinçli olarak uzak durduğum bedeninin diğer kısımlarına yönelmeye hazırlandım.

Elder kasıldı, işlerin çok daha... *kişisel* olmak üzere olduğunu biliyordu.

Elektrikle karıncalanarak ve hiç olmadığım kadar ıslanarak, yavaşça göğsünden bacaklarına doğru indim. Havlunun ucunu ereksiyonunun üzerinde gezdirirken kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibiydi.

Sırtı yataktan kalktı. İçim sıkıştı. İkimiz de aynı anda inledik.

Çok fazla...

Dokunulmak için yalvaran sikinın seğirmesiyle birlikte göğsü inip kalkıyordu.

Çok cezbedici...

Elder yaralanmıştı ve ben kendimi kontrol edemeyecek durumdaydım.

Başka bir şeye odaklan.

Dişlerimi sıkarak uyluklarının üst kısmım sildim ve kasığından kaçınarak daha aşağıya doğru ilerledim.

Şimdilik.

Sabırsızca homurdanmasına rağmen geri dönmemi emretmedi. Ben pozisyonumu değiştirip ayaklarının yanına geçerken gözlerimin içine baktı. Gözlerimi ondan ayırmadan, havluyu ayak parmaklarının üzerine sardım ve ayak tabanına masaj yaptım.

Gözleri geriye doğru yuvarlandı. Solukları kesik kesikti, güçlükle nefes alıyordu.

“Beni öldürüyorsun, Küçük Fare.” Haşın ve boğuk bir sesle, bizi mahrum ettiğim her şeyi istedi. Yine de beni durdurmaya çalışmıyordu. Beni tutup elimi penisine sarmamıştı.

Ellerini yumruk yaptı -tabii kırık parmağıyla ne kadar yapabilirse- ve kendini bana teslim etti, bizim için tasarladığım bu aptalca özel işkenceye katlandı.

Ne halt ediyorum ben?

Giysilerimi çıkarıp üstüne çıkmam sadece birkaç saniye sürerdi. Onu başka şekillerde iyileştirebilirdim. Ona orgazm yaşatabilir, sonra tekrar uykuya dalmasını sağlayabilirdim.

Ama ikimiz de ter içinde kalana kadar onu becerdiğimi hayal etsem de bacaklarına ve ayaklarına masaj yapmaya devam ettim.

Elder yatakta kolay tatmin olan bir adam değildi.

Bir kez ona yetmezdi.

İki kez de yetmezdi.

Takıntısını bir kenara bırakmak için beni üç kez becermesi gerekirdi ve birkaç defa yapması bir yana, bir turu tamamlamak için bile yeterli enerjisi olduğunu sanmıyordum.

Bu seninle değil, onunla ilgili... unuttun mu?

Dişlerimi sıkıca kenetleyerek ayak bileğindeki bandı dikkatlice çözdüm ve bacağına açtım. Desteği bir kenara koyup iltihaplı eklemimi temizlerken Elder yerinden kıpırdamadı. Nefes alışları ise neredeyse duyulmayacak kadar zayıftı.

Şişmiş dokuyla birleşen yüksek ateş, kemiğin etrafını ve bacağına yarısını parlak kırmızıya boyamıştı.

En hafif baskıyla bile seğirdi, yeni bir acıya katlanıyordu. Ben ateli yeniden takıp sabitledikten sonra diğer bacağını yıkamaya geçene kadar rahatlamadı.

Elder'ın tam olarak iyileşmediğine, bir yabancıнын Fransız şatosunda değil de büyük olasılıkla bir hastanede olması gerektiğine dair hatırlatıcı, odaklanmama yardımcı oldu. Hemşirelik görevimi seks hizmetçiliği macerasına dönüştürmedim. Bacaklarının arasında olan şeyi görmezden geldim ve yeni su almak için yataktan kalktım.

Elder'ın bakışları her adımında beni yakıyordu, banyoya girdiğim anda yalnızlık hissiyle ürperdim.

Ondan uzakken boş hissediyordum. Katlandığım bu ağır nefes darlığına alışkın değildim. Seksi arzulamak böyle bir şey miydi? Vücudumun sikilme ısrarıyla mantığını kaybetmesi miydi? Ne kadar iradeli olursam olayım, ne kadar mesafe koyarsam koyayım rahmimdeki titremeleri durduramamak mıydı?

Aklımda sadece vahşi öpücükler ve agresif itişler vardı.

Tanrım...

Pembe-gri pis suyu lavaboya dökerken ellerim titredi. Musluğu açmak için beceriksizce uğraştım.

Su akarken aynada kendime baktım. Yanaklarımda belirgin kırmızı lekeler ve gözlerimde çılgın bir şehvet vardı. Saçlarım, sanki Elder beni sikerken parmaklarını saçlarıma geçirmiş gibi yüzümün etrafında kıvrılmıştı.

Hayatımda ilk kez, kendime dokunma fikrini aklımdan geçirdim. İçimdeki düdüklü tencere gibi tutuşan tutkuyu bir şekilde dindirmek için, geri döndüğüm anda Elder'ın üstüne atlamamak için.

Gözlerimi yumup ona sahip olmamam için her türlü nedeni sayarak kendimi azarladım.

O hasta. İyileşiyor. Her yeri morarmış ve muhtemelen hâlâ ateşi var. Senin görevin onun iyileşmesine yardım etmek. O zaman... ancak o zaman ondan seni almasını isteyebilirsin.

Cesaretlendirici konuşmam hiçbir işe yaramadı. Yatağın yanına kanım kaynar ve zihnim alev alev yanar halde geri döndüm. Yüzüne bakmaya cesaret ettiğimde onun da benimle aynı cehennem azabını çekiyor olduğunu gördüm. Sünger banyosunun ortasında, yatakta uzanıp gevşemiş ve rahatlamış görünmesi gerekirdi.

Ama durumun bununla alakası bile yoktu.

Çizik ve morluklarla dolu derisinin altında her kas ve sinir belirgindi. Karnındaki her çıkıntı ve çukur gerilmiş, tam da istediğim şeyi bana vermeye hazırdı.

Tek kelime etmedi, etmesine de gerek yoktu. Bana bakışları bile beni soyup üzerine oturmamı emrediyordu.

Ama içimdeki sadist bir parça hâlâ *hayır* deme gücüne sahipti. Hırıltılı bir nefesle bakışlarımı ondan ayırdım.

Akıllıca bir karar verip yatağının yanında ayakta durdum ve oturmadım.

Mesafenin yardımı olacaktı.

Profesyonel kalacak, ona hak ettiği şekilde bakacaktım.

Temiz bir havluyu suya batırıp sabunla köpürttüm ve dikkatle bacaklarını yıkamaya odaklandım. Baldırları ve dizleri. Kaval kemiği ve uylukkemiği.

Bir kez bile yukarı çıkmadım.

Bir kez bile yukarı *bakmadım*.

Havluyu her sürüşümle nefes alışını daha da zorlaşıyordu. Onu durulamamdan sonra elini hızla uzattı ve bileğimi sıkıca

yakaladı. “İkimiz de biliyoruz ki, hâlâ yıkamadığın tek bir yer var.”

Donakaldım.

Elimi uyluğunun ortasından üst kısmına doğru yönlendirdi. “Eğer sen yapmazsan... ben yaparım.” Bileğimi saran parmakları daha sıcak, daha şiddetliydi. Hissettiğim hayal kırıklığının bir yansımasıydı. “Kirliyim, Pim. O kadar kirliyim ki, şu havlunla fazladan zaman ayırsan iyi olacak.”

O beni yönlendirirken bir iniltiyi yuttum. “Yapmamalıyım...”

“Evet. Yapmalısın.” Dudaklarını yaladı. “Lütfen...”

Yalvarışı kendimi kontrol etme gücümü ortadan kaldırdı ve elimi çekip tutuşundan kurtuldum. “Bırak beni.”

Gözleri benimle tartışacakmış gibi parladı, sonra son mesafeyi kendi kendime aştığımı görünce bakışlarında bir ışıltı belirdi.

Başı geriye düştü, tam olarak ne tür bir şeytani serbest bıraktığını anladı. Tanrım, kurban rolünü oynamaktan çok mutluydu.

Fısıltım günah ve şeker kadar tatlıydı. “Çok iyi temizlendiğinden emin olacağım.”

“Kahretsin.” Yatakta kıvrandı, yeni yıkanmış alnı terle parlıyordu. “Sen kimsin, Tasmin Blythe?”

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Belki de asla bilemeyecektim. Ama bu gece, ben ne kadar onunsam, o da o kadar benimdi.

“Sessiz ol ve seni temizlememe izin ver.” Havlumu bacaklarının arasına kaydırarak ereksiyonunun altındaki gergin ikiz topları okşadım.

“*Tanrım...*” Boğuk bir homurtu çıkardı ve sağlam eliyle yatağı kavradı.

Havluyu yavaşça, dikkatlice, çıldırtırcasına onun üzerinde gezdirirken meme uçlarım karıncalandı. Karnımda kelebekler uçuşuyordu, nefesim kesildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Hayalarını avuçladım, onu nazikçe yuvarlayarak hem temizledim hem de baştan çıkardım.

Başını yana doğru attı. Boynu gerildi, çenesi gevşedi, keskin dişleriyle yastığı ısırıldı. Parmaklarımı sertleşmiş organının etrafına dolayarak yukarı doğru kaydırduğımda tüm vücudu seğirdi.

Daha önce hiçbir şey beni bu kadar tüketmemişti. Hayatımın geri kalanında tek yapmak istediğim şey *buydu*: onu titreyen, yastığı ısırarak bir hayvana dönüştürmek ve kimsenin bir daha asla dokunamayacağı tek yerine ellerimi koymak.

Onun tüm uzunluğunu kavrayarak havluyla hareket ettirdim. Parmaklarım aletin tepesine kaydı; geçmişini silip süpürdüm, tamamen, *tamamen* benim olana kadar onu temizledim.

Daha önce hiçbir şeye... *hiç kimseye* sahip olmamıştım.

Ama şimdi, burada... Elder'a *sahiptim*.

Bu gücü geri veremezdim.

Asla geri veremezdim.

Titrek bir şekilde havluyu temiz suya batırıp sabunu durulamayla başardım, yoksa kanımdaki bu sahip olma hissi beni reddedemeyeceğim bir şey yapmaya zorlayacaktı.

Üzerine eğildim, ereksiyonunu avuçladım ve sıcaklığını ağzıma aldım.

Ne benim ne de onun tepkisine hazırlıklıydım.

Kalçasını yukarı doğru iterken elleriyle saçlarını avuçladı, kendini boğazımın derinliklerine gömmeye zorluyordu. İnlemesi, kalbimin etrafındaki pencere pervazlarını sarstı ve buzlu camı parçaladı. Bacaklarım gücünü yitirdi, onun tutuşuyla yarı asılı yarı diz çökmüş halde kaldım. Açgözlülükle emiyor, sesimin nasıl çıktığına ya da nasıl görüldüğüme aldırmıyordum.

İkimiz de son onur kırıntılarını kaybetmiştik.

Zevk alabilirdim.

Zevk verebilirdim.

Vücudum ve Elder ile ilgili her şey doğru, mükemmel ve *saftı*.

Ağzımı daha da geniş açıp onu derine alırken siki ağzımda titredi.

Parmakları saçlarımı çekiştirdi, hareketleri hoyrat ve acımasız olsa da bir şekilde taparcasına hareket ediyordu. “Tanrım. Siktir. Lanet olsun-” Artık ağzından cümleler değil, sadece kaba küfürler dökülüyordu.

İlk tuz damlası dilimi gıdıkladı, Elder’ın her zamanki dayanıklılığına sahip olmadığını işaret ediyordu.

Buna bayıldım.

Kendini böylesine kaybettiği için boşalmasının sadece saniyeler alacak olmasına bayıldım. Onu muhtemelen yapmak istemeyeceği bir şeyi yapmaya zorlayacak kontrolün bende olmasını sevdim.

En azından henüz değil.

En azından ağzımı doldurana kadar.

Elimden geldiğince derine kayarken onu nazikçe ısırdım. Mırıldanarak bana öğretilen her numarayı denedim ve bildiğim her iğrenç beceriyi gurur duyduğum bir şeye dönüştürdüm.

Ben bakire değildim.

Saf değildim.

O da bunu biliyordu ve yine de beni kabul ediyordu. Beni birkaç peniye kiralamaya ve milyonlarca dolara düşüncelerimi satın almaya çalışmıştı ama şimdi her şeyimi bedavaya alacaktı.

Onun uzunluğunun etrafında fısıldadım. “Artık temizsin. Her santimin.”

Vücudu yataktan sıçradı, büyük elleriyle başımın üzerine sardı. “Tanrım, dur.”

Durmadım.

Sınırdaki sallanıyordu. “Pim!”

Daha sert emdim.

“Dur!” Beni itti, aleti seğirirken ve baş kısmında ufacık bir damla belirirken tısladı; yüzü, kendini mahrum bıraktığı boşalmasıyla buruştu. Birkaç saniye tavana bakarak, “*Henüz değil, henüz değil, henüz değil,*” diye mırıldandı, sonra gözlerini kırptırdı ve bana pişmanlık dolu, şeytani bir gülümsemeyle baktı.

Hiçbir yaralanma belirtisi yoktu.

Hiçbir acı belirtisi yoktu.

Sadece şehvet vardı. *Uyuşturucuların en güçlüsü.*

“Seninle başım büyük belada.”

Dudaklarımda beliren gülümsemenin sebebi tamamen seks-ti. Bu benimdi. Onun edepsizliğine edepsizlikle karşılık vermiş-tim. Sonunda bunu itiraf edecek kadar bütünleşmiştim. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kahkaha attı, sesindeki işkence ve bağımlılık birbirine denkti. “Neyden bahsettiğimi *çok iyi* biliyorsun.” Elimi tuttu. “Şu anda soyunup sikimin üzerine oturmazsan, bana kalp krizi geçirecek olan bir baştan çıkarıcısın.”

Bütün vücudum kızardı. “Yapamam.”

“Yapabilirsin.” Beni öne doğru çekti. “Sana nasıl yapılacağını bile göstereceğim.” Dikkatini hızla yükselip alçalan göğsüme verdi. “Soyun, Pim. Seni görmek istiyorum.”

“Yapmamalıyım.”

“Neden?”

“Çünkü dinlenmen gerekiyor.”

“Zaten *dinleniyorum*. Beni sırtüstü yatırdın, kadın. Seni istemekten neredeyse düzgün göremiyorum. Beni sikmezsen tamamen felç olurum.”

“Felç mi?”

“Tamamen.”

“Bu benim hatam.” Yanaklarım kızardı. “Seni emmemeliydim.”

Yüzü karardı, kızardığımı fark edince avcı kimliği ortaya çıktı. “Yapmaman gerektiğini biliyorsan, neden yaptın?”

“Kendime engel olamadım.”

Yutkunduğunda boğazı hareket etti. “*Neden* kendine engel olamadın?”

Soruları bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklığın toplanmasına sebep oldu. “Ağzımda olmana ihtiyacım vardı.”

Yüksek sesle inledi. “Benim de senin sikime oturmana ihtiyacım var.”

“Seks yapmamalıyız.”

“Seksten söz eden kim?” Resmen titriyordu. “Bu seks değil, Pim.”

“Evet, *seks*.” Beni yatağa daha çok çektiğinde sendeledim. “Bu-”

“Bu seksten çok daha fazlası.” Altdudağını yalayarak bir başka arzu dalgası gönderdi. “Şu anda beni hayatta tutan tek şey bu.”

Evet ve hayır nedenlerini tartıştığımız her saniye, zihnim her argümanı sonlandırıyor. Buna ihtiyacımız vardı. Ama aynı zamanda onun sağlıklı olmasına da ihtiyacım vardı.

Ve bu... sağlıklı olmazdı.

“Yapamayız.” Kararlı bir şekilde durarak çenemi kaldırdım. “Sen daha güçlü olana kadar olmaz.”

Gözleri karardı. “*Daha güçlü mü?*”

“Daha iyi.”

“Ben daha *iyiyim*.” Gözlerini hiç kaçırmadan, damar yolunu tutup elinden çekti. “Gördün mü? Hepsi geçti.”

İlacı yataktan fırlatırken sesi hem tehlikeli hem de baştan çıkarıcı bir hal aldı. “Şimdi soyun, Pimlico ve yatağa gir. Bir daha söylemeyeceğim.”

BÖLÜM ON ÜÇ

ELDER

EĞER MÜCADELE ETMEK İSTİYORSA, ona bunu verecektim.

Kırık dökük ve sonsuz lanet içinde yaşıyor olsam bile kapıya gözücuyla bile bakacak olursa seve seve yataktan atlayıp peşine düşerdim.

Sikime enjekte ettiği ıstıraba kıyasla, vücudum çenesini kapatabilirdi. Seks artık sadece zevk için yapılan bir eğlence değildi; benim ilacımdı.

Kelimenin tam anlamıyla, mecazi olarak, ihtiyacım olan her şekilde.

“Soyun. Şimdi, Pim.”

Altdudağını ısırarak yavaşça başını salladı.

Hız kesmeyen arzuma rağmen üstüne atlayabileceğime dair gösterdiğim güç ve inanç, uçma kabiliyetim kadar hayaliydi.

Ancak onun bunu bilmesine gerek yok.

Pim’e göre yüzde yüz iyiydim ve her şeyimi tamamen kontrol edebiliyordum.

Tetikteki bir av gibi nefes alan Pim, bluzunu kenarından tuttu ve çekip başından çıkardı. Çıplak memeleri, kusursuz yuvarlaklığı ve diri, pembe uçlarıyla beni çağırdı.

Sikimin sızısı artarak zihnimi ele geçiren bir rahatsızlığa dönüştü.

Artık üzerinde morlukları olan güzel elbisesinin olmadığını fark etmiştim. Elbise, bir sandalyenin üzerine atılmış ve yırtılmış halde duruyordu. Bizi izleyen bir röntgenci gibiydi.

Ben bir aptal gibi uyurken onun bu yerde duş aldığını, bu yerde yemek yediğini, bu yerde yaşayan insanlarla konuştuğunu düşünmekten nefret ediyordum.

Bensizken hangi konuşmaları yapmış ve deneyimleri yaşamıştı? Benden bahsetmiş miydi? Tam olarak ne kadar süredir buradaydık?

Pim'in parmakları beline kayıp düğmesini açarken ve fermuarını indirirken sorularım kayboldu. Baştan çıkarıcı bir kadın olma niyetinde değildi ama lanet olsun, ona dair her şey baştan çıkarıcıydı.

Kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken gözlerimi ondan ayıramadım.

Yine iç çamaşırı giymemişti.

Onun ne kadar muhteşem olduğunu hayranlıkla izlerken nefesim kesildi. Kalçaları dolgunlaşmış ve keskin hatlar yerini kıvrımlara bırakmıştı. Vücudu güçlenmiş ve kemikleri yerine kasları ortaya çıkmıştı.

"Tanrım, çok güzelsin." Yatağı okşadım. "Yatağa gir."

Yatağa tırmanıp yanıma uzandı. Ben makine gibi sarsılırken o, su gibi akıcı hareket ediyordu. O iyileşmişti, ben ise yaralıydım. İlk tanıştığımız zamanki durumla arasındaki keskin zıtlık düşüncelerimi karman çorman etti.

Yan dönüp bandajlı göğsüme elini bastırdı. "Bunu ilk tanıştığımız zamanla kıyaslamadan edemiyorum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ben de. Sana karşı nazik davranmak benim için zordu ama aynı zamanda seni korumak için her şeyi yapmak istiyordum." Uzanıp parmağımın ucuyla omzunu okşadım. "Bu, seni kendimden korumam anlamına gelse bile."

“Başta senden korkuyordum ama bana yapacağın şeylerden dolayı değildi.” Kolunu okşadığımda titredi.

“Neden korkuyordun?”

Yüzü kızardı. “Bana hissettirdiklerinden korktum. Hayatımı sonlandırmak isteyecek kadar güçsüzdüm ama hiçbir şey hissetmediğim sürece bunun için kendimi affedebilirdim. Ama sonra sen geldin ve bana *her şeyi* hissettirdin.”

Acıya karşı dişlerimi sıkarak becerebildiğim kadarıyla yan döndüm. Acıyan uzuvlarım ve işe yaramaz parmaklarımla, kalçakemiğini sıkıca tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Tenlerimiz birbirine değdi.

Arzumuz alevlendi.

Arzunun konuşma isteğimizi ezip geçmesiyle titredik. “Seni hissetmek istiyorum, Pim.” Göğsünü avuçladım. Yumuşak, güzel... *benim*. “İstediğim-” Cümlemi bitiremedim, dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Dudakları aralanırken kollarımda eridi.

Terreddüt yoktu.

Reddetme yoktu.

Benim onu öptüğüm sertlikte beni öptü. Vücut ısımızı, elekt-riğimizi, bildiğimiz ve hissettiğimiz her şeyimizi paylaşıyorduk.

Bu, fantezilerin en iyisiydi.

Rüya mı görüyordum? Uyanık mıydım? Pim’i kollarımda tutmak, yumuşak karnına bastırmak ve dilimi tatlı ağzına daldırmak gerçek gibiydi ama öyle miydi?

Ne önemi var ki?

Önemli olan tek şey, bunun çok iyi hissettirmesiydi.

Kalbim çarparken ve yaralarım yanarken Pim’i kendime ola-bildiğince sıkı bastırdım.

Aramızda hiçbir şey yoktu.

Bizi durduran hiçbir şey yoktu.

Dudakları benimkilerin altında hareket etti, her yalamama karşılık verdi.

Vücudumuz aynı şarkıyı dinliyor, beni sertleştiriyor, onu yumuşatıyor, bizi ilkel ve gerçek bir şeye hazırlıyordu.

İhtiyacım arttıkça içimden inledim. Hayatımda hiçbir şeye karşı bu kadar duyarlı olmamıştım.

Daha hızlı, daha derin öpüşürken burunlarımız birbirine değdi. İkimiz de yarattığımız kasırganın içine daldık. Bacaklarımız birbirine dolandı ve ayak bileğimdeki, omzumdaki veya vücudumun diğer yerlerindeki ağrıyı umursamadım.

Umursadığım tek şey *oydu*.

Beni yıkayarak bana tapınmıştı. Mücadele ettiğim yorgunluk düzeyini itiraf etmeme gerek kalmadan, kiri yıkama ihtiyacımı anlamıştı. İtiraf etmek veya yardım istemek zorunda kalmamıştım ve zayıf görünme korkumu ortaya çıkarmam gerekmemişti.

O mükemmel.

Onu daha sıkı kavradım, dişlerimiz birbirine çarptı.

Kokusu farklıydı. Bu yerin kokusunu taşıyordu. Onun kendi başına olduğunu, benim yapmam gerekeni yaparak beni savunduğunu düşünmek içimi paramparça ediyordu.

O pislik onunla konuşmuş muydu?

Beni vuran o şerefsiz, benim kadınımla konuşma cüretini göstermiş miydi?

Kıskançlığım arzumla karışıp huzurumu kaçırıyordu. Hareket edip bacağımı bacaklarının arasına sıkıştırdım. "Seni özledim."

Gözleri kapandı. "Hep buradaydım."

"Beni hatırlamanı istiyorum."

"Seni hiç unutmadım." Ben daha yukarı doğru sallanıp klitorisine sürtününce inledi.

“Bunu yapmamalıyım.” Onu hızlı ve derin bir şekilde öptüm. “Durmaliyim.”

“Evet... durmalısın.” Nefes nefese kalması, parmaklarının sıkı tutuşuyla uyuşmuyordu. “Yeterince iyi değilsin.”

“Zaten bildiğim şeyi söyleme.” Uyluğumu çekip elimi bacaklarının arasına indirdim.

Onu hemen buldum.

Islak ve kor gibiydi, parmağımı içine soktuğumda bacaklarını içgüdüsel olarak bileğime sıkıca doladı. “Ama hiçbir şey seni almama engel olamaz.”

“*Tanrım*, El.” Ben yukarı doğru hareket edip vücudunu ve düşüncelerini kendimle doldururken başı geriye doğru düştü.

Ne tür argümanlar sunmak istediğini biliyordum. Sağduyuyu görmezden gelerek ben de aynı şeyi savunuyordum. Kalan azıcık enerjimi tüketecek hiçbir şeye girişmemeliydim. Her şey zonkluyordu. Her şey acıyordu.

Bir an sıcak basıyorsa, bir an üşüyordum.

Başım dönüyordu ve ağrıdan ağırlaşmıştım.

Eğer daha akıllı olsaydım, daha fazla ağrı kesici alıp dinlenirdim. Bu çok, çok kötü bir fikirdi ama yine de kendimi durduramıyordum.

Elimi kıvrarak onun inlemelerinden zevk aldım. “Hasta bir adam sana böyle hissettirebilir mi?” İkinci parmağımı da sokarak onu genişlettim, derinlerine dokundum. “Kırık bir adam senin için bu kadar sertleşebilir mi?” Parmaklarımı onun içinde gezdirirken sikimi bacağına doğru ittim.

Titrerken dudakları aralanıp gözleri kapandı.

“Cevap ver bana, Pim.” Başparmağımı klitorisinde gezdirip ona duygu seliyle saldırdım.

İnlerken alını omzuma çarptı, vücudu istilamı sıkıca kavradı. “Hayır, yapamazdı.”

“Yani seni sikebilecek kapasitede miyim?” Serbest elimle çenesini tuttum, parmaklarım derinde çalışırken onu ahlaksız bir öpücük için hazır tuttum.

“Evet!” diye bağırdı dudaklarımın altında. “Tanrım, evet.”

“Güzel cevap.”

Keşke ona bir defa sahip olabilseydim. *Sadece bir kez, benden çalınmasının yarattığı hayal kırıklığını bastırmak için.*

Ancak bir, güzel bir rakam değildi.

Tek, düz ve çirkindi.

Üç, eğrileri ve girintileriyle çok daha güzel bir rakamdı.

Seks benim için hayatımdaki çoğu şey gibi normal bir uğraş değildi. Sürekli o acımasız üç rakamının peşindeydim. Çılgın beynimi dizginlemek için başka bir numaram olmasını dilerdim.

Ama yoktu.

Ve bu gece daha da kötüydü çünkü yorgundum ve kendimi kontrol edemiyordum. Pim benim yanımda tamamen güvende değildi, tıpkı benim de onun yanında tamamen güvende olmadığım gibi.

Ama bunların hiçbiri artık önemli değildi.

“Sana ihtiyacım var.” Sert sesim, onun yumuşak tenine süründü.

Nefesi kesildi, gözleri ısındı. “Ben buradayım.”

“Seni her şekilde istiyorum.”

“Söyle. Ne istersen yaparım.”

Pozisyonlar ve müstehcen emirler dilimin ucuna kadar geldi ama bir kez olsun sınırlarımın içinde kaldım.

Onu becerecektim.

Fakat tüm işi ona yaptıracaktım.

“Üstüme çık.” Parmaklarımı çekip dikkatlice sırtüstü yuvarlandım. Omzum haykırıyor, yırtık bağlarım acı çekiyordu. Acı içinde homurdanıp kolumu karnımın üzerine koydum. Dirseğimdeki rahatsızlık ağrıya katıldı.

Bu, sikimdeki yoğun arzuyu neredeyse gölgede bırakıyordu.
Neredeyse.

Tanrım, bu vücutla Mercer’i nasıl dövdüm?

Onu da mı hayal etmiştim?

Ben hareket ederken Pim benim adıma yüzünü buruşturdu, ayak bileğim de dirseğim ve omzumun senfonisine katılmaya karar verip davul gibi zonklar, zil gibi çınlarken ağrıdan kurtulmak için elimden geleni yaptım.

İçinde bulunduğum adrenalin pusu hızla kayboldu.

Eli göğsümde titredi. “Belki de biz-”

“Yapma.” Bileğini kavrayıp üzerime yatana kadar onu kendime doğru çektim. Üzerimdeki vücudunun kayganlığı ağrımı biraz dindirdi.

Eğer ona odaklı kalabilirsem, bunu yapabilirdim.

“İçinde olmaya ihtiyacım var.”

Endişe ve itaatle ellerini yatağa koyduktan sonra yukarı doğru kalktı. Hawksridge’in zemininde yaptığı gibi üstüme binmeye hazırlanarak bacaklarını açtığı anda ıslak amının parlaması beni çılgına çevirdi.

O zamanın aksine -kendimi kavrayıp onu içime saplamak için hizaladığım zamanın aksine- uzunluğumu kavradı ve beni dik tuttu. Monte Carlo’daki otelde bağlı ve çaresiz kaldığımda verdiğim dersi hatırlıyordu.

Beni nasıl alacağını biliyordu, ben de tüm kontrolü ona bırakmıştım.

Üzerimde dikleştikten sonra yavaşça sataşır gibi kendini alçaltırken titredim.

Nefes almayı bıraktık; ikimiz de onun vücudunun benimkini sarmalayan nefis manzarasını izliyorduk.

Tanrım...

Onu almak istemiştim ama hiç şüphesiz beni alan oydu.

Her kahrolası şekilde.

Sonunda daha iyi bir his ıstırabımı bastırınca sırtım kavislendi. Onun vücudunun sıcaklığına, içinde olmanın sıkılığına ve ait olduğum evde olmanın doğruluğuna odaklandım.

Son mesafeyi aşarken inledi ve kendini anahtar deliğine giren bir kilit gibi bana kenetledi. Parmaklarım kalçalarına gömüldü. Onu aşağı bastırdım. Böylece aramızda hiçbir boşluk, hiçbir mesafe kalmadı. Bizi ayıran hiçbir şey yoktu.

Elimizden geldiğince sıkı bir şekilde birleştik. Klitorisi karınımıdaydı. Hayalarım kıcına değiyordu. Nefesimiz, sanki az önce birleşmiş gibi değil de saatlerdir sikişmişiz gibi vahşiydi.

Beni seks ateşiyle yanıp tutuşan gözlerle yerime sabitleyen Pim, üzerime eğildi ve ellerini başımın altındaki yastığa koydu. Göğüsleri ağır ağır sallanıyor, yalayıp yutmam için beni kışkırtıyordu.

Bir kez salındı.

Başım ortalığa savruldu. Beynim yalvardı. Vücudum haykırdı.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü, en iyi, en kafa karıştırıcı duygu karışımıydı.

Acı ve zevk. Mide bulantısı ve seks. Nefret mi ediyordum yoksa bayılıyor muydum emin değildim. Emin olduğum tek şey, bu heyecana tamamen bağımlı hale gelebileceğimdi.

Daha da sertleştim. Bacaklarımı birleştirdim, ani bir orgazm dalgasının sırtımda yarattığı titremeye mücadele ettim.

Yüzü, sanki gereksiz yorgunluğu önlemek için beni çabucak bitirmeye kararlıymışçasına konsantrasyonla gerilmişti. Kendi orgazmı cildine kazınmıştı, endişesine rağmen bunu ne kadar istediğini ortaya koyuyordu.

Onun da benim kadar yakın olduğunu bilmek, bana bırakmam için fısıldadı. Şimdi teslim olmamı söyledi. Hemen boşalmamı. Boşalmak için açgözlüydüm. *Parçalanmış zihnim hemen bitirmek istiyordu ki, tekrar yeni baştan başlayabileyim.* Tatmin olmamıştı. O güzel üç rakamına ulaşmak istiyordu. Pim'i kollarımda bir bez bebek haline getirene kadar yalayıp yutmak, sonra da uykuya dalmayı hak etmek istiyordu.

Uyku...

Bir zayıflık beni sardığında görüşüm bulanıklaştı. Ağır şehvet bile beni zorlayıcı sersemlikten koruyamadı.

Hayır.

Bu kadının içindeyken bayılmayacaktım.

O kadar bencil olamazdım.

Sağlam elim kalçakemiğine daha sert bir baskı uygulayarak onu öne çekti, sonra yüzyıllardır bilinen bir ritimle geri itti.

Bana itaat etti, beni derin ve yavaşça sikti. Vücudunun engeli sikimin ucuna çarptı. Düz karnına baktım, içine bu kadar girmiş olmama hayret ettim. Karnına bastırmak ve içine girip çıkışımı hissetmek istiyordum. Onu ters çevirmek, acımasız ve affetmez bir şekilde sikmek istiyordum.

Çok istiyordum ama şimdilik... tek yapabileceğim geriye yaslanıp ona ait olmaktı.

Yine hareket etti, artık hız konusunda benim rehberliğimi aramıyordu. Kalçaları kendi ritminde dalgalandı. O kadar seksi görünüyordu ki, bir başka boşalma dalgasıyla mücadele ettim.

Gözleri parladı, benim boşalmaya direnme mücadelemi yansıtarak etrafımda kasıldı.

Bakışlarımız kilitlendi ve gülümsedik. Yürüdüğümüz kırıl-gan ipi fark ettik; hem umutsuzca kopmasını istiyor hem de düşmekten korkuyorduk.

Gittikçe vahşi bir hal aldı ve onun ne kadar muhteşem ol-duğunu görünce donakaldım. Bu kadar çok yönlü ve yenilmez olması. Bu kadar yetenekli olması. Bu kadar karmaşık olması. Bu kadar nazik olması. Ama en çok da *bunu* seviyordum, sadece ikimizin olduğu bu anı. Artık rol yapmak yoktu. Artık geçmiş, zorluklar ya da korkular yoktu. Maske yoktu.

Birbirimizi *görüyoruz*.

O bir cehennem kedisiydi, ben de şeytandım ve birlikte ce-hennemde oynuyorduk.

Teni terle kaplandı; kalbim, kulaklarımın içinde hızlanan bir motor gibiydi.

Bizden başka hiçbir şey yoktu.

Tırnaklarımı tenine batırarak ritmini hızlandırdım; ona biraz daha hızlı sikmesini, biraz daha sert sallamasını, biraz daha deri-ne girmesini emrettim.

Dudaklarını yalayıp emrime itaat ederken parmakları yastı-ğı kavradı. “Tamam...” diye soluyup kendini teslim etti. “Ta-mam...” Vücudu benim etrafımda titrerken gözleri de titredi.

Siktir, ekstra ısı.

Ekstra heyecan.

Artık kontrolün bende olmamasının keskin bilinci.

Yapamam...

Reddedilen haz sırtımdan aşağı indi, kemiklerime çarptı ve yaralarımnda kabardı. Karıncalanma ve karışıklıklar kıvrılıp ko-parken karnım gerildi, hayalarımı sarıp sikime doğru fırladı.

“Pim!” Boğuk sesim uyarı olarak verebildiğim tek şeydi.

Dünyam karardı.

Her şey rahatlamamanın elektrik dalgalarına odaklanınca görme, dokunma ve işitme duyularımı kaybettim.

Kadınımın içine tekrar tekrar spermlerimi akıttım, onu sıkıca tutarak kaçmasına engel oldum. Her damlayı kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Yavaşlamak yerine, özür dilemem ve kemiklerimi parçalayan orgazmı ona da yaşatmam için bana bir şans vermek yerine, kedi gibi hırladı. Arkasına uzandı ve hayalarımı kavradı.

“*Tanrım...*” Boşalmam acımasız bir şiddete dönüştüğünde dudaklarım genişçe aralandı. Kara yoktu, bitiş çizgisi yoktu, son yoktu. Sadece *orgazm* adında bir bıçak vardı, içimi kesip beni saf zevk ile kanatıyordu.

Bana fethiymişim gibi davranıyordu. Beni çok iyi tanıyor, tüm bedenimi acımasız bir düşüşe sürüklüyordu.

Ayaklarımı yatağa gömüp içinde daha derine girdim, tavana ve bana ıstırap veren coşkuya doğru hırladım.

Belki de gizlice benden nefret ediyordu ve beni böyle öldürmeyi planlamıştı. Ya da belki de beni seviyordu ve bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi boşalmayı yaşatmak istiyordu.

Durum her ne neyse, boşaldım, boşaldım ve *boşaldım*.

Ve geriye hiçbir şey kalmadığında yatağa yığıldım. Artık kim olduğunu bile bilmeyen, sırlıslıkla, nefes nefese bir soytarıdan başka bir şey değildim.

Bir ömür onun kölesiydim. Ona sahip değilsem, bir hiçtim.

Birkaç harika dakika boyunca, uyuşmuş halde ve mutluluğun ötesindeydim. Kalbim sakinleşti, zihnim sessizleşti ve bu kıza deli gibi âşık olmanın artçı keyfini çıkardım.

Yanağını avuçladım ve onu öpmek için aşağı doğru çektim.

Dudaklarımız nazikçe birbirine değdi, dillerimiz yumuşak ve tatlıydı. Dudaklarıma doğru soludu, kendini sıcak bir battaniye

gibi üzerime sardı. Onu sıkıca kucakladım, tadını çıkardım, ona teşekkür ettim.

Ama sonra tanıdık bir his lanet düşüncelerime vurdu. Bir fısıltı, bir emir, *daha fazlasını* isteyen, görmezden gelinemeyecek bir haykırış.

Parmaklarımı ensesine doladım, onu daha sert öptüm ve bu tadı, basit anın içinde kalmak için elimden geleni yaptım. Onun altında kıpırdadım, hızla yükselen haykırışın altında boğulmak için tutunacak bir şey ararken ellerim titriyordu.

Daha fazla.

Daha fazla.

Kurumuş ve neredeyse ölmüş haldeydim, kendimi yorgunluğa bırakmak istedim. O güzel, mükemmel sayıya ulaşma bağımlılığının, şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmın kan dolaşımına salıverdiği uyuşukluğu bastırarak kadar güçlü olmadığı, normal bir insan olmak istedim.

Ama yeterince güçlü değildim.

Çok fena mahvolmuş durumdaydım.

En zayıf halimdeydim.

Bağımlılığa en duyarlı vaziyetteydim.

Ve Pim, beni ittiği zihinsel durumun farkında değildi. Eğer bilseydi, belki de üzerimden kalkıp uzak dururdu. Kendimi yok etmemi engelleyerek hayatımı kurtarırdı.

Ama üstümden kalkmadı. Durmadı. Doğrulup oturdu, hayalarımı avuçladığı parmaklarıyla klitorisini okşayarak ve geçmişinin kalan izlerini silerek beni mahvetti.

Beni kullandı.

Beni aldı.

Aylar boyunca hayal ettiğim gibi kendini okşarken beni sikti.

Tek yapabildiğim izlemek, arzulamak ve omurgamdan aşağı hızla yayılan elektrik akımına teslim olmaktı.

Ve boşaldığında...

Siktir.

Beni yok etti.

Hiçbir dayanağım yoktu. Bir hastalık denizindeydim. Ateş ve acı altında boğuluyordum. Yaralar ve seksin garip bileşenleri beni bir kez daha denize attı. Karanlıkta tek görebildiğim oydu.

Buna karşı koyamadım.

Hiçbir zaman karşı koyamayacaktım.

Dudakları aralık ve gözleri parlak bir şekilde, Pim mükemmel sonunu buldu. Kalbimi göğsümden koparan bir çığlıkla teslim oldu. Tırnaklarını darbe yemiş vücuduma batırarak başka bir acı dalgası daha yarattı, beni sert ve şiddetli bir şekilde becerdi. Kendi zevkini kovalarken tamamen umursamazdı.

Değişiklik için yalvardım.

Keşke onun boşalmasını izleyip bu işi bitirebilseydim.

Dinlenmek istedim.

Tekrar bayılmadan önce dinlenmem *gerekiyordu*.

Ama bedenim, seçtiği kurbanın peşine düşen bir katil gibi onun peşine düştü. Kanımı lavla doldurdu, tekrar boşalabilme yeteneğiyle köpürdü. Beynimdeki zonklayan ıstırapın ve acı verici düşüncelerin hiç şansı yoktu.

“Siktir!” Ateşli dalgaların her birinde sarsıldım, ıstırap ile mutluluğu, cennet ile cehennemi karıştırdım.

Bundan nefret ettim.

Buna bayıldım.

Eğer biraz daha bunu yaşarsam ölecektim.

Ama vücudum beni öldürmeye kararlıydı, her dalgalanmada yoğunluğu arttırıyordu.

Doğu ve batı, yukarı ve aşağı kavramlarını yitirdiğimde gözlerimi sıkıca kapattım.

Durmadan boşaldım.

Ve sonunda sarsılıp inlediğimde bayılmak üzereyken, Pim üstümden kalkmaya yeltendi.

Sikseler olmaz.

Döngü tamamlanmamıştı. Gitmesinin imkânı yoktu.

Aslında ona yardım etmeliydim. Onu kendimden olabildiğince uzağa atmalıydim. Ama kendimde değildim. Ben sadece bir bağımlıyım ve iki de tıpkı bir kadar çirkindi.

Üç değildi.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Ellerimi beline doladım. “Henüz bitmedi.”

“Uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorsun, El. Bence durmalıyız.”

“Duramayız.” Şimdiden dürtü geri gelmişti; vücudumu ele geçirmiş, beni acı verecek kadar sert şekilde tutuyordu.

Bir anlığına oda karanlıkla kaplandı. Gözlerimi kırıştırdım ve önemli olan her şeyi tekrar ışığa çıkardım.

Oturmam gerekiyor.

Beynimi kısa bir süre daha uyanık tutmam gerekiyordu. Daha sonrası... *kimin umurunda?*

Topuklarımı yatağa saplayıp kendimi dayanılmaz acıya karşı hazırladım. “Benimle birlikte hareket et. İçinden kaymama engel ol.”

“Sen ne-”

“Sadece yap.”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı ve ağırlığını kaldırdı. Sikim içine saplanmış bir haldeyken dizlerinin üzerinde, üstümde durdu.

Yumruklarımı yatağa dayadım ve kendimi yukarı kaldırdım.
Vay canına.

Bir saniyeliğine daha gözüm kararınca başımı iki yana sallayarak gözlerimdeki yıldızları yok etmeye çalıştım. Kalan tüm enerjimi harcasam da kendimi yatakta yukarı çekip başucuna rastgele yaslanmayı başardım.

Durduğum anda Pim aşağı kaydı.

Pasifik Okyanusu'nu yüzerek geçmiş gibi nefes nefeseydim. Yüzümden ter damlıyordu. Kalbim uyarıcı bir şekilde iki kat hızla atıyordu ama hepsini görmezden geldim.

Tek yapabileceğim bunu bitirmem için yapılan kurnaz, yıkıcı bir ilahiye itaat etmektir.

Nefesimi toparlayamadan çenesini kavradım. "Boşaldıktan sonra çok güzelsin."

Ağzını ağzıma yaklaştırdım ve onu öptüm. Daha da sertleştim, vücudum kendisini son çağrı için hazırlamaya başlamıştı bile.

O da beni öptü, amcığı nazik bir ritimle sıkulaşarak sanki beni son bir kez daha alması için cesaretlendiriyordu.

Öpe öpe kulağına yaklaştım. "Çok güzelsin ama şu anda arkanı dönmeni istiyorum."

Donakaldı. "Ne?"

"Beni duydun." Parmağımı havada çevirdim. "Sikimin üstünde dön. Arkanı bana dön."

"Neden?"

Bir an için, bu pozisyonla ilgili kötü anıları olmasından endişelendim. Ama bana dönük durup da beni izlemesini, ne kadar düşmek üzere olduğumu görmesini istemiyordum.

Zihnim neredeyse bulanıklaşmıştı. Bir orgazm daha beni doğruca bilinçsizliğe sürükleyecekti.

Risklerin farkında olmama rağmen başka seçeneğim yoktu.

Onun yargılayıcı bakışları altında onu sikmek istemiyordum.

Lanet olası dönen yıldızlara karşı dişlerimi sıkarak, "Nedeni önemli değil. Sana dönmeni söyledim," dedim. Omzunu ittim. "O yüzden dön."

Gözleri benimkilere daldı, sahte gücümün ötesini görerek parçalanmış gerçeğimi okudu.

"Neye ihtiyacın varsa, El." Sesi yatıştırıcı bir fısıltıya dönüştü. "Ama sonra dinleneceksin. Bunu yapmamalıydık ve buradan yürüyerek çıkabilecek duruma gelene kadar bana bir daha dokunmayacaksın."

Konuşmak sadece zaman kaybıydı.

Şu anda mükemmel orgazm üçlüsünden daha önemli başka hiçbir şey yoktu.

Keskin bir şekilde başımı salladım. "Anlaştık." Son bir kez boşalabilmem için itaat etmesini sağlayacak her şeyi yapardım. Kahretsin, üçüncü kez boşalacağımı garanti edecekse, herhangi biriyle herhangi bir konuda anlaşma yapardım. Mükemmel bir simetriyi tamamlamak anlamına geliyorsa, ne gerekiyorsa onu yapardım.

"Beni nasıl istediğini göster." Bacağını kaldırarak onu kucağıma oturtmamı bekledi ve penisimin üzerinden ayrılmadan döndü. Ona yardım ettim, onu mümkün olduğunca hızlı şekilde doğru pozisyona getirmek istesem de olabildiğince nazik davranarak elimi üstünden ayırmadım.

Birbirimizden hiç ayrılmadık; vücudunun benimkinin etrafında dönmesinin verdiği lezzetli hissin tadını çıkararak titredim.

Daha da sertleştim, dayanılmaz bir ihtiyaçla zonkluyordum.

Kim olduğuma ve önemli olan her şeye dair bağımı kaybetmişim.

Yorgunluğun kurbanıydım, acıdan sersemlemiştim ve yüksek ateşten başım dönüyordu.

Sinirlerim gerilmişti. Sabrım, bencilliğin altında gömüldü kaldı.

Kavisli sırtı ve melek kanatları gibi görünen köprücükkemikleriyle sikime oturduğunda ona teşekkür edecek nezaketi bile gösteremedim.

Öne doğru uzanarak insan olmayı bıraktım ve kendimi içimdeki bağımlı yaratığa teslim ettim. Parmaklarım pençelere dönüştü ve onları sırtından aşağı, kıcının dolgunluğuna doğru sürükledim. Sikim adeta mızrak gibi öfkeli arzuyla parıldayarak onun vücudunda kayboldu.

Öfkeliydim.

Deliye dönmüştüm.

Olduğum şey için kendime kızgındım.

İçine dalarak onu ileri doğru ittim. İnledi, başı yana düştü, saçları omzundan dökülerek bana omurgasını ve sonsuza kadar bana onun nereden geldiğini hatırlatacak yara izlerini mükemmel şekilde gözlerimin önüne serdi.

O heriften daha iyi değildim.

İçine daldım.

Bir hayvandan daha iyi değildim.

İçine daldım.

Benden nefret edecekti.

İçine daldım.

Beni lanetleyecekti.

İçine daldım.

Bu kadar berbat halde olduğum için bana acıyacaktı.

İtmeye, itmeye, *itmeye* devam ettim.

Pim sikimde zıplarken ayak bileğimdeki ağrı savaş ritmiyle ilerledi. Omzumdaki ağrı şiddetlendi. Dirseğim, kaburgalarım, kemiklerim ve parmaklarım, şimdiye kadar duyduğum en kötü şarkıyı söylemeye başladı.

Ağrı.

Sadece felç edici, korkunç bir *ağrı* vardı.

Vücudumun, hayatta kalabilme sınırının ötesine geçmemi engellemek için son çabasıydı.

Yine de duramazdım.

Sadece nefes nefese kalıp kendimi acının kollarına atabilirdim çünkü orada zevk de kol geziyordu. Zevk, için mükemmel güzelliğiyle sarmalanmıştı.

Ve bir şey oldu.

Bir vızıltı.

Bir mırıldanma.

Önce kafamda, sonra kulaklarımda, parmaklarımda, ayak parmaklarımda, bacaklarımda ve gövdemde.

Her yerde.

Yoğun bir titreşim, acımı yeni dalga boylarına dönüştürdü. Adrenalinim endorfine dönüştü, öfkem rahatlamaya evrildi.

Vızıltı daha da yükseldi; gözlerimin arkasına yerleşti, damarlarımda dans etti, kan dolaşımdaki her kimyasalı aldı ve içmekten kaçınamayacağım zehirli bir kokteyle dönüştürdü.

Gözlerim odaklanma yeteneğini kaybetti.

Zihnim düşünme yeteneğini kaybetti.

Kaybolarak hiçe dönüştüm.

Pim ve bana yaptıkları dışında bir şey yoktu.

Havada süzülüşümü hissederken başımı yatak başlığına doğru attım. Yukarı ve uzağa süzülüüyordum, geride tek bir şey kalana kadar acıyı geride bıraktım.

Pim ve bana hissettirdiği inanılmaz his.

Huzurluydum.

Mutluydum.

Artık hiçbir şeyle savaşmak zorunda değildim.

Bu güçlü huzurun ardından yoğun, çok yoğun bir ihtiyaç geldi. Acı azaldıkça şehvet arttı. Vurulduğum omzum ve şişmiş dirseğim artık beni kontrol etmiyordu, kollarımı Pim'e doladım ve onu geriye doğru çekip göğsüme yatırdım.

Boynunu ısırduğımda inledi, başını geriye attı, saçları bandajlarımına yapıştı ve kafatası dikişlerime yanaştı.

Ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerim artık tamamen işe yaramaz hale gelmişti, sadece karanlık ve uğultu vardı. Kafamın içi daha fazla dopamin ve kimyasallarla dolarken gözlerimi yumdum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hiç bu kadar davetkâr, bu kadar sarhoş edici bir tahrik içinde yüzmemiştim.

Hiçbir gücüm kalmamıştı.

Kim olduğumu unuttum.

Cümleleri ve konuşmayı unuttum.

Nerede olduğumuzu ve bunların neden önemli olduğunu unuttum.

Tek bir amaç haline geldim.

Tek bir merkez.

Boşalmak.

Bunu düşündüğüm anda, işim bitmişti.

Boşalmak.

Elektrik yüklü bir tel gibi kıvılcımlar saçtım ve cızırdadım. Yoğun mu yoğun bir sıcaklık. Lezzetli mi lezzetli bir ıslaklık.

Elektrik, damarlarımın içinde tehlikeli ve şeytani bir şekilde patlayıp çatırdayan hale gelene kadar arttı. Kaçtığım acı, tüm

bölgelere yayılıp yanan bir olgu haline geldiğinde titredim ve nefes nefese kaldım.

Kırmızı.

Sıcak.

Yanıcı.

Çok fazla.

Çok yoğun.

Çok *mükemmel*.

Bağımlılık yapıcıydı.

Herhangi bir esrardan daha iyiydi.

Herhangi bir uyuşturucudan daha yoğundu.

Buna deli oluyordum.

Buna takıntılıydim.

Ve sikerler, geliyorum.

Önceki tüm zamanlardan farklı olarak renkleri *kokladım*, görmeyi *hissettim*, duyuları *duydum*.

Yıldızların ve asteroitlerin beni parçalara ayırdığı bir solucan deliğindeydim.

Döndüm, yüzdüm ve uçsuz bucaksız boşlukta bağırdım.

Ve sonra, bitti.

Mırıldanmalar ve kelimeler damlacıklar gibi üzerime yağdı. Zihnimi, okyanuslar ve ıslaklık görüntüleriyle sersemletti. Yüzmek istedim. Serinlemek istedim. Esnemek ve sakın huzura teslim olmak istedim.

Ama sonra bir şey beni çekti. Bana doğru yaslanıp beni yan çevirdi ve kucağıma sokuldu.

Gözlerimi açtım ama dengesiz, boş dünya geri geldi. Konuşmaya çalıştım ama anlaşılmaz dil dünyası benden kaçındı.

Yüzümü önümdeki ipek tutamlara gömdüm. Tutunduğum uçurumun kenarındaki yumuşak dağları avuçladım.

Daha fazla ses. Daha fazla mırıldanma. Daha fazla anlamadığım kelimeler.

Anlamıyor olabilirdim ama sesi tanıdım.

Sevdiğim kadın.

Her şeyden çok istediğim kız.

Asla bırakmayacağım ruh.

“Nereye gittiğini ya da neler olduğunu bilmiyorum, El ama şimdi dinlen.” Gözyaşları zihnimde yankılandı. “Lütfen iyi ol.”

Beynim anlamsız kelimeleri hatırladığım bir şeye dönüştürdü. Dil.

Bu tanrıça neden üzgündü?

Ona sormak istedim ama dilim hareket etmedi.

Kalbim yavaşladı.

Zihnim boşaldı.

Uğruna öldürdüğüm kadının zengin kokusunu içime çektim ve sonrası... hiçlikti.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ON DÖRT

PIMLICO

YENİ BİR GÜN.
Yeni bir sabah.

Elder'ın da yenilenmiş olduğunu ummuştum.

Tamamen iyileşmiş, zafere hazır bir halde uyandığını hayal etmiştim.

Ama hiçbir şey hayal ettiğim gibi değildi.

Güneş sere serpe yatan vücuduna düşüyor, bandajlarında lekeler bırakıyor, gergin yüzüne işliyordu. Acı çekiyor gibi değildi, daha çok huzurlu görünüyordu.

Ateşi gece bir ara düşmüştü ve seks sırasında olanlar, bir şekilde acısını unutmamasını sağlamıştı.

Ancak uykudayken huzurlu olsa da yüzü hiçbir zaman sertliğini kaybetmemişti. Koyu renkli kaşları ve gür kirpikleri, bronzlaşmış teninde kalıcı bir hâkimiyet kurmuştu.

Bütün gece bana sarılarak uyumuştı ve ben de kollarında kozaya dönmüştüm. Hareket etmeye cesaret edememişim. Hareket ettiğimde inliyordu ve vücudu yaralarından dolayı kaskatı kesiliyordu. Şafak söktüğünde yastığına sarılarak yuvarlanmış ve daha derin bir uykuya dalmıştı.

Şimdi, onun başında dururken dün gece ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyordum.

Keşke bir cevabım olsaydı. Kollarının arasındayken gözümeye uyku girmemişti. Sadece bu sorunun cevabını düşünüp durmuştum.

Onu mantıklı konuşan birinden anlaşılmaz birine dönüştüren neydi?

Nasıl her türlü acıyı görmezden gelip bu kadar mutlu görünebilirdi? Bu kadar tamamlanmış? Bu kadar *doğru*?

Kollarımı ovuştururken çok fazla şey yapmış olmasından endişelendim. Beyninin oynadığı oyunlara boyun eğerek kendine daha fazla zarar verdiği düşüncesi beni korkuttu.

Onu korumak için burada kalmak istemiştım ama belki de yanılmıştım.

Belki de düzgün bir şekilde iyileşmek için denize geri dönmesi gerekiyor.

Neredeyse üç gündür buradaydık ve o eskisinden daha iyi değildi, hatta onu daha da kötüleştirmiştim.

Aptal, Pim. Çok aptalsın.

Onu yıkadıktan sonra emerek ne halt ettiğimi sanıyordum? Açgözlü ve bencil davranmıştım.

Şimdiki haline bir bak.

O darmadağın.

Bugün Hayalet ile ayrılırsak, Elder daha hızlı iyileşebilirdi ama Chinmoku'nun bizi bulması sadece an meselesiydi. Peki ya sonra ne olacaktı? Elder adına Selix mi savaşıacaktı? Elder bu işe karışmadan durur muydu?

Gözlerimi devirdim.

Tabii. Kesin öyle olurdu.

Elder çıkıklar, kırıklar ve kurşun deliklerine rağmen en önde dururdu.

Çok uzun süredir şiddetle iç içe yaşadığı için artık gerçek huzuru nasıl bulacağını bilmiyor olduğunu düşünmek kalbimi parçaladı. Mutlu olmayı unutmuştu.

Ama tüm bunlara rağmen onu burada esir tutamazdım. Ben de bu durumun içinde bulunmuştum ve ona asla bunu yapmazdım. Seçimi ona bırakacaktım. Onun görüşünü almadan bu kararı vererek büyük hata etmiştim, onun beni kurtardığı gibi onu kurtarıyormuşum gibi düşünmüştüm.

Çünkü kurtarılmaya *ihtiyacı* vardı. Net bir biçimde.

Ama aşk yeterli olmayabilirdi. Belki de sadece kendini affedererek bunu başarabilirdi, kendinden nefret etmekten kendini kabul etmeye geçmenin hızlı bir yolu yoktu.

Her durumda -yelken açmak ya da burada bir gün daha geçirmek- henüz harekete geçecek durumda değildi. Uyandığında konuşurduk ama şimdilik midem boş ve zihnim karman çormandı.

Yemek ve yürüyüş kafamı boşaltırdı.

Omuzlarımı dikleştirdim. O uyurken burada endişelenerek durmak yerine bir planım olduğu için mutluydum.

Kapıya doğru parmak uçlarında yürüdüm, hâlâ ıslak olan saçlarımı omzumun üzerinden attım. Duş almıştım, basit bir kot pantolon ve koyu pembe kapüşonlu *sweatshirt* giymiştim. Bu bana kendi yaşımda hissettirmişti. Sayısal olarak hâlâ çok genç olduğumu hatırlatmış olsa da yaşam değeri olarak, çok yaşlıydım.

Son bir kez arkama bakıp koridora doğru yöneldiğimde Elder hâlâ uyumaya devam ediyordu.

Merdivenlerden inerken zihnim bir kez daha dün geceki tuhaflığına kaydı. Benimleyken nasıl ortadan kaybolduğuna. Vücudunun nasıl acının kırılğanlığından, şehvetli yumuşaklığa

dönüştüğüne. Sözlerinin nasıl anlamsız olduğuna. Gözlerinin nasıl odaklanamadığına.

Uçurtma gibi uçmuştu ve hiç ot içmemişti.

Nasıl?

Daha önce hiç bu kadar sakin ve sersemlemiş, tamamen sekse odaklanmış birini görmemiştim.

Merdivenlerin dibine vardığımda salondan kadın sesleri ve ardından bir bebeğin cıvıltısı geldi.

Lanet olsun.

Midem kurşun gibi ağırlaştı. Tess ile tekrar konuşmayı istesem de bebek Lino'nun yanında olmak çok acı vericiydi.

Elder'ın gelmesinden ve peşinden de felaketi getirmesinden birkaç saniye öncesinde Tess, köleleri zalim efendilerden kurtarma işini yaparken bir bebeğin etrafta olmasının zorluğu hakkında söylediklerinde haklıydı. Kadınlar ya bu kadar masumiyeti göremeyecek kadar kırılgandı ya da kendi geçmişlerinden dolayı bebekte sadece kötülük görüyorlardı. Bu, açık yaralara tuz basıp onları daha da kötüleştirme potansiyeline sahipti.

Tıpkı benim gibi.

Bir piç kurusu tarafından asla çocuk sahibi olamayacak şekilde parçalanmışım.

Kapı eşiğine yaslanarak nefesimi tuttum ve evden çıkmak için başka bir yol aradım. Ön kapı beni çağırırken Suzette'in Fransız aksanı kulaklarıma ilişti. "Gururla taşıdığın bir morluk daha, ha, *mon amie?*"

Tess'in yumuşak kahkahası yankılandı. "Sanırım koleksiyona bir tane daha eklendi."

Birlikte kıkırdadılar. Sesleri yumuşak ve mırıltılı olsa bile seksle ilgili olduğunu belli eden bir titreşimle fısıldaşıyorlardı.

Tess, tekrar güldüklerinde daha yüksek sesle konuştu. “Biliyorum, biliyorum. Daha zor elde edileni oynamalıyım. Ama Tanrım, Suzette. Beni kendimden geçirmeyi gerçekten iyi biliyor.” Kadınsı ses tonu günahkâr bir şeyle oynaştı. “Şimdiye kadar bu adama alışmış olmam gerekirdi. Ama hayır... hâlâ beni şaşırtmayı başarıyor.”

“Merdivenlere varmadan önce ikinizin arasında olanları görmediğimi mi sanıyorsun?” Suzette burnunu çekti. “Seni o kadar iyi programladık ki, sana malum bakışı attığı anda *subspace** haline geçiyorsun.”

Buna gerçekten kulak misafiri olmamalıyım.

Cinsel açıdan güç oyunları oynayanların yanında olmak beni pek rahat hissettirmiyordu. Hâkimiyet kurmaktan hoşlananları asla yargılamazdım ama benim gibi bir geçmişi olan biri için... bu beni temkinli davranmaya itiyordu.

Ayaklarım gitmek için kaşınıyordu ama vücudum dinlemek için öne doğru eğildi. Başkalarının konuşmalarını dinlemek kötü, iğrenç bir alışkanlık olsa da o kelimeyi daha önce duymuştum.

Subspace.

Tenimi ürpertti, eski anıları geri getirdi. Merak etmeme sebep oldu.

“Ne bakışı?” Tess sesindeki sırtışı gizleyemedi, bir bebek çığırığının sesi duyuldu. “Öyle bir şey yok.”

“Ne bakışı olduğunu *çok iyi* biliyorsun.” Suzette sesine flörtöz bir ton ekledi. “Normal bir insanı korkutması gereken bakış. Daha yeni kavgadan çıkmıştı. Kanlar içindeydi. Kanla kaplı olanın *sen* olmanı istediğini söyleyen o bakış. Peki sen ne yaptın?” Dramatik bir şekilde iç çekti. “Hayatın pahasına kaçmak yerine iyi bir *esclave* gibi itaatkâr moda girdin.”

* (İng.) BDSM kültüründe itaatkârın girdiği özel zihin durumu, trans benzeri zihin hali.

Tess abartılı bir şekilde hayıflanarak, "Ah... evet, şu bakış," dedi.

İki kadın kahkahalara boğuldu.

Tess sesini alçalttı. "Ama bu çok bağımlılık yapan cinsten, Suzette. Bu kadar çabuk olması korkutucu. Doğru düzgün göremediğim ve kesinlikle konuşamadığım bir hale gelene kadar zihnimle oynuyor. Tek istediğim o oluyor."

"Sen umutsuz vakasın." Suzette kıkırdadı.

Bir bebeğin mırıldanmaları fazlasıyla yetişkin içerikli konuşmayı böldü ve konu Lino'nun, Franco'nun geçen hafta aldığı legolarla gökdelen yapmayı öğrenmesi için henüz çok erken olup olmadığına geldi.

Olduğum yerde kaldım, fuayede gizlenerek Tess'in söylediklerini düşündüm.

Subspace.

Böyle bir şeyi yakalamak için cinsel acıya mı başvuruyordu?

Kaçırılmadan önce bunu duymuştum. Dominant/itaatkâr bir ilişkide olmanın fizyolojik ve psikolojik artılarıyla eksilerini anlatan birkaç bloga rastlamıştım.

Annem, insan beyninin aşırı zevk doygunluğuna ulaştığında duysal refleksleri kapatma gücüne sahip olabileceği fikriyle büyülenmişti. Hipnozun da bununla aynı prensiplere göre işlediğine dair çılgın bir teorisi vardı. Böyle bir zihin durumunu tetiklemenin, cinsel derinliğin tufanıyla tamamen ilişkili olmasa da benzer olduğunu düşünüyordu.

Birden durdum.

Elder...

Dün gece o raddeye mi ulaşmıştı?

Ona olan bu muydu? Hiç mantıklı davranmamıştı. Gözleri benimkilere odaklanmıyordu. Dudakları kelimeleri

şekillendiremiyordu. Tek yapabildiği beni becermekti ve sonra bayılmadan önce bana sokulmaktı.

Annemin bana okuttuğu araştırmaların birinde, *subspace* moduna ilk kez girmenin uzun süreli acı ve artan erotik zevk arasında dikkatli bir denge gerektirdiği yazıyordu.

Eh, vücudunda bol miktarda acı vardı. Buna üç orgazma ulaşma konusunda takıntılı olması da eklenince, o noktaya kaymış olması mümkündü. Tek bir odak noktasına girmiş ve diğer her şeyi umursamayı unutmuş olabilirdi.

Ve eğer böyle bir trans haline girmişse... tekrar girebilir miydi? Nasıl bir şeydi?

Bana bunu yapmayı öğretebilir miydi?

Tüm motor ve bilişsel kontrolümü kaybetme düşüncesi beni korkutuyordu, bunu inkâr edemezdim. Ama güvenebileceğim birinin, ben teslim olurken bana bakmasını sağlamak...

Birinin bana sadece zihnimi çalan mutluluğu gösterecek olması?

Bu fikir başımı döndürüyordu.

Omzumun üzerinden baktım, koşup yatağa geri dönmeli miyim diye düşünüyordum. Ama ön kapı açıldı ve Q'nun mutfakta öptüğü yaşlı kadın içeri girdi, elindeki market poşetlerinden birinden taze baget, diğerinden kereviz sapları çıkıntı yapıyordu.

Sanki benim davetsiz şekilde orada oyalanmamı bekliyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü. "Ah, sen Pimlico olmalısın."

Ben kadını süzerken salondaki sohbet aniden kesildi, yeni biriyle karşılaştığımda hissettiğim *savaş ya da kaç* içgüdümü bastırdım. "Öyleyim."

"Harika, tanıştığımıza memnun oldum. Hakkında çok şey duydum." Bana nazik bir gülümsemeyle market torbalarından birini uzattı ve bir şekilde beni ailenin bir parçası gibi hissettirdi.

Beyaz saçları bluzuyla uyumluydu, lacivert eteği ise cömert kıvrımlarına sıkıca yapışmıştı. “Ben Bayan Sucre. Bay Mercer’ın şefi ve mutfak minyonuyum.”

“Minyon mu? Böyle bir kelimeyi nereden öğrendiniz Bayan S?” Tess ortaya çıktı, Lino’yu kucağında zıplatarak bana tatlı bir gülümsemeyle baktı. “Günaydın Pimlico.” Gülümsemesi başka bir şey daha gösteriyordu. Gereğinden fazla şey duyduğumu bildiğini ve bunu hiç umursamadığını ima ediyordu. Seks konusunda gösterdiği kayıtsız rahatlığı beni hem geriyor hem de rahatlatıyordu.

“Günaydın.” Gülümsemesine karşılık verip oğluna baktım, sonra tekrar ona döndüm. Nedenini bilmiyordum ama Tess beni aynı anda hem güçlü hem de zayıf hissettiriyordu.

Onun arkadaşım olmasını istiyordum. Kadınlarla etkileşimden mahrum olduğum için değil, kendine güvenen ve mutlu bir izlenim verdiği için.

Onun gibi olmayı öğrenmek istiyordum. *Ben* de kendine güvenen ve mutlu biri olmak istiyordum.

Kendime güvenim artmıştı ve kesinlikle mutluluğu tatmıştım ama güneş ne kadar parlak olursa olsun, geçmişim hâlâ gölgesini üstüme düşürüyordu. O karanlıktan nasıl uzaklaşacağımı ve o kapıyı sonsuza kadar nasıl kilitleyeceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Bayan Sucre ona cevap verirken elindeki baget poşetiyle yanından geçip salona girdi. “Bu hoş kelimeyi, *maîtrein* Lino için aldığı *Çılgın Hırsız* filminden öğrendim.” Sessizce onaylamaz bir mırıltı çıkardı. “Gözlüklü sarı sosislerin olduğu bir çocuk filminde geçse bile o çocuk uluslararası hırsızlar ve terörist kompoları için çok küçük.”

Tess güldü. “Bunu aklımda tutacağım ve Q’ya bebeklere uygun filmler almasını söyleyeceğim.”

Bayan Sucre, günümüzde ebeveyn rolü yapan gençlere inanamıyormuş gibi başını salladı. “Siz ikiniz benim sonum olacaksınız. Sözlerimi unutmayın... dünya tehlikede.” Yine de gözleri sevgiyle parlıyordu. *Çok fazla sevgi ve bu aileye duyduğu mutlulukla.*

Elimde yiyecek torbamla orada garip bir şekilde duruyordum, böyle basit bir anın parçası olmaktan onur duyuyordum ama gerçekten davet edilip edilmediğimden emin değildim.

Tess güldü, boş kolunu Bayan Sucre’nin iri bedenine doladı ve onunla mutfağa doğru yürüdü. “Bizi gerçekten seviyorsun.”

Bayan Sucre, sırtmaya karşı koyarak burnunu çekti.

Suzette iki kadına güldükten sonra bana doğru gelerek elimde kalan market poşetine uzandı.

Ondan ayrılmak istemiyordum; sanki o poşet bu harika, basit dünyaya giriş şifresiymiş gibiydi ama yine de ona verdim.

“Teşekkürler.” Suzette diğerlerinin peşinden gitmek üzereydi ama son anda bana yaklaştı ve eğildi. Damarlarımdaki bütün kan kırmızı buza dönüştü, Elder dışında birinin kişisel alanıma girmesine hiç alışkın ve hazır değildim.

Ben hızla nefes alıp geriye doğru kaçtığımda gözleri kısıldı.

Bacaklarımı hareket ettiren şey seçimim değil, içgüdülerimdi.

Anında pişman oldum, bir başka zayıflığımı daha ortaya çıkarmamış olmayı diledim.

Oysa kaçışım onu hiç etkilemedi, sanki daha önce de görmüş gibi davrandı. Eh, iyileşme sürecindeki kadınlar için bir rehabilitasyon merkezinde yaşadığı düşünülürse görmüş olmalıydı.

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak tek elini gergin omzuma koydu ve Fransız selamıyla her iki yanağımı da öptü. “*Bonjour, Pim.*” Omuzlarımı hızlıca sıkarak beni bıraktı ve mutfağa doğru yürüdü, ardından bana da katılmam için işaret etti. “Hadi.”

Tess'in yanından geçerken onu güldüren ve aynı anda kızartan bir şey fisıldadı. Paris'e özgü ve muhtemelen son konuşmaları gibi müstehcen bir şeydi.

Aralarında ne tür bir şaka yaptıklarını bilmiyordum, burnumu sokmak da istemedim ama Tess bana dönüp baktığında yüzünde hâlâ gülümsemenin izleri ve gözlerinde bir *hoş geldin* ifadesi vardı. "Hadi, Pimlico. Açlıktan ölüyor olmalısın. Erkekler yokken, biz kadınlar da yaramaz kapkekler eşliğinde aynı derecede yaramaz sohbetlere dalalım."

Sabah, hayal edebileceğimden daha hızlı geçti.

Sinirlerim mahvolmuş halde Elder'a dönme ihtiyacıyla boğuşmak yerine hayatımın en normal, en basit anlarından birini yaşadım.

Bir bar taburesinde bacaklarımı sallayarak oturup mutfakta takılırken, Tess ve Suzette'in takıldığı Bayan Sucre'nin yemek yaparken sihrini konuşturmasını izledim. Aşçı onlara tek cümlelik kuru esprilerle karşılık verirken diğer kadınlarla birlikte güldüm.

Bazen konuşma Fransızcaya kayıyordu. İngilizcenin hâkim olduğu şakalara ve sorulara egzotik bir hava katıyordu ama çoğu zaman konuşmayı takip edebiliyordum ve onlarla birlikte kırsal yaşamın saçma sapan anekdotlarına ve bir grup kurtarılmış köpeği barındırmanın neşesine gülüyordum. *Bahsettiklerine göre Q'nun istemediği ama şimdi deli gibi sevdiği köpekler.*

Brunch, kahvaltı barında servis edildi. Ben Suzette ile otururken Tess Lino'nun yanında, sabitlenmiş mama sandalyesine yakın oturuyor ve ona kendi tabağından lokmalar yediriyordu.

Menüde bol miktarda *Colby* peyniriyle pişirilmiş çırpılmış yumurta ve fırında bol tereyağıyla iki kez kızartılmış taze baget vardı. Çok basit bir yemektir ama Fransız tarzı ve Bayan Sucre'nin yeteneği sayesinde, şimdiye kadar yediğim en leziz şeydi.

Yemeğimizi bitirdiğimizde kendi payını almak için bize katılan aşçı, daha fazlasını yapmak için telaşla koşturmaya başladı. Q ve diğer erkeklerin bir yerlere gittiklerini sanıyordum ama yanılmıştım. Bayan Sucre'nin hazırladığı taze kahve, yumurta ve baget ile yanında dondurmali kapkek içeren tepsilere bakılırsa, Q ve diğerleri malikânenin çevresinde saklanıyorlardı.

Yemekler hazır olunca, Bayan Sucre bizi mutfaka çağırdı. Tess bir tanesini Q her nerede saklanıyorsa oraya götürdü, Suzette bir tanesini Franco'ya götürdü ve ben bir tanesini Elder'a götürdüm.

Üç kadın. Üç erkek. Hepsi birbirine karşılıklı olarak özen gösteriyordu.

Daha önce bir şeyin bu kadar doğru hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Brunch tepsisinin rahatlatıcı ağırlığı ve cennete ait tereyağı kokusuyla merdivenleri çıkarken zihnim yatak odasına girip Elder'ı tatlı bir öpücükle uyandırdığım, onun sağlıklı ve mutlu olduğunu gördüğüm hayallerle doldu. Güçlü ve iyileşmiş olacaktı. Onu terk ettiğim için beni azarlayacak, sonra da bunu telafi etmemi isteyecekti.

Sahanlığa ulaşip yatak odasına doğru ilerlerken hem umutlu hem de heyecanlı bir şekilde gülümsedim.

Yatak odasının kapısını ayak parmağımla hafifçe iterek açtığımda hayal ettiğim fanteziyi çoktan yaşamaya başlamıştım.

Onu besleyeceğim, üstüne düşeceğim, ona hissettireceğim-

“Ah, Selix.”

Küçük senaryom şarap şişesinin mantarı gibi patladı ve boşa giden bir fırsatın hafif kokusunu yaydı.

Selix, Elder'ın yanında durduğu yerden başını kaldırdı. Gözleri tepsiye takıldı ve bana yarım bir gülümsemeyle bakıp yan masayı işaret etti. “Onu oraya koy. Hâlâ baygın.” Kaşlarını çattı.

“Şimdiye kadar uyanmasını bekliyordum ama sanırım düşündüğümde daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var.”

Parmaklarım tepsinin kulplarını sımsıkı kavradı, göğsüm suçluluk duygusuyla doldu. İtirafım dilimin ucundaydı ama Elder’ın uyandığını, şehvetin beni ele geçirip onun kazandığı azıcık gücü de tüketmeden önce konuştuğunu itiraf etmeye cesaret edemedim.

Bir kez daha, şehvet düşmanım olmuştu. Sadece bu sefer, hayatımı mahveden bir erkek değildi. Bir erkeğin hayatını mahveden bendim.

Hareket etmediğimde Selix yüzünü ovuşturup parmaklarını üç günlük sakalında gezdirdi. “Şu anda yemekten daha çok uykuya ihtiyacı var.”

Buna hem katılıyor hem de katılmıyordum.

Elder, seks yaptıktan sonra gecenin çoğunu uyuyarak geçirmişti. Elindeki serumunu çıkardığına göre, şimdiye kadar aç ve susuz kalmış olmalıydı.

Odanın diğer tarafına geçtim ve kokusu ona ulaşınca midesinin rüyalarını bastırmasını umarak yiyeceği oraya bıraktım. “En azından su içmesi için onu uyandırmamız gerekmez mi? Saatlerdir baygın durumda.”

“Bundan sonra iyi olacak.” Selix, Elder’ın damarına takılan ve beyaz bir şeride sabitlenen yeni serum iğnesini gösterdi. “Uykusunda çıkardığını fark ettim. Michaels bana bunun akmasını sağlamam için kesin talimatlar verdi, hatta nasıl uygulayacağımı bile gösterdi. Elder’ın onu erken çıkarabileceğini düşünüyordu, o yüzden onun inatçı tavırlarıyla başa çıkabilmem için gerekli donanımla gelmemi sağladı.” Dudakları tuhaf bir sırıtişla kıvrıldı. “Bu sıvı etkisini gösterirken rahatça uyuyacak. Ancak bir saat kadar sonra, biri onun tuvalete gitmesine yardım etmeli. Ona iğne

sokmaktan çekinmiyorum ama sonda takmak? Evet, korkarım bu benim dostluk sadakatimin ötesinde bir şey.”

İsteğim dışında gülümsedim. Selix, son birkaç gün içinde arkadaşına gösterdiği derin sevgiden sonra artık beni korkutmuyordu. Chinmoku’nun geldiği gece nerede olduğu konusunda konuşacak çok şeyimiz vardı ama onun Elder’a yüzde yüz bağlı olduğuna ve bu nedenle güvenilir olduğuna inanıyordum.

“Ona yardım etmekten çekinmem.” Gece bunu yaptığımı eklemek üzereydim ama Selix, Elder’ın uyanık olduğunu ve tuvalete yürüyebilecek kadar koordineli olduğunu öğrenirse, seks yapmayı reddedemediğim için işleri ne kadar berbat ettiğimi ortaya çıkaracak başka sorular sorabilirdi.

Selix başını iki yana sallayıp hafifçe güldü. “Sanırım o, siki-nin işlemekten başka amaçlar için de kullanıldığını hatırlamanı tercih eder.” Boğazını temizledi. “Bak ne diyeceğim. Biraz burada kalacağım. Yapmam gereken birkaç iş var ve ona göz kulak olurken bunları halledebilirim. Biz buradan defolup gitmeden önce gece vardiyasını sen alabilirsin.”

“Ah, tamam.” Gözlerim istenmeyen yiyeceklerin bulunduğu tepsiye kaydı. Gitmek istemiyordum ama haddimi de aşmak istemiyordum. Selix onun arkadaşıydı. Elder’ın hayatına dalıp onun yerini almak istemezdim. Hemşirelik yapma zamanım geçmişti. Açgözlü davranmayacaktım. “Eğer eminsen...”

“Eminim.” Pencere kenarındaki sandalyeye doğru yürüdü ve telefonunu çıkardı. “Halletmem gereken bazı işler var. Hayalet’in onarımı, ileriye dönük planlar ve başka şeyler. Huzur ve sessizliğe ihtiyacım var.”

Baştan savıldığımı anladım. “Yanında olduğun için teşekkürler. Bunu takdir ettiğini biliyorum.”

Selix başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama gerginliği bunun çok

önemli olduğunu söylese de, eliyle bir şey yokmuş gibi bir hareket yaptı. “Bana teşekkür etmene gerek yok. O da aynısını yapardı.”

“Buna hiç şüphem yok.” Elder’ın yalnız olmadığını bilerek minnettar bir gülümsemeyle günün geri kalanını erkekler yerine kadınlarla geçirmek için aşağı kata indim.

“İstersen onu tutabilirsin.” Tess’in kıvranan bir bebeği ne kadar kolay idare ettiğini hayretle izlediğim sırada, o başını kaldırdı.

Salondaki battaniyenin üzerinde bebeğin bezini değiştirmiş, önünde zürafa deseni olan sarı bir tulum giydirmişti. Dağınık, teşekkür alamadığın bir işti ve bu sefer, onun yerinde olup zıplayan bir erkek bebekle uğraşmak istemedim.

Küçük olabilirdi ama Tanrım, çıkardığı o pislik... *iğrençti*.

Bir an için davetini anlamadım.

Bebek bir ahtapot gibi döndüğünde bile onu tutmayı başarmasına bakmaya devam ettim, annesinin kollarından sıyrılıp köpeğin kuyruğunu yakalamak için elinden geleni yapıyordu.

Alacakaranlık çökmüştü; bu garip, sade günün sonunun yaklaştığını haber veriyordu. Bir saat bile geçmeden tavana bakıp Elder’a gidebilmeyi diledim. Ama onu ne kadar özlesem ve nasıl olduğunu öğrenmek için ne kadar çaresiz olsam da Selix’e saygımdan merdivenleri çıkmadım.

Elder emin ellerdeydi. Endişelenmemeliydim. Evdeki kaosun tadını çıkarmalı ve aile, emlak imparatorlukları ve hayır işlerini sanki iki kişi değil de bir ordu personeliymiş gibi kolaylıkla idare eden iki kadınla vakit geçirmeliydim.

Birkaç köpeğin oynadığı salona çekilmiştik. Lino’yu, onların peşinden emeklemesi için kışkırtıyorlardı. Bir köpek, yavru

kardeşiyle halat çekme oyunu oynarken küçük vücuduna doğru koşunca, Lino sevinçle çığlık attı. Ardından, öğleden sonra bisküvi atıştırmasını çalınca ağlamaya başladı ve tombul parmaklarını köpek salyasıyla kapladı.

Küçük duyguları saniyeler içinde bir uçtan diğer uca savrulsa bile bu, Tess ve Suzette'i hiç rahatsız etmiyordu. Lino'nun sesleri onlar için sadece hayatın olağan akışında çıkan seslerdi; dikkatlerini dağıtmadan görevlerini yerine getiriyorlardı. Tek elle evrak işlerini hallediyor, gelecek haftaki hayırseverler akşam yemeğiyle bağış toplama etkinliğini tartıyor, ardından Güneydoğu Asya'daki gayrimenkul yatırımlarına geçiyorlardı.

Aynı anda Tess oğlunun elini tutup köpeğin mikroplarını sil-di, Bayan Sucre ile yeni menüler hazırladı ve yine de bu karmaşa içinde benimle konuşmanın bir yolunu buldu.

Normal kadınların konuşacağı her şeyi konuştuk: kaçırılmadan önce iş ve okul konusunda neler yaptığımı. Ailemin nasıl olduğunu. Hatta babamın ölümünden bahsettiğimde bana taziyelerini de iletiler. En sevdiğim yiyecek ve içecekleri öğrenmek istediler. En sevdiğim mevsimi. Elder'da en sevdiğim şeyi.

Ve erkekler konusuna geldiğimizde, bir süre bu konuda kaldık.

Q ve Franco hakkında, onları herkesten daha iyi tanıyan kaynaklardan bazı bilgiler edindim. Çoğu erkeğin, eşlerinin paylaştığını öğrense dehşete düşeceği konuları öğrenip kıkırdamış, Elder ile denemeye cesaret edip edemeyeceğimi bile bilemediğim birden fazla cinsel eylem hakkında aydınlanma yaşamıştım.

O yüzden Q salona girip de Tess'e için için yanan bir bakış attığında, artık Elder'a yaptıkları için onu lanetlemiyor ya da kişisel eğilimleri nedeniyle ondan korkmuyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu daha nazik bir ışıktaki görüyordum. Sertliği ve sıkılmış çenesi beni korkutmuyordu çünkü karısını

ve bebeğini deli gibi sevdiğini biliyordum ve hiçbir şey, birini bundan daha insan yapamazdı.

“Pim? Dünyadan Pim’e, beni duyuyor musun?” Tess, Lino’yu bana doğru salladı. “Onu kucağına almak ister misin? Bütün gün onu izledin.”

İzledim, evet.

Kayıt altına aldım, evet.

Her gün farklı uyaranlara maruz kalmanın, insanları kıvrılan halı larvalarından yürüyen, konuşan, yetenekli türlere nasıl dönüştürdüğünü öğreniyordum.

Ama ona dokunmak?

Onu *kucağıma* almak?

Onun bebek ağırlığını hissetmek ve Tess’in onu yıkadığı şampuanın kokusunu almak?

Hayır.

Yapamam.

Şu anda, onu annemin yapacağı gibi inceleyebilirdim. Herhangi bir psikoloji öğrencisinin yapacağı gibi. Ayrı bir varlık olarak, büyüleyici ve sınırsız bir eğlence kaynağı olarak. Daha iyi bir kelime bulamıyordum ama belki bir... *sergi* olarak?

Eğer onu kucağıma alırsam bu, insan gelişimi üzerine bir çalışma olmaktan çıkıp *gerçek* olurdu.

Çok, *çok* fazla gerçek.

Başımı iki yana sallayarak bebeği neden asla kucağıma almayacağımın korkunç sırrını gizlemek için güldüm. “Hayır, böyle iyiyim. Sadece izlemek beni daha mutlu ediyor. Yine de teşekkürler.”

“Çocukları sevmiyorsun, ha?” Tess göz kırptı. “Anlıyorum. Onlar özel bir tür hoşgörü gerektirir. Kıvranıp yaramazlık yaptıkları için onları kucağında tutmak bile büyük bir başarı olur.”

Lino onun saçını çekip homurdanarak Tess'in haklılığını kanıtladı. "Ama fikrini değiştirirsen, teklifim hâlâ geçerli. Onu kucağına alabilirsin."

Onun oğlunu paylaşma cömertliğine karşı soğuk ve duyarsız görünmek istemedim ama onu düzeltmenin acısına da dayanamazdım.

Bunun yerine hafifçe güldüm, öne sürdüğü nedenlerin doğru olduğunu düşünmesine izin verdim ve daha az acı verici bir şeye odaklanmak için başka yere baktım.

Ne yazık ki, kolunun altına sıkıştırdığı siyah bir dosyayla koltuğun önünden geçen Q ile göz göze geldim.

Kendinden emin bir bakış atarak eğildi ve Lino'yu karısının kollarından aldı.

Tess bir öpücük almak için dizlerinin üzerine kalkarken Q bana gözlerini kısarak baktı ve sanki ben orada değilmişim gibi karısına, "Fikrini değiştirmeyecek, *esclave*," dedi.

Tess önce bana, sonra kocasına baktı. "Değiştirebilir. Çocuk istemediğini söyleyen insanların bazen fikirlerini değiştirdiğini biliyorum."

Q başını iki yana salladı ve yeşil gözleriyle bana delici bir bakış attı. "Özür dilerim, Pimlico. Karım fazla iyimser ve gözünün önündeki gerçeği göremiyor." Ona onaylamayan, hayranlık dolu bir bakış attı. "Korkarım ki çok inatçı. Bazen unutuyor."

Kanepede rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Anladığımdan emin değilim-"

Lino yakasını çekiştirirken adamın burun delikleri genişledi. Sanki ne demek istediğini itiraf etmek istemiyormuş gibi sustu. Konunun peşini bırakmalıydım. Satır aralarını okumalıydım. Kendimi büyük bir acıdan kurtarmalıydım.

Ama yapmadım. Aptaldım. "Söyle."

Dürüst olmak ona çok zor geliyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Tess’in görmediği şey şu ki; sen çocuk istemiyor değilsin, sahip olamıyorsun. Bu yüzden oğlumu kucağına almıyorsun.” Derin bir nefes aldı, sesi soğuk kalırken gözleri özür diliyor, beni paramparça ediyordu. “Burada olan ve başına gelenler yüzünden artık çocuk sahibi olamayan ilk kişi sen değilsin. Hiçbir koşulda kendini yetersiz ya da kırık hissetmemelisin.”

Omuzlarım kasıldı. Yeni bir acı dalgası beni sararken nefesim kesildi.

Lino bebeklere özgü sesler çıkarırken adamın ses tonu yumuşadı. “Bu özel bir konu ama ben de bir süre kısır olduğumu düşündüm, bu yüzden bir şeyi istemeyi ama bunun mümkün olup olmadığını asla bilmemekten kaynaklanan acıyı anlıyorum.”

Dizlerimin üzerine çöküp kendimi kucakladım.

“Q... dur.” Tess’in yüzü bembeyaz oldu, yerden kalktı ve sanki daha fazla konuşmasını engellemek istercesine kocasının yanına gitti.

Onu susturmaya çalıştığı için memnun oldum. Soğuk şefkatiyle beni parçalamayı bırakmasını söyleyecek gücüm yoktu. Bırakın onu yanıldığına ikna etmek için nefesimi harcamayı, o nefesi alacak gücüm bile yoktu.

Çekingen bir şekilde gülüp ona trajedimin peşini bıraktırbilmeyi nasıl da dilerdim. Onları ve kendimi çocukların kanımında yaşayan, asla gerçek olmayacak, nefes alan hayaletler olmadığına ikna etmeyi de.

Ama Q karısını dinlemedi, nazik olmaya çalışsa bile beni paramparça etmeye kararlıydı. “Kısırlığı ve hissetmiş olduğun kaybı anlıyorum ama sonsuza kadar çocuksuz kalacağını düşünme. Başka yollar da var.”

Tess, Lino’ya uzanırken, “Q,” diye tısladı. “Peşini bırak.”

Q onu görmezden geldi. “Dünyanın dört bir yanından yetim kalan çocukları ve hayvanları kurtaran birçok hayır kurumuna bağış yapıp onları yönetiyoruz. Aslında, kurulumuna yardım ettiğim yetimhanelerden biri tam burada, Blois’da. Geriye kalan birkaç yetimhaneden biri. İnsanlar artık yetimhanelerin iyiliğine inanmıyor ama ben inanıyorum. Güvenli bir toplulukta yaşamının travmayı iyileştirmeye nasıl yardımcı olabileceğini gördüm çünkü benim evim de istismara uğramış köleler için bir yetimhane. Çocukların da aynı ağa ihtiyacı var-”

“Q!” Tess sertçe konuşurken yanakları kızarmış ve dudakları incecik kalmıştı. “*Yeter dedim.*”

Sanki bu derece gerçekleri ağzından kaçırdığına ve kendini benim sorunlarıma zorla soktuğuna inanamıyormuş gibi bakışlarına kasvetli bir karanlık çöktü. “*Merde. Beni affet, Pimlico.*” Fransızca bir şeyler mırıldandı, kendini alaycı ve keskin bir şekilde eleştirdi, ardından zorlanarak İngilizce konuştu. “Tıpkı karımın düşünmediği gibi, sanırım ben de aynı kusuru taşıyorum.”

Bunu yapamam.

Artık burada kalamam.

Sendeleyerek ayağa kalktım, ciğerlerim hava almak için sıkışırken sallandım. “S-sorun yok.” İçime oksijen çekmeye çalıştım. Göğsüme zank gibi yayılan tanıdık paniğin baskısıyla, daralan görüş alanımla ve tıkanan boğazımla mücadele ettim.

Yalnız kalabileceğim bir yer bulmam gerekiyordu.

Nefes nefese kalıp yutkunmakta ve Q ile Tess’in zihnime yerleştirdikleri görüntüleri kafamdan atmakta özgür olacağım bir yerde olmalıydım.

Nefes alıp vermekte özgür olmalıydım.

“H-hemen dönerim.”

Nereye gittiğime bakmadığım için aceleden ayağım takıldı.

Yalan söylemek, geri dönmek gibi bir niyetimin olmaması umurumda değildi.

Az önce söyledikleri her şeyin doğru olduğunu kanıtlamak umurumda değildi.

Sadece kaçtım.

BÖLÜM ON BEŞ

ELDER

KISIR.
Kırık.

Başına gelenler yüzünden artık çocuk sahibi olamayan ilk kişi sen değilsin.

Mercer'ın sözleri zihnime hastalıklı bir şekilde saplandı.

Sikerler.

Kahrolası herif.

Aklından ne sikim geçiyordu?

Girişte sallanarak durdum. Olduğum yerde donakalmıştım. Tanrım, öfkeden köpürüyordum.

Bazıları, Pim'in benden sakladığı korkunç haberi duymam için zamanlamamın mükemmel olduğunu söyleyebilirdi. Diğerleri ise, onu dinlemenin ve bana bizzat söyleme şansım elinden almanın acımasızlık olduğunu söyleyebilirdi. Bana göre tek suçlu, bir kez daha dünya üzerindeki en sevdiğim varlığı inciten o Fransız piçiydi.

Bu korkunç durumu ben planlamış değildim.

Yaralarımın dolayı hâlâ sersemlemiş ve güçsüz bir halde sendeleyerek merdivenden inip de Pim'in dağıldığını görmek için özellikle o anda gelmiş değildim.

Selix yanımda kollarını kavuşturarak, "Siktir," diye mırıldandı. "Onu öldürmemi ister misin?"

Dişlerimi gıcırdattım. “Onu öldürecek biri varsa o da benim.” Çıkaracağım bir sonraki kavganın beni hastane yerine tabuta sokacak olması da umurumda değildi.

Çizgiyi aşmıştı.

Yine.

Son bir saat içinde, Selix’in yardımıyla leş gibi bir halde yataktan kalkmış, atellerimi ve bandajlarımı çıkarmıştım. Sonrasında Pim’in sünger banyosunda temizleyemediği pisliği duşa girerek vücudumdan arındırmıştım. Yatağın başucundaki masada bırakılmış soğuk yemeği yedikten sonra elimdeki serumun çıkarılması karşılığında ağızdan antibiyotik almış, sonra bol pantolon ve siyah bir tişört giyerken yüzümü buruşturmuştum.

Uyanıp da Pim yerine Selix’in hemşirem olduğunu görünce sinirim bozulmuştu. Böylece cehennem çukurundan ayrılmaya hazırlanırken çektiğim acı ve hayal kırıklığı arttıkça sinirim daha da kötüleşti.

Sakat gibi merdivenlerden sekerek inmek kolay olmadı.

Q’yu öldürmek istediğim ama başaramadığımı fuayeyi görmek otokontrolüm üzerinde iyi bir etki bırakmadı.

Ama bu?

Öldürmek istediğim adamın, hayatımın aşkına bu kadar kibirli ve kalpsiz bir şekilde çocuk sahibi olamayacağını söylemesini duymak... Evet, onun o lanet olası kafasını koparmak istiyordum.

Dişlerimi sıkarak bir katliam daha çıkarmak için hazır halde, acı içinde salona doğru bir adım attım. Ama Pim şeklinde bir mermi ikili kapıdan fırladı, fuaye fayanslarının üzerinden sekti ve doğrudan göğsüme çarptı.

“Siktir.” Ayak bileğimin bükülmemesi gereken şekilde bükülmesine küfürler yağdırarak homurdandım. Pim çatlak kargalarına çarpmıştı. Yayılan acıma rağmen kollarımı anında

ona doladım, sımsıkı sarıldım, mahvolmuş omzum ve dirseğimle onu kendime yaklaştırdım.

Başını yukarı kaldırdı. Dudakları hafifçe morarmıştı, gözleri çılgın gibi etrafı tarıyordu. Nerede olduğunu anlamam salisele-rimi aldı.

Paniğin göbeğinde. Atağın ortasında.

Onun için duyduğum korku, hissettiğim rahatsızlığı bastırdı. “Benimle gel.” Pim yüzünü göğsüme gömerken kolumu beline doladım. Ciğerleri çaresizce nefes almaya çalışırken boğazından hırıltılı sesler yükseliyordu.

Siktir.

“Sorun yok, Pim. Ben yanındayım.” Yarı zıplayarak, yarı sürünerek salonun karşısındaki kütüphaneye girdim. Tek derdim onu o pislikten uzaklaştırmak ve tekrar nefes almasını sağlamaktı.

Selix olduğu yerde kaldı, benimle Mercer arasında tampon görevi görüyordu.

Pim benimle mücadele etmeye çalışmadı. Kütüphanede yalnız kaldığımız anda, tek elimle çift kapıyı kapatmaya çalışırken o da kollarımdan sıyrıldı.

Etrafımızı mahremiyet ve sessizlik sardığında ona bakmak için döndüm ama onu soğuk şöminenin yanındaki halının üzerinde buldum. Kollarını göğsüne sıkıca sarmıştı. Dudakları aralık bir biçimdeyken bakışları benim göremediğim bir şeye kilitlenmişti.

Dizlerinin üzerinde hafifçe sallanıyordu, saçları omuzlarının etrafında uçuşuyordu. Ses yoktu, gözyaşı yoktu. İçindeki paniğin yıkıcılığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun, o kadar cesur ve güzeldi ki... Benimle ilgilenmiş, rahat olduğumdan ve iyi bakıldığımdan emin olmak için elinden geleni yapmıştı. Ama şimdi, bana ihtiyaç duyduğu anda ben yanında olamamıştım.

Siktir, suçluluk duygusu.

“Çok üzgünüm, Pim.”

Algılayamadı, hâlâ buz gibi paniğin içine gömülmüş haldeydi. Dış dünyaya karşı boş bakışı bana kendimi ve dün gece olanları hatırlattı. Seks sırasında garip bir yere düşmüştüm. Daha önce hiç ziyaret etmediğim ve sevip sevmediğimden emin olmadığım bir yerdi. Benden birkaç anıyı çalmış olsa da diğerlerine daha fazla netlik kazandırmıştı. Zaten zevk aldığım bir şeyi tekrar denemek için çaresizce istediğim bir şeye dönüştürmüştü. Hiçbir zaman bir görev üzerinde bu kadar yoğunlaşmamıştım. Hiçbir zaman tek bir eylem tarafından bu kadar tüketilmemiştim. *OKB'ye sahip olsam bile.*

Bu sihir gibiydi. Ama olanlar ne kadar kişisel olursa olsun, Pim'in ne kadar inanılmaz olduğunu ve onu şimdi bu halde görmenin beni ne kadar üzdüğünü hatırlamamı engellemedi.

Başını eğdi, nefes almak için dudakları hâlâ aralıktı.

Tekrar konuşmadım. Kelimeler ona ulaşamazdı ama dokunuşum ulaşabilirdi.

Ona doğru ilerleyerek yakındaki deri, düğmeli sandalyeye acı içinde oturdum, sonra öne eğildim ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Ona dokunduğum anda ince bir kristal gibi parçalandı.

Gözlerinden birdenbire yaşlar boşaldı ve halının üzerinde sü-rünerek bacaklarımın arasına girdi. Yüzünü uyluğuma dayarken güçlü, ince kolları beni sardı.

Onun teselli ve yardım araması -anlayabileceğimden çok daha fazla acı çekerek önümde diz çökmüş halini görmek- zaten mahvolan kalbimin son parçalarını da mahvetti.

“Ah, Pim.” Üzerine eğildim, sırtını okşayıp saçlarını öptüm. O halının üzerinde oturup bana sarılırken sadece onu kucakladım. “Nefes al. Sadece nefes al.”

O yarı boğulur yarı ağlarken başını avuçlarımla tuttum. O kadar çok titriyordu ki vücudumu da kendisinininkiyle aynı ölçüde sarsıyordu.

Acısı fiziksel olmayabilirdi ama canı yanıyordu ve ben tüm acısını ortadan kaldırabilmeyi diliyordum. Tüm acısını küçük parçalara ayırıp tek tek yakardım. Ona eziyet eden hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi yakardım.

O piç kurusu da dahil.

“Sorun yok, Pim. Sorun yok.” Alnını öptüm, terli saçlarını kenara çekip cildindeki nemli korkuyu sildim. “O lanet Fransız’ı dinleme. Ne dediğini bilmiyor.”

Nasıl olur da söylentilerle ve yanlış varsayımlarla onu üzecek cesareti kendinde bulurdu? Pim gençti. Sağlıklıydı. İsteddiği takdirde onun -*bizim*- çocuk sahibi olamamasının hiçbir mantıklı nedeni yoktu-

Biz.

Ben... bir baba.

Bu düşünce beni öldürdü.

Hayatım boyunca beni istemeyen bir aile için özlem duymama, kuzenlerime oyuncaklar almama, akrabalarım için güvenli limanlar yaratmama rağmen *kendi* ailemi kurmayı düşünmeye asla cesaret edememem ne kadar da komikti.

Bir aileden kovulmuşsam ne olmuştu? Başka bir aile kurabilirdim. Herkesten çok sevdiğim Pim ile birlikte. Beni olduğum gibi sevecek, geçmişimden dolayı benden nefret etmeyecek bir oğul ya da kız.

Sikeyim...

“Hayır.” Pim, karanlık düşüncelerimi böldü. Başını iki yana salladı, dudaklarından keskin bir hıçkırık döküldü. “O haklı.”

“O kadar egoist biri asla haklı olamaz.”

Yüzü soldu. “Ama... bu konuda haklı.”

“Ne... ne diyorsun sen?” Bu kez korkunun ağırlığı altında boğulan ben oldum. “Pim, ne demek istiyorsun?”

Yüzünü kucağıma gömerек daha şiddetli ağlamaya başladı.

Cevap almayı ne kadar çok istesem de, çocuklarla ilgili bu tür kavramları ortadan kaldırmam gerekip gerekmediğini bilmek için ne kadar delirsem de saklanmasına izin verdim. Sonuçta, kendi işkencemi toparlayıp bir araya getirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Bu kütüphanede otururken çocuk sahibi olmayı ilk kez düşündüğümü iddia edemezdim. Düşünmüştüm. Kendi içimde ne kadar saçma sapan şeyler uydursam da elbette düşünmüştüm. Benim gibi aile için yaşayan bir adam, yitirdiği şeyi telafi etmek için her yolu denerdi.

Yine de başına kötü bir şey gelirse beni öldürebilecek kadar çok sevdiğim bir şeyi bu rezil, mahvolmuş dünyaya getiremezdim. Çok fazla tehlike vardı. Çok fazla suçlu ve hırsız vardı.

Bunu en iyi ben bilirdim.

Ben de onlardan biriydim.

Çocuk sahibi olmak, endişe ve kaygılarla beni mezara erken sokardı. Ayrıca benim hayatım üreme değil intikam üzerine kuruluydu. Chinmoku’yu dünyadan temizlemeden ne ben ne de sevdiklerim tekrar güvende olabilirdi.

Yine yalan söylüyorsun.

Geçen geceki kavgamızdan sonra Q’nun oğluyla yüz yüze gelmeden önce bile onun bir çocuğu olduğunu biliyordum. Evine girdiğim anda bebek oyuncaklarını görmüştüm. Benimki gibi aşırı analizci bir beyinle bunu görmemek zordu. O da benim gibi tehlikeli bir hayat sürüyordu ama yine de sevdiklerini korumak için bir yol bulmuştu.

Küçük kuzenlerimle bir bağım olması reddedildikten sonra çocukların yanında olmak kolay değildi ama uzun zaman önce kendimi parçalamayı bırakmıştım. Asla sahip olamayacağım şeyleri dilemekten vazgeçmiştim.

Yine yalan söylüyorsun.

Ellerimi yumruk yapıp kendime yüzleşmek istemediğim şeyi itiraf ettim.

Sonunda, sebep olduğum tüm hatalar düzeltildikten sonra Pimlico'ya hamilelik konusunu *açabilirdim. Ancak sadece* o daha mutlu bir ruh haline ulaşırsa. *Ancak sadece* benimle evlenirse. Ve *ancak sadece* çok daha güvenli bir yaşam sürersek.

Ancak o zaman oturup sevgimizi birlikte yarattığımız bir canlıya yaymayı tartışabilirdik. Ama çocuk sahibi olsak da olmasak da ona olan hislerim değişmezdi. Mutlu olmak için bir oğlum veya kızım olması şart değildi.

İçimdeki yankılanan o boşluk, Pim'i bulduğum anda dolmuştu. O, benim dünyamda olduğu sürece dolu kalacaktı. Artık kimseye veya hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. *Sadece ona.*

Ancak şimdi... o boşluk geri dönmüştü. Ondaki aynı boşluğu fark etmiş, bana güvenip yükünü paylaşmamasından nefret etmişti.

Mümkün olduğunca nazik bir ses tonuyla, yumuşak parmak uçlarımla onu okşadım. "Senin hamile kalma-"

"Hayır!" Bacaklarımla arasına daha da gömüldü. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü sana asla bir aile veremem!" Hıçkırıkları daha sesli hale geldi, nefes alış veriş zorlu ve inatçı olmaktan çıktı. Artık hızlı ve kesik kesikti. "Çünkü sana ihtiyacın olan şeyi veremem."

"Benim ihtiyacım olan mı?"

“Kendi ailen, El. Yerine koyacağın bir oğul ya da bir kız-” Hüznü sözlerini böldü. “Bunu istediğimi hiç düşünmemiştim. Asla inanmamıştım...” Yutkunması daha da zorlaştı. “Bunu istiyorum. Çok istiyorum.” Daha fazla acı hissetmesiyle yüzü buruştu. “Bunu çok, çok istiyorum ama asla sahip olamayacağım.”

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Tamamen üzerine eğildim, boğuluyormuş gibi hissetmesi umurumda değildi. Ona sarılmam gerekiyordu. Acısını benden saklamasına gerek olmadığını göstermem gerekiyordu. Duvarlarımın ötesini görebildiğini ve beni herkesten daha iyi okuyabildiğini biliyordum ama beni tamamen anlamasına hazırlıklı değildim.

Beni motive edenin aile olduğunu bilmesine.

Para değil.

Güç değil.

İntikam değil.

Ben basit hedefleri olan basit bir adamdım ve o beni çok ama çok net bir biçimde görüyordu.

Ve o da bunu benim kadar istiyordu.

Pim’in benim çocuğumu doğurmasını reddettiğim o senaryodan ne kadar çabuk vazgeçtiysem, onun hamile ve ılık ılık halini zihnimden silmem de o kadar zor oluyordu. Onu gözyaşları içinde kucaklarken en sonunda onu yiyip bitiren şeyin ne olduğunu anladım. Gizlediği, içini kemiren, onun acısını paylaşmam için çok ama çok derinlerde sakladığı şeyi.

O lanet olası piç kurusu Alrik, onun geçmişini ve geleceğini elinden almıştı. Pim herifin cesedinden uzaklaşmıştı ama onun

hayaleti asla gerçekten uzaklaşmamıştı. Kısırlığı yüzünden onu sonsuza kadar hatırlayacaktı.

Pim'e daha sıkı sarılırken onu sertçe kavradım. Anladığımı anlamasına ihtiyacım vardı. Aklının tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve cevaplarım ya da çözümlerim olmasa da, ne olursa olsun onun yanında olacaktım.

"Pimlico... benimle konuşman gerek." Eğilip sağlam parmaklarımla yüzünü kucağımdan uzaklaştırdım. Çenesini tutup yukarı bakmaktan başka seçeneği kalmayacak şekilde kaldırıp, "Ne zaman öğrendin?" diye fısıldadım.

Ne zamandır bana yalan söylüyorsun, Küçük Fare?

Hastane? Polis? Muayeneler?

Bu, kısır olduğu haberinden daha çok canımı yaktı. Çünkü bana güvenmemişti. Bunu isteyerek benden saklamıştı.

Benim iyiliğim için olduğunu düşünerek benden başka neler saklamıştı?

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadım. "Testlerin sonuçlarının iyi çıktığını söylemiştin."

Cildi solgun krem rengindeydi; gözleri kızarmış ve şişmişti. Gözlerini kaçırdı, sonra göz teması kurup bakmaya cesaret buldu. "Sağlıklıyım, yani bir bakıma testler *iyiydi*." Derin bir nefes aldı, patlamamı ya da onu azarlamamı bekledi.

Sadece başparmağımla elmacıkkemiğinin üzerini okşadım. Devam etmesi için onu zorlamadım. Bana söylemenin en iyi yolunu bulması gerekiyordu ve ben de ona bunu yapması için zaman tanımalıyım.

Sonunda, yenilmiş ve bitkin bir halde kollarımda çöktü ve her şeyi bir anda döküverdi. "Üzerimde kullanılan şey yüzünden iç organlarımdan mahvolduğunu söylediler. Yanlış kayganlaştırıcılar ve hijyenik olmayan malzemeler, hamile kalma şansımı

tamamen yok etmiş. Hem fiziksel hem de kimyasal yara izleri... çok geniş.”

Analitik beynim, mantıklı bir argümana anında inanmamayı seçti. Pim benimdi ve mükemmeldi, bu yüzden onda bir sorun olması mümkün olamazdı. O kusurlu ya da kırık değildi. Ne tür şeyler yaşamış olursa olsun, o *asla* kusurlu ya da kırık olmamıştı.

Elini sıkıca kavrayıp kısmen onun, kısmen de kendi iyiliğim için sıktım. “Bu bir kişinin vardığı sonuç. Doktorlar bazen yanılabılır. Başka bir görüş alalım.”

O da elimi sıktı. Yüzünde suçluluk, utanç ve özür dolu bir ifade vardı. “Sorumlu doktor da aynı şeyi söyledi. Bu yüzden sonuçları başka birine daha gösterdi.”

“Tamam, üçüncü bir görüş alırız.” Onu neşelendirme umuyla kusurlarımı kullanarak sırtıttım. “Bu sayıya olan sevgimi bilirsin.”

Hafifçe gülümsedi, panikatağın izleri nihayet gözlerinden siliniyordu. “Üçüncü bir doktor vardı. Ardından bir başka muayene daha yapıldı. Hepsi aynı şeyi söyledi. Sana bu şekilde söylemek istemedim. Senden sakladığım için özür dilerim ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gelecekte çocuk sahibi olma umudunu nasıl yok edeceğimi. Bir saniye içinde aptal bir köleden çaresiz bir anneye dönüştüğüm gerçeğini nasıl saklayacağımı.”

Başı, sanki beni sahte bir ilah yerine koyup bir puta dua ediyormuş gibi öne eğildi. “Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İnsanlar çocuk isteyip istemediğini bildiğini söylerlerdi, bunu şimdi anlıyorum. Yüzde yüz çocuk istediğimi biliyorum ama vücudum artık bu seçeneği sunmuyor, bu yüzden... bununla barışacağım. İyileşeceğim.” Çikolata rengi kâküllerinin arasından yukarı baktı. “Seni korkuttuğum için özür dilerim, Elder. Artık iyiyim. Önemli bir şey değil.”

“Kendini küçümseme, Pim. Ne kadar yıkıldığını örtmeye çalışma. Bu çok önemli bir olay.” Çenesini avuçlayarak ona yaklaştım. “Üstelik bu durumdan etkilenen tek kişi sen değilsin. Yalan söylemeyeceğim, bu durum benim de içimi paramparça ediyor. Ne kadar acı çektiğini bilmek ve sonunda senin ne kadar mükemmel olduğunu görmek... bu beni öldürüyor. Sen de benim kadar bir aile istiyorsun... Hiç hayal etmezdim-”

Onu öptüm.

Kendimi durduramadım. Dilimin onun tuzlu hüznünü yalamasını ve onun acısını çalmak için elimden geleni yapmasını engelleyemedim.

Öpüşürken irkildi, ağzı benimkiyle dans etmekte tereddüt etti. Dudaklarıma karşı konuştu. “Sana hak ettiğin aileyi veremediğim için özür dilerim, El.”

“Saçmalık.” Onu yerden kaldırıp kucağıma çektim. Ağrılar, sızılar ve acı umurumda değildi. İsteksizce geldi. Mesafeye ihtiyacı olduğu için değil, yaralarımı ve bandajlarımı gördüğü ve ağırlığıyla zarar görmüş yerlerime daha fazla baskı uygulamamaya çalıştığı için.

Ne yazık ki ona seçenek sunmadım.

Onun yakınımda olmasına ihtiyacım vardı.

Bunu gerçekten duymasını ve bana inanmasını istiyordum çünkü bu Tanrı’nın gerçeği idi. Asla da değişmeyecekti.

“Bana karşı koymayı bırak. Otur.”

Sanki benim yaşadığım acıyı paylaşıyormuş gibi biraz yüzünü buruşturarak son mesafeyi de aşmış oturdu ve bana onu kucaklama ayrıcalığını verdi.

Derin bir nefes alarak, “Bunu bilmeni istemedim,” dedi. “Bunun için özür dilerim.”

“Öncelikle özür dilemeyi bırakmalısın. Bunların hiçbirisi senin suçun değil.” Onun bir şeyler sakladığına dair hislerimi

içime attım. Yalanlarının benim için zor olan şeylerin parçası olduğunu tahmin etmişti. Benim çıldıracağıma ya da onu suçlayacağıma dair korkusunu pekiştirmeme gerek yoktu.

Asla yapmazdım.

Asla.

Onu kendime yakın tutarak teninin tatlı kokusunu içime çektim. “İkincisi, neden bilmemi istemedin?”

“Çünkü aileye ne kadar değer verdiğini biliyorum ve sana aile veremeyecek bir kıza âşık oldun.”

Kısık bir kahkaha atıp neden olduğu ani kalp kırıklığını dağıtmak için elimden geleni yaptım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Pimlico... sen bana bir aile *verdin*.”

Gözleri genişledi. “Nasıl?”

“Bana kendini verdin.”

Hızlı bir soluk aldı. “Ama-”

“Aması yok.” Burnumu onunkine değdirdim. Konuşurken sesim bir fısıltı halindeydi. “Başka hiç kimse bana eksikliğini çektiğim her şeyi tek bir mükemmel pakette veremez. Sen benim için her şeysin. Birlikte çocuk sahibi olsak da olmasak da fark etmez. Onlara ihtiyacım yok. Artık yok. Sen varken yok.”

Bu sefer onu öpmeme izin verdi.

O da beni öptü.

Asla üç kişi olmadan, sadece iki kişi kalacağımıza dair kendi acımı gömerken onun küçük bir parçasını iyileştirmeme izin verdi. Ama o inleyip kollarımda erirken içimi delice bir minnettarlık kapladı. Bu kıza sıırıslıkam âşık olduğum için sıcak, yoğun, boğucu bir sevgi ve minnetle dolu bir duygu.

Her türlü sorun aşılabılırdi. Her türlü yara iyileştirilebilirdi. Her türlü kötü haber çözülebilirdi. Ama gerçek aşk, ruhun

derinliklerinde kurulan gerçek bağ... Bu asla sahte ya da uydurma olamazdı.

Bu armağana kıyasla diğer her şey beyaz gürültüden ibaretti.

Pim beni daha sert öptü, kollarım dikkatlice ağrıyan omuzlarıma doladı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Onu öptüm, dillerimiz birbirine dolandı.

Bu an, tek bir şey olmasaydı mükemmel olacaktı. Mahremiyet ve kişisel rahatlık gibi küçük bir şey. Başkasının evinde yaşamaya dayanamayacak kadar çok katlanmıştım.

"Eve gitmeliyiz, Küçük Fare." Altdudağını ısırdım. "Denizi özledim."

"Eve." Dudaklarıma öpücükler yağdırdı. "Evet, eve gidelim."

Okyanusa ihtiyacım vardı.

Açık alanlara ihtiyacım vardı.

Bana verdiği bu yeni kalp kırıklığının yaralarını iyileştirmek için Pim'in tamamen bana ait olmasına ihtiyacım vardı.

BÖLÜM ON ALTI

PIMLICO

ELDER BENİ YAVAŞÇA VE TOPALLAMAMAK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPARAK SALONA YÖNLENDİRİRKEN, “Gidiyoruz,” diye bağırdı. “Hemen şimdi.”

Tess ve Suzette, aralarında sıkışmış Lino ile birlikte kanepeden başlarını kaldırdılar.

Selix ve Franco, kollarını kavuşturup bacaklarını açarak birbirlerini taklit etmişlerdi. Odanın seçtikleri köşelerinden somurtarak baktılar. Sağ kolların düşmanlığı yaygın ve keskin bir şekilde ortalığı kapladı, Lino kıkırdayıp tükürük baloncukları üflerken bile ortamı şiddetle dolduruyordu.

Elder, Selix’in sakinliğini ve Franco’nun kendi alanını paylaşmak zorunda kalmasına karşı gösterdiği öfkeyi fark ederek gerildi.

Küçük Lino yerine sessizce köpüren iki erkeğe odaklanarak nefesimi tuttum. Şeytani bir ısrarla gelen panikatak beni zayıf, titrek ve bir başka mutlu bebek cıvıltısı anıyla yüzleşmeye hazırlıksız hale getirmişti.

Bu barut fıçısı gibi odadaki tek iyi şey, Q’nun ortadan kaybolmuş olmasıydı.

Umarım biz gidene kadar uzak durur.

Tess boğazını temizleyerek koltuktan kalktı. Elder’ın gitme konusundaki yorumunu görmezden gelerek sanki tekrar

kaçmamam için ikna etmeye çalışır gibi omuzları aşağıda ve eli uzanmış bir şekilde bana doğru geldi.

Onun sıcak mavi gözleri benim için üzülürken ve yüzünde parlak bir özür ifadesi varken, zorlukla yutkundum. "Pim, ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim-"

"Söyleme." Elder beni kendine daha bastırdı. "Bence sen ve kocan yeterince şey yaptınız. Öyle değil mi?"

Tess irkilip elini indirdi. "Haklısın-"

"Hanımefendimle o şekilde konuşmaya cüret etme." Franco öne çıktı, tertemiz takım elbisesinin içinde vücudu öfke saçıyordu. "Ona saygısızlık edersen, bu eve saygısızlık etmiş olursun." Yumruklarını sıktı. "Bir daha düşündüm de... Devam et. Onu aşağıla. Kıcını tekmelemem için bana başka bir neden ver."

Selix hırlayıp Elder ile bana doğru ilerledi, nefesi vahşi ve gergindi. "Eğer birisi birisinin kıcını tekmeleyecekse, o da senin kıcını tekmeleyecek olan benimdir."

"Siktir git-"

"Beyler!" diye bağırdı Suzette. Lino'yu kollarında tutarak ayağa fırladı ve Tess'in yanına, önüne geldi. "Daha fazla kavga yok. Bu saçmalık yetti artık."

Tess ona minnettar bir bakış attıktan sonra bana dönüp baktı. "Haddimi aştığım için gerçekten üzgünüm. Q da öyle."

"Önemli değil." Onun endişesini biraz olsun gidermek umuyla başımı salladım. Elder gibi ben de gitmeye hazırdım. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Misafirliğimizi uzatmıştık ve buraya ait değildik. Hiçbir şey bunu, martılarla denizin yerini alan bebekler ve binalardan daha fazla kanıtlayamazdı.

Gitmem gerekse de kaba davranmak istemedim. Tess benimle arkadaş olmak için elinden geleni yapmıştı. En azından, bir ucube gibi kaçmamın onun suçu olmadığını ona anlatabilirdim. "Panikatağa sen sebep olmadın. Bir süredir yaşıyorum. Aslında

sebebi Al-” Kendimi durdurdum. Bir daha asla o piçin adını ağzıma almayacaktım. *Ne kafamda ne de yüksek sesle.* O benim için ölmüştü. Onun adını her söylediğimde üzerimdeki etkisini çağırmaktan bıkmıştım. “Anlıyorsun.”

Tess ellerini birleştirdi, ne demek istediğimi ve ne söylemeyeceğimi çok iyi biliyordu. “Anlıyorum ve senin inanılmaz derecede güçlü olduğunu ve üstesinden geldiğin her şeye hayran olduğumu söylediğimde bana inan.” Öne doğru eğildi, Elder’ın dik bakışlarından kaçınıp fısıldamak için elinden geleni yapıyordu. “Eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen... hava durumu, filmler, bebekler veya başka herhangi bir şey, lütfen çekinmeden bana e-posta gönder veya ara. Kendini özletme, tamam mı?”

“Öyle yapacağım. Teşekkür ederim.”

Elder yanımda öfkeyle kıpırdanırken ikimiz de tekrar gülümsedik. Elder, panikatağımdan onu sorumlu tutuyordu ama ben aynı düşüncede değildim. Bu Tess’in suçu değildi. Q’nun suçu da değildi. Benim suçum bile değildi. Zihnim, yüzleşmeye dayanamadığım konulardan beni korumak ve kollamakla ilgili o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki hâlâ bu tür desteklere güveniyordu. Yavaş yavaş güvenmek, yeterince güçlü olduğuma inanmak zaman alacaktı. Henüz mükemmel olmadığım için kendimi suçlamayacaktım.

Uyuşturulup kaçırılmışıyım. Başlangıçta buradan ve buradaki insanlardan nefret ediyordum ama bir şekilde, birkaç gün içinde onları gerçekten sevmeye başlamıştım ve başka hiçbir yerde bulamayacağım bir rahatlık bulmuştum. Hâlâ Tess’in esaret hikâyesini öğrenmek istiyordum ama Elder ile açık denize dönmek için bunu seve seve feda ederdim.

Tekrar kendi başımıza kalmaya hazırdım ve Tanrı’dan, Chinmoku’nun bizi aylarca, hatta yıllarca bulmamasını diliyordum. O zamana kadar Elder savaşa hazır hale gelmiş olurdu ve

Hayalet'teki silahları, daha gemiye adım atmadan o adamları öldürürdü.

Bunun gerçekleşme ihtimali neydi? Bunun öyle olmayacağına dair içimde kötü bir his vardı.

Ama hayaller... hayaller özgürdü ve şimdilik kendimi onlara kaptırıyordum. Bazen hayallerin gerçeğe dönüşmesinin bedeli çok yüksek oluyordu.

Arkamızda bir hizmetçi belirdi. Kucağında yırtık, kırmızı ve mavi balo elbisem vardı. "Alın. Bunu unutmasanız iyi olur."

Elder elbiseyi kızıdan alıp kolunun altına sıkıştırdı ve bir kez daha acı hissetmesiyle rengi biraz soldu. "Teşekkür ederim."

Ben de teşekkür ettim, elbisem geri verildiği için minnettardım. Giydiğim kapüşonlu *sweatshirt*ü çekiştirip Tess'e baktım. "Üstümü değiştirebilirim. Gitmeden önce bunları sana geri vereyim."

Başını iki yana salladı. "Saçmalama. Onlar senin. Al onları."

"Eğer eminsen."

"Eminim."

Veda etmekte hiç iyi olmamıştım -bu konuda pek fazla deneyimim olduğu da söylenemezdi- ama sosyal nezaket kuralları tamamlanmıştı. Bu nedenle, gitmekte özgürdük.

Değil mi?

Elder yanımda durmuş, gitmek için sabırsızca kıpırdanıyordu. Selix çoktan çıkışa doğru ilerlemişti ve hayatlarından çıkmaktan başka yapacağımız bir şey kalmamıştı.

Ne olacağımız konusunda hem rahatlamış hem de endişeliydim. Derin bir nefes aldım. "Q'ya benim için veda eder misin?" diye sordum. "Kaçtığım için özür dilediğimi söyle. Onun suçu değildi. Sadece, bu kadar kısa bir süre sonra hassas bir konu olduğu için-"

“Anlayacaktır, Pim. Özrünü hak etmiyor.” Elder beni kendine çekti ve diğer kolunun altındaki elbiseyi tuttuğu kadar sıkı bir şekilde bana sarıldı. “Güvenli bir şekilde dinlenmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Mercer.” Kanı kaynarken bile her zamanki gibi centilmence hafifçe eğildi. “Umarım sizi ve kocanızı bir daha görmem.”

“İyi yolculuklar,” dedi Tess yumuşak bir sesle.

“Gidelim, Pimlico.” Elder fuayeye doğru döndü, beni çift kapıdan geçirdi ve ön kapıyı açık tutan Selix’e doğru yönlendirdi. “Helikopter hazır mı?”

Selix başını salladı, siyah saçları yukarıdaki sıcak ışıkların altında parlıyordu. “Mercer kendi yakıtından bize yakıt desteğinde bulundu. Gitmeye hazırız.”

“Siktir.” Elder kaşlarını çatı. “O aptal, burnunu sokmaması gereken yerlere sokmayı gerçekten iyi biliyor.” Öfkeyle nefes verdi. “Şimdi ona yakıt parasını ödemededen buradan ayrılamam.”

Tess ve Suzette bizi girişe kadar takip ettiler. Tess, sanki merdivenlerin arasından Q’yu görebiliyormuş ve onu, yanaklarını sevgiyle kızartan bir şey yaparken bulmuş gibi yukarıya baktı. Yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme belirdi, sonra o gülümseme daha profesyonel bir gülümsemeye dönüştü. “Sorun değil. Teşekkürüne ihtiyacı yok. Onun adına bunu söyleyebileceğime güveniyorum ki aranızdaki ilişkinin bu noktaya gelmesinden dolayı üzgün olduğunu ve bir dahaki sefere kurtardığı kızı daha dikkatle dinleyeceğine söz verdiğini söyleyebilirim.” Güldü. “Artık önce ateş edip sonra soru sormak yok.”

Elder kısaca başını salladı. “Peki. Geri ödemeleri internetten yapacağım.” Topallayarak ilerlerken açık çimlerin onu davet ettiğini görünce hızlandı.

Eşiği adımlarken bana yaslanan kasları gerilip dalgalandı ve hafifçe sövdü.

Kaşlarımı çatıp kendini zorlayıp zorlamadığını ya da helikoptere binmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için başımı kaldırdım ama o arkasını dönüp bir kez daha Tess'e baktı.

Boğazını temizleyerek sert bir sesle, "Onu hâlâ öldürmek istesem de, çirkin Fransız boynunu seve seve kıvırmak istesem de, o gece bana bir iyilik yaptığını kabul etmeyecek kadar kibirli değilim," dedi.

Elder'ın şiddet isteğiyle titrerken bile bu kadar pragmatik olabilmesine şaşırarak donakaldım.

"Beni vurdu ve kadını benden aldı, bunun için onu asla affetmeyeceğim ama düşmanlarımı öldürdüğü ve ben başaramadığımda Pimlico'yu korumak için bana bir fırsat daha verdiği için ona sonsuza kadar minnettar olacağım." Son kelimeyi sanki tadı korkunçmuş gibi tükürürcesine söyleyip tekrar çıkışa döndü. "Ona bunu söyle-"

"Neyi söylesin?" Merdivenlerin tepesinden biraz acımasız, biraz meraklı bir Fransız aksanı yükseldi.

Elder beni bir daire çizdirerek döndürdü, merdivenlerden su gibi pürüzsüz ve cam gibi parlak bir şekilde inen Q'ya bakmak için çevirdi.

"Hiçbir şey." Elder dişlerini gösterdi. "Mesajı karına bırakmak bunu yüzüne karşı itiraf etmekten daha kolaydı."

"Ah." Q elini çenesine götürdü, kolunun altında yine bir dosya vardı. "O zaman güzel karımdan, yalnız kaldığımızda mesajını iletmesini isteyeceğim. Belki de ona, çok iyi anladığı bir dilde cevabımı iletebilirim."

Tess zarif bir pembeye büründü ve Q merdivenlerin dibine ulaştığında onun yanına gitti.

Neredeyse bilinçsizce, Q'nun tüm vücudu ona doğru çekildi. Sadece sahiplenici bir şekilde kadının beline dolanan kolu değil,

her uzvu aynı şekilde hareket etmişti. Seçmiş olduğu kadına miknatisla çekiliyor gibiydi.

Elder içinden homurdandı ve sertçe eğildi. “Hoşça kalın, Bay Mercer. Umarım bir daha yollarımız kesişmez.”

Q başını iki yana sallayıp dosyayı havaya kaldırdı. “Veda etmek için henüz erken, Bay Prest. Korkarım gidecek hiçbir yeriniz yok. En azından şimdilik.”

“Ne sikimden bahsediyorsun sen?”

Elder’in sorusunu görmezden gelen Q, Tess’i bıraktı ve aramızdaki son mesafeyi kapattı. Sadece birkaç gün önce iki adamın birbirini öldürmeye çalıştığı noktada durdu.

Dosyayı kaldırıp işaretparmağıyla hafifçe vurdu. “Bundan bahsediyorum.” İlk sayfa demetini çıkararak dizlerimin titremesine ve nefesimin buğulanmasına neden olan bir bakışla bana uzattı. Cinsel güçten değil -her ne kadar bunun içinde yüzüyor olsa da- Elder’da görmeye alıştığım acımasız şiddetten.

Gözlerimi kırıştıtarak iki adama bakındığımda düşmanlığı farklı bir seviyede algıladım.

Q ve Elder birbirlerinden nefret ediyorlardı, bunu kimse inkâr edemezdi. Ama bu sadece Hayalet’te ya da burada olanlarla ilgili değildi. Bundan daha fazlası vardı. Bu ilkel bir şeydi ve muhtemelen fark bile edilmiyordu.

İkisi birbirine çok benziyor.

İkisi de lider olmaya alışkın alfa kurtlardı ve krallıklarında bir rakibin olmasından hoşnut değillerdi. İkisi de huysuz ve sevilmesi zordu. İkisi de sonuna kadar sadık ve sevgi doluydu.

“Al.” Q, Elder’in uyarıcı bakışını görmezden gelerek kâğıtları almam için beni teşvik etti. “Bu senin için.”

Tereddütle kalın dosyayı aldım ve başlık sayfasını gözden geçirdim: *Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı’nın Tasfiye Dosyası.*

Başımı hızla kaldırdım. “Bu ne?”

Q, benimle konuşmadan önce Elder'ı bir tehdit olarak değerlendirircesine gözlerini kısarak ona baktı.

Omuzları gevşemedi ama Elder onu boğazlamayınca devam etmenin güvenli olduğuna karar vermiş olmalıydı. "Yıllardır yaptığım işi yapıyordum. Bu süre zarfında, yerel ve uluslararası kolluk kuvvetlerinin güvenini ve kaynaklarını kullanma avantajını kazanacak kadar şanslıydım. Onlar sayesinde, ÇDGP ile ilgili her türlü bilgiyi ve son yıllarda satılan kızların isimlerini bulabildim. Bu şekilde onları satın alan her pisliği adalete teslim ettim."

Sesi tutkuyla kalınlaştı. "Geçen gece sana, senin sonuncu olduğunu söylemiştim. Ciddiydim. Avrupa'daki tüm polis veri tabanlarında ve Asya ile Güney Pasifik'teki birkaç kolluk kuvvetinde ÇDGP'ye ilişkin bir işaretim vardı. Neredeyse senden vazgeçmiştim, özellikle de seni satın alan adamın evinde çok korkunç bir manzarayla karşılaştığımızda. Bu keşifle birlikte, Monty Nilsson isimli başka bir adamı ÇDGP aracılığıyla geçmişte yapılan bir satışla ilişkilendirdik. Bulduğumuz kanıtlara göre onu tanıdığını düşünüyorum."

Elder yanımda kaskatı kesildi, öfkeyle kaynıyordu.

Kalbim kaburgalarımın arkasına saklandı, Monty'yi ne kadar iyi tanıdığıma dair iğrenç anılar zihnimde canlanırken irkildim. Elder'ın Alrik, Tony ve Darryl'ı öldürdüğü gün, Monty'nin orada olmaması hiç iyileşmeyen bir yara gibiydi.

Q, Elder'ın öfkesi veya benim sersemlemiş sessizliğimden etkilenmedi. Soğukkanlı, net sesiyle devam etti. "O öldü, tıpkı o evdeki çürümüş cesetler gibi. Onun için yas tutacağından şüpheliyim, diğer kadınlara yaptıkları için ziyadesiyle acı verici bir şekilde öldüğünü bilmelisin."

O öldü.

Elder beni sahiplendiğinde yaşanan kan banyosundaki tek açık uç oydu.

Göğsüm hafifledi. Hâlâ beni rahatsız eden şeylerden azat olmuştum.

“Umarım ona ödetmişsindir.” Elder zor nefes alıyordu.

“Ah, ödedi.” Q, soğuk bir ifadeyle gülümsedi. “ÇDGP aracılığıyla köle satın alan diğerleri gibi. Alıcıların kimliklerini korumak için kullanılan şirket içi kod işe yaramadı ama تنها bir bölgede olduğun için seni bulmak normalden daha uzun sürdü, Pim. Çürümüş cesetleri bulduğumuzda birinin onları öldürüp seni kendine almış olmasından endişelendim.”

Elder’a imalı bir bakış attı. “Yine de onların ölümleri ileriye dönük bir ipucu olmasa bile, potansiyel yeni sahibini aramamı engellemedi.”

“Ölümleri bildirdin mi?” diye hırladı Elder. “O piçin evinde herhangi bir kanıt bıraktın mı?”

Q kaşlarını çatı. “Beni ne sanıyorsun? Lanet olası bir amatör mü? Cesetler dahil her şeyi ateşe verdik. Yerle bir olana kadar yanacak kadar ıssız bir yerdi. Sırlarınız güvende.” Dişlerini gösterecek gülümsedi. “Onları kim öldürdü?” Yüzü yumuşadı. “Ölülere ait olmayan çok fazla kan vardı. Senin kanın mıydı?”

Elder hırlamasını kontrol edemedi. “Onun dilini kesmeye çalıştı. Bir saniye daha geç kalsaydım, çok geç olacaktı.” Beni o kadar sıkı tuttu ki, canım yandı. “Onu dilsiz yapmak istedi.”

Q’nun yüzü Elder’ın yüzündeki karanlıkla aynıydı. “Öyleyse, umarım ona sadece yaptıkları için değil, tüm varlığı için acı çektirmişsindir.”

Bir şekilde, ölüm ve intikam hakkında konuşan adamlar arasında bir yoldaşlık oluştu. “O, solucan arkadaşıyla birlikte öldü ama hak ettikleri bir ölüm değildi.” Elder bana baktı, gözleri

simsiyahtı ve anılarla çarpılmıştı. “Pim kan kaybından bayıldı. O benim ilk önceliğimdi. *Tek* önceliğim.”

Q çenesini sıktı, gözleri kendi karanlık anılarıyla Tess’e kayd. “Anlıyorum.”

Selix öne çıkıp bu çarpıcı sohbete müdahale etti. “Bunlar çok ilginç ama neden eve gidemiyoruz? Bizim bilmediğimiz ne biliyorsunuz?”

Elder aniden bulunduğumuz ana geri döndü. “Doğru. Zaman kaybetmeyi bırak da söyle.”

“Bilgi ne zaman zaman kaybı oldu ki?” Q, Elder’a tek bir kâğıt parçası uzattı ama ben kâğıdın üzerindeki siyah beyaz görüntüyü gördüm. “Bilgi güçtür, bunu sen de çok iyi bilirsin. Siz benim misafirim olduğunuz süre boyunca, birine tekneni izlettim. Bana bunu gönderdi.”

Midem düşüp ayak parmaklarıma kadar indi.

Ah, hayır.

“Siktir,” diye tısladı Selix.

“Siktir.” Sevgili Hayalet’inin fotoğrafını tutarken Elder’ın eli titriyordu. Üç Chinmoku yatın yanlarına tırmanmıştı ve güvertede dört tane daha gölgede duruyordu. Parmakları parlak kâğıda gömüldü, tamamen evine odaklanmıştı. “Bizi nasıl buldular?”

Q dudaklarını yaladı. “Belli ki internetteki zevk avcılarını fark etmemişsin.”

“Ne?” diye karşılık verdi Elder. “Onların benimle ne alakası var?”

“Çok alakası var.” Q, dosyasından başka bir kâğıt parçası çıkardı. *Özel Elitist’i Bulun* adlı bir web sitesinin çıktısıydı. “Bu, günlerini zenginleri, ünlüleri ve onların oyuncaklarını takip ederek geçiren birçok çevrimiçi eğlence grubundan sadece biri.

Helikopterler, özel jetler, tatil evleri. Ve senin durumunda, yatlar.”

“Ne?” Elder, daha önce gitmediğim bir limanda demirlenmiş olan Hayalet’in izinsiz çekilmiş fotoğrafının bulunduğu makaleyi hızlıca okudu. “Siktir, burası Calais.” Blog yazısındaki saate bakarken gözleri kısıldı. “Bu, üç gün önce limana demirlediğimiz zamandan.”

“Onlar zararsız bir eğlence yaptıklarını sanan, tekne ve yelkenli gemilerin rotalarını takip eden ama gerçekte büyük bir güvenlik sorunu yaratan, yaygın küçük sülükler.” Q sayfayı geri aldı ve bilmemiz gereken bilgileri madde madde verdi. “Anladığım kadarıyla, Hayalet’i yıllardır takip ediyorlardı, tıpkı dünyadaki diğer süper yatları takip ettikleri gibi. Demir atma ve ayrılma zamanları var. Malzeme sevkiyatı yaptığında bunu yayınlıyorlar ve yeni bir limana ulaşmadan önce denizde kaç gün geçirdiğini belirtiyorlar. Bu onlar için bir oyun. Her hareketini düşmanlarına duyurdukları aptalca, saçma bir oyun.”

Elder öfkeden kıpkırmızı oldu. “Lanet olsun!”

Güvensiz olmak istemedim ama Q’nun elinde Chinmoku’nun Hayalet’te olduğunu gösteren bir fotoğrafın bulunması, onların hâlâ orada oldukları anlamına gelmiyordu. Araştırmış, kimseyi bulamamış ve gitmiş olabilirlerdi. Hâlâ geri dönüp hemen yelken açabilir, bu hafta sonu yat izleyicilerinin bizi takip edemeyeceği açık sularda kaybolabilirdik.

Omzumla Elder’ı dürterek, “Günlerdir buradayız,” diye fısıldadım. “Ayrılmış olabilirler. Yine de gidebiliriz-”

Q başını iki yana sallayıp hâlâ Elder’ın elinde bulunan sayfanın köşesine vurdu. Chinmoku’nun Elder’ın gururunu işgal ettiği sayfaya. “Bu bana yirmi dakika önce gönderildi.”

PEPPER WINTERS

“Yirmi dakika mı? Siktir, mürettebatım.” Elder yaralarını umursamadan Selix’e döndü. “Kimse aramadı. Sence-”

Sanki Jolfer mümkün olan en dramatik girişi yapmak için tam da bu anı bekliyormuş gibi Selix’in ceptelefonu çalmaya başladı ve cevap verilmesini talep etti.

BÖLÜM ON YEDİ

ELDER

SELIX'İN TELEFONU ACİLİYETLE TİTREDİĞİNDE
Sonunla göz göze geldim.

İki seçenek vardı.

Ya Chinmoku mürettebatımı katletmişti ve bununla övünmek için arıyordu ya da Jolfer bir şekilde herkesi güvenli bir yere ulaştırmıştı ve durum hakkında bilgi vermek için arıyordu.

Her iki durumda da cevap vermem gerekiyordu.

Selix bana telefonu uzattı, ben de Pim'in elbisesini ona ittim. Elbiseyi tamamen unutmuş bir şekilde yan masanın üzerine attı.

Göğsüm sıkışırken, “Evet?” diye bağırdım.

Kulaklarım iyi haberler için zonkluyordu ama sadece kötü haberler alacağıma emindim. “Prest, ben Jolfer.”

Tanrı'ya şükür.

Omuzlarım aynı anda çöktü ve gerildi, endişe her yanıma sardı. “Güvende misin? Neler oluyor?”

“Evet. Yaklaşık otuz dakika önce düşmanlar, gemimize bindi. Neyse ki, hareket sensörleri onların gelişini algıladı ve herkese güvenli odaya gitmek için bolca zaman tanıdı.”

“Bu iyi haber.” Q'nun dikkatli bakışlarından uzaklaşarak kütüphaneye doğru yürüdüm. “Nereden arıyorsun? O sığınakta çekim yok.”

“Ben... eh, kapana kısıldım. Ofisine geçmeye çalıştım. Dizüstü bilgisayarını açık bırakmışsın. Orada bulunan önemli belgelerine erişmelerini istemedim. Ama yolum kesildi.”

“Siktir, dostum. Dizüstü bilgisayar kim sikler? Tüm iş hesapları şifreli. Hiçbir şey çalamazlar.” Onların orayı soymak için değil, bana ders vermek adına bulabildikleri herkesi öldürmek için orada olduklarını ona söylemedim. “Güvenli odaya git. *Hemen.*”

“Yapamam.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Her katı arıyorlar. Japonca konuştukları için ne dediklerini anlamıyorum ama Mercer ve Blois kelimelerini duydum. Bu yüzden seni aramak zorunda kaldım. Sen de orada değil misin?”

Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak ve bu lanet olası kütüphanedeki tüm kitapları yumruklamak istedim. “Lanet olsun, tarayıcı geçmişimi *hack*lemişler.”

Tavana doğru inledim. Tanrım, çok dikkatsiz davranmıştım.

Pim’in nereye götürüldüğünü bulmak için durmaksızın araştırma yapmıştım. Jolfer telsizden haber verdiğinde Mercer’ı çoktan araştırmış, ondan nefret etmeme yetecek kadar şey öğrenmiş ve web geçmişimi silemeyecek kadar aceleci bir şekilde oradan ayrılmıştım.

Aramayı silmemiştim.

Çevrimiçi hareketlerimi gizlemek için hayalet modunu kullanmamıştım.

Mercer’in adını biliyorlardı.

Konumunu biliyorlardı.

Lanet olsun.

Hızla kütüphaneden çıkarken burkulmuş bileğim yüzünden topalladım. Kırık kaburgalarım iyi gelmeyecek kadar hızla nefes alıp veriyordum.

Omzumda bir delik vardı; dirseğim muhtemelen çalışmıyordu. Şişliklerim, morluklarım ve dikişlerim hâlâ oldukları

yerlerdeydiler. Ama bunların hiçbirisi artık önemli değildi. Q önemli değildi. Yaptıkları önemli değildi.

Önemli olan tek şey, Pim'in bir kez daha tehlikede olmasıydı.

Benim yüzümden.

Sadece onun hayatını tehlikeye atmakla kalmamış, aynı zamanda tüm Mercer ailesini de Chinmoku'nun hedefine sokmuştum. Bir kez daha, bir aileyi ölümün eşiğine getirmiştım.

Bencil, aptal ve dikkatsiz davranmıştım.

Vücudum önümüzdeki on dakika içinde iyileşmenin bir yolunu bulmalıydı. Eğer savaşırsam -Mercer'ı öldürmeye çalıştığımda olduğu gibi- başımız büyük belaya girerdi. Eğer Chinmoku buraya gelirse tek bir sonuç olasıydı. Kaybetme şansımız yoktu. Ateşkes denemesi yoktu. Kazanmak zorundaydım. Hepsi ölmek zorundaydım.

Ve başaramayacaktım.

Pim'e baktığımda kalbim keskin kayalarla doldu. Yüzü gergindi, parmakları sanki her şeyin yoluna gireceği konusunda kendisine sahte bir rahatlık veriyormuş gibi birbirine dolanmıştı.

Lanet olsun, başarısız olamazdım.

Başarısız olamazdım çünkü başaramazsam... o ölürdü.

Hepsi ölür.

Ve bu, tıpkı erkek kardeşimle babamda olduğu gibi, benim lanet olası hatam olurdu.

Yapamam... Bunu bir daha yaşayamam.

Kafamda bir plan belirdi, şimşek gibi parlak ve gök gürültüsü gibi sağır ediciydi. Bunca zaman, bu savaşın nasıl biteceğine dair bir seçimim olduğunu sanmıştım. Kazananın ben olacağımı sanmıştım ama aslında âşık olduğum anda, kendimi mahkûm etmişim.

Tek bir sonuç vardı ve artık ondan kaçamazdım.

Annem haklıydı.

Jolfer fısıldayarak yıkıcı sonucumu böldü. “Prest, gidiyorlar. Biri bağıyor. Çamaşır bacasında saklanıyorum ve bir tür ilahi söylüyorlar. Kendilerini hazırlıyorlar.”

O ilahiyi biliyordum.

Savaştan önce söylenen sözleri biliyordum.

“Avımızın yakarışlarına gül, yendiğimiz çığlıklarımızla ziyafet çek, Chinmoku hüküm sürerken kimse hayatta kalamaz.”

Hayatımın o kısmı kısa sürmüştü ama kahretsin, ruhumda birçok yönden iz bırakmıştı.

“Uyarı için teşekkürler, Jolfer.” Burun kemerimi sıktım. “Kendine dikkat et.”

Telefonu kapatıp girişte duran insanlara göz gezdirdim. Tanımadığım, güvenmediğim, hoşlanmadığım ama artık benim önceliğim olan Mercerlar. *Benim sorumluluğum. Benim yüküm.*

Pim’e bakamadım.

Gözlerimdeki kararlılığı ya da dile getirmek üzere olduğum vedayı görmesine izin veremezdim.

Yumruklarımı sıkarak kendimi nasıl sonlanacağını zaten bildiğim bir savaşa daha hazırladım. “Geliyorlar.”

BÖLÜM ON SEKİZ

PIMLICO

“GELİYORLAR MI?” Gözlerim irileşti ve aniden damarlarıma buz gibi bir korku yayıldı. “Ne demek *geliyorlar*?”

Elder ceptelefonunu Selix’e doğru attı ve doğrudan bana doğru yürüdü. Belki de fırladı. Bakışlarında dönen ızdırap beni engelleyerek onun içini okumamı engelledi. Çenesi gergin ve tavizsizdi, tüm cevaplara sahip; hiç tereddüt etmeyen bir durumun ustasıydı. “Yani, seni buradan çıkarmam lazım. Hemen.”

“Ama-”

Siyah bir gölge Elder’a doğru atılıp saldırdı, öfkeli parmaklarını boğazına doladı ve onu duvara çarptı. Elder, vücudu bir kez daha saldırıya maruz kalınca inledi.

Q öfkeden nefes nefese kalmıştı, eli sıkılmaktan bembeyaz olmuşken benim sorduğum soruyu zehirli bir sesle tekrarlardı. “Ne demek geliyorlar?”

Cömert ve dostça tavırlarını tamamen kaybederek ne kadar korkunç olabileceğini gösterdi. Yüzündeki karanlık, bana satıldığım adamları ve bir zamanlar yaşadığım hayatı çok iyi hatırlattı.

Elder’ı kurtarmak istedim ama kanımdaki kendini koruma içgüdüsünü durduramadım. Geriye doğru adım attığımda Tess’e çarptım, elimi tuttu. “Sorun yok. Birazdan sakinleşir-”

Q kükreyerek Elder’ı bıraktı, Elder ise Q’nun boğazını sıkan ellerine vurdu. Yıllar süren dövüşlerden edindiği beceriyle, Q’yu itti ve saldırmaya hazır bir avcı gibi hazırlandı. “Tarayıcı

geçmişimi kontrol etmişler. Arattığım son şey sendin, pislik herif.”

“Ve sen onu silmedin mi? Şifrelemedin mi?” Q ellerini saçlarının arasına geçirdi. “Lanet olsun!” Fransızca bir tirada başladı, her hecede sesi daha da yükseliyor ve sertleşiyordu.

Tess yanımda kaldı, öfkeleri bu kadar açığa çıktığında insan ya da hayvan fark etmeksizin, hiç kimseyi bölmemek gerektiğini biliyordu.

“Buna inanamıyorum!” diye hırladı Q, yoğun aksanlı İngilizceye geri dönerek. “Tehlikeyi kapıma getirdiğine inanamıyorum. Karıma. *Oğluma!* Sikeyim, nasıl yapabildin?” Gözleri çıldırmış gibiydi, burun delikleri genişlemişti ve hiddetten bembeyaz kesilmişti. “*Esclave*imi bir defa hayal kırıklığına uğrattım. Lanet olası bir aptal olduğum ve izlerimi kapatmadığım için onu kaçırmalarına izin verdim. Ve sen şimdi gidip aynı sikik şeyi yaptın!”

Elder’a dönerek kolunu Elder’ın köprücük kemiğine indirdi ve onu bir kez daha duvara yapıştırdı. “Bu senin hatan. Bu senin pisliğin. Siktir git.” Elder’ı gömleğinin yakasından yakaladı ve onu kapıya doğru çekti. “Çık dışarı. Hemen!”

Elder tökezledi. Ayak bileği bükülüp acı içinde kalınca tutunduğu tüm nezaket parçalandı. Q’nun öfkesine öfkeyle karşılık verdi.

Q’nun onu tutan elini üstünden çekip adamı itti ve üzerine yürüdü. “Bir daha bana parmağını bile sürme.” Beni işaret etti. “Benim için önemli olan tek şey *o* ve inan bana, gidiyoruz. O suikastçıların onu benden alması için burada kalmayacağım.”

“Yani bunun yerine o suikastçıların benim ailemi almasına izin mi vereceksin?” Q acı bir şekilde güldü. “Ne kancık ama.” Adamın dudaklarından Fransızca küfürlerden bir başka dalga

döküldüğünde, Tess ona doğru adım atarak elini nazikçe hızla şişip inen göğsüne koydu.

Tess benim duyamadığım şeyler fısıldarken Q zorlukla nefes alıyordu. Gözleri kocasına sabitlenmişti, sakinleşip dinlemesini rica ediyordu.

Q yavaşça, derin nefesler alarak kan dökme arzusunu bastırdı ve karısının söylediklerine odaklandı.

Elder fırsatı değerlendirdi. “Hadi, Pim. Gidiyoruz.”

Orada öylece donakaldım.

Elder’ı yalnızca özverili ve ailesine -hangi aile olursa olsun- oldukça değer veren biri olarak tanıyordum. Chinmoku’nun ne kadar ölümcül ve acımasız olduğunu bildiği halde Q ile Tess’i hiçbir destek olmadan onlarla baş başa bırakmak istemesi doğru değildi.

Bu, Elder hakkında bildiğim her şeye aykırıydı.

Bu, onun düşündüğüm kadar saf kalpli olup olmadığını sorgulamama sebep oldu.

Başımı iki yana sallayarak kollarımı kavuşturdum ve aniden gelen korkunç üşümeyi ovuşturarak geçirdim. “Gidemeyiz.”

Elder bana doğru topalladı ve kolumu tuttu. “Gidebiliriz ve gideceğiz.” Beni ön kapıya doğru sürüklerken, “Ne kadar çabuk gidersek, Chinmoku’yu o kadar çabuk engelleyebiliriz,” diye mırıldandı.

Birden her şeyi anladım ve kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. Gitmek istemesinin nedeni yaklaşan savaştan kaçmak değildi; elinden gelen her şeyi yaparak bu savaşın burada -masum bebeklerin ve Elder’ın kadim savaşının ortasında kalmaması gereken bir evliliğin bulunduğu yerde- yaşanmasını engellemkti.

Ona daha da âşık oldum ve kendi isteğimle çıkışa doğru ilerledim.

Selix belinden silahını aldı, şarjörü çıkardı ve içindeki mermileri saydı. “Bunu yaparsak, daha fazla cephaneye ihtiyacımız var, Prest. Yüzde yüz seninleyim ama kaç kişi olacaklarını bilmiyoruz ve-” Elder’ı baştan aşağı süzdü. “Şu anda sen de tam olarak bir silah sayılmazsın.”

Elder onu itip geçti, tek ayakla merdivenlerden aşağıya inip garaj yoluna girdi. “Kaç kişi olacaklarını biliyorum. On üç.”

“Nereden biliyorsun?” Selix arkamızdan geldi.

“Biliyorum çünkü lider sabrını yitirdiği kişileri ortadan kaldırmak için o kadar kişiyi yanına alıyor.” Elder gergin bir gülümsemeyle, “Benim gibi adamları,” dedi. Beni çimlerin üzerinde bekleyen helikoptere doğru yönlendirirken parmakları koluma batıyordu.

Selix tek kaşını kaldırdı. “Onları durduracaksa neden helikopterle gidiyoruz? Onları tespit etmek çok zor olacak. İndiremeyeceğiz. Havadan elimdeki on zavallı mermiyle ateş etmek zorunda kalacağız.”

Vücudu, yaralanmasından kısa bir süre sonra yürüyüşe çıkmaya hazır olmadığını hatırlatınca Elder homurdandı. “Pim ile helikoptere bineceksin. Onu güvenli bir yere götüreceksin.”

“Sikseler olmaz.” Selix aniden durdu. “Sanırım onlarla tek başına savaşacağını düşünüyorsun, değil mi?”

Elder cevap vermedi ama vücudunun duruşu ve abanoz rengi gözlerindeki çelik gibi parıltı, planının tam olarak bu olduğunu gösteriyordu.

Ne?

Hayır, hayır, hayır...

Ben konuşmadan Selix soğuk bir kahkaha attı. “Gerçekçi ol, Prest. Onları bulduğun anda seni öldürecekler.”

“Kesinlikle,” demeyi başardım. “Bu intihar olur...”

Elder parmaklarını koluma daha da bastırarak beni susturdu. “Biliyorum.”

“O zaman ciddi olamazsın...” Selix ile aynı anda, sesimizde korku ve şaşkınlıkla konuşmuştuk.

“Son derece ciddiylim.” Elder bana bakarken yüzü sonsuz bir sevgiyle eridi. “Çok üzgünüm, Pim.”

Gözlerim anında yaşlarla doldu. Gözyaşlarım onun çok fazla sorumluluk, suçluluk ve utanç taşıdığını, buna kendisinin neden olduğunu ve artık bitirme zamanının geldiğini düşündüğünü anladığım için döküldü. Bu, yıllardır kaçınmaya çalıştığı şekilde sonlandırmak anlamına gelse bile.

Ölerek.

“Hayır, El.” Ağlamamı durduramadım. “Yapamazsın.”

“Senin güvende olman anlamına geliyorsa, yapabilirim.” Durdu, beni kendine çekti ve yanağımı avuçladı. “Seni seviyorum, Pimlico ama eskiden çalıştığım bu adamlardan uzak durmak umuduyla seni dünyanın dört bir yanına sürükleyerek sana haksızlık ediyorum.” Başını eğdi ve beni nazikçe öptü. “Bu adamları hayatıma ben davet ettim ve o zamandan beri yüzleşecek cesareti bulamadım. Bu benim yüküm. Senin değil.”

Bunun onu son öpüşüm, onu son görüşüm olabileceği düşüncesinin verdiği yakıcı, dayanılmaz acıyla haykırdım.

Hayır!

Bunu yapamaz.

Ona sarılarak ağladım. “Bu olamaz. Buna izin vermeyeceğim. Seninle geleceğiz. Savaşmana yardım edeceğiz.” Böyle sözler verirken bile bunları asla tutamayacağımı biliyordum. Savaş konusunda tamamen işe yaramazdım. Bir engel, bir pranga olmaktan başka bir şey olmazdım.

Keşke iyileşmiş olsaydı. Keşke on üç yetenekli adamla dövüşüp kazanabilseydi.

“Lütfen, Elder.” Tişörtünü kavradım, morluklarını veya di-kişlerini rahatsız edip etmediğimi umursamadım. “Bunu yapamazsın. Yapamazsın. Biz de seninle gelelim.”

Sırf birlikte ölebilelim diye.

Onun yanında ölmek, onsuz bir ömür yaşayıp yıllar sonra ölmekten daha iyiydi.

Hüzünle gülüp alnımı öptü. “Benim için her türlü kötülükle savaşağından şüphem yok, Pim ama bunu yapmana izin veremem. Seni çok seviyorum.” Dudaklarımı öptü ve beni Selix’e doğru itti. “Çok geç olmadan gidin.”

Selix kollarını kavuşturdu, beni tutmadı ve Elder’ın kendini feda etme konusundaki aptallığına karşı çıkmadı. “Bunu yapma, Prest. Pim’in dediğı gibi, bu intihar.”

Elder’ın gözleri parladı. “Ölümüm sevdiğim insanları rahat bırakmaları anlamına geliyorsa, bu gerçekten intihar mı?” Korkunç bir tutkuyla soludu. “Bir yalanı yaşıyordum, Kade ve Otōsan’ın intikamını almak için her şeyi yapacağımı söylüyordum ama aslında tüm bu zaman boyunca kaçıyordum. Tek yapmam gereken, onların beni öldürmesine izin vermek. O zaman bu korkunç, boktan karışıklık sona erer. Bunu yıllar önce yapmalıydım. Şimdi anlıyorum.”

Eğıldim, bir başka keder ve hayal kırıklığı dalgası beni doldururken kendimi kucakladım.

Nasıl yapabiliirdi?

Hayatını sonlandırmak kendi tercihiymiş gibi ölümden nasıl bahsedebilirdi?

Benim söz hakkım yok mu?

Karşı çıkma hakkım yok mu?

Ölmek zorunda olmamalıydı. Bunların hiçbirisi normal ya da kabul edilebilir değildi. Başka bir yol olmak zorundaydı.

Öfke paniğimi yuttu, sırtımı dikleştirmeme ve ellerimi yumruk haline getirmeme sebep oldu. “Bunu yapmana izin vermeyeceğim.” Üzerine atlayıp ne kadar aptalca davrandığını söylemek istedim. Onun fikrini değiştirebilmek için her nefesimi boşa harcamaya, her gözyaşımı dökmeye hazırdım. “Yapamazsın.”

Yüzüne bağırısam da bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Elder’ı tanıyordum.

Onun inatçı olduğunu biliyordum.

Üstelik onun koruyucu rolünde gururlu, sadık ve eski kafalı olduğunu biliyordum. Çoktan kararını verdiği için Selix ve benim tartışmalarımız boşaydı. Elder dinlemeyecekti. Herkesin yararına olduğuna inandığı plana sadık kalacaktı.

Öfkemi geldiği kadar çabuk savuşturarak, “Elder... lütfen, lütfen bunu yapma,” diye sessizce yalvardım.

İrkildi, sanki her molekülü ve kalp atışı ona itaat etmesini, beni tutmasını emrediyormuş gibi bana doğru sallandı. Parmakları bana doğru titredi, gözleri kemiklerine kadar işleyen bir ihtiyaçla parladı ve bizi birbirimize bağlayan duygusal ipi, bağlantıyı, bağı kırmak için dudağını kanatana kadar ısırıldı.

“Ben... özür dilerim.” Yumruklarını sıkıp eklemlerini kasarak aramızdaki yakıcı bağa boyun eğmek yerine benden uzaklaştı. Q’nun Lino’yu tuttuğunu ilk gördüğümde geldiği siyah arabaya doğru geri geri gitti. “Çok üzgünüm, Küçük Fare.”

“Hayır!” Onun peşinden koşmak, gerekirse yanına yapışmak için ayak parmaklarımı çimlere gömdüm ama gürleyen bir Fransızca, gece öten cırcırböceklerinin korosunu susturdu ve hepimiz olduğumuz yerde kaldık. “*Arrêtez. Dur. Lanet olsun.*”

Q ellerini yumruk yaparak ön merdivenlerden atladı. Tess de onun peşinden indi, sarı saçları karanlık gecede tek parlak şeydi.

Elder'a doğru yürüyerek, "Bunun için senden nefret ediyorum," diye hırladı. "Ölümü ve pisliği kapıma kadar getirdiğin için senden nefret ediyorum."

Elder düşmanlıkla titriyordu. "Biliyorum."

"Aileme ne olacak?" Q onun önünde volta atıyordu. "Onlar gelirse ve sen burada olmazsan ne olacak?"

"Onlar gelmeden önce onları durduracağım. Onlar-"

"Ama durduramazsan." Q tehlikeli bir karanlığa daldı. "Ya burada olmazsan? Ya onları zamanında bulamazsan?"

Elder duruşunu dikleştirdi, suçu kabul etse de düşmanının önünde boyun eğmeye niyetli değildi. "Herkesi öldürecekler. Bir mesaj olarak..." Burun kemerini sıktı, katliamı gözünde canlandırdı. "Siktir."

"Kesinlikle." Q, Elder'a yumruk atmamak için ellerini meşgul tutmaya çalışırcasına parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Elder başını kaldırdı. "Sana boyun eğmem, puşt herif. Bu senin savaşın değil. Benim savaşım." Q'ya doğru ilerleyerek onu geri itti. Öfkeyle doldu, her zaman taşıdığı duygusal acı kuyusundan taşıyordu. "Onları yıllar önce öldürmeliydim. Bunu biliyorum. Beni bu hale getirdikleri gün yüzleşmem gereken şeyle hâlâ yüzleşmediğim için her lanet gün kendimi suçluyorum." Yüz hatları sertleşti ve karardı. "Onlar benden aldılar ama ben hâlâ onlardan almadım. Taşıdığım lanet olası suçluluk duygusunu görmüyor musun? Bunu düzeltemediğim için duyduğum derin utancı anlamıyor musun? Sevdiğim insanları tehlikeye atmaya devam ettiğimi? Ettiğim intikam yeminini yerine getiremediğimi?"

Titrek eliyle beni işaret etti. "Sence onu hak etmek için her piçi öldürmeyi tercih etmez miyim? Onu defalarca hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi bile bu beni paramparça ediyor. Şimdi

bile, bir ömür süren pişmanlık ve sefaletin son anında dahi onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum.”

Elder topallamasını saklayarak öfkeyle yürürken sessizlik   kt . Arkasını dönüp, “Sen onuru anlamayabilirsin, Mercer ama ben hayatım boyunca onurdan uzak durarak yaşadım,” diye hırladı. “Artık bildiğim tek şey onursuzluk ve kendime bir zerre olsun saygı duymayı hak etmek için bu dünyadaki en çok sevdiğim şeyi terk etmem anlamına geliyorsa, öyle olsun. Yaparım. Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu *sona erdirmek* için.”

Q konuşmadı.

Kimse konuşmadı.

Elder’ın patlaması haykırıştan sessizliğe dönüştü.

Elder zorlukla nefes alıyordu. Başka hiçbir şeyi kalmamış gibi omuz silkti, bu felakete olan bağlılığını kanıtlamanın başka bir yolu yoktu. “Onları buraya gelmelerinden önce bulacağım. Başka birini daha öldürmeden önce onları durduracağım-”

“Diğerleri yaşayabilsin diye  leceksin.” Q geri adım attı,  fkesi Elder’ın öfkesi karşısında boyun eğdi.

Elder nefretle sertleşti. “Aynen  yle. Verebileceğim tek şey bu ve ben de bunu vermeye hazırım. *Onun* için ölmeye hazırım...”

“Siktir.” Q yere baktı, sanki sunmak üzere olduğu teklife kendisi de tam olarak inanamıyormuş gibi hastalıklı bir şekilde güldü. “Senden nefret ediyorum, Prest ve ailemi tehlikeye attığın için seni asla affetmeyeceğim ama... *merde*, aptallığın yüzünden  lmene izin veremem.”

Başını kaldırdı, gözleri ateş gibi yanıyordu ve her harfinde isteksizlik vardı. “Seni vurup buraya getirerek kendi hatalarımı yaptım. Karım bu felakette benim de payım olduğunu nazikçe hatırlattı, sen de onurun insanı canavardan ayıran şey olduğunu

hatırlattın. En çok yardımına ihtiyacın olduğu anda seni kovalamam.”

Elder, “Yardıma ihtiyacım yok, Mercer,” dedi ters bir sesle. “Bu hiçbir zaman seninle ilgili olmadı. Bu, benim sevdiğim şeyi korumamla ilgili.”

“Evet, bu da *benim* sevdiğim insanları korumamla ilgili. Gidersen ölürsün. Kalırsan, yaşayabilirsin. *Hepimiz* yaşayabiliriz.” Q önce Selix’e, sonra Elder’a baktı. “Nefret bizi kör edebilir ama şimdilik ben görebiliyorum. Ve görebildiğim tek şey, senin kaldığın senaryo.”

“Eğer kalırsam, onlar-”

“Gelecekler.” Q ellerini ceplerine soktu. “Sen kalacaksın. Onlar gelecek. Ama bu, yapacakları son şey olacak. Onları öldüreceğiz ve bu iş bitecek.” Soğuk bir gülümsemeyle, “En azından o zaman vicdanım rahat bir şekilde senden tekrar nefret etmeye başlayabilirim,” diye ekledi.

Başka bir yol da vardı.

Elder’ın ölmesine gerek yoktu ama inatçılığından hareket etmedi ya da ateşkesi kabul etmedi. Q’yu sanki İngilizce konuşmamış, teklifinde bubi tuzakları varmış gibi inceledi.

Belki de öyleydi ama şimdilik... *Elder’ın ölmesine gerek yoktu.*

Q burnunu çekip Fransızca bir küfür mırıldandı.

Elini cebinden çıkarıp Elder’ın kabul etmesi için hazır, mızrak gibi düz bir şekilde uzattı. “Ne bekliyorsun, Prest? Kazanmamız gereken bir savaş var.”

BÖLÜM ON DOKUZ

ELDER

NANKÖR, İNTİHARA MEYİLLİ YA DA MELODRAMATİK olmayan ne söyleyebilirdim ki?

Teşekkürler, yardımına ihtiyacım yok?

Beni ölümden kurtarma teklifine ihtiyacım yok?

Senin müdahaleni isteyen yok, siktir git?

Ondan nefret ediyordum ama uzattığı zeytin dalından etkilendiğimi de inkâr edemezdim.

Ne tür bir piç kurusu böyle bir şey yapardı?

İçimde çürüyen tüm gerçekleri ortaya dökmek istememiştim. Patlayıp da içimde taşıdığım tüm kınamayı ve kendime duyduğum tiksintiyi ortaya çıkarmak istememiştim.

Ama o üstelemişti, üstüme gelip durmuştu ve şimdi... herkes biliyordu.

Neden misafirperverliği ortak bir savaşa kadar genişletmeyi seçtiğini bilmiyordum. Ama sebebi ne olursa olsun, bu beni derinden sarstı çünkü Pim kollarıma atılıp yanağımı öptü ve yaralarla dolu bedenim yüzünden acıyla inlediğimde yüzü sempatiyle buruştu.

Sanki içime girip yaşadığım karanlığı silmek istermiş gibi bana daha da yaklaştı. Sanki onun saf sevgisi beni kurtarabilirmiş gibiydi.

Onu seviyordum.

Ama o beni kurtaramazdı.

Bunu sadece geçmişimle yüzleşmek yapabiliirdi.

Ona sıkıca sarılmak ve iyileşmek istedim, böylece onun beklediği adam olabilirdim. Ölümsüz ve yenilmez olmak istedim, böylece o asla yalnız veya korumasız kalmazdı.

Ama ben sadece bir adamdım.

Pek çok defa sıçıp batırmış bir adam.

Bir karar vermek zorunda olan bir adam.

Mercer gözlerini benden ayırmadı; eli sabit bir şekilde uzanmış, bekliyordu.

Karşılıklı durup birbirimize dik dik baktık. Bu adamla savaşmıştım, o benim kanımı döktüğü gibi ben de onun kanını dökmüştüm. Şimdiyse, ölümle pazarlık yapmak için beklerken onun soğuk kibrinin ötesine baktım ve görmek istemediğim bir şey gördüm.

O bendim.

İkimiz de birçok şeyi mahvetmiş iki adamdık ama sevdiklerimizi korumak söz konusu olduğunda, hiçbir şey ve hiç kimse yolumuza çıkamazdı.

Bu durumda, yola çıkan *bendim*. Pim ve Mercer ailesinin tehlikede olmasının sebebi bendim. Buna rağmen beni kovup başka kimse ölmesin diye ölmeme izin vermek yerine, bana bir can simidi uzatıyordu.

Nasıl reddedebilirdim?

Yaşamayı ölümle nasıl takas edebilirdim?

Cevap... *Yapamazdım*.

Zorlukla nefes alarak acı ve katliam düşüncelerine boğulmuş halde elini sıktım.

Ona dokunmak, o bana vurmadan önce ona bir tane indirmek istememe sebep olan tüm dürtülerimi harekete geçirdi.

Q'nun içinde, benim içimdeki gizli duyguları besleyen bir kaynak vardı. Karşımdaki adamın, gösterdiği gibi biri olmadığını söyleyen bir şey. O, toplumun asla takdir etmeyeceği veya kabul etmeyeceği biriydi.

Onunla empati kurdum çünkü bende de aynı kir, aynı kontrol etme ve katletme ihtiyacı vardı. Daha iyi biri olmak için kemiklerimi kıran aynı dürtü ve her seferinde başarısız olma hissi.

Sertçe el sıkıştık.

Kasıtlı olarak sıktık.

Karşılıklı nefretten doğan ciddiyetle anlaşmamızı mühürledik.

Bağımızı kestiğimiz anda, Q karısına döndü. "Suzette'i, Lino'yu, Pimlico'yu ve sahadaki personeli alıp kendinizi yatak odamıza kilitleyin."

Franco'yu işaret ederek emretti. "Güvenlik ekibini topla. Avlanmaya hazırlanalım."

Üç saat.

Zamanın uzayıp bizi işkenceye maruz bıraktığı üç bitmek bilmeyen saat.

Bekleme işkencesinin devam etmesini mi, yoksa saatin ölüm gününü gösterip her şeyin bitmesini mi istediğimi bilemiyordum.

Chinmoku'nun nasıl geleceğine bağlı olarak, her an ortaya çıkabilirlerdi. Limandan buraya arabayla gelmek yasal hız sınırlarında sadece dört saat kadar sürerdi. Başka ulaşım yöntemleri olup olmadığını bilmiyordum bile.

Kelimenin tam anlamıyla ördek gibi oturuyor, bir köylünün avcı tüfeğiyle gelip bizi paramparça etmesini bekliyorduk.

Pim'in, Tess ve hizmetçiyle birlikte güvenli bir yere gitmesini izlemek, veda etmek kadar zordu. Onu bir dahaki görüşümde

-eğer görürsem- tüm bunlar bitmiş olacaktı ve kim bilir arkada nasıl bir dünya kalmış olacaktı.

Mahvolan kaslarıma adrenalini pompalayıp bir başka savaşa hazırlanırken çektiğim sakatlıklar daha da derin bir acı veriyordu. Nefes almanın beni çok zorladığına ya da yürümenin zorlu bir iş olduğuna odaklanamazdım. İşlevsel olmalıyım. Yenilmez olmalıyım.

Üç saat boyunca, merdivenin altındaki gizli oyun odasında toplandık. Ne kütüphane ne de salon, pencerelerinin sayısı ve dışarıdan görünürlükleri nedeniyle karargâh olarak işe yarardı.

Bunun yerine, Mercer'ın büyük bilardo masasının üzerine şatosunun kat planlarını yaydık. Daha iyi nişan alabilmek için Chinmoku'yu yönlendireceğimiz yerleri işaretlemek için viski bardaklarını kullandık. Mercer'ın evindeki güvenlik ekibinin de yardımıyla bir strateji oluşturduk.

Bu strateji, Mercer'ın şirket içi güvenliğinin de yardımıyla hepimiz tarafından geliştirildi.

On iki adam.

Mercer'a göre hepsi bir şekilde cinayet işlemiş, iyi eğitilmiş, acımasız on iki adam.

Sıradan bir kavgada, şansımızın *iyiden fazla* olduğunu söyleyebilirdim. Mercer'ın adamları otomatik silahlara, keskin bıçaklara ve en iyi şekilde öldürme konusunda keskin içgüdülere sahipti.

Ancak bu sıradan bir kavga değildi.

Bu Chinmoku'ydu ve kırmızı eldiven giymelerinin bir nedeni vardı. Elleri bıçak gibi keskindi, tekmeleri mermiler kadar acımasızdı. Eğer Mercer'ın güvenlik ekibi eğitilmiş bir dövüş sanatları ustasıyla hiç karşılaşmamışsa, en az benim kadar işe yaramazlardı.

Omuzlarımı çevirip odanın köşesindeki barda asılı duran mutfak havlusundan bir destek yapmayı düşündüm. Askeri harekât hakkında konuşmaya başladığımızdan beri kurşun yaralarının ağrısı artmıştı.

Ağrıyı uyuşturmak istedim ama alkol alamazdım ve Selix'in arka cebinde tuttuğu ağrı kesicileri de almayı reddediyordum.

Beynimin açık olması gerekiyordu. Eski ustamı alt etmek için bir şansım varsa, tekrar onlardan biri olmam gerekiyordu.

Q düşüncelerimi böldü. Elleri evinin şeması üzerindeydi, dudakları içtiği kehribar rengi likörden dolayı ıslaktı. "Adamlara söyleyecek bir şeyin var mı, Prest? Bu piçleri tanıyorsun. Onları nasıl yeneceksin?" Başını yana eğdi, belli ki önceki gece Hayalet'e sızan adamları biçtiği anı hatırlıyordu. Zaten birkaçını öldürmüştü ve kendini beğenmiş sırıtişı bunu gösteriyordu. "Yatına ateş etmeye hazır şekilde çıktım. Bana yaklaşımlarına fırsat vermedim. Önerin bu mu?"

Kıvrılmayı reddeden kaskatı kırık parmağımı görmezden gelerek ellerimi yumruk yaptım ve başımı sallayarak onayladım. "En iyi tavsiye bu. Bu adamlar daha doğuştan çıplak elleriyle öldürmek için eğitilmişler. Benim gördüğüm eğitimi gördülerse, bütün duyuları ellerinden alınmış olacaktır. Üstesinden gelemeyecekleri hiçbir şey olmadığını öğretmek için onları kör, sonra sağır, en sonunda da sakat dövüştürürler. Her beceride ustalaştıkça görünmez, duyulmaz ve bilinmez olmakta gittikçe daha iyi hale gelirler, ta ki çok geç olana kadar."

Gözlerimi kısarak odadaki adamlara baktım. "Yaklaşımlarına izin verirseniz siz onların gözlerine bile bakamadan silahınızı yok etmenin, kemiklerinizi kırmanın ve hayatınızı çalmanın bir yolunu bulacaklar."

Koyu renkli takım elbiseli askerler kıpırdandı ve boğazlarını temizledi. Tek tek başlarını salladılar. "Onların Japon olduğunu

ve bizimkilerden biri olmadığını doğruladığımız anda ateş edeceğiz.”

“Güzel.” Derin bir nefes aldım, daha fazla acı hissettikçe oda dönmeye başladı. En zayıf halka olmamak için Tanrı’ya dua ettim. Mercer’ın bahçesinde liderle karşılaşabilmeyi, gömleğimi yırtıp eski kırmızı eldivenlerimi giymeyi ve ona meydan okumayı dilerdim.

Bu, başkalarının kanını daha fazla dökmekten bu işi bitirmenin en kesin yolu olurdu. Kanayan sadece ben ve Chinmoku’nun lideri olurdu. Onlar suikastçılar, kaçakçılar ve uyuşturucu satıcılarıydılar ama aynı zamanda tanıdığım en onurlu adamlardı.

Bir kuralları vardı.

Bu kural yasadan daha katıydı, onların kalbi ve mutlak ilkesiydi.

Birinci kural: hatalarından kaçarsan, sen ölene kadar seninle ilişkisi olan herkesi öldürürler.

İkinci kural: bir kez Chinmoku olursan, sonsuza kadar Chinmoku kalırsın.

İkinci kuralı çiğnersen kendi elinle ya da onların eliyle ölebilirsin, onurlu ya da onursuz. Ya da... meydan okur ve kazanırsın.

Meydan okuma yeteneğim olsaydı, tüm bunlar sona ererdi çünkü kazanıp kaybetmem önemli değildi. Hayatım sona erdiği anda, aramızdaki tüm geçmiş silinip giderdi ve onlar eğilip uzaklaşır, Pim’i, Selix’i ve Mercer’ın ailesini yalnız bırakırlardı.

Karmaları dengelenir, kurallarına bağlı kalırlardı.

Ama kazanırsam...

Eğer Chinmoku’nun şu anki imparatoru Daishin’i öldürecek kadar güçlü ve iyi durumda olsaydım, o zaman Tanrı olup onlara durmalarını söyleme gücüne sahip olurudum. Lanet olsun, onlara samuray kılıçlarının üstüne düşmelerini emredebilirdim ve itaat etmekten başka çareleri olmazdı.

Daishin.

Ah!

Eski anılar zihnimi doldururken gözlerimi devirdim. Ölüm-
cül emirler ve kalpsiz bir hükümdar. Ne gülünç bir isimdi. Ja-
poncada *Büyük Gerçek* anlamına geliyordu. Budist bir isim, bir
tapınaktı ama o dünyadaki en korkulan, en gizemli adamlardan
biriydi.

Mercer ekibiyle konuşmaya devam etti; ön hattındaki zayıf-
lıkları işaret etti, yeni stratejiyi dinlerken içkisini yudumladı.
Sağ kolu Franco yanında duruyor, Selix ve bana dik dik bakarak
pek de gizlemeye gerek duymadan açıkça bizi suçluyordu.

Artık ondan ya da Mercer'dan nefret edecek enerjim bile
yoktu.

Üç saatin ardından hissettiğim tek şey suçluluktü. Hatalarım
yüzünden daha fazla masum insanı tehlikeye attığım için, aptal
olduğüm için suçluluk ve utanç hissediyordum. Pim güvende
olmadığı için suçluluk hissediyordum. Onun, pek çok yönden
eksik bir adama âşık olmasından dolayı suçluluk duyuyordum.

Pim.

Siktir, onu özlemiştim.

Gözlerim bininci kez tavana kaydı, Pim'in diğerleriyle bir-
likte kilitli ve ulaşılmaz olduğunu düşündüğüm yere. Mercer'ın
yatak odasının nerede olduğunu bilmiyordum ama iyi korundu-
ğunu umuyordum.

Çünkü elimizdeki adamlar bile yeterli gelmeyebilir.

Mercer ellerini çırpıp tartışmayı sonlandırdı. Görev yerini ve
şemaları bırakırken gözlerindeki ışıltı, adamlarının üstlenecekleri
görevleri bildiklerinden memnun olduğunu gösteriyordu.

Yarısı içkiyle dolu kristal kadehini elinde tutarak yanımda
durdu, bandajlı omzuma baktı ve ayak bileğimdeki ateli görün-
ce dudaklarını kıvırdı. "Belki de kadınlarla gitmelisin."

Onun lanet Fransız boynunu sıkmak istedim. “Tam kapasite çalışmıyor olabilirim ama yine de bir iki Chinmoku öldürebilirim. Ve bu senin için söyleyebileceğimden daha fazla.”

İçkisini yudumlarken sinsi sinsi gülümsedi. “Eğer onlar da senin gibi savaşıyorsa, kazanmakta sorun yaşamam.”

“Beni vurdun, puşt. Adil bir dövüş değildi.”

“Daha önce vurulmuştum ama yine de düşmanımı öldürdüm. Birkaç kez bıçaklandım da.” Gözleri karardı. “Başarısızlık için bahaneler uydurma... özellikle de başarısızlık bir seçenek değilse.” Dikkatini tavana çevirdi, şüphesiz benim Pim'i düşündüğüm gibi o da karısını düşünüyordu.

Gözlerimi kısarak baktım. “Kim?”

“Kim ne?”

“Seni kim vurdu?”

Omuz silkti, sırlarını içkisiyle birlikte yuttu. “Hayatta olan biri değil.”

Bir süre sessizce durduk, adamların mırıldanmalarını dinledik ve ara sıra evin tüm savunmasız noktalarını gösteren güvenlik kameralarını inceledik.

Ne zaman geleceklerdi? Odadaki gerginlik öyle bir seviyeye ulaşmıştı ki bastırılmış öfke ve saldırma isteği havada hissedilir hale gelmişti.

Franco bize doğru yürüdü, Selix hızla onu takip etti. Selix, Franco'ya kirli bir gölge gibi muamele ediyor ve sürekli bir ışıık yakarak onun varlığını silmeye çalışıyordu.

Beni görmezden gelen Franco, Q ile konuştu. “Keşke bahçedeki tuzakları ve kapanları sökmemiş olsaydık. Ya çevredeki hareket sensörleri arızalanırsa?”

Q içkisini tek dikişte bitirdi. “Başka seçeneğimiz yoktu. Onlar dururken oğlumun etrafta emeklemesine ya da Tess'in

köpeklerle koşmasına izin veremezdim çünkü yanlış bir adım atmaları halinde kalıntıları çiçek gübresine dönüşebilirdi.”

Franco, tamamen aynı fikirde olmadığını ima eden bir şeyler mırıldandı. Görev yerine dönen Selix, Mercer’ın ikinci adamının dramatik tavırlarından bıktığını ima edercesine gözlerini devirdi ve onu takip etti.

Mercer boş bardağını çevirerek bakışını tekrar tavana çevirdi.

Dilimi tutup kendimi durduramadan konuştum. “Onu çok seviyorsun.”

Yeşil gözleri benimkilere kilitlendi, derinliklerinde bir meydan okuma gizliydi. Saldırıya geçebilmek için karısı hakkında kötü bir şey söylememi bekliyordu. Öfkesi yavaş yavaş harlandı. “Evet.”

Onun baktığı yere baktım, Pim ile Tess’in yukarıda güldüklerini ve güvende olduklarını hayal ettim. İşimizi düzgün yaptığımız sürece tam olarak öyle kalacaklardı. Pimlico’yu korumak adına, tarif edilemez şeyler yapmıştım. Mercer da aynısını yapmış mıydı? “Daha önce onun için öldürdün mü?”

Onun keskin kahkahası sırtımı ürpertti. “Onun için daha önce kalpler söküp çıkardım.”

“İlginç bir benzetme.”

“İlginç bir gerçek.” Keskin dişleriyle gülümsedi.

“Nasıl?”

Başını eğdi. “Garip bir soru.”

“Demek istediğim, bir adamın kalbini nasıl söktün?”

Omuzlarını esnetti, sanki bu konuşma soyunma odasında yapılan bir sohbetmiş ve toplumdan uzak, asla bahsedilmeyecek bir şey değil de, alçakgönüllülükle karşılanacak bir şeymiş gibi boynundaki gerginliği gidermeye çalıştı. Parayla bağladığı polisleri olduğunu söylemişti. Çevrimiçi medya ona Fransa’nın altın çocuğu diyordu. Bunca yıl vahşi tarafını nasıl gizli tutmuştu?

O gerçekten herkesin gözü önünde yaşayan bir canavardı.

“Tess bana rüşvet olarak verildi.” Sesi kalınlaştı. “Normalde onu doğrudan eve gönderirdim. Ama...” Omuz silktilti. “Bu sefer yapamadım. Asla olmayacağıma söz verdiğim bir şeye dönüştüm ve sonra gidip yapabileceğim en kötü şeyi yaptım.”

Ağrıyan ayak bileğimi daha rahat bir pozisyona getirmek için kıpırdandım. “Ona âşık oldun.”

Sanki onu bu kadar iyi okuyabileceğimi beklemiyormuş gibi burun delikleri genişledi. Ama bu onu okumakla ilgili bir mesele değildi, kendimi tanımakla ve Pim’e âşık olmanın hayatımda yaptığım en iyi ve en kötü şey olduğunu bilmekle ilgili bir meseleydi.

Q boş bardağına dalgın dalgın baktı. “Ona âşık oldum ve doğal içgüdülerim körleşti. Boynunda bir takip cihazı vardı. O zamana kadar benim ne olduğumu biliyorlardı... bu yüzden onu benden aldılar.” Parmakları bardağı sıktı, eklemleri beyazladı. “Ona olanları engelleyemedim ama yapan adamları engelleyebildim.” Bana sert bir bakış attı. “Onu bulduğumda, göğsünü yarıp çıplak ellerimle kaburgalarını kırdım ve o pisliğin kalbini, o hâlâ nefes alırken söktüm.”

Tüylerim diken diken oldu. İçimde hem iğrenme hem de derin bir hayranlık uyandı. O da benim kadar tutkulu, benim kadar derinden seviyordu. Bu, erkekleri korkunç şeyler yapmaya iten ve bir şekilde onurla günahın iç içe geçtiği türden bir sevgiydi.

Ona anladığımı veya empati kurduğumu söylemek için ağzımı açtım -ona benimleyken saklanmasına gerek olmadığını göstermek için- ama keskin bir melodi havayı yırttı ve odadaki herkesi susturdu.

Franco, “Sensörler hiç çalışmadı,” diye tısladı.

Herkes merdivenlere koştı; Mercer ve ben üsse doğru ilerleyene kadar yukarı çıkmadılar. Ardından, Chinmoku'nun gelişini cesurca ilan eden kapı zili melodisini bir kez daha duyduk.

Burası Mercer'ın eviydi, bu yüzden kapıyı açması gereken oydu. Ama omuz omuza, silahlarımız belimizde, ordumuz arkamızda, fuayeye doğru ilerlerken Mercer geri çekilip bu işi başlatma iznini bana verdi.

Hâlâ o piçten nefret ediyordum ama ona karşı yeni filizlenen bir saygı duyduğumu inkâr edemezdim.

Elimden geldiğince hızlandım, birden fazla yüksek teknoloji-
li kilidi ve ardından etkileyici ön kapıyı açtım.

Ve Daishin oradaydı.

Babama eskimiş çellomu satın alması için borç para veren adam.

Gece geç saatlerde bana birçok yeteneğim olduğunu, bir yerde onları kullanmamın ne iyi olacağını fısıldayan adam.

Beni kucaklayıp onun için bir oğul gibi olduğumu söyleyen adamdı ama onu hayal kırıklığına uğrattığımda, salonumun duvarlarını babamın ve kardeşimin kanıyla lekelemişti.

Gözlerimiz buluştu.

Siyah gözler, siyah gözlere.

Batı dünyası için damarlarımda egzotik bir kanın aktığı açıktı. Koyu siyah saçlarım, sağlam vücut yapım, badem biçimli gözlerim ve bronz tenim, onlara pek benzemediğimi gösteriyordu. Ama Doğu dünyası için bir sahtekâr olduğum apaçık ortadaydı.

Daishin kır saçları, çocukluk çağındaki korkunç sivilcelerden dolayı çukurlu yanakları ve kedileri utandıracak gözleri olan tipik bir Japon'du. Yaşına ve kusurlarına rağmen Asya zarafetine sahipti. Uzun parmakları parlak kırmızı eldivenlerle kaplıydı;

dudakları düzgün ama dolgun değildi, burnu belirgindi fakat baskın sayılmazdı. En çok da, etrafındakileri beceriksiz ve eğitimsiz gösterecek kadar doğal bir zarafetle hareket ediyordu.

Dudakları sıkı ve soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çok tanıdık olan sesi uzun zamandır kullanmadığım bir dile kayıyordu. “Bak sen, bu benim en sevdiğim öğrencim Miki-san değil mi?”

Onun hoş geldin gülümsemesini taklit ederek Japonca cevap verdim. “Ben uzun zamandır Miki değilim, Daishin-san. Ayrıca çok uzun zaman önce öğrencin olmayı bıraktım.”

Ellerini ütülü siyah takım elbisesinin önünde birleştirdi. Dişler sıkı ve kusursuzdu; düğmeler ve terzilik, Batılı tasarımcıların elinden çıkmış gibiydi. Ancak deneyimlerimden biliyordum ki, seçtiği kumaş esnekti ve savaş zamanı ona kıyafetiyle birlikte benzersiz bir çeviklik kazandırıyordu.

“Öğrencim olarak kalsaydın, ölmek üzere olmazdın, Miki-san.”

“Eh, sen de beni avlamaya devam etmeseydin tüm ekibinin senden çalınmasını görmek üzere olmazdın, Daishin-san.”

Birlikte acımasız ve ürpertici bir gülüşü paylaştık. Bir kez daha, aptal beynim bir gülümsemenin farklılıklarına takıldı. Pim’e gülümserken içtenlik ve yumuşaklıkla doluyordum. Mercer’a gülümserken güvensizlik ve kötü niyetle doluyordum.

Daishin’e gülümserken?

Ailem için duyduğum kalp kırıklığı, kendime karşı hissettiğim tiksinti ve bir zamanlar önünde eğildiğim adama beslediğim derin saygı iç içe geçmişti.

İyi bir insan olduğu için değildi, karşılaştığım en kötü insan olduğu ve bu türden acımasız bir güç takdir edilmeyi hak ettiği içindi.

Mercer solumda belirdi, eski ustamı küçümseyerek süzüyordu. Franco da onun yanında belirdi, bu şatoyu savunmak için

eşit ortaklardı. Selix ise sağımda belirdi, onun varlığını yıllar süren dostluk ve mücadeleden gelen altıncı hissimle fark ettim.

Selix tüm teşekkürlerimi ve daha fazlasını hak ediyordu. Bu geceden sonra, ona borcumu ödemek için daha fazla bekleyemeyecektim. Borcumu tam olarak ödememiş olsam da umurumda değildi. O kadar uzun süredir benimleydi ki hak ettiği şeyi almayı hak ediyordu.

Daishin'in arkasına bakıp da beklediğimden daha fazla adam saydığımda, mevcut durumuma rağmen savaşmak için damarlarımda dolaşan cesaretim sarsıldı.

Chinmoku'nun kuralları basitti: *onlara ihanet edersen ölürsün.*

Ölüm aşamalı olarak gelirdi: *önce teke tek dövüş.* Hayatta kalırsan, daha fazla adam kuşatmaya katılırdı, ta ki sen ayaklarının dibine düşene kadar. Kaçarsan, seni avlamaktan asla vazgeçmezlerdi. Önce üç adam, sonra yedi, sonra on üç.

Geçen sefer yedi adam göndermişlerdi.

Bu sefer on üç olmalıydı.

Ancak seçtikleri liderlerinin arkasında aynı üniformaları giyen Japon adamları hızla sayarken daha fazlası olduğunu gördüm.

Tam olarak on yedi.

Kalbim taşa dönüştü.

Chinmoku, gelenekleri kanunlarını uygulamak için kullanıyordu ama bu gelenekler onların kusurlarını izlemek için de kullanılabilirdi. Önümüzde on yedi adam vardı.

Ama hepsi bu kadar değil.

Daishin'in beni en büyük rakibi olarak gördüğü için onur duymalı, hatta hayranlık hissetmeliydim. Beni artık sadece öğrencisi olarak değil, halefi olarak görüyordu.

Ortadan kaldıracabilecek kadar çok sayıda adam getirmesinin başka bir sebebi olamazdı.

Başımı Mercer'a doğru çevirip sert bir sesle, "Kadınlar ne-redeyse, onları korumak için adam gönder. Hemen," diye fısıldadım.

Kapısının eşiğinde duran Daishin'e öfkeyle bakarken Mercer'ın yüzü karardı. Fransızca küfürler savurup parmağını şıklatarak siyah takım elbiseli iki muhafızdan arkamızdaki merdivenlerden yukarı çıkmalarını emretti.

Soru sormamış ya da bana karşı çıkmamıştı.

Bu konuda bana güvenmişti ve ona minnettar olmaktan başka bir şey yapamazdım. Çünkü başımız büyük beladaydı. Çok büyük belada.

Sonuç olarak bu gece öleceğim.

Sadece öldüğüm anda Daishin'in kanununa sadık kalıp uzaklaşacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Dirseklerimle omuzlarım ne kadar acıyor olsa da kollarımı kavuşturdum ve Japonca, "Grubunuzun geri kalanı nerede, Daishin-san?" diye sordum.

Benim vardığım sonucu tam olarak bildiği için aynı rahat ve kibirli gülümsemesiyle karşılık verdi. "Affedersin, ne demek istediğini anlamadım."

Bir adım öne çıktım ve aramızdaki mesafeyi sadece bir metreye indirdim. Berbat göründüğümü ya da ayak bileğimdeki atelin yaralanmamı ele verdiğini umursamadım. Beni alt etmeye çalışan önceki savaşçıları kaybettikten sonra en iyi formumda olmadığımı biliyor olmalıydı.

"Diğer üç adam. Neredeler?"

"Bizim renklerimizi giydiğin zamanki kurallara bağlı kaldığımızı mı sanıyorsun, Miki-san?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi neşeyle uzun ve yavaş bir kahkaha attı. "Zavallı aptal. Bakıyorum da hiç akıllanmamışsın, gerçi oldukça kötü yaşlanmışsın."

Nefretle titriyordum, öfkemi zar zor kontrol ediyor ve erken saldırmamak için kendimi zorluyordum. “Bir, üç, yedi, on üç ve yirmi. Ayrılanlara onur böyle verilir.”

Daishin kol düğmelerini düzeltilti ve *uzun ömür* anlamına gelen katakana karakterini gözüme soktu. “Eğer sakıncası yoksa, gelenekten biraz sapmak istedim, Miki-san. Sanırım yakında kaç yardımcı getirdiğimi öğreneceksin.” Dışleri gecenin karanlığında parladı. “Ama belki de öğrenemeyeceksin. Tabii ki ne kadar yaşayacağına bağlı.”

Bu küçük sohbetten bıkmıştım.

Hem şiddetli cinayet dürtüsünü hem de ölürsem ne olacağını bilmek isteyen felç edici soruyu bastırmaktan bıkmıştım.

Burada, şimdi ölürsem Pim güvende olur mu diye bilmek istiyordum ama cevaptan ve bunun beni ne yapmaya itecek olmasından korkuyordum.

Kollarımı açarak bitmek bilmeyen derslerde bana öğrettiği aynı çömelme pozisyonuna geçtim ve ellerimi kaldırdım. Duruşum yoga ya da ruhsal kazanç için değildi, beni kılıca dönüştüren kından çıkıyordum.

Parmaklar bükülmüş ama gevşek, bilekler düz ama gergin değil, eklemler hazır ama esnek.

Zihnimden Pim’i ve parçalanmış geleceği sildim. Başarısızlığı ve zaferi bir kenara ittim.

Önemli olan tek şey şu an ve burasıydı.

Var olan tek şey buydu.

BÖLÜM YİRMİ

PIMLICO

“AL BUNU.”

A Suzette'in Lino'yu kucağında zıplatmasını izlerken başımı kaldırdım. Kadın çalışanlar, Q ve Tess'in yatak odasındaki yuvarlak kulenin etrafında dolaşıyordu. Sekiz kadar kadın, yüksek pencereden aşağıdaki bahçelere bakarak fısıldaşıyorlardı. Muhtemelen, sabahın bu saatinde neden yataklarından çıkarılıp efendilerinin yatak odasında vakit geçirmeleri gerektiğini merak ediyorlardı.

Tess bir şeyi elime tutuşturdu. “Al. Eski ama hâlâ iş görüyor.”

Eski hançeri avuçlarımın içine aldım, buz gibi soğuk kabzasına karşı yüzümü buruşturdum ve ucuna kakılmış dev zümrüdü başparmaklarımla okşadım. “Bu şey nereden çıktı?”

Tess omuz silkti ve Suzette'e doğru yönelerek ona da benzer bir bıçak uzattı. Onunki daha kısaydı ve kabzanın ucunda sivri bir kanca vardı. “Hiçbir fikrim yok. Şöminenin üzerinde Q'nun bir koleksiyonu var.” Kenarına geyik ve kim bilir başka neler oyulmuş büyük şömineyi işaret etti. Üstünde kılıçlar ve eski tarz tüfekler asılıydı. “Q'nun zayıf cinsi korumaya yönelik cinsiyetçi görüşünü seviyorum, elbette zayıf cins de ben oluyorum.” Yumuşak bir kahkaha attı. “Kadınların yardıma muhtaç prensesler olmadığını hepimiz biliyoruz. Korumam gereken bir oğlum var. Ona zarar vermeye çalışan herkesin bağırsaklarını deşerim.”

Onun vahşiliği kolumdaki tüyleri diken diken etti. Kadınların da mülklerini savunma konusunda erkekler kadar yetenekli olduğuna dair inancı hoşuma gitti.

Yeni dostum hançeri okşayarak yatak odasının geri kalanına göz gezdirdim. Yatağın karşısında ortaçağ silahlarının durması garip görünebilirdi ama buraya mükemmel uyuyordu.

Bir kule.

Mülkteki tek kule ve içindeki tek odaydı. Geniş zemin alanı, ana süitin görkemini ortaya koyuyordu; el boyaması paravanların arkasında gizlenmiş bölmeler ve kalın kadife perdelerin ardına saklanmış aletler bulunuyordu.

Suzette içeri girdiğimizde eşyalara göz atmıştı, tatlı yüzünde ambalajlarının arkasında neyin gizlendiğini bilen bir bilgi vardı.

Ne yazık ki, beni yönlendirecek tek şey hayal gücümdü. Tess'in, kendisi ve Q'nun cinsel yaşamı hakkında ima ettiği şey doğruysa, orada ne tür *oyuncaklar* ya da daha ziyade işkence aletleri saklı olduğunu düşünmek bile korkutucuydu.

Kendi seçtiği bıçağıyla -sapına mavi bir kıvrım resmedilmiş, basit bir hançer- yatağa yerleşen Tess, kollarında Lino'yu sallayan Suzette'e gülümsedi.

Neyse ki bebek parmağını ağzına sokmuş, Suzette'in saçını tutuyordu. Tombul pembe yanakları ve koyu renkli narin kirpikleriyle derin uykudaydı.

Olanlardan etkilenmeyen tek kişi oydu. Odadaki herkes gergin bir şekilde hareket ediyor, uzun süre aynı yerde kalamıyor, bacaklarını sallıyor ve parmaklarını çeviriyordu.

Benim de onlardan bir farkım yoktu. Ancak uzun süre tutsak kaldığım ve yüksek stresle sessizlik içinde yaşamaya alışkın olduğum için kıpırdanmak yerine tam tersini yaptım.

Kendimi kilitledim.

Neredeyse nefes bile almıyordum.

Başımı belaya sokmayacak bir noktaya odaklanmak yerine odanın içindeki diğer kişilere bakmak zor geliyordu. Uzun süre aynı pozisyonda kalmaktan eklemlerimin ağrımaya başlaması umurumda değildi. Düzgün nefes almadığım için başımın dönmesi umurumda değildi.

Sadece oturup en kötüsünün gelmesini bekledim.

Tess, dönüp büyük yatağın karşı tarafındaki kıza baktı. “Nasılsın, Caroline?”

Esmer kız zayıf, hafif bir gülümsemeyle başını bir kez salladı. “İyiyim.” Sesi, iyi olmaktan çok uzak olduğunu ima ediyordu.

Onun bariz rahatsızlığı Tess’i etkilemedi ve Tess anlayışla başını salladı. “Aşağıda ne olursa olsun, burada güvendeyiz. Tamam mı? Kimse sana bir daha zarar vermeyecek.”

Kız dudaklarını ısırdı. Gözleri Tess’in gözlerini aradı, sanki çaresizce ona inanmaya uğraşıyor ama tam olarak başaramıyor gibiydi. Caroline’ın, Mercer ailesine yeni katıldığını ve benim yaşadıklarımı yaşamış biri olduğunu kimsenin söylemesine gerek yoktu.

Yatak odasına girdiği anda gözlerimiz buluşmuştu ve anlamıştık.

Aynı morluklar vardı.

Aynı kelepçe izleri.

Aynı kesikler ve zincir izleri.

Ona hüznü ama aynı zamanda mutlu bir gülümseme sundum çünkü ne yaşamış olursa olsun, artık özgürdü. Bulunmuştu ve zamanın benim zihnimi iyileştirdiği gibi onun zihnini de iyileştireceğinden hiç şüphem yoktu.

Tabii Chinmoku yenilirse.

Lino’ya tekrar baktığımda kalbim uyarı verdi. Kazanmaktan başka seçeneğimiz yoktu çünkü kazanamazsak bu gece sadece

biz değil; yaş, ırk veya cinsiyet fark etmeksizin herkes ölecekti. Bebek Lino bile.

Ayağa kalktım, yeni aldığım hançeri parmaklarımla okşadım ve önceki köle eğitimimin yerine isyan duygusunun beni doldurmasına izin verdim. Boş havayı kestim, kullanmak zorunda kalma ihtimalime karşı yeni silahımın ağırlığını ve hassasiyetini hissettim.

Kan dökmekten çekinmezdim. Bir can almaktan çekinmezdim.

Beyaz malikânede tetiği çekmiştim.

Gerekirse burada da birini bıçaklardım.

Boş havayı keserken kocaman ahşap kapıya sert ve gürültülü bir yumruk vuruldu.

Sıçrarken bıçakla kendimi kesecektim. Kalbim heyecan ve koruma duygusuyla çarpıyordu.

Lino uyanıp huysuzlandığında Tess ayağa fırladı. Suzette onu sıkıca sarıp minik kulağına fısıldarken gözlerinde dehşetle Tess'e baktı.

Hiç kavga sesi duymamıştık. Silah sesi yoktu. Savaş çığlıkları yoktu. Birkaç dakika önce kapı zilinin çınlaması dışında ev sessizdi. Bu saatte çalan zil sesinin tuhaflığıyla hepimiz birbirimize bakmıştık ama Tess'in dediğine göre, Q'nun maaş bordrosunda olan polisler olabilir diye düşünmüştük.

Üç saat uzun ve sıkıcı geçmişti ama bu gece daha mutlu bir sonla bitecekse, üç yıl bile seve seve beklerdim.

Kapıya tekrar vuruldu.

Kapıya en yakın bendim, Tess'e bir bakış attım ve yavaşça kapıya doğru yaklaştım. "Kim o?"

Savaşın öncesinde bunu sormanın saçmalığıyla, karmaşık duygularla kızardım.

Ya düşmanla konuştuysam?

Ya Elder ve diğerlerini sessizce öldürüp bizimle işlerini bitirmeye gelmişlerse?

Daha mı az kibar olmalıydım? Hırlayıp küfretmeli ve kimin tarafından öldürüleceğimi öğrenmek için isimlerini mi sormalıydım?

Sorumu yeniden ifade edemeden önce kapıyı yumruklayan elin yerini sert bir ses aldı. "Phillip, hanımefendi. Bizi Bay Mercer gönderdi."

Bu adamları tanıdığını ve bunun bir yalan olmadığını doğrulamak için omzumun üzerinden Tess'e baktım.

Tess yaklaştı, sanki tam olarak tanıyamıyormuş gibi kollarını kavuşturdu.

Phillip devam etti. "Düşman planlanandan daha büyük bir güçle geldi. Sizi korumakla görevlendirildik."

Tess'e baktım. Bizi korumak için mi gelmişlerdi, yoksa bu bir yalan mıydı? Ve eğer öyleyse, bu kocasının bir iltifatı mıydı, yoksa hayatta kalma konusunda yetersiz olduğumuza inandığının bir teyidi miydi?

Aman Tanrım, Pim. Neden şimdi farklı cinsiyetlerin artılarını ve eksilerini karşılaştırmaya karar verdin?

Elimdeki görev yerine, insan doğasına odaklanmak tam da annemin genlerinden gelen bir şeydi.

Dikkatimi tekrar önemli konulara çevirerek, "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Tess kollarını indirip kapıya doğru yürüdü. "Onu tanıyorum." Kapının kilidini açarak iki korumayı içeri aldı ve tekrar aynı hızla kilitledi. "Aşağıda neler oluyor?"

"Hiçbir şey, Bayan Mercer." İçlerinden biri silahını daha yukarı kaldırdı. "Prest denilen adam ve Japon bir herif konuşuyorlar."

“Konuşuyorlar mı?”

Adam başını salladı. “Bildiğim kadarıyla-”

Yüksek bir patlama sesi onu susturdu. Kırsalda yankılandı, uyuyan ağaçlardan sekti ve dinlenen bulutlarda yankılandı.

“Ah, hayır.” O sesin ne olduğunu bilerek elimle ağzımı kapattım.

Silah.

Bir tabanca.

Bir tetikle bir hayatı çalma gücüne sahip bir şey.

“Başladı.” Tess pencereye doğru koşup araştırmak için personelleri itti. Sinirle pencere pervazına vurdu. “Lanet olsun, hiçbir şey göremiyorum.”

“Hanımefendi, pencereden uzaklaşın. Hedef haline geliyorsunuz.” Korumalar Tess’in, ben de korumaların peşinden koştum. Hep beraber camın önünde toplanarak neler olduğunu anlamak için gecenin içine baktık.

Kule ön kapıdan uzakta, garajlara ve diğer binalara bakıyordu. Bu, Tess’in pencerenin kilidini açmasını ve vücudunu olabildiğince dışarı çıkarıp görmeye çalışmasını engellemedi.

“Hanımefendi.” Koruma Tess’in bluzunun arkasını yakalayıp onu durdurmaya çalıştı ama yine de kadının otoritesine boyun eğmek zorunda kaldı.

Tess emre uyarak doğruldu. Tekrar odaya girdiği anda koruma pencereyi kilitledi ve arkadaşı kapıyı güçlendirmeye giderken ayaklarını yere sağlam basıp yanımızda durdu.

İki zayıf nokta.

Korumak için iki adam.

Parmaklarımı camın üzerine koyup bulanık karanlığın içinden bakarken kalbim diz çöküp Elder’ın iyi olup olmadığını

öğrenmek için yalvardı. Keşke bu kuleden uçup onun yanına gidebilseydim..

O kalmayı kabul etmişti.

Ama bizi korumak için ölme konusundaki orijinal planından vazgeçmeyi kabul etmemişti. *Benim yapamadığım tek şey. Tamamen onun kararı olan, benim hiçbir katkım olmayan tek strateji.*

Hayal kırıklığıyla dolu yaşlar gözlerimi ıslattı.

Kahramanlık yapma, Elder. Güvende ol ve bana geri dön.

Bir kurşun daha hedefine doğru giderken patlama sesi yankılandı. Ateş eden bizim adamlarımız mıydı, yoksa onların adamları mıydı bilmiyordum.

Bakışlarımı hemen altımızdaki bahçeye indirirken sırtım terden sıırıslıklam oldu, bir gider borusu ya da sarmaşık arıyordum. Kaçıp Elder'ı bulmak için kullanabileceğim herhangi bir şey.

Ancak dikkatimi başka bir kâbus çekti.

Çimlerden tuğlalara karışarak giden üç gölge, güvenlik ışıklarından kalan ölü noktalardan geçiyor, gece böcekleri gibi kuleye doğru koşturuyorlardı.

“Bak.” Dirseğimle Tess'i dürttüm.

O da bizim için gelen kötülüğü görüp benim gibi tehlikenin farkına vardı.

Bize ulaşırlarsa iki koruma yetmezdi. Kocası kadar renkli küfürler savurarak ellerini sarı saçlarının arasından geçirdi. “Tırmanacaklar.”

“Hayır. Kesinlikle yapmazlar, nerede olduğumuzu bilmiyorlar.” Suzette aramıza sıkışarak gözlerini bizimle aynı felakete dikti. Kulenin çok, çok altında, üç gölge zeminde belirdi ve yukarı baktı.

Mesafe ve karanlık yüzlerini gizliyordu ama niyetleri yuvarlak, eski duvarları aşarak bize kadar süzüldü.

Koruma silahının horozunu çektiğinde hançerimi sıktım, yüzünde ne gerekiyorsa yapmaya kararlı bir ifade vardı.

Tess titredi, ilk kez korku belirtisi gösteriyordu. Gözleri, ortasında bir serçe uçan ve bileğine kazınmış elli sekiz rakamının bulunduğu bir barkoda kaydı. “Tekrar yakalanamam.”

Suzette, onun omzuna elini koydu ve bebek Lino’ya sıkıca sarıldı. “Buna izin vermeyeceğim.”

Ben de diğer omzuna elimi koydum. “Ben de.”

Verdiğimiz sözün ve niyetimizin anlayışıyla birbirimize bağlandık. Tekrar yakalanmanın, tekrar satılmanın, tekrar tecavüze uğramanın dehşeti... bizi kadınlardan savaşçılara dönüştürdü.

Böyle bir geleceği önlemek için ettiğimiz yeminler kan bağı kadar bağlayıcıydı. Bizi birbirimize bağlayan ve birbirimizden sorumlu kılan karşılıklı bir anlayıştı.

Bizi canlı yakalamalarına izin vermeyecektik.

Bu sefer olmazdı.

Asla olmazdı.

Bir silah sesi daha.

Ardından bir tane daha, bir tane daha.

Şatonun içinden kısa ve kesik kesik erkek sesleri geliyordu.

Hepimiz birden kapıya döndük, cevaplar arıyorduk ama bulamıyorduk.

Duvarlar çok kalındı, mesafe çok uzaktı. Kimin acı içinde bağırdığını, kimin zafer çılgılığı attığını duyamıyorduk.

Tek yapabileceğimiz, dışarıda olanları unutmak ve buradaki savaşa odaklanmaktı. Pencere en zayıf noktamızdı.

Kapıyı görmezden gelerek camdan aşağıya baktık ve üç gölgenin yeşil çimlerden ayrılıp kulemizin taş duvarlarına karıştığını gördük.

PEPPER WINTERS

Parmakları emin, ayak parmakları çevikti ve vücutları onları gökyüzüne doğru çekiyordu.

Tırmanıyorlardı.

Geliyorlardı.

Avlanıyorlardı.

Bizim bıçaklarımız vardı.

Korumaların silahları vardı.

Bu gece bu kuleye istenmeyen ziyaretçiler giremezdi.

Tess sert bir bakışla pencereyi açtı ve koruma ateş etmeye hazırlandı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELDER

HAYATIMDA HİÇ ACI ÇEKMEDEN YAŞADIĞIM bir an olmuş muydu?

Hiç hayatta kalmak için mücadele etmediğim bir zaman olmuş muydu?

Bu soruların cevabı *hayır* gibi görünüyordu.

Hayır.

Hayır.

Tanrı bilir ne kadar zamandır mücadele ediyordum. Mecazi ve gerçek anlamda. Geçmişimle, geleceğimle, hatalarımla, başarılarımla mücadele ediyordum.

Neden savaştığımı unutana kadar savaşıyordum.

Bu savaşın bir noktasında, kadınımlı çalan ve hayatımı mahveden -arkadaşımdan çok yabancı olan- o adamın ailesini savunmak için savaşa girmiştım. Bir zamanlar onu öldürmek için elimden geleni yaparken şimdi onu hayatta tutmak için çabalıyordum.

Zaman durdu.

Bu arafta on dakika mı yoksa on saat mi kaldığımı bilmiyordum ama bir kez olsun, OKB aklımı kaybetmememi sağladı.

Yaralarımıdaki acı, herhangi bir uyuşturucu veya takıntılı ilahiden daha kötüydü. Beynimde kıvrılıyor, kemiklerimi süslüyor,

her vuruş, her eğilme ve her yumrukla daha sıcak ve daha yüksek sesle tıslıyordu.

O kadar yüksek sesliydi ki, dikkatimi tamamen dağıttı; neredeyse açık bir saldırıyı kaçıırıyordum ve Mercer boşluğu doldurdu. O sırada OKB, daha az zayıflatıcı ve daha işe yarar bir şeye tutunmaya karar verdi. Acımı derinlere, çok derinlere gömdüm ve daha net bir amaçla savaştım. Arkamızda bıraktığımız cesetleri saymak bana netlik kazandırdı. Beni çeteleye tekrar tekrar eklemeye teşvik eden bir ölüm sayımıydı.

Birebir dövüş.

Göğse barut ve saçma ile ateş etmek.

Bıçakla şahdamarına tırtıklı bir kesik atmak.

Dakikalar saatlere dönüştükçe sayımım başka bir sayıma dönüştü. Bu da aynı derecede kullanışlı ve daha da hassas bir sayımdı. Ritim, simetri ve sayısal uyumu seven aşırı analitik bir beynim vardı. Aparkat ve parmak kırmalarını saymaktan zevk alıyordu. Öldürdüğüm adamların çığlıklarıyla boğuk seslerini saymak için yalvarıyordu.

Vurduğumuz yumrukların hayati önem taşıyan tablolarını, kimin başarı şansı en yüksek olduğuna dair olasılıklarla birlikte aklıma yazarken kaç kişinin ölümüne neden olduğumuzu saymaya çalıştım.

Sayılar için yaşıyordum.

Sonucun zaferimizi belirtmesini umarken tek ve çift sayıları arzuluyordum.

Kapı zili çaldığı andan bu ana kadar saymıştım, kaosa ne kadar derin düşersem o kadar çılgına dönüyordum.

İlk ölenler Chinmokulardı, tam da umduğum ama gerçekleşmeyeceğinden korktuğum gibi.

Mercer'ın adamları dinlemişti ve benim adamıma söylenmesine gerek yoktu.

Bam.

Bam.

Selix ve Franco sayesinde, iki Chinmoku kaşlarının ortasından vurulmuştu.

Q'nun adamı ve benim adamım.

Bu gücü devirmek için ortak bir çaba ve eşit bir bağlılık gerekiyordu.

Selix, Chinmokuların neler yapabileceğini çok iyi bildiği için ilk ateş eden olmuştu çünkü her sabah Hayalet'te onların yöntemlerini ona öğretmiştim. Sınırını aşmış ve Daishin ile olan konuşmamın karşılıklı olarak kesin bir sonuca ulaştığına karar vermişti. Bu konunun gidebileceği tek bir yer vardı ve o da büyük olasılıkla fedakârlık yoluyla ölümümüdü.

Selix, benim bu hayati hatayı yapmamı ya da yapmayacağımı onaylamamı beklemedi.

Buna gerek yoktu.

Bu ve her konuda, o benim hem dengim hem de kardeşimdi. Tıpkı piç Franco'nun Mercer'in kardeşi olması gibi. Sözüne sadık kalarak Selix'ten bir saniye sonra ateş etmişti.

Daishin'in iki savaşçısının zamansız ölümüyle çevriliyken bana saldıracağını bekliyordum ama o, kalan adamlarıyla geri çekilince şaşırdım. Öldürülenlerin cesetleri korkunç bahçe süslerine dönüştürülmüş, kurşunlarla yok edilemeyecek kadar hızlı yayılan hamamböcekleri gibi her yöne dağılmıştı.

Bu beni ne kadar sinirlendirse de onları suçlayamazdım. Sonuçta onlar da insandı. Hayal edilebilecek her türlü beceriyi edinebilirlerdi. Dünyanın en iyisi olabilir ve çıplak elleriyle öldürebilirlerdi ama bedenlerini kevlara* dönüştüremedikleri sürece kanayan haşerelerdi.

* Kurşungeçirmez yeleklerde kullanılan, son derece dayanıklı bir madde. Gerçek hayatta zırh malzemesi olarak geliştirilmiştir.

Onlar gecenin karanlığında kaybolurken Mercer, “Gördüğünüzde ateş edin,” diye bağırdı.

Merdivenden atladım, kaçan piçlerin peşinden zıplarken ayak bileğimdeki acı selinin altında ezildim. Ayrılacağımızı sanıyordum ama Mercer yanımda kaldı, çeviklikle koşuyordu. Nefes nefese kalmadan evinin ilk köşesini döndük ve bir Chinmoku’ya çarptık.

İçgüdüsel olarak bir aparkat indirmemle birlikte adamın kafası yukarı savruldu. Böylece dişlerini birbirine çarptırdım. Dizlerinin üzerine çökmesini bekledim, boynundaki siniri kesip onu boğmaya hazırdım.

Ama Mercer’ın aklında başka fikirler vardı.

Adamı etkisiz hale getirdiğim anda, tabancasını çekip yüzüne ateş etti.

Uzun bir an boyunca birbirimize baktık, havaya hâlâ güçlü bir kükürt kokusu hâkimdi. İlk harnleyi elimden aldığı için ondan nefret ettim ama aynı zamanda minnettardım çünkü dünya hastalık ve acıyla doluydu. Benim de geceyi sağ atlatmak için kalan tüm gücümü korumam gerekiyordu.

En tuhaf olan şey, bir takım olarak çalışmış olmamız ya da birkaç saat önce diş diş savaşmışken şimdi yan yana savaşıyor olmamız değildi. Asıl tuhaf olan şey, bunun bu kadar kolay olmasıydı.

Bu kadar pürüzsüz.

Bu kadar prova edilmiş.

Bu kadar *doğru*.

İkimiz de karanlıkta sırtıp insan derimizi soyup attık, acı ve ölüm arzusunun bizi yönlendirmesine izin verdik. Birlikte bahçesinde koşarken ayak bileğim, omzum, dirseğim ya da vücudumdaki herhangi bir acı beni durduramadı. Gölgelerden geçtik

ve güvenlik ekibinin kendi Chinmokularını bulup ortadan kaldırıırken silahlarının nasıl patladığını dinledik.

Hayalet kadar yüksek palmiye ağaçlarıyla egzotik kuşların cıvıltıları ve şakımalarıyla dolu büyük bir seraya koşarken, bir Chinmoku kuşhanenin arkasından fırlayıp benim iyi bildiğim bir arter sıkıştırmasıyla şahdamarıma saldırırken eğildim.

Tek bir dokunuşla sinir sistemim beynimle iletişim kurmayı kesecek ve ben baygın, kolay bir av olacaktım. Bunun yerine dönerek aynı numarayı onun üstünde uyguladım.

Bir kemik torbasına dönüşmesiyle Mercer tetiği çekerek onu öldürdü. Silahının patlaması cam serada yankılandı, tüneyen kuşları ürküttü ve onları altın kafeslerinin etrafında uçmaya zorladı.

Fransızca bir şeyler mırıldandı, parmaklarını telin arasına geçirirken bakışları farklı mücevher renklerindeki tüylü bedenler arasında dolaştı.

Dışarıda daha fazla ateş edildi.

Saydım.

Bir, iki, üç, dört.

Mükemmel bir üçlü olmaması hoşuma gitmedi ama sesi sevdim ve düşmanlarımdan düştüğünü hayal ettim.

Şu ana kadar, on bir Chinmoku'nun halledildiğini tahmin ediyordum. Ne yazık ki, bu muhtemelen bizim tarafımızdan en az birinin, yeterince hızlı ateş edemediği veya çıplak elle uzman bir dövüşçüyle başa çıkabileceğine inandığı için karşılık olarak öldürüldüğü anlamına geliyordu.

Bu kavgada, bizler kötü adamların ve kahramanların karton resimlerinden başka bir şey değildik. Chinmoku'nun beni öldürme nedeni umurumda değildi. Kaybetmem veya kazanmamın ne anlama geleceği umurumda değildi.

Tek odaklandığımız şey, ulaşılması zor olan bitiş çizgisiydi.

Bam.

Bam.

İki kişi daha öldü.

Bu, on üç Chinmoku'nun sonunda bir mezara girmesi mi, yoksa bizimkilerin solucan yemi olması mı anlamına geliyordu?

Mercer, taze cesedin üzerinde durarak bana keskin bir bakış attı. Bekleyecek zaman da oyalanacak güvenli bir yer de yoktu.

On üç kişinin ölmesi bu savaşı kazanmamızı sağlamazdı. Daishin -beni asırlık gelenekten uzaklaştırmaya çalışmasına rağmen- yirmi adamını getirmişse, kazanmaya başlangıçta olduğumuzdan daha yakındık.

Devam et.

Yaşamaya devam et.

Yaprakların arasına karıştık, gölgelerin bizi kamufle etmesine izin verdik.

Pim ile ilgili düşüncelerin beni tüketmesine izin veremedim. Selix için endişelenmenin dikkatimi dağıtmasına müsaade edemedim.

Dikkatim yaralarım ile yeterince dağılmıştı.

Gecenin içinde sürünürken ayak bileğim güçsüzleşti, acıdan yanıyordu ve beni koştırmaktan çok zıplamaya zorluyordu. Dirseğim denge olarak kullanıldığından ağrıyordu, omzum ise dikişlerin olduğu yerde yanıyordu.

Muhtemelen bundan sonra bir haftayı daha yatakta geçirmem gerekecekti -*tabii hayatta kalırsam*- ama şu anda bunu düşünmeyi reddettim. Önemli olan tek şey yok etmektir.

Mercer beni kuşhaneden geçirerek gayrimenkul ve yüksek binaların siyah beyaz resimlerinin bulunduğu uzun bir koridordan aşağıya doğru yönlendirdi. Bir havuzu geçtik ve başka bir Chinmoku'nun arka merdivenlerden yukarı sızdığını gördük.

Anında öne atılıp onun ayak bileğini yakaladım. Onu merdivenlerden aşağı çekerek yüzünü basamaklara çarptım ve omurgasına bastırarak hayati noktalarından birini kırdım.

Mercer, adamın kafasının arkasına bir kurşun sıkarak benim yarattığım pisliği temizledi. Buraya yenilgiyi uzatmak ya da onlar ölmeden önce kim olduğumuzu göstermek için gelmemiştik. Onlar farkına varmadan her birini öldürebilirse, bu alabileceğimiz en iyi sonuç olurdu.

Temiz. Acımasız. Verimli.

On dört ölü mü?

Ya da belki Chinmoku, kurallarına aykırı olsa da kendi silahını getirmişti ve Mercer ile ben ayakta kalan tek kişilerdik.

Zafer ya da yenilgiyle yüzleşene kadar bunu bilemezdik.

İleriye doğru sendeleyip karanlığa doğru peşinden gittim, kendi evinde gizlice dolaşarak içeri sızanları arıyordu.

Ellerim boğazlarını sıkmak ve canlarını almak için zonkluyordu.

Saatlerdir mi, yoksa günlerdir mi öldürüyorduk? Beynimdeki takıntı ne durumda olursa olsun, artık zamanı doğru algılama yeteneğimi yitirmiştim.

Birkaç el daha silah sesi, Fransızca ve Japonca bağırان daha fazla adam.

Bam.

Bam.

On beş, on altı?

Yaklaştık mı?

Kazanıyor muyuz?

Matematiksel denklemler ve olasılık hesaplamaları beynimde dönüp dururken başka bir koridordan kayarak tekrar fuayeye girdik.

Bu sefer iki Chinmoku.

Parlak kırmızı eldivenler ve siyah üniformalar, yüzlerinde de aynı acımasızlık.

Ben birini aldım.

Mercer diğerini aldı.

Benim yöntemim pratik ve hızlıydı.

Mercer'inki soğukkanlı ve keskindi.

İkimiz de aynı sonucu elde ettik: donuk gözler ve ruhsuz cesetler.

Tekrar koşmaya başladım, nefes nefeseydim. Ateşten dolayı gözlerime inen teri sildim. Görüşüm yine bulanıklaşmıştı, kulaklarım çınliyordu, vücudum dinlenmek istiyordu. Ama devam ettim, sadece öldürmeye devam ettim.

Yakında.

Yakında her şey bitecek.

Yine ön kapıdan içeri girerken Selix'in genç bir Chinmoku ile dövüştüğünü gördüm. Daha ergenlikten yeni çıkmıştı. Benim ruhumu aptalca onların gözetimine sattığım zamanki halimin tıpatıp aynısıydı.

İki adam çimlerin üzerinde boğuşuyordu. Selix'in silahı ulaşamayacağı bir yerdeydi; muhtemelen ateş etmeden önce tereddüt ettiği için elinden tekmelenmişti. Chinmoku sadece bir çocuktü, kan dökmeye niyetli bir çocuk. Hızlı bir hareketle Selix'in boğazını kilide aldı.

Ölümcül bir kilit.

Arkadaşımın öldürölmesini izlemem mümkün değildi.

Kavganın olduğu yere atıldığımda Mercer, Franco'nun kendi sorumluluğunda olduğunu bildiği gibi Selix'in de benim sorumluluğumda olduğunu bilerek geri çekildi. Bana ikinci bir bakış bile atmadan sol tarafa yöneldi, dikkatini Chinmoku ile savaşılan

ve tek başına sadece bir süre daha dayanabilecek olan arkadaşına çevirdi.

Selix'ten başka kimseye dikkatimi vermedim ve arkadaşımı öldürmek için elinden geleni yapan piçe doğru koştum.

Yere yuvarlandık, uzuvlarımız havada savruldu, yaralarımız kanadı. Beni sırtüstü yatırmaya çalışırken hayalarına dizimle geçirdim.

Centilmen bir hareket değildi ama umurumda da değildi, parmaklarımı boğazına doladım ve sıktım. Kırık parmağım ve dirseğimde hiç güç kalmamış olsa da, Selix silahını alıp çocuğun şakağına dayarken yavaşça onun canını aldım.

Ateş etmedi, sadece soğukkanlılıkla izledi. Ellerim görevini yerine getiremezse diye destek olmak için hazır beklerken benim bir Chinmoku'nun daha dünyasını çalmama izin verdi.

Yavaşça, hayatı ondan akıp gitti. O yok oldu ve ben, artık bir ruha sahip olmayan bedene dokunmaktan nefret ederek onu bıraktım.

Ölü adam bir uzuv yığını halinde yığılırken utanç dolu bir duygu içimi kapladı. Chinmoku iyi bir çocuk olabilirdi. Benim gibi o da bu korkunç gruba karışmış olabilirdi. Ben ve benim olanlar yaşayabilsin diye ölmeyi hak etmiyordu.

“Prest.” Selix eğilip elini uzattı.

Boğazlandığı için sesi hâlâ hırıltılıydı, beni girdiğim pusun içinden çıkardı. O Chinmoku tek arkadaşımı öldürecekti, yas tutmamı hak etmiyordu.

Selix'in avucunu minnetle sıktım, inleyerek ayağa kalktım ve ilk kez yaşımı gerçekten hissettim. Yaralarım beni felç etmişti ve dürüst olmak gerekirse, bırakın adam öldürmeyi, nasıl hâlâ uyanık olduğumu bile bilmiyordum.

Sonuç olarak, bu geceyi atlatamayabileceğime dair korkunç bir düşünce aklıma geldi. Hesaplamam doğruysa, geriye sadece

iki ya da üç Chinmoku kalmış olmalıydı. Hesaplamalarım, aptal gözlerim kadar bulanıktı.

Selix, yorgun adımlarla yürümeye başladığımızda elini çekti. Ayağım takıldı ve neredeyse biçilmiş çimlere yüzüstü düşecektim. Gömleğimi kavrayıp beni dik tuttu. "Benim için hayatta kal, Prest."

Başımı sallayıp konuşmaya çalıştım ama dilim de diğer uzuvlarım gibi işe yaramaz hale gelmişti. Kafamı iki yana salladım ve hızımızı arttırırken görmeye çalışmak için elimden geleni yaptım. Yine tökezledim, bu sefer ayak bileğim Azrail'in oraklarına dönüştüğünde haykırdım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Selix ve kolunu belime dolduktan sonra büyük eve doğru topallayarak koştu.

Beni zayıf gördüğü için ona küfretmek istedim. Onu itip desteğine ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istedim.

Ama bu sefer? Bu sefer, yalanlara harcayacak enerjim kalmamıştı.

Nasıl hissettiğimi biliyordum ve dışım da içeriden hissettiğim kadar kötü görünüyorsa, mikrodalgada patlamış bir ceset gibi görünüyor olmalıydım. Burnumdan kan akıyordu ama sebebi yaralanmam değildi. Bedenimi aşırı kullandığım, aşırı yorulduğum ve bakım eksikliğinden dolayı vücudum yavaş yavaş iflas ettiği içindi.

Gözlerimi kırptırdım, karanlığa doğru gözlerimi kısıp Mercer'ın ekibinden siyah giysili güvenlik görevlilerini ve düşman tarafındaki siyah giysili Chinmoku'yu ayırt etmek için elimden geleni yaptım.

Sadece kırmızı eldivenler ikisini birbirinden ayırmaya yarardım ediyordu.

Mercer'ın evine girmek için merdivenleri tırmanırken Fransız'ı bulup öldürme ekibimizi bir kez daha toparlamaya hazırlanıyordum ki Daishin ortaya çıkınca aniden durdum.

Kütüphaneden.

Pimlico'nun saçları yumruğuna dolanmış halde.

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme, kalbinde zafer vardı.

Siktir.

Birden durdum. Aklımdan tüm katliam yöntemleri ve katliam ilkeleri silindi. Selix dondu. Savaş bitmişti.

Önemli olan tek şey Pim'di.

Ve Daishin onu ele geçirmişti.

Güzel yanağında bir kesik vardı. Kapüşonlu *sweatshirt*ünün yakasında kan birikmişti. Ve Daishin'in öldürme yöntemi olarak tercih ettiği, keskin bir tırnakla donatılmış metal yüksük, onun şahdamarına dayanmıştı.

O, basit bir kesikle öldürmenin daha büyük ve hantal bir şey kullanmaktan çok daha zarif olduğuna inanıyordu. Ben onun sıkı komutası altında eğitim alırken ona sevgiyle *Yaban Arısı* derdik.

Onun iğnesi de aynı derecede zehirli ve acımasızdı.

Gözlerimi Pim'den ayıramıyordum.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz duruyordu. Ölümden bir adım, cinayetten bir çizik uzaktaydı.

Özürler ve vaatler dilimin ucunda dans ediyordu. Yaralarım, daha büyük ve derin bir acının altında solup yok oldu. Kalbimin, beni en iyi tanıyan ve nasıl inciteceğini en iyi bilen tek kişi tarafından boğulmasının ıstırabıydı bu.

Pimlico ailemdi.

Ve Daishin, ailemi benden uzaklaştırmada çok ustaydı.

PEPPER WINTERS

Derin bir nefes aldım, neredeyse bittiği için rahatlamıştım.

Artık savaşmak zorunda kalmayacaktım.

Acı çekmek zorunda kalmayacaktım.

Her şeyden çok sevdiğim kadının gözlerine bakarak pes ettim.

Yıllar önce yapmam gerekeni yaptım.

Kaderimi onurun ellerine teslim ettim.

En büyük düşmanımın önünde diz çöktüm.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

PIMLICO

BİRKAÇ KEZ -muhtemelen normalden fazla kez- kız olmak istemediğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu.

Bay Kewet'in bana dans etmeyi teklif edip boğazımı sıkacağı gece erkek olmak istemiştim.

Müzayedede satıldığım ve kendimi satın almayı teklif ettiğimde erkeklerin yüzüme güldüğü akşam erkek olmak istemiştim.

Hayatımın her günü, bir daha adını anımayacağım o piç kurusuna ait olduğum için erkek olmayı dilemiştim.

Ama bu dilek Elder ile sona ermişti.

Sonunda, kız olmaktan... kadın olmaktan zevk almaya başlamıştım. Elder bana her baktığında -duygularının her saat ihtiyatlılıktan ilgiye, oradan da aşka evrildiğini gördüğümde- varlığımın kadın oluşuyla barıştım, hatta onunla gurur duydum.

Olduğum kişiden mutluydum ve başka biri olmayı dilemeyi bırakmıştım.

Özellikle de şimdi.

Özellikle gardiyanlar, ziyaretçilerimizi yanlış değerlendirip talimatlara uymadıkları anda. Özellikle erkeklerin düştüğü, kadınların yükseldiği şu anda. Pencerenin yanındaki koruma çok geç ateş etti. Nişan almamıştı. Kulaklarım çınlarken mermilerin yağmur gibi yağdığı o anlarda silahının boşaldığını, bizim

savunmasız kaldığımızı ve üç Chinmoku'dan yalnızca ikisinin vurulmasını dehşetle izledim.

İkisi çimlere düştü.

Ama biri... tırmanmaya devam etti.

Tess ile bıçaklarımızı kaldırdık, tırmanan adam pencere pervazına ulaştığında ellerini kesmeye hazırdık ama koruma daha iyisini bildiğini düşünerek bizi itti, Chinmoku'yu tek başına hallederek bize iyilik yaptığına inanıyordu.

Kabul ettiği tek yardım, kapıdaki görevini bırakıp tam dolu silahıyla yanına gelen meslektaşından oldu. Emniyeti açtı ve ateş etmek için kendini konumlandırdı. Kalan tırmanıcıya o kadar odaklanmışlardı ki kapıyı unuttular.

Hepimiz unuttuk.

Hepimiz aptalca davranmıştık.

Birinin kilidi açtığını gösteren tıkırtı sesini duymadık. Kapının açılma sesini ve iki ölüm meleğinin daha güvenli odamıza girmesini duymadık.

Ta ki çok geç olana kadar.

Şiddet bizi bulduğu anda, muhafızlar hemen harekete geçti.

Mermileri olan koruma iyi nişan aldı ve isabetli bir atışla, eşikte duran bir davetsiz misafiri öldürdü. Mühimmatını boşa harcayan, çıplak elleri ve işe yaramaz koordinasyonundan başka bir şeyi olmayan diğer koruma, diğer Chinmoku doğrudan bize doğru koşup Mercer personelinden bir rehineyi yakaladığında kargaşayı önleyemedi.

Bir hizmetçiye kalkan olarak kullanan adam, öldürülemezdi.

Ellerinin kadının üzerinde olduğunu görmek. Onun çığlık attığını duymak.

Bu bana bir şey yaptı.

İnsanlık dışı bir şey.

Korumaların ilk savunma hattı olduğunu unuttum. Erkekler ve kadınlar arasındaki mücadeleyi ve normalde kas gücüyle yapılan bir kavgada kimin kazandığını unuttum.

Elimdeki hançer bana seslendi; ona dokunmasını engellemenin ne kadar kolay olacağını fısıldadı. Onu kaçırmamasını ve diğer birçok kızın maruz kaldığı aynı kaderi yaşatmasını ne kadar çabuk engelleyebileceğimi.

Benim yaşadığım gibi.

Bir daha asla yaşamayacağım gibi.

Düşünmedim.

Sadece harekete geçtim.

İçgüdülerim devreye girdi ve ona atladım.

Ağırlığım onu yana itti, personel üzerindeki tutuşunu bozdu ve değerli bir sürpriz anı yarattı. Adam silahsız ve savunmasız kalınca, tereddüt etmeden bıçağımı yumuşak karnına sapladım. Adam eğildi, kan akıyordu ve siyah giysileri bordoya boyanmıştı.

Acıyla mücadele ederek Japonca küfretti ve parmaklarını boğazıma doladı. Tırnakları o kadar hızlı bir hareketle nefes boğazıma saplandı ki vücudumdaki her hücre nasıl çalışacağını unuttu.

Bıçağım işe yaramaz hale geldi.

Güvenim paramparça oldu.

Ama Tess benim yaptığımı yaptı ve erkekler tarafından incitilmenin ömür boyu birikmiş öfkesini, sinirli bir güçle patlattı.

Benim saldırımı taklit ederek hançerini saldırganımın boğazına sapladı, çiğnenmesi zor bir biftek gibi boğazını parçaladı ve onun rolünü çaldı.

Chinmoku'nun eli gücünü yitirince geriye doğru sendeledim ve kıcımın üstüne düştüm. Bedenim morarmış ve boynum şişmiş haldeydi, bir kez daha konuşamıyordum. Bıçağım kanla kaplı halının üzerine düştü.

Tess bana elini uzatıp yerden kalkmama yardım etti ama tam o sırada pencere tamamen açıldı ve başka bir Chinmoku odaya girince kadınlar dağıldı.

İki adam ona saldırdı ama çok geçti. Kırmızı eldivenlerin parlamasıyla, silahı tutan korumanın boynu kırıldı ve silahı olmayan koruma, çalınan silahla alınının ortasından vuruldu.

Hiçbir tören ya da selamlama olmadan öldürüldüler.

Kadınlar bir Chinmoku'yu alt etmişlerdi, erkekler ise başaramamıştı. O anda, cinsiyetimle gurur duydum. Kurban düşmüş olsam da saldırmış olduğum için gurur duydum. Tess beni korumuştur ve birlikte kazanmıştık.

İki Chinmoku bizi köşeye sıkıştırdı, korumaların ve düşmüş yoldaşlarının cesetlerinin üzerinden geçtiler. Kadınlar bir araya gelerek düşmanlarımıza karşı tek vücut olduk.

Nihai çatışma.

Sayımız onlardan fazlaydı ve artık sadece kız olduğum için gücümünden şüphe duymuyordum. Ama çok az silahımız olması ve onların her zerreleriyle baştan aşağı silah olmaları işimizi zorlaştırıyordu.

Siyahlar içindeki paralı askerlerin gözlerine bakarak pervasızca değil de akıllıca hareket etme konusunda toplu bir anlaşma yaptık. Sayıca üstün olduğumuz için savaşı kazanabilirdik ama kazanmanın bedeli çok ağır olurdu.

Onların silahı vardı.

Bizim ise üç bıçağımız.

Bu gece başka kimse ölmeyecekti.

Savaşta kendimizi feda etmek yerine, hepimiz bir araya geldik. Suzette'i Lino ile birlikte ortaya alıp masumlar ile kötüler arasında canlı bir duvar görevi görecektik.

Chinmoku, bizim bu meydan okuma tavrımıza sadece güldü. Kollarını kavuşturdular, bizim kalemizi ayırmak veya dağıtmak için acele etmediler.

“Size zarar vermeyeceğiz,” dedi biri aksanlı İngilizceyle. “Bundan çok daha iyi planlarımız var.”

Ne kadar tahmin edilebilir olduklarına gülmek istedim. Irk veya yaş fark etmeksizin dokunulmaz olduklarına inanan bir erkek, diğer herkesi kullanılıp atılabilir olarak görürdü.

Kalbim hızla atıyordu, yarı tasarlanmış ve kanıtlanmamış bir planın tadını çıkarıyordum. Bunu durdurmak için tek şansımız kaçmaktı. Açık kapıya ve özgürlüğe doğrudan ulaşabilecek tek kişi bendim.

Birbirini hiç tanımayan ama siyah giysili canavarlarla karşı karşıya kaldıklarında tamamen aynı frekansta olan bir grup kadın olarak, kalabalığın arkasına uzandım ve elimi tutacak bir el bekledim.

Tess.

Onun olduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu ve koşmak üzere olduğumu anladığını bilmek için konuşmama gerek yoktu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, içimi sinir ve korkuyla doldurdu.

Kaçarsam, bunu sonuna kadar götürmem gerekecekti.

Kaçarsam, bunun getireceği her türlü sonucu kabul etmem gerekecekti.

Ama kalamazdım.

Yardıma ihtiyacımız vardı.

O yardımı getireceğim.

Parmaklarımı sıkarak geri döneceğime söz verdim.

Nefesimi tuttum, bacaklarıma beni yarı yolda bırakmamalarını emrettim ve hem yaşayan hem de ölü olan adamlara son bir kez baktım. Tüm sahneyi bir fotoğraf gibi zihnime kazıdım, ne kadar yaşarsam yaşayayım asla solmayacak ve rengi atmayacak bir hatıra olarak kalacaktı.

Ben bir kadındım.

Ve bunu bir daha asla kaybetmek istemezdim.

Tess'in elini son bir kez sıktım.

Sonra... uçtum.

Bir adamın peşime düştüğünü belirten bir çığlık duyuldu ama arkama bakmadım.

Koşmanın ritmi dışında her şeyi unuttum.

Odanın dışına atladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde sarmal taş merdivenlerden aşağı koştum. Virajları dönüp düz olmayan basamaklarda tökezlerken tek bir şeye odaklandım: birini bulmak. Elder'ı bulmak. Bıçaktan daha iyi bir silah bulmak.

Nefesim gürültülüydü.

Boğazım sıkıldığı için zonkluyordu.

Çok, çok hızlı koştum.

Arkamdan sert ve acı verici bir şey uçup ayak bileklerime dolanmasaydı, merdiven sahanlığına ulaşmış olacaktım.

Son üç basamaktan baş aşağı yuvarlandım ve nefes alamadan, hareket edemedim, konuşmadan merdivenin dibinde bir yığın halinde kaldım.

Güçlü darbe nefesimi kesince ciğerlerim birbirine yapıştı. Orta yaşlı, örülmüş ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış, uzun keçi sakalı olan bir Chinmoku, beni yakalamak için kullandığı kementi çözerken gözlerimde gümüş yıldızlar parladı. Ellerini bacaklarıma koyması beni titretti.

Serbest kaldığım anda, beni ayağa kaldırdı ve elini saçlarıma doladı.

Sakatlıklarımın listesi, konuşamamaktan morluklara ve düşme nedeniyle nefes alamamaya kadar uzadı. Sesim umurumda değildi ama bitkin ve korkmuş vücuduma oksijen girmesini istiyordum.

Saç çizgimden bir damla kan sızıyordu, çarpmanın etkisiyle başım ağrımaya başlamıştı.

Tek kelime etmeden, sanki burada doğmuş gibi labirenti takip ederek beni evin içinde sürükledi. Nereye gittiğini bilmesi beni hayrete düşürdü ama yavaş yavaş tanıdığım evin bölümleri ortaya çıktı ve o beni yanında sürükleyerek antreyi geçip Chinmoku'nun en yaşlı adamına teslim ederken ilk kez derin bir nefes aldım.

Zarafet kokan ve soğuk kalpli bir adam.

Anında sorumlu kişi ve Elder'ın en büyük düşmanı olduğunu anladığım adam.

Birinin elinden diğerine geçtiğimde lider, beni gizlice kütüphaneye soktu. Orada, yıkılan ÇDGP'nin yerine düzenledikleri yaklaşan müzayedeye ilgili hikâyeleri keyifle anlatırken sessiz normallığın tadını çıkarıyordu. Silah ateşlenip küfürlerin sesi kesilirken, o kısık ve yumuşak sesli bir kahkaha attı.

Beni kucağından ayırmadan oturup dışarıda kaos hüküm sürerken saçlarımı okşadı ve üzerinde çalıştığı tüm iş tekliflerini anlattı. Yeni müzayede evinin bir adı veya kalıcı bir yeri olmayacağı için asla bulunamayacağını söyledi. Bu oyunda eski rakiplerinden çok daha akıllı olduğunu anlattı.

Erkekler gürültüyle yanımdan geçerken o benim yanağıma öpücük kondurdu ve üzerimden kazandığı paranın bir fona aktarılacağını, Elder'ın ailesinin tamamen yok edilmesini

sağlayacağını fısıldadı. Ona göre bu artık kişisel bir meseleydi ve onurdan daha önemliydi.

Beni kendine çektiğinde, yumruğunu saçlarıma doladığında ve parmağına takılı en keskin, en küçük bıçağı boğazıma dayadığında, onun kalbini göğsünden söküp çıkarmak istedim.

Tekrar satılmak istemediğim için değildi.

Bu adamın söylediklerinin gerçekleşeceğine inandığım için de değildi.

Tess ve diğerlerine yardım etme görevimde başarısız olursam diyeydi.

Elder'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum ama hayatımda ilk kez kendimi bütün hissediyordum.

Tam, iyileşmiş ve *öfkeli*.

Beni tamamlaması için Elder'a ihtiyacım yoktu.

İyileşmek için zamana ihtiyacım yoktu.

Sadece kendime güvenmem gerekiyordu ve sonunda bunu nasıl yapacağımı hatırlamıştım.

Kalbimde artık delikler yoktu, ruhumda artık çürükler yoktu, kemiklerimde artık kırıklar yoktu. Ben bir kadındım ve bana istenmeyen parmaklarının tekini bile sürmeye cesaret eden tüm erkeklerden daha iyiydim.

Seni mahvedeceğim.

Dışarıda bir kargaşa duyuldu ve beni tutan Chinmoku, bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "Ah, zamanı geldi."

Masumlara zarar veren her erkeğe, çocuğa ve piçe karşı duyduğum nefret büyüktü. Yeni bulduğum kararlılık da cabasıydı. Ama lider gülümsediğinde ve küçümseyen bir bakışla saçlarımı geriye doğru taradığında irkildim. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun, küçük kız?"

Hizmetkârının beni öldürmeye çalışması nedeniyle boğazım kapanmamış olsaydı bile onunla konuşmazdım. Asla o kadar alçalmazdım.

Sanki öfkeli sessizliğim onu eğlendiriyormuş gibi kıkırdadı. Küçük bıçağıyla burnuma dokunurken sıırttı. “Öğrencimin kalbini parçalama zamanı geldi.”

Ne demek istediğini anladığımda kelimeler yok oldu.

Elder...

Beni kucağından itip kütüphaneden dışarı çıkana kadar zorla sürükledi, tam da o anda Elder'ı gördüm.

Elder eşikte sendeliyordu, yaralıydı ve kanaması vardı. Yıpranmış ve yorgundu ama hâlâ elinden gelen her şeyi veriyordu.

Elder zar zor hayattaydı ve ölmek üzereydi... *benim yüzümden.*

Ve sonra anladım.

Buna tek başıma sebep olduğumu anladım. Kalmam söylendiğinde kuleden kaçmıştım. Varlığımın avantajını kullanarak en çok sevdiğim kişiye karşı kullanılmıştım.

Onu her şeyinden mahrum bırakmıştım.

Ve hepsi benim hatam.

Olacakları engelleyemedim.

Çünkü Elder oradaydı.

Bana bakıyordu.

Beni seviyordu.

Ölmeye hazırlanırken bile beni affediyordu.

Ağır bir nefesle dizlerinin üzerine çöktü, sanki cehennemden bir balta gelip onu öldürecekmiş gibi başını eğdi. Benim için hayatını feda ediyordu çünkü ben yine aptal, *aptal* bir kız olmuş ve amacımı yerine getirmiştım.

Sonunda gücümü kucaklarken korkunç bir gerçeği gözden kaçırmıştım.

Kendi başıma güçlü olabilirdim ama bu güç, aynı zamanda onu zayıf hale getiren şeydi.

O beni her şeyin üstünde tuttuğu için onu her şeyden mahrum etmiştim.

Beni efendisi yapmıştı ve ben aptallığımla onu öldürmüştüm.

Konuşmaya çalıştım ama boğazım hâlâ çok ağrıyordu. Hayatını benimkiyle takas etmemesi için onu uyarmaya çalıştım. Beni bekleyen kaderdense ölmeyi tercih ettiğimi söylemek istedim. Onun hayatının elinden alınmasına tanık olmamak için her şeyi, kendi hayatımı bile feda edebileceğimi söylemek istedim.

Yapamıyorum.

Onun ölümünü izleyemem.

Eğer bunu bitirmeye hazırsa, en azından önce beni öldürsün.

Lütfen, El...

Ama ses çıkaramadım, tek bir ses bile. Elder başını kaldırmadı, sadece eski liderinin ayakkabılarına odaklandı ve bekledi.

Sesi ağır ve gergindi ama diz çökmüş olsa da korkmadığını gösteren bir hırıltı vardı. Henüz değildi. "Onu rahat bırak, Daishin-san."

Boğazıma dayadığı küçük bıçakla hayatımı elinde tutan adamın adını bilmek, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Yüzüğü sallayarak nazıkçe bana uslu durmamı hatırlattı. "Hoş olmayan bir durumda bile terbiyeni unutmadığın için memnunum, Miki-san," dedi. Saçımı kıvrarak yeni bir acı dalgasıyla beni iniltiye boğdu. "Belki de tüm derslerim boşuna değildi."

Beni az önce geçtiğimiz çift kapıya sürükleyerek cebinden siyah bir ip çıkardı ve ellerimi kapı koluna bağladı.

Elder'a odaklanarak beni açıkça görmezden geldi; benim yem olduğumu ve onun yanında kaldığım sürece Elder'ın itaat edeceğini bilmek onu mutlu ediyordu.

Beni esir bırakıp parmaklarını birbirine kenetledi ve yenilmiş rakibinin üzerinde dikildi. “Başka ne hatırladığına bir bakalım, olur mu?”

Bağlarımı çekiştirdim, Elder’ın onurla bağlanan kelepçelerinin çıkarılabilmesini çaresizce istiyordum. Eski liderine boyun eğmesi değil, onu öldürmesi gerekiyordu. Yaşamayı gerekiyordu, ölmesi değil.

Bir kez daha sertçe çektiğimde kapı bana doğru sallandı, ardından beni geri çekti, biraz hareket etmeye hazırdı ama beni bırakmıyordu.

Kalan tüm tutkumla aptallığımı lanetledim. Yıllarca sessiz kaldıktan sonra, söyleyeceklerim bu kadar çokken konuşma hakkımın elimden alınmasından nefret ettim. Edecek çok küfür, okunacak çok lanet vardı. Daishin’in dikkatini Elder’a olan hayranlığından çekmek için dilimin ucunda tonla cevap birikmişti.

Elder’ın bakışları benimkilere kaydı, sonra tekrar Daishin’e döndü. “Kes şunu. İkimiz de gerçekte kimi istediğini biliyoruz.” Elder yavaşça ayağa kalktı, biraz sallansa da destekli ayak bileğine ağırlık vermedi. Şimdi bile -burnu kanarken ve vücudu darmaduman haldeyken- ilk tanıştığım zamanki kadar yakışıklı, aynı derecede heybetli ve kahramandı.

Korkudan boğulurken bile kalbim aşkla çarpıyordu.

“Onu bırak, o zaman sen beni öldürürken direnmeyeceğim.” Elder başını eğdi ama gözleri siyah alevlerle parlıyordu. “Yap şunu. Bu işten bıktım.”

Daishin güldü, Elder’ın teklifinin ne kadar ciddi olduğunu anlamak istercesine etrafında dolaştı. “Beni öldürmekten vaz mı geçtin?” Çenesini ovuşturdu. “Hayal kırıklığına uğradım.”

Elder irkildi ve bir kez daha bakışlarını bana çevirdi. Bana bakan gözlerinde o kadar acı ve sevgi vardı ki dizlerim titredi. Hemen sonra Daishin’e baktı ve duygusuz bir ifadeye büründü.

“Şu anda neden denemeyeceğimi biliyorsun. Savaş kurallarını çiğnedin. Elinde bana ait bir şey var.”

Daishin güldü. “Sana insan sevgisinden ve sahip olduğun şeylerden üstün olmayı öğrettim, değil mi?”

“Öğrettin.”

“Yine de gidip âşık oldun.”

“Oldum.”

Daishin tekrar etrafında dolaştı. “Öyleyse, yerinde olsam ona veda ederdim. Bu onu son görüşün olacak. Cömert davranıp sana veda etmen için fırsat vereceğim. Babana ve kardeşine son sözlerini söyleyemediğin için bunu bir hediye olarak kabul et.”

Çığlık atmak, yalvarmak, ağlamak için ağzımı açtım ama sadece düzensiz bir inilti çıkarmayı başarabildim.

Elder dudaklarımda kan izi olup olmadığını araştırmak için dehşetle gözlerini genişletti; bembeyaz kesilen teni, dilim yarı kesik haldeyken beni kucağında taşıdığı anıların zihninden silinmediğini gösteriyordu.

Onun endişelenmesinden nefret ediyordum.

Şu anda bile onun endişelenmesinin sebebi olmaktan tiksiniyordum.

Çenemi kaldırarak boğazımda oluşmaya başladığını hissettiğim ağır morarmayı gösterdim.

Çenesini sıktı, elleri yumruk oldu, öfke onu son bir enerji patlamasıyla doldurdu.

Daishin’e dönerken Elder’ın duruşu değişmedi. Çömelmedi ya da düşmanca davranmadı. Sadece hazır ve esnek bir şekilde durdu, saldırmak için bekleyen bir yılan gibiydi.

Sadece ben bir şeyin değiştiğini biliyordum. Sadece ben, belki de onun ölmeye hazır olmadığını gösteren çelik gibi parıltıyı görmüştüm.

Bir direnç.

Bir söz.

Son bir girişim.

Elder yavaşça konuşurken nefesimi tuttum. “Biliyorsun, sana her zaman hayranlık duydum, Daishin-san. Alışkanlıklarımı ve tuhaflıklarımı düzeltmeme yardım etmek istediğini söylediğinde sana inandım. Sözlerinin ardındaki yalanları duyamayacak kadar nahiftim.”

Daishin tırnaklarını inceledi. “Sen nahif değildin. Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyordun. Tek bir neden yüzünden gerçeği görmezden geldin, Miki-san.” Elder’a sert bir bakış attı. “Kendine çok odaklıydın. Başkalarının seni düzeltmek için yapabileceklerine o kadar odaklandın ki kendini düzeltmeyi unuttun.” Diliyle onaylamaz bir ses çıkardı. “Başarısızlıkların için başkalarını suçlama. Sorumluluğu üstlen ve onları yen.”

“Seni yeneceğim gibi mi yenmeliyim?”

Daishin donakaldı, barışın kaosa dönüşmesinden önceki bir saniye içinde Elder’ı değerlendirdi.

Elder saldırdı.

İki adam kemik kemiğe, vücut vücuda çarpıştı. Kararlılığın gürültüsü. Niyetin hızlı patlaması.

Bağlarıma karşı sertçe sarsıldım, kapıyı menteşelerinden kırmaya çalışarak oltaya takılmış bir balık gibi kıvrandım.

O kazansın.

Lütfen, o kazansın.

Dikkatim Elder ve Daishin arasında gidip gelirken, kıvranıp çırpınarak kendimi kurtarmak için elimden geleni yaptım.

Daishin, güçlü hareketlerle ona tekme attığında Elder inledi. Sağlıklı olan, yaralı olana karşıydı. Usta, öğrencisine karşıydı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Tanrım, keşke yardım edebilseydim. Bunu görmek istemiyordum. Hayatımdaki en kötü şeye tanık olmak istemiyordum.

Elder her darbe aldığımda irkildim.

Daishin'e her vurduğunda sevindim.

Elder parça parça bir yerini kaybettikçe endişeden hasta oldum.

Bu, Hayalet'te dövülmesinden daha kötüydü. Q tarafından vurulmasını izlemekten daha kötüydü. Daha kötüydü çünkü bu adamı yenebileceğini hiç sanmıyordum ve o *zaten* ölmek üzereydi.

Kavga devam ederken sessizce ağladım.

Yumruklar savruluyordu.

Bacaklar kıvrılıyordu.

Vücutlar sağa sola dans ediyordu.

Elder dikişler ve ateşle boğuşmasaydı, ikisi eşit güçte olurdu. Haksızlık, adaletsizlik, sonuç çoktan belliydi.

Elder hayatta kalmaya çalışırken omurgası kıvrıldıkça gözyaşlarım daha da sıcak akıyordu. Her vuruşunda enerjisi azalıyor, sonunda yorgunluktan nefes nefese kalıp kamburlaşıyordu.

Her an Daishin ölümcül darbeyi vurabilirdi.

Her an Elder'ın varlığı sona erebilir ve ben bir daha asla gülemeyebilir, yaşayamayabilir ve nefes alamaz hale gelebilirdim.

Hızlı hareket eden bir şekil dikkatimi çekti, merdivenlerden aşağıya doğru geliyordu. Bir an için ne olduğunu anlamadım. Neden bebek Lino, siyah giysili Chinmoku'nun kollarında çığlık atıyordu, anlayamadım.

Savaşçının yüzünde kan ve tırnak izleri vardı. Bu, pencereye tırmanan adamın ta kendisiydi. Bebeği annesinin kollarından alırken şiddetli bir savaşın yaşandığının göstergesiydi.

Tess.

Ona ne olmuştu?

Bencilce terk ettiğim ve geri dönmediğim üst kattaki kadınlara ne olmuştu?

Lino, Chinmoku onu daha sıkı kavrayıp kapıya doğru ilerlerken ciğerleri patlarcasına ağlıyordu.

Hayır!

Chinmoku'nun dışarı çıkmasına izin vermemek için çaresizce bağlarımı daha da sertçe çektim, çırpındım ve kendimi savurdum. Eğer çıkarsa, Lino'yu bir daha göremeyeceğimizden emindim.

“Dur...” Sesim fısıltı kadar zayıftı.

Chinmoku, özgürlüğün kokusunu alarak bir ayağını eşikten attı.

Gök gürültüsü gibi bir kükreme duyuldu, karanlıkta yankılanan bir şiddet dalgası gibiydi.

Q dışarıdan ortaya çıktı, evine daldı ve Chinmoku'yu boğazından yakaladı. Hızı ve öfkesi Japon'u içeriye doğru savurdu, ikisi de tökezleyip sendeledi.

Q, saf gücüyle onu düzeltti ve düşmanını geriye doğru itti. Elder ve Daishin'in devam eden düellosuna bakmadı. Kütüphaneye kapısına bağlı olduğumu fark etmedi. Tek odaklandığı şey, oğluna dokunmaya cüret eden adamdı.

Canlıyı ölüye çevirmek sadece birkaç saniye sürdü.

Q bir eliyle boğazını tutarken diğer eliyle adamın şakağına ani bir yumruk attı. Tek bir darbeye adam bayıldı. Chinmoku yere yığılırken Q geri adım attı, Lino'yu adamın pençelerinden kurtarırken dudaklarından bir hırıltı yükseldi.

Chinmoku yere düştüğü anda, Q ayakkabısıyla adamın boğazını ezdi ve yüzünde en karanlık, en acımasız ifadeyle oraya

bastırdı. Onu yavaşça boğarken dudaklarından Fransızca küfürler döküldü.

Oyundan sıkılan Q, Lino'yu kucağında kaldırdı, silahını çekti ve hiç tereddüt etmeden ona üç kurşun sıktı. *Bam. Bam. Bam.*

Lino çığlık atarak ağladı. Tombul yanakları korkudan lekelenmişti ama Q bebeği tatlı sözlerle teselli edecek aşamayı çoktan geçmişti.

Cinayet çılgınlığı içindeydi ve üç kurşun yetmemişti. Tekrar ateş etti.

Ve tekrar.

Ama sonra başka bir silüet belirdi; bu seferki mavi kazak ve kot pantolon giymiş, kanla kırmızıya boyanmış ve sarı saçları karışmış biriydi. Durmadı.

Merdivenlerden aşağı koşan Tess, kocasının yanına geçti. Silahını kaptı ve bebeğini çalan adamın cesedine şarjördeki kalan mermileri boşalttı.

Yukarıda ne olduğunu hiç bilmiyordum. Chinmoku'nun, Lino'yu nasıl çaldığını ya da Tess'in nasıl kurtulduğunu. Her ne savaş yaşanmışsa, kimin kazandığını biliyordum ve cevap bu adamlar değildi.

Son mermi Chinmoku'nun kafatasındaki yeni yuvasına saplandığında kalbim cinayetle titredi. Hava silah dumanıyla dolduğunda Tess tabancayı ölü bebek hırsızının yüzüne fırlattı ve Q'ya döndü.

Oğluna uzandı ama Q onu uzak tuttu.

O, parmaklarını Tess'in boğazına dolayarak onu geriye doğru sürükleyip sanki yeni bir halıymış gibi cesedin üzerinden adım atarken, ben dehşet içinde nefesimi tuttum.

Adamın gözleri karardı, şehvet havayı şiddet kadar acımasızca kirletiyordu.

Tess'in sırtı giriş holünün duvarına çarptığı anda, Q onun üzerine düştü.

Onu vahşi bir şekilde öpüyor, hırpalıyordu.

Lino, Q'nun kollarında havayı tutarak ve tekmeleyerek çığlık atmaya devam ederken Q hoyratça karısını öpmeyi sürdürdü. Onu yiyip bitirdi, kasığına doğru hamleler yaptı, bacağına tutup kalçasının üzerine kaldırdı.

Lino'nun çığlıkları kulakları delici bir hale geldiğinde, Q isteksizce insanlığına geri dönerek zorlukla uzaklaştı.

Sonra bir ses dikkatimi onlardan kopardı ve beni önümdeki korkunç kavgaya geri çekti.

Elder'a baktığımda kalbim buz kesti.

Her şeyden vazgeçmiş bir adama baktım.

Kaçtığı her iblisi kucaklamış bir adama.

Sonunda bıkan bir adama.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ELDER

BEN ONURLU BİR ADAMDIM.
Pişmanlıklarla dolu bir evlattım.

Koruma duygusuyla yoğurulmuş bir âşıktım.

Bu kavgaya isteyerek girmiştım ama eski ustamın elinde aldığım eğitimle bile yeniliyordum.

Böyle bir an için çalışmış ve pratik yapmıştım ama başarısız olmuştum. Gerçekten, gerçekten denemeden kaderimi kabul etmiştim.

Pim yakında bensiz kalacaktı.

Ben de yakında onsuz kalacaktım.

Ve hayat benim sözüm veya etkim olmadan devam edecekti.

Bu olamazdı.

Aptal, zayıf ve hatalıydım.

Geçmişimi öldürmeye hazır olduğuma inanmıştım ama değildim.

Gerçekten değildim.

Şu ana kadar.

Pim'in yenilgimi görmeye dayanamadığı için başka yere baktığı ve Daishin'in kazandığını bilerek güldüğü bu ana kadar.

Kaderim çoktan yazılmıştı, cenazem çoktan planlanmıştı.

Ama sonunda o sınıra ulaştım.

İçimdeki vahşi karanlığın kuyusunu çevreleyen o pürüzlü, tehlikeli sınıra.

Hayatım boyunca ondan kaçmıştım. Bundan korkmuştum. Bundan saklamıştım.

Bu karanlığı lanetlemiştim çünkü olmaya çalıştığım tüm iyi şeyleri mahvetmişti.

Ama şimdi, geriye hiçbir şeyim kalmamıştı. Sınırlı kalp atışlarım ve kısıtlı varlığım vardı... bu yüzden battım.

Battıkça battım ve derin, derin, derin nefes aldım. Sadece onur, pişmanlık ve koruma ile doğmuş bir adam olmadığımı kabul ediyordum. Ben gurur, hizmet, kalpsizlik ve acımasızca yok etme için yetiştirilmiş bir Chinmoku'ydum.

Ben bir katildim.

Ve hazırım.

Artık hissedemediğim vücudumun parçaları ilkel bir güçle alev alev yandı. Terk edilmiş uzuvlarım ve kırık kemiklerim tek bir amaç için, sadece tek bir amaç için bir araya geldi.

Kazanmak.

Öldürmek.

Kurtarmak.

Kırmızıyı gördüm.

Çok, çok fazla kırmızı.

Topluluğumun kanı, kardeşimin kanı, benim olarak kabul ettiğim kadının kanı.

Şelale gibi kan dökmüştüm ama en önemlisini henüz dökmemişim: liderimin kanını. Özgür olma şansım varsa, onun kanı yağmur gibi yağmalıydı.

Yeterince zaman kaybetmişim.

O benim zayıflığımdan, insanlığımdan, tereddüdümünden zevk alarak benimle alay etmişti.

Buraya kadardı.

Düşünmek için duraksamadım. Kararımı sorgulamadım. Artık bedenimin fısıldadığı hikâyeye inanmıyordum. Bana yumruklarımı indirmemi, bu yararsız kazanma girişimini bırakmamı, yenilgiyi onurlu bir şekilde kabul etmemi söyleyen hikâyeye kulak asmıyordum.

Pim'i dilinin bir kısmı kesilmiş halde bulduğumda serbest bıraktığım içgüdülerim, artık kontrol edemediğim bir şeye dönüştü.

Öldürmeden kazanabileceğime inanarak kendi yoluma engel koyuyordum. En önemli şeyi unutmuşken Chinmoku'dan daha iyi olduğumu sanıyordum.

Ben de onlardan *biriydim*.

Onlardan daha iyiydim.

Bunu sona erdirecek güce sahiptim.

Daishin'den uzaklaştım; nefes nefese, ter ve mide bulantısı içindeydim. Nefes almayı bırakıp başımı eğdiğimde gözlerimiz buluştu.

Bu, verdiğim tek uyarıydı.

Beni bu hale getiren her şeye övgü niteliğinde basit bir selamlama.

Veda etmek veya saygı göstermek gerekmiyordu. Kendimi topladım, içimde zincirlediğim her şeye derinlemesine ulaştım ve en iyi bildiğim yönteme kendimi adadım.

Bizzat onun bana öğrettiği yöntem.

Sadece saf, acımasız yetenek gerektiren yöntem.

Daishin'e doğru koştum, o anda her şeyin değiştiğini hissedererek geriye doğru sendeledi ve benim düşüşümü engelleyemedi. Elleriyle bana vurarak beni zapt etmeye çalıştı. Vücudu benden kaçınmaya çalışarak çekildi.

Ama çok geçti.

Onu silahla ya da bıçakla öldürmeyecektim.

Bu çok kolay olurdu.

Ve bu kişisel bir meseleydi.

Boynunu yakaladım, kalan tüm gücümü parmaklarıma verdim ve tırnaklarımı boğazına geçirdim.

Tek dizinin üzerine çöküp elimden kurtulmaya çalıştı. Gözleri yuvalarından fırladı, ben kendimi her şeyimle bu işe verirken dudakları aralandı.

Artık kavga yoktu.

Artık kaçmak yoktu.

Artık kaybetmek yoktu.

Bittim.

Elimi vahşice çevirerek omurgasını kırdım, nefes borusunu ezip onu bir cesede dönüştürdüm.

Ve sonra, onunla birlikte yere düştüm.

Asla yapmayacağımdan korktuğum şeyi yapmıştım.

Tıpkı söz verdiği gibi, ona benzemiştim.

Her şey kararırken gülümsedim.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

PIMLICO

ELDER, DAISHIN'İN BOĞAZINI PARÇALAYIP ONUN LYANINA YIĞILDIĞINDA ıġlıklarım boğazımda takılı kaldı. Eski liderinin boğazından kan fışkırıp ikisinin üzerine dökölürken gözyaşlarım kurudu.

Biri beni kapıdan çözdüğünde gözümü bile kırpmadım. Elder'ın yanına sendeleyerek gidip yanına diz çöktüğümde nefes almadım, konuşmadım. Başını tutup onu kendime doğru çekerek kucakladım, sıırılsıklam olmuş siyah saçlarını okşadım.

Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordum.

Diz öktüğüm yerde kanın ne kadar süre tenime sızdığını bilmiyordum ve etrafımızdaki konuşmalarla devam eden hayatı umursamıyordum.

Tek umursadığım, az önce bir silaha dönüşen adamdı.

Tek dokunuşuyla bir can alan adam.

Elder kendini karanlık bir şeye teslim etmişti ve kazanmıştı.

Beni satın almaya çalışan herhangi bir adamdan daha tehlikeli bir hale gelmişti. Şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir andan daha korkutucuydu.

Elder, korktuğum ve sevmeye başladığım her şeydi.

Kafam karışıklı.

Korkuyordum.

Hem hayranlık hem şok hem de minnet içindeydim.

Geçmişini yenmiş, düşmanlarını mağlup etmiş ve durdurulamaz olduğunu bir kez ve sonsuza kadar kanıtlamıştı.

Ama ne pahasına?

Uyandığında nasıl bir adam olacaktı?

Ve âşık olduğum canavarı bana geri getirmek için ne yapabilirdim?

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELDER

BAŞ DÖNMESİ VE MİDE BULANTISIYLA UYANDIM. Gözlerimi kör eden bir ışığa doğru açtım ve anında görüş açıma hayatımda gördüğüm en güzel şey girdi.

Pim bana bakıyordu; burnu neredeyse burnuma değecek kadar yakındı, kirpiklerinde mücevherler gibi gözyaşları asılıydı. “Uyandın.”

Ölümün kokusunu yuttum, sahip olduğum bütün yaralar ve hastalıklar tüm gücüyle geri dönerken kollarında sarsıldım.

Baskı beni neredeyse tekrar bayıltıyordu.

Soluyor, umut veriyor, fısıldıyordu.

Pes etmeye, uykunun sığınağının daha fazla acı çekmemi engellemesine izin vermeye çok yakındım.

Tek bir nefes ve kayma yeterli olurdu.

Ama yapamadım.

Acı çekmeme rağmen hayata sıkı sıkı tutundum.

Normal bir insan için bayılmak, rahatlama ve yorgunluğun eşit ölçüde hissedilmesi idi. Yeterince çaba gösterdiklerini kabul ederlerdi... Şimdilik... Ve dinlenirlerdi. Çünkü artık başka hiçbir şey yapamayacaklarını bilir, yıllarca süren kaçış ve intikamın ardından *nihayet* biraz olsun huzur bulurlardı.

Ama ben normal olduğumu hiç iddia etmemiştim.

Kucakladığım karanlık, içimi ve düşüncelerimi hâlâ kaplıyordu. Barut kadar ölümcül olan güç ve yıkımın fısıltılarını ileten yapışkan bir mürekkep gibiydi.

Onun gücünden vazgeçmek istemiyordum ama aynı zamanda, kalbimde böyle bir pislik varken Pim'e dokunmak da istemiyordum.

Eğer şimdi bayılırsam, uyandığımda ne olacağımı kim bilebilirdi ki? Daishin'in ruhunun benimkine ilişip ilişmeyeceğini kim bilebilirdi? Reenkarnasyon benim hayatımı onunkiyle değiştirirse ve yaptıklarım yüzünden sonsuza kadar arafta kalırsam?

Hayır.

Yapabileceğim tek şey, şu anki kırık halimde bile mümkün olan tek şey ayakta durmak, nefes almak ve *yaşamaktır*.

Yukarı baktığımda, Pim'in yüzünde gördüğüm dehşetle irkildim. O da benimle aynı şeyden korkuyormuş gibi beni inceliyordu; gözlerimi araştırıyor, tanıdığı adamı görmeyi umuyor ama farklı bir şey bulmaktan korkuyordu.

Her sarsıcı acınm altında irkilerek uzandım ve yanağını avuçladım. "Ben iyiyim, Küçük Fare."

Üzerime eğildi, saçları etrafımızı örterken her yerimi öptü. Onun sevgisine izin verdim, sırtını okşayarak kim olduğumu ve neye söz verdiğimi unutmadığımı anlamasını istedim.

Parmaklarımı şaklatıp yalnız ve güvende olduğumuz, bu katliamın ardından her şeyin geride kaldığı, dinlenebileceğimiz bir zamana gitmek istedim ama henüz bitmemişti.

Tamamlamam gereken başka görevlerim vardı.

"Kalkmama yardım et," diye fısıldadım ve itaat ettiğinde minnettar oldum, üstümden hızla kalkıp bana gücünü verdi. İmkânsız bir hareketle yerden kalkmayı başardım ve baş dönmesi dünyamı altüst ederken sallanarak ayakta durdum.

Neredeyse tutunamayacak kadar sendeleyerek, her şeyden çok ihtiyacım olan kadına tutundum.

Ayak bileğim günler önce iş göremez hale gelip hasta raporunu almaya hak kazanmıştı. Dirseğim de greve gitmek üzereydi ve omzumdaki kurşun deliği, tüm eklemimi açıkta bırakacak kadar büyümüş gibi hissediyordum.

Kısacası, ciddi bir tıbbi müdahalenin ardından dinlenmem gerekiyordu.

Ama yapamazdım.

Henüz yapamazdım.

Şafak sökmüş olsa da bu gece henüz bitmemişti.

Pim beni tekrar öptüğünde homurdandım ve düşüncelerimi yapmam gereken işlerden, ilgilenmem gereken insanlara doğru çevirdim. Dudakları hiç olmadığı kadar coşkulu ve tutkulu, hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Kollarını bana dolayarak terli, kanlı yüzüme öpücükler kondu ve kulağıma boğuk fısıltılarla nefesini verdi. “İyi olmana çok sevindim.”

Onu kendimden uzaklaştırdım ve gözlerimi kısıarak boynundaki morarmış parmak izlerine baktım.

Lanet olsun.

Onu korumak için elimden geleni yapmıştım ama yine de başarısız olmuştum.

Başımı iki yana salladım; etrafımda dönüp duran odaya ve yavaşça beni ele geçiren yorgunluğa lanet ettim.

Dağınıklık.

Lanet olsun, etrafımızdaki dağınıklık.

Ölüm kokusu. Kan kokusu. Tam bir kaos manzarası. Normalde durumum, beni sayılar ve örüntülerle işkenceye mahkûm

ederdi. Yine de tekrarlayan şarkıları ya da düşünceleri bastırabil-
diğim sürece idare edebiliyordum.

Ama bugün değildi.

Bugün, OKB Mercer'ın evindeki iğrenç yıkıntıya takıldı ve
başka hiçbir şeye odaklanamadım.

Beyin. Kan.

Dağınıklık, dağınıklık, dağınıklık.

Pim'i ittiğim sırada yüzünde beliren acıyla birlikte pişmanlık
duydum ama kafamın içindeki nefret dolu sesleri görmezden ge-
lemedim. Çok talepkârlardı. Sonsuz bir *temizle, temizle, temizle*
ilahisiyle direten acımasız birer işveren gibiydiler.

Ama tattığım ve bir daha asla tatmayacağım karanlıktan daha
iyilerdi. Cezayı ve düşüncelerimdeki aksaklığı kabul ettim, itaat
etme baskısı altında boyun eğdim.

Sağlam elimle saçlarımı taradım ve kafatasımda dünkünden
daha fazla morluk buldum. "Bu çok fazla. Temizlemem lazım."

Hiçbir ürünüm, çamaşır suyum yoktu ama Pim'in beni asla
görmemesini umduğum çukura doğru kaygan bir yokuştan aşağı
iniyordum. Dağınıklık ortadan kalkıp her şey eskisi gibi dü-
zelene kadar bu dürtüyü durduramayacaktım.

Ona dehşet ve kendime duyduğum öfkeyle baktım. Sonra yor-
gun bedenimi Daishin'e sürükleyip ayak bileklerinden tuttum.

Bunu ben yapmıştım.

Ben düzeltecektim.

Ben bitkin bedenime ölü adamın ağırlığını taşımayı emre-
derken Pim yaklaşmaya başladı. Bu herifi dışarı atıp bu mükem-
mel aile evini daha fazla mahvetmesini engelleme konusundaki
kararlılığım, görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Yumuşak eller omuzlarıma kondu. “El.” Pim’in sesi hâlâ hırpalanmış ve zarar görmüş, doğallıktan yoksun ve sert çıkıyordu. “El, dur.”

“Yapamam. Temizlemem lazım.”

“Dinlenmen lazım. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var.”

Başımı iki yana sallayıp Daishin’in ayak bileklerini bir kez daha çektim, cesedini iğrenç vücut sıvıları içinde kaydırdım. “Temizlendiğinde dinlenirim.”

Arkamda sesler duyuldu, biri Pim’i, cesedi sürükleyecek kadar güçlü olmayan öfkeli çekişlerimden uzaklaştırıyordu. Kadın sesleri mırıldandı, Daishin’in üstüne düşen siyah bir gölge, bir misafirim olduğunu işaret ediyordu.

Bana dokunmadı ama Fransız sesi yargılamaktan çok anlayışlıydı. “Görünüşe göre tutkularına en bağlı olan erkekler en kötü bedeli ödeyenler oluyor.” Bir el Daishin’in ayak bileğinden birini kavradı ve beni hafifçe iteleyerek ikimiz de birer bacağını tutana kadar beni öteledi.

Görevleri paylaşmayı sevmezdim. Bu dağınıklık benim yüzümden olmuştu. Temizleyecek olan da bendim ama Mercer görüş alanıma girdi ve benim dürtülerimi, sonsuz dezenfekte etme arzumu bozdu.

Gözlerimi kırıştırdım ve Mercer’ın, takıntılı karmaşanın içinde boğulmadan önce bana bir can simidi uzatmaya çalıştığını anlayacak kadar odaklandım.

O da bir gecelik kavganın ardından kendi yaralarını ve hasarlarını taşıyordu. Ama değiştiremeyeceğim bir kimyasal dengesizlik yüzünden beni kınamak ya da alay etmek yerine, bu geceyi ortadan kaldırma isteğimin aptalca olmadığını onaylarcasına başını salladı.

Gülümsemedi, fazlasıyla ciddiye ve evine izinsiz girenleri öldürürken olduğu kadar yoğunlu. “Migrenim var. Sen evime girdiğinden beri migren atağı yaşıyorum. Anlıyorum, Prest. Temizlemene yardım edeceğim. Ve sonra... lanet olsun, sonra *esc-lavemi* yatağa götürüp günlerce dışarı çıkmayacağım.”

Bu mezbahayı temizlememe yardım edeceğini bilmek *temizlik, temizlik, temizlik* yapma ihtiyacımın baskısını azaltmalıydı ama tıpkı Daishin’in cesedini kaldırmak için yardım istemediğim gibi, diğer işlerimi de elimden almasını istemiyordum.

Temizlikte yardım istemiyordum. Tek sorumluluğa ihtiyacım vardı. *Zorlu işlerin açgözlülüğüne. Zarar verdiğim bir şeyi düzeltmenin verdiği en büyük tatmine.*

Onun yardımı bunu mahvetti.

Ellerimi Daishin’in ayak bileğinden çekip onun müdahalesi olmadan yapabileceğim başka bir işe atladım.

Analitik beynim için bu aniden çok, çok önemli hale geldi. “Onları saymam lazım.”

Yirmi kişi artı Daishin.

Yirmi bir ölü Chinmoku olsa iyi olurdu. Aksi takdirde, yorgun ve ıstırap dolu beynim felç geçirip beni bitirebilirdi.

“Tamam. Git say. Personelimden bu felaketi düzeltmelerini isteyeceğim.” Mercer sırtıma vurdu, Pim’e gülümsedi, sonra kolunu karısının omzuna doladı ve evin içinde kayboldu.

Minnettar olmalıydım.

Ona teşekkür etmeliydim.

Ama minnettar değildim.

Kefaret umudumu çaldığı için öfkelenmişim.

İyi ki gitti.

Eğer enerjim olsaydı, o yardım çağırmaya vakit bulamadan temizlik yapmaya başlardım. Ama mesele de buydu. Hiçbir şey yapacak enerjim yoktu ve bu da beynimi daha da kötüleştiriyordu.

Franco ve Selix yakında duruyordu. Artık düşman değil, aynı savaşta savaşan askerlerdi. Selix'e başımı salladım, yaptığı şey için ona sözsüz bir şekilde teşekkür ettim.

O da başını salladı, elini şakağına koyup hızlıca selam verdi ve Franco'yu takip ederek daha fazla temizlik malzemesi aramaya gitti.

Koridorda, bir zamanlar dehşetle korktuğum grubun ölü lideriyle ve şimdi aptalca takıntılı zihnim yüzünden korkutup kaçırmaktan çekindiğim kadınla baş başa kaldım. Yavaşça ona döndüm.

"Pim, ben..."

Ne diyebilirdim ki? Bu yeri baştan aşağı temizleme ihtiyacımı nasıl açıklayabilirdim? Bunu yapmadan uyumanın, dinlenmenin, iyileşmenin, yelken açmanın imkânsız olduğunu nasıl itiraf edebilirdim?

Yaklaşıp kollarını bana doladı ve başını boynumun kıvrımına gömdü. İkimizi de kaplayan kanı ya da leş gibi kokuyor olmamı umursamadı; sadece bana sarıldı ve başka bir şey deme ihtiyacı hissetmedi.

Bana verdiklerini kabul ettim. En sonunda beni kusurlarımla birlikte seveceğini, beni olduğum gibi -koşulsuzca- kabul ettiğini söylediğinde ona güvendim. Tıpkı benim de onun yaralarını, panikataklarını ve hayatının geri kalanında onu rahatsız edebilecek diğer sorunlarını kabul ettiğim gibi. Sonra birlikte döndük ve dışarı çıkıp o korkunç ölüm sayımını tamamladık.

Saatler sürdü.

Benim topallamam ve kaskatı olmam ile Chinmoku'nun cesetlerinin dağınık konumları arasında, sayımı bitirmeden çok önce şafak söktü. Bulduğumuz her cesedi zihinsel bir kontrol listesinde işaretlediğimde beynim biraz daha sakinleşti.

Pim tüm yolculuk boyunca elimi tuttu, hiç şikâyet etmedi veya başka birinin benim için sayımı tamamlamasını önermedi.

Bunun nedeni boğazının hâlâ konuşamayacak kadar ağrıyor olması mıydı, yoksa yine sessizliği tercih etmesi miydi, bilmiyordum. Ama her koşulda minnettardım.

Kazanmıştık ama Mercer'ın adamlarından epey bir kısmını kaybetmiştik. Tam olarak dört hayat. Bir kez daha benim için ölen dört hayat.

Suçluluk duygusu ağır basıyordu. Kazanmanın sevinci hissedilmiyordu.

Ölüleri saymak için Mercer'ın malikânesinin her yerini dolaştık. Son cesetleri de sayıp Mercer'ın yatak odasındaki sarmal merdivenden aşağı indiğimizde, giriş holü cesetlerden temizlenmişti ve çamaşır suyu kokuyordu.

Hizmetçiler ve güvenlik görevlileri lastik eldivenler giymiş, paspas yapıyor ve fırçalayarak olanların izlerini silmeye çalışıyorlardı.

Olay yeri temizleniyordu.

Bir kez daha, normal olmayı ve rahat bir nefes alıp bu işi bitirmeyi diledim. Ama aptal beynim bana huzur vermiyordu.

Gözlerim zar zor odaklanıyordu, gözkapaklarım kendilerini taşıyamıyordu. Artık Pim'in yanında yürümek yerine ona yaslanıyor olsam da evi dolaşmaya devam ettim. Ta ki Mercer'ı mutfakta, Franco'yla fısıltıyla Fransızca konuşurken bulana kadar. Pim ve ben araya girdiğimizde ikisi de başlarını kaldırdı, yüzleri benimki kadar solgun ve bitkindi.

En azından bu geceyle ilgili iyi bir şey gerçek olmuştu. Dais-hin, benimle savaşmak için kurallarının izin verdiğinden fazlasını getirdiğini ima ederken yalan söylemişti. İzin verilen yirmi kişiye sadık kalmıştı.

Ve biz de onu da dahil ederek yirmi bir kişi bulmuştuk.

Hepsi halledilmişti ve artık Pim veya ailem için bir tehdit oluşturmuyorlardı.

Bazıları ölümcül bıçak yaraları almıştı. Bazıları kurşun yaraları almıştı. Ama hepsi ölmüştü.

Tanrı'ya şükür.

Mercer, benim buraya sosyalleşmek için gelmediğimi çok iyi bildiği için tek kaşını kaldırdı. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Evet. Bir kamyonu.”

“Kamyon mu?”

Başımı salladım. “Kilitlenebilir kapıları ve opak panelleri olan büyük bir şey. Ve onu senden satın almam gerekiyor çünkü geri vermeyeceğim.”

“*Quoi?*” Dil sürçmesini fark edince başını iki yana salladı ve zahmetsizce tekrar İngilizceye geçti. “Neden?”

“Çünkü Chinmoku’yu yükleyip onları Calais’e götüreceğim.”

“Ne?” Pim, saatler sonra ilk kez konuştu. “Ciddi olamazsın. Neredeyse öğle yemeği vakti. Limanda yirmi bir cesetle ne yapacaksın?”

Gülümsedim, çok iyi bildiğim bir hobimi ortaya çıkardım. “Onları ortadan kaldıracam.”

Mercer ne demek istediğimi hemen anladı. Franco’ya bir şeyler mırıldandı. Kamyonet, anahtarlar ve acele kelimelerini yakaladım.

Q bana döndü. “Onları ortadan kaldırmak için kendi yöntemin var. Senin yapmana gerek yok-”

“Evet, var.” Öfkemin ortaya çıkmasına izin verdim. “Bu benim pisliğim. Temizlemek benim görevim. Fiziksel olarak temizleme şansımı çaldın. En azından onları denize götürüp bulabildiğim en derin noktaya atmama izin ver.”

Tess mutfağa girdi, yeni yıkadığı saçlarını havluyla kurularken gözleri irice açılmıştı. Gri eşofman altı ve siyah kapüşonlu *sweatshirt* giymişti, sanki akşamki cinayetin izlerini silmek için duş almış gibi değil de spor salonundan yeni dönmüş gibi görünüyordu. “Emin misin? Hepsini mi? Teknen bu ağırlığı taşıyabilir mi?”

“Hayalet gerekirse yüzlerce kilo taşıyabilir. Yani evet. Eminim.”

“Öyleyse.” Mercer, Franco tekrar ortaya çıkıp ona bir anahtar uzattığında ellerini çırpı. “Sanırım yüklemene yardım edeceğiz.”

Daha önce hiç teslimat aracı sürmemiştim.

Kolum ve bacağım bu haldeyken süreceğimden de değildi.

Saat neredeyse üç olmuştu ve her bir Chinmoku, sızıntıyı önlemek için plastik torbalara sıkıca sarılmış, cesetlerin arasına sıkıca bağlanmıştı.

Onları halkın gözünden saklayan tek şey, ince bir metal kaplama ve eski bir yemek dağıtım servisinin logosuydu.

Son cesedi içeri koyarken Mercer bir telefon görüşmesi yapıp geri döndü.

Telefonunu cebine koydu, önce minibüse sonra bana baktı. “Arayan polis şefiydi. Senin için yolu açtım. Bu saatte otoyol kontrolü veya alkollü sürücü barikatlarıyla karşılaşmaman lazım. Ancak karşılaşırsan, kimse soru sormayacak. Benim yetkim sınır güvenliği veya liman yetkililerini kapsamıyor, o yüzden orada kendi başınasın.” Gözleri kısıldı, migreni yüzünü

solgunlaştırıyordu. “Lütfen bana gece ya da gündüz, iskeleye gidip cesetleri herkesin gözü önünde boşaltmayacağını söyle.”

Yorgunluğun ağırlığıyla mücadele ederek sııttım. “Hayır. Onlar minibüste kalacaklar. Orası onların tabutu.”

Mercer başka soru sormadı; ya bilmek istemiyordu ya da bilmesi gerekenden fazlasını anlamıştı. “Öyleyse hoşça kal, Prest. Helikopterini almaya hazır olana kadar saklayacağım ve bir şeye ihtiyacın olursa e-posta adresim sende var.” Elini uzattı. “Zevkti demek isterdim. Ama değildi.”

Elini sıktım, vücudum bir kez daha acı verici bir hareket yaptığım için bana lanet okurken yüzümü buruşturdum. “Ben de. Bu olayı tamamen unutmayı tercih ederdim ama ne yazık ki, omzumdaki kurşun izi seni hatırlamam için bir hatıra.”

Gülümsedi. “Unutulmaz olduğumu söylerler.”

“Evet, tabii.” El sıkışmamızı sonlandırdım.

Teşekkür etmem gerekirdi. Yardıma ihtiyacı olursa ona borcumu ödeyeceğime söz vermem gerekirdi ama sadece bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum.

Ben minibüse doğru çekilirken Mercer da evine doğru geri çekildi. İlgilendiğimiz tüm vedaları ettik ama kadınlarımız yanımızdan geçip garaj yolunun ortasında buluştular. Garip bir şekilde gülümsediler, sonra birbirlerine sarıldılar.

Hizmetçi Suzette de Pim’e sarıldı ve son bir kez Mercer’ın oğlunu kucaklaması için uzattı.

Pim gülerek ama çok belirgin bir şekilde irkilerek uyuyan bebeği kucağına alma fırsatını reddetti ve yanıma geldi. “İletişimde kalacağız diye düşünüyorum.”

Tess başını salladı. “Bunu ben de isterim.”

Ortama daha fazla garip bir sessizlik çöktü, bu da gitme vaktimizin geldiğini işaret ediyordu.

Yapacak başka bir şeyimiz yoktu. Ayrıca minibüs çürümüş Japon samuraylarıyla doluydu, son bir kez el salladıktan sonra araca bindik.

Selix sürücü koltuğuna otururken ben yolcu koltuğuna geçtim ve Pim de ortaya oturdu.

Hepimiz sessizdik.

Hepimiz eve gitmeye hazırдық.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PIMLICO

DÖRT BUÇUK SAAT, her nefeste çürüme kokusu aldığınız bir minibüsün ön koltuğunda sıkışıp kalmak için çok uzun bir süreydi.

Uyuyamadım.

Rahatlayamadım.

Arkamızda sallanan, atılmış adamları düşünmeden edemedim.

Elder da burnu sürekli kanamasına, her tümsek veya çukurda inlemesine rağmen uyumadı.

Selix, mürettebatın güvende olduğundan, yata sızan başkalarının olmadığından emin olmak ve vardığımız anda denize açılmaya hazırlanmak için Hayalet'i çoktan aramıştı.

Elder, Jolfer ile konuştu ve ayrılma rotasını planladı ancak bunu yapmadan önce Michaels'a, yattaki cerrahının tedavi etmesi gereken uzun bir hastalık listesi verdi.

Michaels'ın ona çoktan lanet okumaya başladığından şüphem yoktu.

Aramalar yapıldıktan ve Hayalet, biz minibüsle içine girdiğimiz anda yola çıkmaya hazır hale geldikten sonra hepimiz dostane bir sessizliğe büründük. Konuşacak enerjimiz yoktu ve son birkaç gün içinde gördüklerimizi ve yaptıklarımızı tekrar tekrar anlatmak istemiyorduk.

Fransız kırsalında geçici cenaze arabamızı sürerken ilgilendiğimiz tek şey, parke taşlı yollarda zıplamak ve siyah beyaz ineklere bakmaktı.

Kırsal yaşam yerini şehir hayatına bıraktı ve ana yollara geçip akşam trafiğine karıştık. Gün boyu çalışmaktan aç ve bitkin düşen erkekler ve kadınlar, bulanık gözlerle ama sabırsız bir özlemle sevdiklerine kavuşmak için evlerine koşuyordu.

Haberleri yoktu ama yirmi bir ölü Chinmoku, kurtarılmış bir köle, sır saklayan bir arkadaş ve kendini neredeyse milyarder yapacak kadar para çalan bir hırsızla birlikte trafikte oturuyorlardı.

Garip ahlak ve değerlere sahip tuhaf bir gruptuk ama Elder ile Selix tanıdığım en iyi insanlardı.

Ellerini kanla lekelemiş olsalar bile.

Bu önemli değildi.

Asla önemli olmayacaktı.

Çünkü ben Elder'a âşıktım.

Ve benim ellerim de kanla lekelenmişti.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ELDER

HAYALET'E BİNERKEN HER ZAMANKİ GİBİ AYNI HEVE DÖNÜŞ ve güven hissini bekliyordum. İtiraf etmeliydim ki, Pim'i Monte Carlo'da bıraktığımdan beri o rahatlığı hissedememiştim. Ama şimdi o yanımdaydı. Bu yüzden Hayalet'e huzurlu ve memnun bir şekilde binmem gerekirdi.

Özellikle de artık Chinmokular ölmüş, savaşta yeni bir müttefik kazanmış ve sonunda hem intikamdan hem de düşmanlarının zihnime musallat olmasından kurtulmuşken.

Hiçbir sorun yoktu.

Uzun zamandır ilk kez, her şey sonunda *yolundaydı*.

Yine de Hayalet dostça gelmiyordu. Sanki taşımak üzere olduğu yükten hoşnut değilmiş gibiydi.

Jolfer, personelle görüşüp garajda bizim için yer açmak üzere yeniden düzenlemesini çoktan ayarlamıştı. İngiliz tarzı otomobilim daha uzak bir yere itilmişti ve pahalı oyuncaklar birbirine yaklaştırılmıştı.

Minibüsü düz bir şekilde sürmek, takozlarla kayışları takmak ve Hayalet'in gövdesine tırmanmak basit bir işti.

Aşırı hor kullanılmış ve yıpranmış yaralarla, neredeyse beş saat boyunca dar bir arabada bulunmak demek, kabin kapısına doğru kaskatı ilerleyip kendimi külçe gibi bırakırken düşüncelerimin pis küfürlerle dolu olması demekti.

Acımın düzeyini gizlemeye çalıştım ama Pim'in, ne kadar bitkin olduğumu ve yeniden başlamak için gücümün kalmadığını anlamasından korkuyordum.

Hiç bu kadar sefil hissetmemiştim. Bu kadar parçalanmış, yıkılmış ve bitkin.

Tek istediğim duş almak, yatmak ve tamamen iyileşene kadar uyanmamaktı. Ama bunun için beklemem gerekiyordu çünkü gecem henüz bitmemişti.

Mercer'in evinden Chinmoku'yu çıkarmıştım.

Şimdi de kendi evimden çıkarmam gerekiyordu.

Üçümüz asansörle garajdan üst güverteye çıktığımızda Jolfer bizimle buluştu. Yüzü kasvetli, gözleri ciddiye. Chinmoku'nun ikinci defa gemiye el koyması hakkında bilgi paylaşımı yapmalı ve konuşmalıydık. Hangi protokollerin işe yaradığını ve hangilerinin yaramadığını tartışmak için personel toplantısı yapmalıydık. İleride herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmalıydık.

Ama şu anda... daha acil işlerimiz vardı.

Pim'in elini tutup onu kendime doğru çektim. Dağınık bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Zaten yeterince kötülük görmüş bir kadın olarak benimle tanıştığından beri kötülüğün içinde yüzüyordu.

Onu odama götürüp nazikçe yıkamak istedim. Uyurken ona sarılmak ve bana ne düşündüğünü söylemesi için yalvarmak istedim. Bu olay başladığından beri konuşmamıştık. İyi miydi, çıldırmış mıydı, yoksa kendini kapatmış mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama yine de, yeniden bağ kurma işinin beklemesi gerekiyordu.

Beynim bunu bitirmeye odaklanmıştı. Bunu gerçekleştirmekten başka seçeneğim yoktu.

“Yatağa git, Küçük Fare.” Alnını öptüm, ölümün iğrenç kokusunun altında Pim’in hafif kokusunu içime çektim. “Bitirmem gereken bir iş var.”

Ne kadar korkunç bir işten söz ettiğimi biliyordu. Karanlıkta geçirdiği günler, ona ölümlerle -özellikle de kölelikle uğraşan ve kanunun yanlış tarafında yaşamış ölümlerle- başa çıkabilecek kadar umursamaz bir tavır kazandırmıştı.

Her ne kadar yatım beni yargılasa da, geçmişimin halledilmiş olabileceğini ama hâlâ geçmem ve onarmam gereken başka köprüler olduğunu fısıldasa da Pim’in sonraki aşamada rol almasını istemiyordum... Topallasam, acı çeksem ve günlerdir uyumamış olsam da görevim henüz bitmemişti.

Benim görevim.

Onun değil.

Başını kaldırdı, parmakları minik kelebekler gibi göğsüme kondu. Bana dokunduğunu zar zor fark ettim ama vücudum parmaklarının altında alev aldı. “Yardım etmek istiyorum.”

Başımı iki yana sallayıp onu tekrar öptüm ve nazikçe odama doğru ittim. “Yeterince yardım ettin.”

“Ama-”

“Aması yok. Bunu tek başıma yapmam gerek.”

Gözlerimiz birbirine kilitlendi; yüzünde tartışmanın izleri yükselip alçaldı. Benim yanımda kalmak ve her görevde eşit olmak istediğini anlıyordum ama onun omuzlarına daha fazla delilik yüklemek istemiyordum. Ne yapacağımı biliyordu ve onun uzak durmasını tercih ediyordum.

Zaten ona çok fazla bel bağlamıştım. Onu sayısız kez hayal kırıklığına uğratmıştım. Bu konuda kararımdan vazgeçmeyecektim.

“Git.” Odamı işaret ettim. “Daha sonra yanına gelirim.”

Dudaklarını b  zse de sonunda başını salladı. Yanımdaki Jolfer ve Selix'e bir bakış attı ve bana tatlı, hüzünlü bir gülümseme verdi. "  ok uzun sürmesin." Yorgun adımlarla dönüp odama giden yolda kayboldu.

O gider gitmez bakışlarımı Jolfer'a çevirdim. "Hemen a  ıl. Sı  lı  n bittiği ve bizimle dip arasında kilometrelerce mesafe olan derin sulara ulaştığında bana haber ver."

Bu alışılmadık isteğim kar  sısında tek ka  nı kaldırsa da itaatle karşıladı. "En az birkaç saati bulur."

"Bekleyece  im."

Gerekirse bütün gece beklerdim ama Pimlico'dan uzak kalmam gerekirdi.

Rahatlayamazdım. Yirmi bir Chinmoku'nun cesetleri ayaklarımın altındaki bir minibüste      rken yeni bir geleceğe adım atamazdım.

Jolfer köprüye doğru yürüdü. "Bu seferki g  zerg  h nedir? Aklında bir varış noktası var mı? Yoksa bu *akıntı bizi nereye götürürse oraya türünden bir yolculuk mu?*"

Gözlerimi kapattım, uykusuzluktan yanıyorlardı ve bundan nefret ediyordum. Bu i   bittiğinde bir asır boyunca uyuyacaktım.

Doğru cevap sadece yelken a  mak olurdu. Baskı ya da belirli bir tarih olmadan akıntının bizi nereye götürdüğünü görmek.

Pim bunu hak ediyordu.

Ben bunu hak ediyordum.

Kahretsin, son birkaç aydan sonra herkes tatili hak etmişti.

Ama Hayalet artık tamamen benim sırdaşım ve arkadaşım olmadığı gibi, benim kalbim de bu şekilde bitmesinden memnun değildi.

Yaptığım hataları d  zeltmi  tim.

Önemli olan kişilere de artık benim hatalarım yüzünden avlanmayacaklarını söyleme zamanı gelmişti.

“Rotayı Amerika’ya çevir. Ailemi ziyaret etmenin zamanı geldi.”

Yedi saat.

Tekne trafiğini geçip sonarın çok aşağıda bir uçurum gösterdiği bölgeye ulaşmak bu kadar sürdü. Sıgılık katı halden hiçliğe dönüştüğünde dünya ayaklarımızın altında kayboldu.

Boşluğun derinliği iki kilometreden fazlaydı.

Asla bulunmasını istemediğim adamlar için mükemmel bir mezardı.

Yedi saat boyunca, Michaels’ın beni iyileştirmesine izin verdim. Onun talimatlarma uyarak dinlendim, onun emrettiği şeyleri yedim ve onun hazırladığı ilaçları içtim. Artık hissedemediğim vücut parçalarımın tam hareket kabiliyetine kavuşması için uzun sürecek iyileşme sürecine başlamak üzere, bana taktığı destekleri ve askıları bile kabul ettim.

O benimle ilgilenirken Selix’i kendi yüzeysel yaralarım tedavi etmesi ve uyuması için gönderdim. Personel, Pim’in ne yediğini, ne zaman uykuya daldığını ve uykusunun huzurlu mu yoksa kâbuslarla dolu mu olduğunu bana bildirdi.

Orada onunla birlikte olamamaktan nefret ediyordum ama garajın karanlık mezarını tercih ettim. Yapmak üzere olduğum mezarcılık işine çok uygundu.

Jolfer bizi sabit tutarken ana motorlar uğultusunu kesti ve Selix uyanma çağrıyla ortaya çıktı.

Bu gece Jolfer’a ekstra talimatlar vermiştim: *Tüm ışıkları kapat. Radarı devre dışı bırak.* Mümkün olduğunca gizli kalmak istiyordum.

Biz gerçekten bir hayalet, bir ruh, gizli kalması gereken bir ölüm gemisiydik. İki kilometre aşağıya inmek için uzun bir mesafeydi ama kimsenin koordinatları araştırmayacağından ve neden normalden daha uzun süre uçuşumun üzerinde durduğumuzu merak etmeyeceğinden emin olmak istiyordum.

Topallayarak minibüse doğru yürüdüm ve Selix'e anahtarları attım. Gece bir kez daha ufku kapladı. Chinmoku ile uğraşarak geçirdiğim bir başka akşam ve bir daha asla boşa harcamak istemediğim son geceydi. "Hazır mısın?"

Esnedi. "Evet."

"Güzel. Hadi bu piçleri gemimden çıkaralım." Garajın arkasına ilerledim. Viper denizaltısının bulunduğu yere açılan, güçlendirilmiş mühürleri ve su geçirmez gövdesiyle gizlenmiş bir sualtı girişini kaplayan duvara ulaştım. Kodu girdim ve uzun bir süre hidrolik cıvataların kilitleri açmasını bekledim.

Mühür kırılıp kapı açıldığında Selix minibüse atladı ve onu özel olarak tasarlanmış küpün içine sürdü. Chinmoku ile dolu ağır minibüsü, devrilmesini kolaylaştırmak için doğru dayanak noktasına park etti.

Motoru durdurdu, anahtarları içeri attı ve kapıyı çarptı. Birlikte aracın çift kapısını açtık ve kokuya karşı kendimizi hazırladık.

Plastik torbalar sayesinde iğrenç vücut salgıları ve ölüm sertliği içeride tutulmuştu. En azından gemim onların çürümesinden etkilenmeyecekti. Plastik ayrıca bir lahit görevi görecek, kredi kartları ve ehliyetler gibi hafif eşyaların serbestçe yüzmesini önleyecekti. Kimlikler ve hatıralar ceplerinde kalacak, bir daha asla yüzeyin veya kıyının ışığını görmeyecekti.

Buraya gelmek için geçirdiğimiz yedi uzun saat boyunca, onların sonsuza kadar kimliği belirsiz kalmalarını sağlamak için

parmaklarını kesip dişlerini çekip çekmememiz gerektiğini tartışmıştık ama ne Selix ne de ben daha fazla kan görmeye dayanabilirdik, özellikle de düşmanımız çoktan yenilmişken.

Kazanmıştık.

Böylesine korkunç bir sonucu doğrulamak için ölüleri parçalamamıza gerek yoktu.

Ayrıca hepsini birlikte gömerek, onları su altında tutmak için büyük ağırlıklar veya başka yöntemler kullanma ihtiyacını ortadan kaldırmış olduk. Tek yapmamız gereken, araç kabininin birkaç camını kırıp minibüsün panellerine delikler açarak deniz suyunun aracı doldurmasını ve bir kaya gibi batmasını sağlamaktı.

Yararsız uzuvların oluşturduğu bez bebek yığınının bakarken orada bir yerlerde Daishin'in de olduğunu düşünmek komikti. Adamlarının üzerinde çürüyen birinci sınıf bir yeri yoktu. En alta ya da birinin kıcın üstünde yatıyor olabilirdi.

O, onlarca yıldır liderdi.

Ve şimdi balık yeminden başka bir şey değildi.

Öldüğünü bildiğim için gülümsemedim. Kutlamadım ya da mezarı üzerinde dans etmedim. Sadece boşluk ve yorgunluk hissettim... çok, çok fazla yorgunluk.

"Hadi şu işi bitirelim." Kapıları çarparak kapatıp kilitlendiklerinden emin olduktan sonra deniz suyu dolsun diye camları indirdim. İş tamamladığımda Selix'e baktım.

Talimat beklemeksizin, garaja ve mekanikçilerimiz için sakladığımız iyi donanımlı alet çantasına doğru kayboldu. Bir balyoz, bir keski ve keskin bir bıçakla geri döndü.

Bana bıçağı uzattı, minibüsün üzerindeki eski teslimat logosuna yöneldi ve keskiyi metale dayadı. Balyozla sert bir darbe indirip tek vuruşta ince metali kırdı.

Gürültü etrafımızda yankılandı, giderek daha da yükseldi. Kamyonun etrafında dolaşarak kanıtların dışarı çıkamayacağı kadar küçük ama ufak balıkların ve deniz suyunun içindekileri eritebileceği kadar büyük delikler açtı.

Selix aracı delerken ben bıçağı alıp dört lastiği de kestim.

Denizin dibine batarken içinde hava olan bir şeyin olmasının bir anlamı yoktu. Bu lanet şeyin yavaş yavaş değil, hızla batmasını istiyorduk.

Eğilmekten sırtım ağrıyordu ama kaçan havanın yüksek sesli tıslaması çok geçmeden kesildi ve yerini gergin bir sessizlik aldı.

“Hazır mısınız?” Bıçağı kemerime sokup çıkışa yöneldim.

Selix peşimden geldi, aletleri aldığı sandığa geri koydu. Kontrol panelinde tekrar bir araya geldik, bir tuşa bastım ve kuru havuz ile içindeki her şeyi -bizi de dahil- korumak için kapıyı kapattım.

Her kilit ve conta yerine oturana, sensörler devam etmenin güvenli olduğunu bildirene kadar bekledik.

Gemimi su basarken her zaman gergin olurdum ama bu kullanışlı tuzak kapısına yerleştirdiğim güvenlik önlemlerine güvenmek zorundaydım. Tasarım ve yapım aşamasında kilidi birçok kez test etmiştim. Ve sadece bir kez, itibarımı inşa etmek adına işlediğim başka bir suçun kanıtlarını ortadan kaldırmak için kullanmıştım.

Nasıl çalışacağını biliyordum.

Ve odanın içindeki su geçirmez kameralar tam renkli çekim yapacaktı, böylece son vedayı izleyebilecektik.

İkinci düğmeye basmamla büyük pompalar çalışmaya başladı.

Fışkıran deniz suyu, kesilmiş lastiklerin etrafına sıçradı ve alanı hızla kuru halinden sırlıslıklam hale getirdi.

Selix ile odanın üstündeki kameraların buz mavisi renkte boğulması için gereken süre boyunca bekledik. Su tavana ulaştığında, pompalar durdu ve önümdeki kontrol panelinde yeşil bir ışık belirdi.

İçerik Tahliyeye Hazır.

Ben düğmeye basıp son adımı başlatırken Selix bana yandan bir bakış attı. Hayalet'in yan tarafı ana gemiden ayrıldı ve metal takviyeli dış çeper yerine sadece okyanusun karanlığı görünene kadar giderek daha fazla açıldı.

Odadaki kameralar, minibüsün zaten ileri geri sallandığını, yerçekiminin ortadan kalktığını ve yüzmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Denizaltıyı barındıran yüzen garajdan farklı olarak, bu garaj içinde bulunan şeyin motorlarla dışarı çıkmasını beklemek yerine istenmeyen eşyaları atmak için eğimleniyordu.

Hidrolik sistem sessizdi, minibüsün tavanı kamera açısında santim santim eğildi, hızla Davy Jones'un dolabının* geniş ağzına doğru giden, kaygan bir eğime dönüşen zeminin yörüngesini takip etti.

Fazla zaman almadı.

Basit bir eğimle minibüs hareket etmeye başladı.

Kaydı, kaydı, kaydı.

Hayalet'in kenarına ulaştığında bir saniye duraksadı, sonra ters dönüp frenlerin ve aksların içini gösterdi. Ardından kabarcık ya da ses olmadan, var olduğunu gösteren hiçbir iz bırakmadan gözden kayboldu.

Bir duraklama bekledim.

* Okyanusun derinlikleri için kullanılan bir metafor, boğulan denizcilerin veya yolcuların ebedi istirahat yeri.

Bir parçamın Chinmoku'yu lanetlemesini veya bir şekilde veda etmesini bekledim.

Bunun gerçek olduğunu ve daha önce sayısız kez gördüğüm bir rüya olmadığını kendime kanıtlamam gerekiyordu.

Bu *gerçektir*.

O ölmüştü.

Ama o anda tek ihtiyacım olan, onun benim gemimden ve hayatımdan çıktığını bilmektir. Beni şekillendiren ve tanımlayan ama aynı zamanda mahveden ve yok eden geçmişe veda etmekten çok daha iyi şeyler yapmam gerekiyordu.

Özgürüm.

Tekrar düğmeye basıp zemin eğimli halden yatay hale gelene kadar bekledim, sonra pompaları tersine çevirerek odaya pompalanan binlerce litre suyu boşalttım.

Oda okyanusun suyundan arındığında, ailemden kovulduğum ve başa çıkma mekanizması olarak intikama yöneldiğimden beri ilk kez omuzlarımı çevirip düzgün nefes aldım.

“Bitti,” diye mırıldandım. “Bittiğine inanamıyorum.”

Dışarıda daha fazla Chinmoku olması umurumda değildi.

Onlar önemli değildi.

Liderlerini öldürmüştüm. Ben onların *lideriydim*. Ama o koltuğu ele geçirme gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Bir ele geçirme gerçekleşene, grup dağılana veya eski usul kurallarla yeni bir komutan atayana kadar sonsuza kadar lidersiz kalacaklardı.

Durum ne olursa olsun, ya unutulacak ya da saygı görecektim ve kimse bir daha peşimden gelmeye cesaret edemeyecekti.

Artık değil.

Çarpık bir onur anlayışı, onların beni avlamasını engelleyecekti. Değerimi kanıtlamıştım ve değerli olanların yaşamasına izin veriliyordu.

PEPPER WINTERS

Pim güvendeydi.

Ailem güvendeydi.

Düşmanlarım ise ayaklarımın altında, derin denizin en dibindeydi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

PIMLICO

ELDER YATAĞA GÜN DOĞARKEN GELDİ.

Silüetinde bir askı ve destek görünüyordu, bu da tıbbi müdahaleye başvurduğunu gösteriyordu. Vücudunda onu iyileştirmek için antibiyotikler ve dış araçlar olabilirdi ancak hiçbir ağrı kesici veya doktor, aşırı derecede yorgun düşmüş kasların kasılmasını engelleyemezdi.

O, yorganın altına girip beni kendine doğru çektiğinde gözlerimiz ilk ışıkların altında buluştu. Giysilerini çıkarmadı. Konuşmadı. Sadece beni sıkıca sarıp hiç duymadığım kadar derin bir nefes verdi.

Kalçaları daha yakın olmak için seğirdi ve beni sıkıca kucakladı. Ama bunda cinsel bir ima yoktu, sadece rahatlık vardı.

İlk kez onun yatağındaydım.

Onun manyetik varlığı dikkatimi dağıtmadan, odasına bakarak huzursuz bir şekilde uyumuştum. Şimdiyse buradaydı, kurallar ve kısıtlamalardan söz edilmiyordu. OKB'sini yönetme ya da benim kendi odama gitmem konusunda hiçbir ima yoktu.

Yaşadıklarımızdan sonra aramızdaki bağ, tartışmaya veya analiz etmeye gerek kalmayacak kadar saygı dolu bir düzeye ulaşmıştı. Önemli olan tek şey, iki ayrı geçmiş ve geleceği olan iki kişi olmaktan çıkıp tek bir kişi haline gelmiş olmamızdı.

İşte bu yüzden, onun yorgunluğu benim yorgunluğumdu. En sonunda uyku zihnime sızarken gözkapaklarım ağırlaşmaya

başladı. Kolları beni sararken sakinleştım. Ona daha da yakınlardım.

Rüyalar onu bulduğunda sessizce inledi. Tamamen yenilmez, son derece zeki ve hayatta kalma azmiyle neredeyse süper insan olan adamı ele geçirdi.

Ben tamamen rahat bir pozisyona geçmeden önce o bayılmıştı. Karnı şişiyordu. Ciğerleri nefes alıyordu. Beni sarmalayan vücudu ağır ve sıcaktı.

Her ne yaptıysa artık bitmişti.

Chinmoku gitmişti.

Yarınlarımızı fazlasıyla hak etmiştik.

Ay yükselerek gün boyu deniz üzerinde dolaşan bulutları kovdu.

Büyük dalgalar ve sallanan yatlar, Elder yanımda uyurken yatakta kalmaktan mutlu olduğum anlamına geliyordu. Hiç uyanmamıştı, hatta ben sessizce kalkıp tualete giderek boğazımdaki morluklara baktığımda bile. Mutfığa gidip öğle yemeği aldığımda, boş midemi yemekle doldurduğumda da uyanmadı. Ofis koltuğuna oturup Hiç Kimse'ye savaşlar, zincirler ve bir daha yaşamak istemediğim şeyler hakkında notlar karaladığımda da uyanmadı.

Düşüncelerimi kâğıda dökmek, darmadağınık ideallerimi ve sonuçlarımı düzenlememe ve bunları ebediyen geride bırakma yeteneğimi bulmama yardımcı oldu. Tıpkı korkmadan konuşmayı öğrendiğim gibi her günü arkamı kollamadan, kendimi sorgulamadan, yavaş yavaş güvenmeyi öğrendiğim insanlardan şüphe duymadan yaşamaya hazırdım.

Daishin beni esir tutarken içimde bir şeyler değişmişti ve artık bütünleştiğimi hissediyordum. Artık kaybolmuş ya da korkmuş değildim.

Gün akşama döndüğünde ve Elder'ın yanında üçüncü kez uykuya daldığımda, gökyüzünde yıldızlar parıldarken gözleri nihayet açıldı.

Beni öpüp dikkatlice yataktan kalktı. Tuvalete gittikten sonra elimi tuttu ve beni duşa götürdü. Orada sessizce birbirimizi yıkadık. Konuşmamaktan memnunduk, sessizlik ve ılık suyla iyileşiyorduk.

Sonrasında yüzünü buruşturarak yeni bir tişört ve eşofman altı giydi. Ardından Michaels'ı çağırdı. Michaels siyah ilaç çantasıyla geldi ve onu muayene etti, yeni antibiyotikler ve ağrı kesiciler verdi, sonra onu yatağa geri gönderdi.

Elder uyuşukluğuyla mücadele etmeye çalıştı. Mutfakı arayıp akşam yemeği ve sert bir kahve istedi ama yemek yediği anda vücudu bitkin düştü. Tekrar uykuya dalması ise saniyelerini aldı.

İki gün boyunca Elder uzun süre uyanık kalamadı.

Uyandı, konuştu, yemek yedi, duş aldı, sonra da uzun süreli uykuya daldı.

Her uyandığında, Michaels ilaç ve ağrı kesicileri vermek için oradaydı. Elder'ın vücudu mümkün olduğunca fazla dinlenmeye ihtiyaç duyarken iyileşmesinin devam etmesini sağlıyordu.

Üçüncü gün, Elder uyanık kalmak için mutfaktan bir kez daha kahve istediğinde, temiz hava almak için kapıları açık bırakarak yatakta oturdu ve Michaels'ın günlük ziyaretini kabul etti.

Gözleri odanın diğer ucundaki rahat, gümüş rengi süet koltukta oturan benim gözlerime kilitlendi.

Selix nezaket göstererek kullanmam için bana bir dizüstü bilgisayar ayarlamıştı. Uzun zamandır ilk kez internete ve uzun süredir benden gizlenen dünya haberlerine erişebilmişim.

Michaels, Elder'ın bir gün daha yaşayacağından emin olurken ben eski e-posta ve *Facebook* hesaplarıma giriş yapmaya çalıştım, şifreleri unutmuştum ve kim olduğumu doğrulamak için bir sürü engeli aşmak zorunda kalmıştım.

Neyse ki, bana hiç ölüm belgesi düzenlenmemişti ve hiçbir profilim kaldırılmamıştı. Tabii ki, sonunda giriş yaptığımda haber değeri olan bir şey olduğundan değildi.

E-posta hesabım, artık aktif olmadığı gerekçesiyle askıya alınmıştı. *Facebook* duvarım, okuldan tanıdığım kızlar ve erkeklerin artık kariyerlerine, evliliklerine ve maceralarına atılan yetişkinler olduğu için bir yabancının duvarı gibi görünüyordu.

Yalnız sayfam, geçmiş hayatımın bir albümü gibiydi. Katıldığım ama nefret ettiğim bir partinin fotoğrafı. Sınıftan birinin, öğretmenle alay eden bir etiketlemesi. Kardeş okulumuzda düzenlenen şarkı söylüyormuş gibi yapma yarışmasından bahsedilmesi.

O zamanlar bir anlamı olan ama şimdi hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler.

Başımı kaldırıp Elder'ın bakışlarıyla tekrar buluştum ve gü-lümsedim.

Tek anlamlı olan şey oydu.

Michaels hastasını muayene etmeyi bitirdi, eşyalarım topla-yıp giderken bana el salladı.

Hayalet'e bindiğimizden beri benim aşağıdaki süitime dönmemle ilgili aptalca tartışmalar olmamıştı; birbirimizden uzaklaşmamız gerektiği gibi davranma girişimleri yoktu.

Elder ve ben kelimenin her anlamıyla bir çifttik.

Aslında, çift kelimesi bile yetersiz kalıyordu.

Ben tamamen onundum. Başka hiçbir terim bunu ifade edemezdi.

“Buraya gel.” Yastıklarla desteklenerek oturduğu yatağı okşadı, alnında hafif bir rahatsızlık belirtisi vardı.

Öğle yemeğinden kalan Sezar salatası, yatak başı komodininin üzerinde duruyordu.

Kalbim kanatlandı.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp yanıma aldım ve ona yakın bir şekilde kıvrıldım. “Nasıl hissediyorsun?”

Güldükten sonra kıpırdanırken yüzünü buruşturdu. “Son on yıldır savaştaymışım gibi.”

Bağdaş kurarak oturup kapalı dizüstü bilgisayarı uyluklarımin üzerine yerleştirdim. Süitin içi sıcak olduğu için şort giymiştim. Bacaklarım ortadaydı, sarı tişörtüm bir beden büyük olduğu için omzumdan düşüyordu. “Eh, bir noktada öyle sayılır. Yani bu anlaşılabilir bir durum.”

Bir anlığına tavana baktı, gözlerinde düşünceler koşturuyordu. “Neredeyse kaybolmuş gibi hissetmem garip mi?” Bakışları bana döndü. “Hedeflediğim her şeyi başardığım için şimdi başka ne amacım var diye merak ediyorum.”

Başımı iki yana sallayıp bandajlı elini tutmak için uzandım. “Hiç öyle değil. Dinlenmeyi ve bir süre bu anın tadını çıkarmayı hak ediyorsun.”

“Yeterince dinlendim. Dinlenmekten *sıkıldım*.”

“Vücudun farklı düşünüyor gibi görünüyor.”

“Vücudum bunu aşabilir. Bir şeyler yapmam lazım.”

“Sadece rahatlamam lazım.”

Alaycı bir ses çıkararak güldü. “Rahatlamak mı? Benimle tanıştın mı, Pimlico-san?” Japonca hitap karşısında gözlerim irileşti.

Hızla nefes alıp dudaklarını yaladı. “Özür dilerim. Daishin ile konuştuktan sonra kültürümün diğer kısmı şu anda beynimde biraz daha canlı.”

“Bana Japonca bir şey söyler misin?”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne gibi?”

Omuz silktim. “Herhangi bir şey. Sadece sesini duymak istiyorum.”

Bunun ne kadar seksi olduğunu ya da dudaklarının farklı dillerde konuşmak için yaratıldığını söylemedim.

O, her zaman kaçtığı kültürünün bir parçasını kucaklamanın artılarını ve eksilerini tartar gibi dişlerini sıkarak durakladı. “Biliyorsun musun... babam, annemi mutlu etmek için bana Japonca konuşmamı öğütlerdi.” İç geçirdi. “Ama ben her zaman İngilizceyi tercih ettim. Muhtemelen annemden çok babamı sevdiğim içindi. Onu sevmek zordu çünkü onun sevgisini kazanmak kolay değildi. Ben de hep başarısız oluyordum. Kade ise...” Sessizce gülüp devamını getirmedi. “O cadıyı küçük parmağında oynatıyordu.”

Sonunda ailesini benimle konuşabildiği için mutluydum, konuşmasına izin verdim.

“Kade Japonca konuşmayı severdi.” Sesi nazik ve hüzünlü bir ton aldı. “Evin her yerine Hiragana ve Katakana karakterleri karalardı, bazen annemin rujuyla duvarlara. Eğer bunu ben yapsaydım dayağı yerdim. Ama Kade... o birçok şeyden kolayca kurtuldu.”

Bana baktı, gözleri hayaletlerle doluydu. “O annemin en sevdiği çocuğuydu. Bunu biliyordum ve bundan memnundum. Babamın dostluğu ve çellom vardı, bu bana yetiyordu. Sanırım bu yüzden beni bu kadar suçladı.” Gözleri karardı. “Çünkü en sevdiği oğlunu öldürdüm ve hayatta kaldım.”

Başımı omzuna yasladığım anda hafifçe tısladı. “Ah, özür dilerim.” Dikişli yarasından uzaklaştım ama o beni geri çekti. “Hayır, kal.”

Başımın üstüne öpücük kondurduğunda rahatladım ve sonra, “*Aishiteru*,” diye fısıldadı.

Onun boğuk, şehvetli ses tonu karnımın sıkışmasına sebep oldu. Elder’ın farklı bir dil konuşması içimde, derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi.

Saçımı kokladığı zaman titredim. “Bu, *seni seviyorum* demek. Ama Japonya’da pek çok insan bu şekilde söylemez.”

“Öyle mi?”

Başını iki yana salladı, burnu hâlâ saçlarıma gömülüydü. “Hayır.”

“O zaman birbirlerini sevdiklerini nasıl söylerler?”

“Gösterirler.”

Ona bakabilmek için biraz döndüm. Burunlarımız birbirine değdi. Yukarı doğru bastırarak dudaklarından öptüm.

Nazik ama kararlı bir şekilde bastırdığımda donakaldı. Öpücüğü derinleştirmedim. Daha fazlasını istemedim. Onu sevdiğim ve ihtimaller aksine olsa da hayatta olduğumuz için öptüm.

O da beni öptü, dudakları benimkilerin altında yumuşadı ama bu saf romantizmi derinleştirmedi. Omurgamda kalan son gerginlik nihayet, *nihayet* kayboldu.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O.

Ben.

Biz.

Geri çekilirken, “Bu beni sevdiğini gösterme şeklin miydi?” diye mırıldandı.

Başımı salladım. “Sana bunu başka birçok yolla da gösterebilirim.”

“Öyle mi?”

Gülümsedim. “Bir şeye kafamı taktığımda yaratıcı olabilirim.”

O da güldü. “Öyleyse, beni ne kadar sevdiğini öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.” Beni hızlı ve ateşli bir şekilde öptü. “Sana bunu göstermenin birçok yolu var. Bu lanet vücudum tekrar çalışır hale geldiği anda, bunu öğreneceksin.”

Ben ona yaslanırken birlikte güldük.

Dizüstü bilgisayarın kapağını okşarken okul arkadaşlarımdan da benim kadar inanılmaz birini bulan var mı diye merak ettim. Bulamamışlarsa onlara acıyordum ama muhtemelen Elder’ı bulmak için yaşadıklarımdan dolayı onlar da bana acıyorlardı.

Aramızda sessizlik oldu ve onun yine uykuya daldığım varsaydım, istese de istemese de vücudunun iyileşmesine bağlı kalmıştı.

Ama etrafımızdaki örtülerin üzerine hafif bir fısıltı düştü. “Benimle bir yere gelir misin, Pim?”

Hemen, “Seninle her yere gelirim,” diye cevap verirken başımı kaldırıp onun parlak siyah gözlerine baktım.

“Nereye gittiğimizi bilmek istemez misin?”

“Sen oradaysan, umurumda değil.”

Gergin bir şekilde gülümsedi, bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip geliyordu. “Muhtemelen eğlenceli olmayacak.”

“Önemliyse, bana sormana veya söylemene gerek yok. Nereye gitmen gerekiyorsa oraya giderim.”

“Bana karşı çok iyisin.” Dudaklarımı tekrar öpüp fısıldayarak, “Jolfer’dan Amerika’ya yelken açmasını istedim,” dedi. “Geçmişimi geride bırakmadan önce yapmam gereken bir şey daha var.”

Yüzümdeki tepkiyi görmek için geri çekilip beni dikkatle incelediğinde göğsüm anlayışla sıkıştı.

Ona karşı bu kadar acımasız davranan kadına karşı öfkeyle doldum. Sonra kocasını ve oğlunu kaybetmiş olan kadının yaşadıklarını hatırlayarak, onu affetmek istedim. Bu karmaşık duygu beni tedirgin etti ama Elder'ın yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi.

Onların affını kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ziyaret etmek istemeyen misafirler için oyuncaklarla ve süitlerle dolu bir güverte. Sırf Elder'a ait olduğu için varlığına bile küfreden bir aile için Monte Carlo'daki evi.

Chinmoku'nun kendisinin üzerindeki etkisini ortadan kaldırmış olabilirdi ama ailesi konusunda bunu hâlâ yapamamıştı.

Yanağını avuçladım. "Anneni görecek misin?"

"Sadece sen de benimle gelersen."

"Onur duyarım."

Birkaç gün daha geçti.

Selix'in tuttuğu bir pilot, Hayalet'in helikopterini Fransa'dan bize getirdi ve Selix'in taksi şoförlüğü yapmayı önermesi sayesinde en yakın limana geri götürülmeyi kabul etti.

Günlük işler tamamlanırken saatler yavaş yavaş ilerledi.

Ne yazık ki, Elder kabinde kalmaktan bunalarak yataktan çıkmak istedi. Michaels, doktorun talimatlarına uyması ve yatakta kalması için ona kesin talimatlar verdi. Kendine yaptığı kötü muameleden sonra, vücudunun düzgün bir şekilde iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Michaels kararlıydı ve Elder'ın kazanamadığı bir bağırış çağırıştan sonra, Elder isteksizce kabul etti. Öfkeli ve sıkılmıştı ama yatakta kalacaktı... *şimdilik*.

Ertesi gün, Elder dizüstü bilgisayarında çalışırken ve Monte Carlo'daki fabrikasıyla yeni siparişlerle mevcut müşteriler hakkında konuşurken tekrar internete girdim. Esir tutulduğum süre boyunca neler olduğunu okudum. Haberleri okuyup hayatın bensiz ne kadar hızla geçtiğini görmek oldukça aydınlatıcı olmuştu.

Annem ve mahkeme duruşmaları hakkında yazılanları okudum. Kendim ve kayboluşum hakkında yazılanları okudum. Geçmişten sıkıldığımda, geleceğe döndüm ve Tess'in bana verdiği adresi girmeden önce yeni bir e-posta hesabı açtım.

Ona yazmak niyetinde değildim.

Söyleyecek pek bir şeyim yoktu.

Ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca yapacak pek bir şeyim yoktu ve önümüzde sonsuz ufuklar vardı, kendimi yeni bir mesaj açarken buldum.

Gönderen: Pimlico

Alıcı: T Mercer

Konu: Teşekkür

Merhaba Tess,

Tüm yardımların için tekrar teşekkür etmek istedim.

Seni, aileni ve benim gibi kızları kurtarmak için yaptıklarınızı asla unutmayacağım.

Umarım Lino olanlardan sonra iyidir. Suzette'e selamlarımı ilet.

Tekrar teşekkürler,

Pim.

Cevap beklemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, cevap almak istediğimden de emin değildim. Bir kız arkadaş edinme hayallerimi bir yana bırakmıştım, şimdi Elder'ın yanında Hayalet'e geri dönmüştüm ve başka hiçbir şey istemiyordum. Tam olarak olmak istediğim yerdeydim ve tam olarak birlikte olmak istediğim kişiyle birlikteydim.

Bu yüzden birkaç saat sonra cevap verdiğinde, özellikle de Elder omzumun üzerinden okuduğu için biraz gerildim.

Gönderen: T Mercer

Alıcı: Pimlico

Konu: Yanıt: Teşekkür

Merhaba Pim,

Senden haber almak çok güzel.

Haber kanallarından başka bir şey duymadığım için güvenli bir şekilde ülkeden çıktığını ve şu anda çok uzaklarda yelken açtığını varsayıyorum. Yardımcı olmak bizim için bir zevkti, umarım iletişimde kalırız.

Aklında bulunsun, Q ile ben burada bir yetimhane ve dünyanın dört bir yanında birçok başka çocuk yardım kuruluşuna sponsorluk yapıyoruz. Biliyorum, bu tamamen haddimi aşmak ama o gün Lino'yu tutman için ısrar ettiğimde olanlar için hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum.

Çocuk sahibi olamaman beni çok üzüyor ve biliyorum, yine haddimi aşıyorum ama bunun hayallerinin sonu olmadığını tekrarlamak istedim.

Elder'ın seni kurtardığı gibi sen de bir başkasını kurtarmaya karar verirsen, kapımız her zaman açık.

Tess.

“Yetimhane mi?” diye sordu Elder. Sesinde kendini tuttuğunu gösteren bir hırıltı vardı. “Siktir. Bu kadın gerçekten ne zaman duracağını bilmiyor, değil mi?” Elder uzanıp bilgisayarı kapattı. “Çok üzgünüm, Pim.”

Bilgisayarı almasına izin verdim, şokun etkisiyle sessiz ve donakalmış haldeydim.

Bunun sebebi, bana doğal yollarla çocuk sahibi olamayacağımızı bir kez daha hatırlatmış olması değildi. Onun bu kadar hazır, bu kadar kolay, bu kadar *erkenden* bir aile teklifinde bulunmasıydı.

Ben hazır değilim.

Hiç hazır olacak mıyım, bilmiyorum.

Evlat edinmek mi?

Ben...

Yeni korkulardan ve sorulardan silkelendim, temin edici bir şekilde gülümsedim. Kendi eksikliklerimden çok Elder’ın strese girmesinden endişe ediyordum. “O iyi biri. Sadece iyi niyetli davranıyor.” Yanağına bir öpücük kondurup yataktan zıpladım. “Gidip atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım. Gün batımını izleyelim.”

Elder, ben ayrılmadan önce bileğimi yakaladı, beni geri çekti ve çenemi avuçladı. Parlayan siyah gözleriyle başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, ruhuma çok yoğun ve çok bilgece bakıyordu. “Seni seviyorum, Tasmin Blythe.” Beni keskin ve derin bir şekilde öptü. “Bunu asla unutma.”

Eksik olduğum için duyduğum endişeler ve kederler yok oldu.

Ben onundum.

O da benimdi.

Biz zaten bir aileydik.

Elder iyileşirken birkaç gün daha geçti.

Yavaş yavaş yatak odasından çıktı, artık daha sıcak olan havanın ve hafif rüzgârın olduğu güverteye çıktı. Güneş ışığı ve açık havada yenen akşam yemekleri vücuduna yeniden sağlık kattı.

Jolfer bize her gün yolculukla ilgili rapor verdi. Denizde geçirdiğimiz dokuzuncu gün, nihayet Amerika'ya yaklaştığımızda Elder'ın demir atmaya hazır olup olmadığını ya da iyileşmesini tamamlaması için biraz daha yelken açmayı tercih edip etmediğini sordu.

Elder bana o kadar masum ve saf bir gülümsemeye baktı ki, nefesim kesildi.

“Ne yapmak istersin, Pim?”

“Benim değil, senin ne istediğin önemli.”

“Yanlış. Bu ikimizle ilgili.” Bana doğru topallayarak yürüdü, kol askısı ve ayak bileği desteği olmasına rağmen vücudu hâlâ heybetliydi. “Seni biraz daha kendime saklamak istiyorum.”

Gülümsedim. “Aklında ne var?”

Kaptanına döndü. “Jolfer, sanırım manzaralı yolu seçeceğiz.”

Jolfer gülümsedi. “Haklısınız, efendim. İyi seçim.” Hızlı bir selamlaymayla köprüye geri döndü.

Onun duyamayacağı kadar bir mesafeye gitmesini bekledikten sonra Elder'ı takip ettim. Personelin çok rahat görünen kırmızı ve beyaz şezlongların yanına fûme somon, peynir ve ev yapımı limonata koyduğu yere gittim. “Manzaralı yol mu?”

Elder ukala bir tavırla gülümsedi, sonra yüzünü buruşturarak şezlonglardan birine oturdu. Katılığı ve solan morluklarına rağmen dağılmış halde yatağa topallayarak giden adamdan çok, düşüncelerim için bir peni vermeyi talep eden adam gibi görünüyordu.

Otururken bileğimdeki peni bileziği, sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi çınladı.

Yatağa bağlı olan Elder, Chinmoku ile savaştan sonra yaşadığı gibi bir atak daha yaşamamıştı. Eğilimleri ona biraz nefes alma fırsatı vermişti ve bu, onun neşeli haliyle, ayda yılda ilk kez işkence görmemesiyle gözler önüne seriliyordu.

Limonatasından bir yudum alarak, “Bahamalar,” dedi.

Donakaldım, peynir ve kraker ağzıma giderken yarı yolda kaldı. “Bahamalar’a mı gidiyoruz?”

Omuz silkti. “Neden olmasın? Teknik olarak yolumuzun üzerinde. Sayılır.” Güldü. “Bence tatili hak ettik, sence de öyle değil mi?”

Mutluluktan titredim. Neden olmasındı ki? “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Benimle Bahamalar’a geleceğini söyle.” Krakeri çiğnedi, güneş ışığı parlak siyah saçlarından yansıyordu.

Hayatım nasıl bu kadar inanılmaz bir hal almıştı ve bunu hak etmek için ne yapmıştım ki?

Mutlulukla dolu kahkahamı tutamayıp başımı salladım. “Madem bu kadar nazikçe sordun, o halde ben de seninle Bahamalar’a geleceğim.”

Kısa hayatımda pek çok şey görmüştüm.

Pek çok şey yaşamıştım.

Ama bu? Bu masmavi cennet? İlk kez doğal bir güzelliğin karşısında nutkum tutuluyordu ve bunu görebildiğim için hissettiğim minnetle neredeyse ağlayacaktım.

Hayalet, Bahamalar’daki birçok adanın koylarını dolaştı. Tüm mercanadaların veya kara parçalarının adını bilmiyordum ama hepsi bir diğeri kadar muhteşemdi.

Demir atmadan önce güneş battı ve yarının beklentisiyle titreyerek Elder'ın kollarında uykuya daldım.

Ertesi günü, güverteden manzarayı hayranlıkla seyrederek geçirdik. Sıcak güneşin altında dinlenirken saatler geçtikçe bronzlaştık. Elder suya özlemle baktı, hatta güverteden dalga-ya atlamanın yeni iyileşmiş ayak bileğine ne yapacağını görmek için korkuluğu açtı.

Elder tişörtünü çıkarıp tiksinişmiş bir ifadeyle kol askısını attığı sırada Michaels koşarak geldi. Doktorun katı talimatları sayesinde yüzme fikri tamamen rafa kaldırıldı.

Ertesi gün de aynı şeyi yaptık, elbette yüzmeye teşebbüs etmesi haricinde. Adaların çeşitli yerlerinde dinlenip yelken açtık ve mükemmel yeri bulmak için acele etmedik. Tropikal vahşi doğanın güzelliği bizi keşfe çağırıyordu ve ikimiz de sudan kara-ya geçmek için sabırsızlanıyorduk.

Üçüncü gün, Eleuthera adlı bir adaya demir attık. Ilık esinti kum, hindistancevizi ve palmiye ağaçlarının kokusunu taşıyordu. Ayak parmaklarımın arasında pudra şekeri gibi kumları hissetme ve şelaleleri arama ihtiyacı, sanki bir kez daha esir düşmüşüz gibi Hayalet'in cilalı güvertesinde volta atmama sebep oldu.

Sonunda, Elder sakat olmaktan bıkarak Michaels'ı son bir kontrol için çağırdı. Dikişleri alınmış, kaburgaları kontrol edilmiş, parmak ateli çıkarılmış ve kol askısı kaldırılmıştı. Çürükleri ve kesikleri benimkilerden daha hızlı iyileşmiş, cildinde şiddet izi kalmamıştı.

Yaralanmalarının sayısı tek bir taneye, ayak bileğine indirgenmişti.

Michaels, Elder'ın eklemindeki yavaş iyileşmeden memnun değildi. Henüz ateli çıkarmayı reddediyordu. Elder, tendonları ve bağlarındaki zaten geri dönüşü olmayan hasarın daha da kötüleşmesini önlemek için itaat etmek zorunda kaldı.

Michaels katı talimatlarını verdikten sonra Elder onu kovdu ve Jolfer ile konuşmak için köprüye fırlayarak doktorun dediğinin tam tersini yaptı.

Ne konuştuklarını bilmiyordum ama geri döndüğünde daha az sinirli görünüyordu ve yarın bir sürpriz olacağını söyledi.

O gece, güvertede durmuş Elder'ın tıbbi amaçlı kullandığı marihuananın kıvrılan dumanının altında yıldızları izlerken Selix uydu telefonu ile ortaya çıktı ve telefonu bana uzattı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne oldu?"

Gülümsedi. "Birisi seninle konuşmak istiyor."

Geri çekildim, sanki geçmişim benimle iletişime geçip beni geri çekmeye çalışıyormuş gibi telefona baktım. Yeni hayatım gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. Elder'ın beni seyahat ve lüksle böyle çabasızca tanıştırmasına hayran kalmıştım; öyle ki beyaz malikânede komaya girmediğimden ve her an korku içinde uyanmayacağımdan emin olmak için kendimi sık sık çimdikliyordum.

Ölüm veya ölümcül yaralanma tehdidi üzerimizde gölge oluşturmadiğı sürece, hayatın bu kadar basit, bu kadar *harika* olabileceğini kabul edemiyordum.

Selix güldü. "Telefon seni ısırmayacak, Pim."

"Bu numarayı bilen kimseyi tanımıyorum. Bu numarayı *ben* bile bilmiyorum."

Elimi tuttu ve normalden daha ağır olan ceptelefonunu avucuma tutuşturdu. "Birini tanıyorsun. Onunla konuşmanı öneririm."

Beni dilim tutulmuş halde bırakarak uzaklaştı ve Elder'a çenesini kaldırarak onu takip etmesini işaret etti.

Elder son nefesini çekti ve bitmiş esrarı dalgaların içine attı. "Annenle konuş, Pim. Selix ile konuşacaklarım var."

Beni tepedeki galaksilerle baş başa bırakarak gidince başka seçeneğim kalmadı.

Telefonu kulağıma götürdüğümde elim titriyordu. Elder ve Selix ileride bir şeye gülerек yatın diğer tarafına doğru yürüyorlardı.

“Efendim?” Sesim kısık ve tereddütlüydü, bana söylenenlere rağmen hâlâ güvensizdim.

Kısa kesecekmiş gibi konuşan bir kadın, “Siz Tasmin Blythe mısınız?” diye sordu.

Elder’ın ara sıra gerçek adımı kullanması sayesinde, bu bana artık eskisi kadar yabancı gelmiyordu. “Ben... ben oyum.”

“Sonya Blythe, mahkûm 890776E’nin ücretli aramasını kabul ediyor musunuz?”

Parmaklarım telefonu daha sıkı kavradı. “Kabul ediyorum.”

“Şimdi bağlıyorum.”

Bir cızırtı ve tıslama sesi duyuldu, ardından annemin endişeli sesi yükseldi. “Min?”

Aniden gelen oturma isteğiyle mücadele ettim. “Merhaba anne.”

Derin bir nefes verdi. “Haftalardır seni aramaya çalışıyordum. Her şey yolunda mı? Tekrar kaçırıldığından korktum. Kötü bir şey olmasından korktum.”

“Neden öyle düşündün?”

“Çünkü arayacağını söylemiştin ama aramadın.”

“Ah.” İçim utançla doldu. “Çok üzgünüm.” O kadar uzun süredir tek başıma ve iletişimden kopuktum ki, başkalarının ara sıra haber almayı beklediklerini ve bunu basit bir gereklilik olarak gördüklerini unutmuştum. “Aklımdan çıkmış. Çok özür dilerim. Ben iyiyim. Sadece ilginç birkaç hafta geçirdim ama şimdi her şey yolunda.”

“İlginci tanımla.” Sesi keskinleştii.

“Ah... bir şey yok aslında.” Elimi havada salladım, yalan söylemektense konuyu geçiştirmek için uğraşıyordum. “Artık bitti, yani geçmişte kaldı.”

“Bunu duymak güzel.” Keskin sesi gülümser gibi bir hal aldı. “Seninle konuşmak çok güzel. Neredeyse o gün seni görmek kadar inanılmaz bir şey.”

Çıplak ayakla bir şezlonga doğru yürüyüp oturdum. Annemin beni öldüren kişiyi öldürdüğü için hapiste olduğunu bilmek benim için hâlâ kabullenmesi zordu. Özellikle de onunla telefonda normal bir konuşma yaparken.

“Seni görmek de harikaydı. Orada sana nasıl davranıyorlar?” Kıkırdadı. “İyi.”

“Sen iyi misin?”

“İyiyim, Tasmin. Ama seni bu yüzden aramadım. *Senin* nasıl olduğunu bilmek çok daha önemli benim için.”

Gülümsedim, yıldızlı gökyüzüne ve Karayipler’in sıcaklığına bakındım. “Harika.”

“Ah, anlat bakalım.”

Güldüm, detayları soran ve cevaplarımı içtenlikle önemseyen bu kadını, çocukluğumdaki soğuk kalpli annemle özdeşleştiremedim.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi ben cevap veremedenden sözümlü kesti. “Biliyorsun, artık o kişi değilim, Min. Şüpheli ve yargılayıcı olmayı bıraktım. Bu yerde yaşamak... sana temkinli olmayı ve gardını düşürmemeyi öğretiyor ama aynı zamanda insan ilişkilerinin ve şefkatin derinliğini de gösteriyor. Hayatını bilmek istiyorum. Mutlu olduğunu bilmem gerek.”

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için gözlerim doldu. Bir daha asla çekinmeyeceğime dair kendime güvence verdim, onunla bu ilişkiyi kurmaya tamamen hazırdım.

Bir kez daha sessizliği bozdu, sessizlik konusunda benim kadar rahat ve dostça davranamıyordu. “Ah, neredeyse unuttuyordum. Senin için güven fonunda tuttuğum parayı serbest bırakması için avukatıma talimat verdim. Babanın sana verdiği *Mickey Mouse* saatin de o fonda. Ne zaman şehre dönersen, ofislerinden alabilirsin.”

Gerçekliğe geri döndüm. “Bekle, ne?”

“Sana o piç kurusundan saatini geri aldığımı söylemiştim.”

Dikleştim. “Evet, hatırlıyorum ve sana çok minnettarım ama az önce söylediğin diğer şey hakkında-”

“Ne? Daireyi satarak elde edilen para mı? Büyük bir ipotek borcum olduğu için çok fazla bir miktar değil ama en azından kendi evini almak ya da maceralarını finanse etmek için birkaç yüz bin doların olacak, Bay Prest’e bel bağlamak zorunda kalmayacaksın.”

Vay canına.

“N-ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Hiçbir şey söylemene gerek yok. O para senin. Yıllar içinde önemsiz bir faiz toplayarak seni bekledi. O senin ve istediğin her şeye harcamaya hazır.” Sesi yumuşadı. “Aşkı bulduğuna sevindim, Minnie Mouse ama bir esareti başka bir esaretle takas etmeni de istemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onu sevdiğin için onunla birlikte olmak bir şey. Gidecek başka bir yerin olmadığı için onunla olmak başka bir şey.” Bu konu onu zorluyormuş gibi iç çekti. “Mutlu olmanı istiyorum ama aynı zamanda özgür olmanı da istiyorum. Sana özgürlüğünü verme umuduyla kendi özgürlüğünden vazgeçtim. Ben başaramadım ama Bay Prest başardı. Ona sonsuza kadar minnettar olacağım ama bir gün ayrılman gerekirse, artık bunu yapma

imkânın var. Sen sevgiyi ve özgürlüğü hak ediyorsun, Tasmin. İkisini asla karıştıрма ya da birbirleriyle bağlantılı olduklarına inanma.”

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak Hayalet’in ihtişamını ve Elder ile Selix’in içki içerkenki hallerini izledim. Onunla mutlu olmayacağımı hayal edemiyordum ama bu annem için bu kadar önemliyse, kabul etmemek nasıl mümkün olabilirdi? “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Bulunduğun yerin ve yaptıklarının fotoğraflarını gönderek bana teşekkür edebilirsin.”

Kahkaha attım, cömertliğine karşı duyduğum hayretle göğsüm sıkıştı. “Bunu yapabilirim.”

Nedenini bilmiyordum ama her nefes alışımında suçluluk duygusu daha da ağırlaşıyordu. Londra’daki dairemizden on kat daha değerli bir yatta cennetteyken, onun sekiz metrekarelik bir hücrede yaşamasından suçluluk duyuyordum.

Yutkunarak, “Amerika’ya gidiyoruz,” diye itiraf ettim.

Bahamalar’ı başka bir güne saklayacaktım, böylesine inanılmaz bir haberi övünmeden veya şımarık görünmeden verebileceğim bir güne. Bu muhteşem yer için hissettiğim hayranlığı coşkuyla anlatırsam kaba bir izlenim bırakmaktan korkuyordum.

“Karayipler üzerinden mi gidiyorsunuz? İngiltere’den ayrıldıysanız, bu rota değişikliği bir sapma olur.”

Ayın önünden bir bulut geçip bizi karanlığa boğarken kollarımı ovuşturdum.

Kahretsin.

Bir süre duraksadıktan sonra sessizce, “Şu anda Eleuthera adasının açıklarında demir attık. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim,” dedim.

Kahkaha attı. “Dünyanın en güzel yerlerinden birinde, sana iyi baktığını umduğum bir adamla birlikte olduğunu bana nasıl söyleyeceğini bilemedin mi? Tasmin, duymak istediğim şey *tam da bu*. Senin orada, senin için her zaman umduğum hayatı yaşadığını bilmek, buradaki varlığımı çok daha kolaylaştırıyor.”

“İstersen... sana daha fazlasını anlatabilirim.”

“Çok isterim.”

Aniden utanarak şezlonga yaslandım. Kızlar annelerine ne anlatırdı? Hayatın tüm yönleri anlatılabilir miydi, yoksa daha seçici ve özel miydi? “Nereden başlamamı istersin?”

Hafifçe kıkırdayarak iç geçirdi. “Ölümden döndüğünü ve hâlâ bir kızım olduğunu öğrenmemin ardından yanımdan ayrıldığı andan başlasana.”

“Tamam, peki...” Uzandım ve bu yeni dinamikte durumu yokladım. “Önce Elder’ın bana aldığı güzel bir elbise vardı, sonra da muhteşem bir malikânede bir balo.”

“Kulağa inanılmaz geliyor.”

“Sonra Elder’ın bana verdiği bilezik vardı ve...”

Ve otuz sihirli dakika boyunca, annemle daha önce hiç konuşmadığım gibi konuştum.

Ona Hawksridge Hall’dan, peni bileziğimden, Elder’ın yanımdayken kalbimin nasıl çarptığından bahsettim. Ona Monte Carlo’dan ve kendisinin benim için yaptıklarını nasıl öğrendiğimden bahsettim. Ona Fa’san ve Elder’ın fırtınada yanımda durup ölmemeye karar vermemi beklediğinden bahsettim.

Ona tüm iyi şeyleri anlatıp kötü şeyleri kendime sakladım.

Chinmoku’dan, Q’nun Elder’ı vurmasından, Fransa’daki savaşan bahsetmedim.

Dilimden ve konuşmaya başlamamın ne kadar uzun sürdüğünden bahsetmedim.

PEPPER WINTERS

İkimiz de hayatımızda yeterince ölüm yaşamıştık, bunun konuşmamızı etkilemesine izin veremezdik.

Bir görevli onu telefondan ayırana kadar kahkaha ve dostluk dolu bir dünyada yaşamış, bir kez daha sonsuza kadar nasıl aile olunacağını öğrenmiştik.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

ELDER

ÜÇ HAFTA GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR GEÇTİ. Üç inanılmaz, sıradan ama bir o kadar da huzurlu hafta boyunca Pim ile birlikte Bahamalar'da tatildegdik.

Adaları dolaştık; hava durumuna, konuma ve o gün hangi macerayı yaşamak istediğimize göre demir atacağımız yerleri seçtik.

İlk hafta, şeker gibi yumuşak kumlarda güneşlenerek, beş yıldızlı otellerin olanaklarının tadını çıkararak ve meyveli kokteyller içerek geçti.

İkinci haftayı yerel kasabaları gezerek geçirdik; ben atelli ayak bileğimle olabildiğince normal yürümeye çalışırken Pim cesur bir kızıdan güzel bir kadına dönüştü.

Ona bakmak bile beni tahrik etmeye yetiyordu.

Ondan uzak durmak gittikçe zorlaşıyordu ama vücudum hâlâ acı çekiyordu ve henüz komplikasyonlar listeme seksi de eklemek istemiyordum.

Üçüncü haftaya gelindiğinde, desteği takmaktan bıktım ve Michaels'ın talimatına karşı çıkarak tamamen çıkardım.

Eklemim zayıftı.

En ufak bir yanlış adımda yuvarlanıyor ve dişlerimi sıkma-
tan başımı ağrıtabak kadar şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Ama

buna katlandım çünkü Pimlico'ya Karayipler'in gizli ormanlarını ve şelalelerini göstermeyi kesinlikle kaçırmak istemiyordum.

Gündüzleri el değmemiş adaları keşfediyor, *jet ski* ile farklı mercanadalarını dolaşıyor, piknik ve yürüyüş yapmak için bir yer seçiyorduk.

Geceleri, gemide akşam yemeğimizi yiyorduk. Bazen yemek salonunda, bazen de güvertede daha samimi bir ortamda oluyorduk.

Üç hafta boyunca, panikatakları veya intikam planları olmadan birlikte olmayı öğrendik. Birbirimizi yeni baştan tanıdık. Her gün yan yana uyandıkça, yan yana keşif yaptıkça, yan yana yemek yedikçe ve yan yana yattıkça, ona daha da âşık oldum.

Her saat.

Her gün.

Her an

Basit bir gülümseme, *bum*, kalbim patlıyordu.

Hafif bir dokunuş, *çatırt*, vücudum çöküyordu.

Yıldızların altında bir öpücük, *bam*, ruhum artık bana ait değildi, tamamen ona aitti.

Sonsuza kadar burada kalmak, stresli buluşmaları ve benden nefret eden aileme duyduğum yükümlülükleri geride bırakmak istedim. Yine de içimde bir ses, geçmişte yaptığım hataları onarmam gerektiğini fısıldıyordu. Böylece gelecekteki mutluluğum ne endişeyle ne de suçlulukla gölgelenmeyecekti.

Özür dileyip vicdanımı rahatlattıktan sonra Pim ile buraya geri dönebilir ve bir daha asla ayrılmayabilirdik.

Cennetteki yirmi üçüncü gecemizde, yerel bir lezzeti hazırlamak için mutfağı ayarladım ve sanki herhangi bir akşammış gibi Pim ile birlikte oturdum.

Ama bu herhangi bir akşam değildi.

Son bir aydır bilerek ondan cinsel olarak uzak durmuştum. Vücudumun, dayanıklılığımı elimde tutacak kadar iyileşmesine izin vermiş, aptal beynimin fazla odaklanmayacağından emin olmuştum.

Pim bana banyo yaptırırken davrandığım gibi davranmak istemiyordum.

O gece ondan bir şey almıştım.

Bu gece, ona her şeyi vermek istiyordum.

Önümüzdeki birkaç gün içinde New York'a yapacağımız yolculuk hakkında samimi bir sohbete daldık. Turistik yerler, ziyaret etmek ve deneyimlemek istediği şeyler hakkında konuştuk.

Onun yanında tenim yandı. Kalbim hızla attı. Tek düşünebildiğim o olduğu için ne yediğimi neredeyse hiç fark etmedim.

Tatlı kısmı bulanık geçerken Pim en sonunda tuhaf davranışımı fark etti ve neyin yanlış olduğunu sormak yerine, ihtiyacım olanı içtenlikle anladı.

Haftalardır geceleri çıplak yüzerken ya da tatil kıyafetleriyle yerel kasabaları keşfederken aramızda kaynayan kimya, tam bir alev haline geldi.

Elektrik kıvılcımları saçarak tamamen yeni bir seviyeye ulaştı.

Akciğerlerimde çatırdayan ve parmak uçlarımda tıslayan bir seviyeye.

Ona dokunmak için can atıyordum.

Onu öpmek için yalvarıyordum.

Ve o da bunu biliyordu.

Nasıl bilmezdi ki?

Ona dokunmaktan, onu beslemekten, kaşığımdan vanilyalı dondurmayı aldığımda parmağımı dudağımda gezdirmekten kendimi alamıyordum.

Ne istediğimi biliyordu ve sandalyesinde kıvranışına bakılırsa, o da beni istiyordu.

Tadının yarısına geldiğimizde, kaşığı tabağa vurarak düşürdüm ve ayağa kalktım.

Elimi uzattığımda gözleri irileşti. “Lütfen, Pim.”

Dudağını ısırды, elini elime koydu ve sessizce odama -*odamıza*- doğru beni takip etti.

Pim’i seviyordum.

Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimi biliyordum.

Yine de, aptalca bir nedenden ötürü geleceği düşünmeye cesaret edememiştim. Ancak yatağımın yanındaki halının üzerinde durduğumuzda ve Pim, bol gömleğinin düğmelerini yavaşça açıp şortunu çıkardığında her şey değişti.

Şu anda yaşamaya o kadar alışmışım ki yarınımın olacağına inanma lüksüne sahip değildim, bir yıl ya da on yıl sonrası hiç söz konusu bile değildi.

Ama Pim... O, bu şeylere sahip olabileceğime beni inandırmıştı ve eğer sahip olabilirim, eğer *hak edersem*, onu hayatımın geri kalanında kendime bağlamak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Onu satın almak ve Hayalet’ten asla ayrılmasına izin vermemek gibi yasadışı veya ahlaki açıdan yozlaşmış olmayan her türlü yolu kullanarak.

Evlilik.

O gözlerinde sıvı bir sıcaklık, davetkâr bir vücutla bana doğru yaklaşıırken bu fikir aklımda bir fısıltı halinde dolaşıyordu.

Tişörtümü çekip başımdan çıkarmasına izin verdim, sonra dizlerinin üzerine çöküp yetenekli parmaklarıyla kemerimi çözdüğünde inledim.

Bana düşünme zamanı vermeden şortumu ve *boxer*ımı aşağı çekti. Kalp atışı gibi zonklayan ereksiyonumu serbest bırakarak beni sıcak ağzına aldı.

Onun üzerine eğildim, lezzetli dilinin ilk dokunuşunda dengeyi kaybetmiştim.

Parmaklarımı saçlarına gömdüm, ayaklarımın üzerinde sallandım. Gözlerim kapanırken kaslarım hezeyanla kilitlendi. “Siktir, Pim.”

Daha derine indi; uzunluğumu alıyor, bir şekilde kalan tüm düşüncelerimi karıştırıyordu. Bunu ona benim yapmam gerekmez miydi? Bu gece benimle değil, onunla ilgili değil miydi?

İçimde bir yerlerde, onu çekip kollarımın arasına almaya gücüm vardı. “Bu gece benimle ilgili değil, Pim.”

Onu yatağa yatırıp kalan giysilerimi tekmelediğimde titredi ve tüyleri diken diken oldu. “Sana çok kötü şeyler yapmak istiyorum ama önce sana işkence etmekle yetineceğim.”

Onu taklit edip dizlerimin üzerine çöktüğümde nefesini tuttu. Kalan acıyı görmezden gelerek ve penisime kontrol altında kalmasını emrederek kalçalarını tuttum. Parmaklarımı derisinin derinliklerine batırdım ve onu yatağın kenarına doğru çektim.

Yeterince yaklaştığı anda, ağzımı amına yapıştırdım.

Çılgılık atıp yatak örtüsünü avuçlarken başını yana doğru attı. Hissettiği yoğunluktan kurtulmak adına kıvranırken bedenini bastırmak için elimi karnına koydum.

Dilimi içine sokarken uyarıcı bir homurtu çıkardım. Bu gecenin nasıl geçeceğini belirleyecek olan oydu. Doğrudan sert bir ön sevişmeye atlamıştı. Kurnaz bakışlar ya da utangaç dokunuşlar yoktu.

Bu geceyi uzatmak, onu sevmek için zaman ayırmak istiyordum.

Ama hayır... Sanki beni sertleştirmek ve o anda içine girmemi sağlamak istiyormuş gibi emmişti.

Sıra bende.

Eğer kırılmaya hazır olmamı istiyorsa, ben de onun dağılmaya hazır olmasını istiyordum.

Onu yaladım ve okşadım; ıslaklıktan sırılsıklam olmaya, muhtaçlıktan yalvararak düpedüz edepsizliğe geçmeye zorladım.

“Elder... Lanet olsun, El.” İki parmağımı içine daldırıp klorisini ısırduğımda sırtı kavislendi.

Her yerini ısırarak istiyordum.

Onu tapılacak bir kadından ziyade bir yemek haline getirecek şekilde tüketmek, işaretlemek ve yemek istiyordum. Şehvetim, güçlü ve şiddetli bir şeyle lekелendi, kontrolümü yerle bir etti.

Onu seviyordum.

Ama şu anda, onu bu kadar çok sevmemi sağladığı için onu cezalandırmak istiyordum. Beni terk edeceğinden endişelenmemen neden olduğu için. Her lanet parçamla onu istememe neden olduğu için.

Onunla evlenmek istiyordum.

Ama bunu yapmadan önce, onu mahvetmek istiyordum.

Öte yandan onu zevkle cezalandırmaya ne kadar çalışırsam çalışayım, dilimi ne kadar derine sokarsam sokayım, orgazmının çılgınlıkları için ne kadar savaşırsam savaşıyım, onu seviyordum.

Bu aşk beni yakıyordu.

Bu aşk beni boğuyordu.

Kendimi tutamayıp kalkarak onu yataktan çektim ve indirdim.

Ayaklarını yere bastırduğımda kalın halı onu kucakladı.

Bacaklarım ayırdığımda ve o mükemmel memelerini sıkı-tığımda, parmakları kalçalarımaya yapıştı.

Gözlerim şehvetle kırmızıya büründü. “N-nazik olamıyorum.”

Bunun doğru olması beni deli ediyordu.

Nazik *olabilmek* için bir ay boyunca ondan kaçınmıştım. Ona şefkat, yumuşaklık ve romantizm sunabilmek için.

Ama işte buradaydık. Pim benim altımda kıvranıyordu; ağzı açık, gözleri çılgın ve vücudu onu sikmem için yalvarıyordu.

Parmakları sikimi kavradı. Ben onun üzerine düşene kadar beni ileri doğru çekti, içine girmeme sadece milimetreler kalmıştı.

Sıcak ıslaklığın ilk damlası sikime çarptığında karnım sıkıştı.

“Yap şunu. Haftalardır bunu yapmanı istiyorum.”

Onun üzerine çöktüm, edepsiz ağzını ele geçirdim ve elimden geldiğince sertçe içine girdim.

Pim çılgılık attı. Ben inledim. İkimiz de aynı derecede ahlaksız, ateşli bir öpücükle küfrettik.

Ağızlarımız daha geniş açıldı, daha derin bir şekilde öpüşürken dillerimiz savaştı. Penisim her itişte onun içine girmek için elinden geleni yaptı.

İçine tekrar ittiğimde meme uçları göğsüme değdi. Karınlarımız üst üsteydi, ağırlığının onu halıya sıkıştırması ya da bacaklarının kıcıma dolanması umurumda değildi. Ayak bileklerini belimde kilitleyip ben aşağı sallanırken kendini yukarı itmek için kaldıraç sağladı.

Tekrar tekrar çarpıştık. Gözleri karanlık ve parlak, dudakları ıslak ve ısıltılıydı.

Masamdan gelen yumuşak ışık, cildini altın bir kaplama gibi kapladı ve ben onu bulmadan önce kazandığı her yaranın gümüş rengi izlerini ortaya çıkardı.

Boğazını ısırıp her yara izini yalarken içimden ilkel bir şey kopup gitti. Onları silip yerine yenilerini kazımak istedim. Onun acılarını silip onun morarmasının sebebi olmak istedim. *Bu defa çok fazla sevildiği için morarmasını.*

İçine daha sert bir şekilde girdim, orgazmın sıcak ve yırtıcı uyarısını hissetmeye başlamıştım bile. Ben yukarı doğru kayıp daha sert ve daha hızlı girerken klitorisine sürtünmemle Pim çığlık attı.

Amcığı beni yumruk gibi sıkıca kavradı. Dalgalar gibi güçlüydü, geri kalan tüm irademi yok etti.

Kükredim.

Boşaldım.

Tek bir amaçla birbirimizi becerdik.

Ve bedenlerimiz zirveye ulaşip akıl sağlığımız tekrar döndükten sonra, sürünerek uzaklaştım. Kolunu tutarak onu ayağa kaldırdım.

Terden sıırıslam olmuş bedenimle zar zor nefes alabiliyordum, eskiden çellomu çaldığım sandalyeye otururken onu da yönlendirdim.

Artık çellom yoktu ama Pim vardı ve lanet olsun, onu çalmak istiyordum.

Onu bana doğru çevirip kucağıma oturmasını beklerken o da titredi. Uzunluğuma oturup aşağı doğru indiğinde ikimiz de aynı anda inledik. Sikimin onun vücudunda kayboluşundan gözlerimi ayıramadım.

Bir kez birleştikten ve ayrılmaz hale geldikten sonra, kolları omuzlarımı sardı. Bakışları vurulduğumda oluşan çirkin yara izine kaydı. Artık o kadar acıtmıyordu, ellerimi sırtında gezdirip sırtındaki çıkıntıları bulurken bunun için minnettardım.

Onların notalar, onun da benim enstrümanım olduğunu varsayarak onu aşağı iterken kendimi yukarı doğru kaldırdım.

“Tanrım, El!” Dudaklarını ısırırken gözlerini kapattı ve kendini tamamen bana teslim etti. Bana güveniyor, beni seviyordu. Kızardı, şehvetle doldu ve Tanrım, kesinlikle çok güzeldi.

Onu kendime yaklaştırıp boynunu ısırduğımda beni hipnotize etti, omurgasında farklı akorlar ve şarkılar çalarken saçlarını kenara çektim.

Ben daha sert sallandıkça kıvrandı, şimdiden kanımı kaynatan ikinci ateşli boşalmayı arzuluyordum. Daha sıkı tutarak onun kaçmasına izin vermedim, daha sert ve daha hızlı nefes aldım.

Parmaklarım daha hızlı uçtu, müziğim *death metale* dönüştü. Kaba, gürültülü ve vahşi bir hal aldı.

Kıvranan kalçalarını yakaladım, bu garip melodiyi benimle birlikte düzenlemesi yerine, ona bunu zorla kabul ettirdim. Teni çok yumuşaktı. Göğüsleri ağırdı ve meme uçları koyu pembeydi.

Orgazmım yanmaktan patlamaya dönüştü. Az sonra ikinci kez uçuşumdan aşağı yuvarlanacaktım.

Saçlarını avuçlayıp başı geriye düşene, gergin boğazı savunmasızca beni yalamaya ve ısırmaya davet edene kadar o çikolata rengi ipeği tuttum.

Dişlerim derisine batarken küfrettim ve içine boşaldım.

Ben donakalırken, o hassasiyetle kucığımda sallanıyordu. Benim onu sikmem yerine, onun beni sikmesi, zaten berbat olan beynimi daha da boktan hale getirdi ve tekrar boşalmamak için mücadele ettim.

“Tanrım, beni nasıl mahvedeceğini biliyorsun,” diye omzuna fısıldarken başım ağır ve bitkin bir şekilde öne doğru düştü.

“Mahvolmadın... en azından henüz.” Parmaklarını saçları-
mın arasına sokup nemli telleri geriye doğru çekti ve kafatasımın
arkasına gömdü. “Bir kez daha, El. Ve nasıl istediğimi çok iyi
biliyorum.”

Bu gece kontrolün bende olduğunu söylemeye fırsat bulamadan ayağa kalktı. Aletim amından çıkarken vücudu titredi. Dönüp omzunun üzerinden bana baktığında ve sonra dört ayak üstüne çöküp kıcını havaya kaldırdığında, tek kelime bile edemedim. Bekliyor, alay ediyor, davet ediyordu.

Siketim.

Şişmiş ve kaygandı. Kurtardığım korkmuş, istismara uğramış kızla hiçbir alakası yoktu. O, onda her zaman gördüğüm baştan çıkarıcı kadındı ve onun izni olmadan nefes bile alamıyordum.

Sandalyemden kayarak onun beni dönüştürdüğü canavar gibi ona doğru süründüm. Ellerim onun parmaklarını kaplayana ve uyluklarımın önü bacaklarının arkasına değene kadar durmadım.

Sikim, eve dönmek için çaresiz halde onun girişini buldu.

Ama bekleyerek ona işkence etmeyi tercih ettim. Ona verebileceğim şeyi arayarak geriye doğru sallanmasına izin verdim ve bunu yaptığımda çılgılık attı.

Derin bir itiş.

Hızlı bir düzüşme.

Parmaklarımla onun parmaklarını kavrayıp onu sabit tutarken sırtı çukurlaştı.

Altımda ufacıktı. Ufak, yumuşak ve ben onu arkadan alırken tamamen itaatkârdı.

Kendimi daha derine girmeye zorladım. Vahşi ve bıçak gibiydim, o nefes nefese kalıp benim şiddetime şiddetle karşılık verirken tenim ihtiyaçtan karıncalandı.

“Bunu mu istiyorsun?”

“Evet.”

“Seni sikmemi mi istiyorsun, Küçük Fare?”

“Hem de nasıl.”

“Ne kadar istediğini söyle.”

Altımda kıvranarak kendini olabildiğince sikime sapladı. Tüm uzunluğum onun içindeydi.

Tısladım, gözlerim karardı ve üçüncü orgazmım hızla ortaya çıktı.

“Bu kadar,” diye inledi. “Beni bu kadar sikmeni istiyorum.”

“Tanrım, beni boşaltacaksın.”

Ben bunu uzatmaktan vazgeçtiğimde, tırnakları halıya gömüldü. Bu bitiş çizgisiydi. Pimlico da benim kadar vahşi ve çılgındı. En azından ona ruhunu yakacak bir boşalma daha yaşatabilirdim, böylece ikimiz de yere yığılabılır ve tekrar nefes almaya çalışabilirdik.

Bir elimi onunkinden çekip sallanan göğüslerini sıktım. Ardından kalçasını avuçladım, kalçasının kıvrımlarını takip ederek karnına ve sonunda bacaklarının arasına indim.

“Benim için boşalacaksın.”

Onu dağıtacağından emin olduğum sinir demetini ovuştururken bacaklarını sıktı. Bir mücadele bekliyordum. Zaten boşalmıştı. Aşırı duyarlıydı. Ama klitorisini sıkıştırıp kendi orgazmımı zorla bastırarak homurdandığımda, Pim parçalara ayrıldı.

Mutluluk dalga dalga sikimden aşağı yayıldı, beni daha derine çekti. Ta ki ben bir adam olduğumu, bir canavar olmadığımı unutana kadar.

İçine kendimi kaybedercesine, merhametsizce boşalırken klitorisindeki elimle onu kendime doğru çektim. Onu sertçe becerirken sıkıca tutmaya devam ettim.

Sikimin ucu öyle derinlerine gömüldü ki çığlık attı.

Ama uzaklaşmak yerine geriye doğru sallanıp canını yakma izin verdi. Tam olarak ihtiyacım olanı yapmama, onu incitmememe, iz bırakmama ve ona sahip olmama müsaade etti.

Her sinir ucum ateşe büründü. Çellomdan müzik çaldı, boşalmadan hayatta kalamayacağım bir yere döndü.

Damarlarımı kesip geçen, en yüksek ve en keskin hisleri veren şey aslında ateşli, yakıcı bir zevk olsa da acı olarak şekillenmiş mazoşist bir yerden geliyordu.

Zirveler acımasızdı.

Bir insanı tek bir amaçla tüketebilme şekilleriyle acımasızdı. Acımasızdı çünkü iki vücudun kilitlenmesi ve tek bir amaçla birleşmesini gerektiren bir eylemdi.

Bir, iki, üç kez.

Mükemmel mutluluk üçlüsü.

Yavaş yavaş aklım başıma gelirken zevkin yankısı da kayboldu. Beynim sonunda sonu kabul etti. Uzuvlarımla olan bağımı kopardı ve yana devrilmeme müsaade ettiğinde Pim'i de yanıma devirdim.

Zirveler acımasızdı.

Ama seksten sonraki anı her şeyden çok sevdiğim biriyle paylaşmak?

İşte bu tam bir cennetti.

BÖLÜM OTUZ

PIMLICO

U YANMAK, BENİ HER ZAMAN PANİK İÇİNDE BİR FARKINDALIĞA SÜRÜKLERDİ. Uykudan uyanmanın barizliği nedeniyle değil, bedenim ve zihnim bazen hâlâ Girit'teki beyaz malikânede olduğuma inandığı için böyle hissederdim.

Eskiden gözlerimi açmak hiç de sevdiğim bir şey değildi. Günlerimin getirdiklerinden kaçınmak için sonsuza kadar uyuyabilmeyi dilerdim. Ama şimdi... şimdi gözlerimi açtığımda kalbim saf, filtrelenmemiş bir sevinçle dolup taşıyordu.

Uyanıp artık cehennemde yaşamadığımı fark etmek; Noel, doğum günleri ve her şükran anını birlikte yaşamak gibiydi.

Elder ile birlikte yaşıyordum.

Elder.

Yanımda uyuyordu; alnında hafif bir kırıışıklık vardı, dudaklarını sertçe birbirine bastırmıştı, sanki gerçek hayattaki iblisleri yenmiş olmasına rağmen uykudaki iblislerle savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Kalbimin normal boyutunun on katına çıkmasıyla göğsümü ovuşturdum.

Aşk.

Âşığım.

Güvendeyim.

Mutluyum.

Nefes almayı bıraktım.

Ben... mutluyum.

Ne kadar basit kelimelerdi. Normalde hafife alınan veya doğal kabul edilen bir cümleydi.

Ama benim için? O harflerin birleşerek neyi oluşturduğunu anladığımı ve sadece hayatta olmanın verdiği mutluluğun ve minnettarlığın derinliğini tam olarak kavradığımı söyleyebilmek?

Vay canına.

Sırtüstü dönerek Elder'ın odasına, halıya ve dün gece seks yaptığımız sandalyeye baktım.

Birbirimize neredeyse hiç dokunmadan ve katı kurallarla yaşarken, birbirimize saldırır hale gelmiştik.

Omurgamda halı yanıkları vardı. İçimde sızlayan bereleri hissedebiliyordum ve çok sert öpüşmekten dolayı dudağım acıyordu.

Ama bunları dünyalara değişmezdim. Her çizik ve sıyrığı seviyordum.

Bir sonraki savaşa kadar geri sayım yapan bir kronometre yoktu. Yeni bulduğumuz mutluluğumuzu çalmak için kenarda bekleyen gölgeler yoktu. Tek yapmamız gereken, annesini ziyaret etmek ve sonra nereyi keşfetmek istediğimize karar vermektir.

Daha fazla ada mı, yoksa anakara mı? Sıcak mı, soğuk mu? Medeniyetin olmadığı bölge mi, şehir mi?

Bir kez daha, bunu mümkün kılan adama karşı hissettiğim sonsuz minnettarlık ve sevgiyle vücudum ısındı.

Başımı çevirip eskiden çellosunun durduğu açık dolaba odaklandım. Enstrümanı korumak için kullanılan kayışlar ve yastıklar, tutacak bir şey olmadığı için garip bir şekilde yalnız görünüyordu. Uzun zaman boyunca, çaldığı her andan nefret etmişim. Hayalet'in sessizliğine herhangi bir müzik sesi sızdığı anda irkiliyordum. Ama dün gece, onun çellosuna dönüşmüştüm ve bu

bana onun hislerini boşalttığı aleti ne kadar özlediğini hatırlatmıştı. Fransa'dan döndüğümüzden beri onun şarkılarını duymamıştım. En sevdiği eşyasının kaybolduğunu bile fark etmemiştim.

Fark etmediğim için kendimden *nefret ettim*.

Ona neden çalmayı bıraktığını sormadığım için pişman oldum.

Elder bana ne olduğunu anlatmamıştı ama yataktan kayıp çıplak ayakla boş dolaba doğru yürürken, ayağımın tabanı yumuşak halının içine gizlenmiş keskin bir şeye çarptı.

Eğilip onu halıdan çıkardım.

Üzerinde birkaç parça at kılı bulunan küçük bir parçaydı.

Kalbim sıkıştı.

Olamaz.

Bu onun yayının bir parçası mıydı?

Onun bu şeylere ne kadar sert davrandığını görmüştüm, çaldığı müzikle telleri koparıyor, düzgün olanı dağınık ve kırık hale getiriyordu.

Dolaptaki garip çukurları parmaklarımla okşayarak parçaları bir araya getirdim.

Mermiler.

Omuzlarım düştü.

Elder, beni kaybettiği gece çellosunu da kaybetmişti.

Ve benim geri dönmem için savaşmasının aksine... çellosu için hiçbir şey yapamamıştı ve değerli enstrümanını gömmek zorunda kalmıştı.

Hâlâ arkamda uyuyan Elder'a bakarak bir yol bulabilmeyi diledim.

“...En azından kendi evini almak ya da maceralarını finanse etmek için birkaç yüz bin doların olacak, Bay Prest’e bel bağlamak zorunda kalmayacaksın.”

Artık param vardı.

Annem hayatının birikimlerini bana emanet etmişti. Kaybolan şeyi geri vermek için kullanabileceğim bir para vardı. Bana ait bir para.

Bu fikir aklıma gelir gelmez banyoya koştum ve kapının arkasından bir bornoz çaldım. Çıplaklığımı örtünce Elder’a son bir kez baktım, sonra yatak odasından çıkıp güneşli güverteye adım attım. Karayipler’in boğucu sıcağından farklı olarak gece boyunca yelken açmış ve Amerika’nın biraz daha serin havasına girmiştik. New York ufukta parıldıyor, Özgürlük Anıtı giriş izni olmayanların limana girmesine engel oluyordu.

Giyinip güne hazırlanmak için fazla vaktim yoktu. Bunu hevesle beklediğim söylenemezdi ama Elder için kolaylık olacaksa yüz kez bile yapardım.

Bugünün getireceği şeyleri düşünmek yerine çellolar ve müzikle meşgul olmaya çalışarak cilalı güverte boyunca koştum, personele gülümsedim ve köprüdeki Jolfer’a el salladım. Kış tarafına geldiğimde aradığım kişiyi buldum ve kayarak durdum. “Selix.”

Manifesto yazdığı yerden başını kaldırdı ve bazı bakım kontrollerini işaretledi. Hayalet yaşayan, nefes alan bir şeydi. Ben de onun donanımının, aletlerinin ve günlük bakımının kusursuz olmasını sağlamak için harcanan emek ve zamana saygı duymaya başlamıştım.

Dosyasını indirip aceleyle bağladığım bornozuma bakarak tek kaşını kaldırdı. “Bu sabah erkencisin.”

Yakam açıldığı için biraz kızardım. Giysilere alışmıştım ve artık onlardan nefret etmiyordum ama yine de olmam gerektiği

kadar mütevazı değildim. Ten, tendi. Ama bornozu daha sıkı tutarak kemeri yeniden bağladım. “Bana bir konuda yardım edebilir misin diye merak ediyordum.”

“Yardım mı? Ne konuda?” Başını yana eğdi. “Bunu Elder’a sorman gerekmez mi?”

“Soramam.”

“Neden?”

“Çünkü bu onun için ve sürpriz olmasını istiyorum.”

Selix hareketsiz kaldı, başımın üzerinden Elder’ın odasına doğru baktı. Onun sadakati bazen içinde bulunduğu durumdan sapmaması anlamına geliyordu.

Aceleyle, “Çellosunun gittiğini biliyorum. Ve bunu söylediğime inanamıyorum ama onun müziğini özlüyorum,” dedim.

“Bunun benimle ne ilgisi var?” Kollarını kavuşturup dosyayı göğsüne yasladı.

“Yerine yenisini almak istiyorum.” Okyanus rüzgârının savurduğu saçlarımı geriye doğru taradım. “Annemin bana verdiği bir para var. Geçen hafta hesabın açıldığı ve benim adıma olduğu konusunda bildirim aldım. İlk satın almamın Elder için olmasını i-istiyorum.” Omuz silktim. “Bana verdiği onca şeyin yanında... bu hiçbir şey. Ama güzel bir şey yapmak istiyorum. Onun beklemeyeceği bir şey.”

“Yani ona bir çello mu almak istiyorsun?”

“Evet.”

“Bu basit bir mesele değil, Pim. Bu tür şeyler kişiseldir. Onları denemek isteyecektir.”

“Ama sürpriz olmasını istiyorum.”

Selix iç çekti. “Bugünün ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet. Bu yüzden bunu yapmak istiyorum... en azından eve döndüğümüzde güzel bir şey olsun diye. Her ihtimale karşı...”

Yüzünü ovuşturdu. “Evet, tamam.” Bana gülümsedi. “Sinir bozucusun ama ona iyi davranıyorsun. Bu hoşuma gidiyor.”

Yine kızardım. “Peki... yapar mısın?” Çelloların ne kadar olduğunu ya da bir tane almak için nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordum. Daha önce hiç çello almamıştım ama Selix’in imkânsız başarıacağına güveniyordum.

“Yaparım.” Dosyayı dev bir halat makarasının üzerine koydu. “Şimdi gidiyorum, siz gitmeye hazır olduğunuzda geri dönmüş olurum.” Yaklaştı. “Bütçen ne kadar? O şeyler ucuz değil.”

Duruşumu dikleştirdim. Hesaptaki her kuruşu alabileceğini söylemek istedim ama bu anneme haksızlık olurdu. O para esasen onun kendini daha iyi hissetmesi içindi. Bir daha asla kimse tarafından tuzığa düşürülmeyeceğimi bilmesini içindi. Ama serbest kaldığında o para onun olacaktı. Ve onu nankör bir velet gibi çarçur etmeyecektim. “Bulabileceğin en iyilerinden iki tane al.”

“İki mi?” Tek kaşını kaldırdı. “Neden iki?”

Zamanın kısıtlı olduğunu ve Elder’ın her an uyanabileceğini bilerek uzaklaştım. “Tabii ki istediğini seçebilsin diye.”

“Sen de onun kadar delisin.”

“Bunu iltifat olarak kabul edeceğim.”

Gülerek yanımdan geçti. “İyi bir şey bulursam faturayı sana gönderirim.”

“Sen en iyisisin.” O bir sürat teknesi, denizaltı veya başka bir ulaşım aracını ayarlamak üzere giderken öpücük attım. Biz çıkmadan önce gitmeli, limana yanaşmalı ve alışveriş yapıp Elder ile bugünkü randevumuza hazırlanmadan önce geri gelmeliydi.

Bugün eğlenceli bir gün olmayacaktı.

Annesinin affetmesi bir çello satın almak kadar kolay olmayacaktı ama en azından her şey berbat giderse, ona kaybettiği şeyin küçük bir parçasını verebilecektim.

Gerisini vermek ise diğer insanlara kalmıştı.

Sadece bir gün, bunu yapacaklarını ummak zorundaydım.

Zamanın tekdüze olmadığına yemin edebilirdim.

Bir durumun ne kadar keyifli ya da istenmeyen olduğuna bağlı olarak, dakikaların süresinin değişebileceğinden neredeyse emindim.

Kölelikle geçen yıllar... sonsuzluk gibiydi.

Denizde geçen aylar... bir saniye gibiydi.

Brooklyn'deki sıradan, birbirine benzeyen bir evin merdivenlerinde Elder elimi sıkıca tutarken zamanın bizi bu ana getirmek için hızlandığına ama tam buraya vardığımızda on yıllarca yavaşladığına yemin edebilirdim.

Konuşmadım. Konuşacak kişi ben değildim.

Benim görevim onun elini tutup ona destek olmaktı.

Selix arkamızda kollarını kavuşturmuş, siyah arabayı koruyordu. Benim işimi halledip geri dönmüş, iskeleye yanaştığımızda bana başını sallamıştı.

İstediğim şeyi satın almıştı, ben görmemiştim ama Elder hediyelerimden nefret etmez, sever diye umut ediyordum.

Elder sessizce, "Tanrım, bu neden bu kadar zor?" diye homurdanırken elini uzatıp siyah boyalı ön kapıyı çaldı.

Sessiz kalarak parmaklarım sıktım. Sorusunun bir cevaba ihtiyacı yoktu.

Bunu biliyordu.

Bu zordu çünkü ailesi yıllardır onu dışlamıştı ve o da cezalandırılmaya bayılıyordu. Başka herhangi biri şimdiye kadar çoktan

uzaklaşmış olurdu. Başka biri bu kadar uzun süre bu soğuk muameleye katlanmazdı.

Ama Elder... kendini suçlamayı ve onların nefretiyle yaşamayı hiç bırakmamıştı. Bu onun geçmişiydi ve pek çok yarım kalmış işi vardı.

Kapıyı çalışına yanıt olarak evin içinden ayak sesleri geldi.

Elder'ın parmakları benimkileri sıktığında donakaldım.

Ön kapı açıldı.

Tanmadığım bir adam gözlerini kırptı, bana ve Elder'a baktı, ardından kafası karışmış bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Yardımcı olabilir miyim-" Şaşkınlıkla ikinci kez baktı, şokun etkisiyle alnı kırıştı. "Vay canına. Mik? Gerçekten sen misin?"

Elder yutkundu, elini uzatarak tokalaşmak istedi. "Merhaba, Raymond dayı. Seni tekrar görmek ne güzel."

Elder'ın elini sıkıp selamını kabul etmek yerine ileri çıkarak bizi kapı eşiğinden uzaklaştırdı ve içeriye endişeli bir bakış atarak kapıyı kapattı. "Burada ne işin var? Onun seni görmek istemediğini biliyorsun."

Elder acı bir şekilde iç geçirdi. "Biliyorum ama haberlerim var. Ona şahsen söylemem gerekiyor."

Raymond ensesini ovuşturdu. "Bundan emin-"

Arkasındaki kapı açıldı. "Ray, orada gizli gizli ne halt karıştırıyor-"

Elder hızla nefes aldı, tüm dikkati annesine odaklanmıştı. "Okaasan."

"Hayır," diye hırladı kadın ve kapıyı kapatmak için hareket etti. "Git buradan."

Elder, Monte Carlo'da olduğu gibi annesinin cevaplarım dikte etmesine izin verip onun acısına boyun eğmek yerine, avucunu kapıya vurarak kapıyı açık tuttu. "Onlar öldü."

Gözleri parladı, özür dilemekle ya da dinlemek istemekle nefesini boşa harcamadı.

Annesi bembeyaz oldu, hâlâ kapıyı tutan eli zayıf ve gevşekti. “Ne?”

“Kade ve Otōsan’ı öldüren Chinmoku. Öldüler. Sonunda.”

Annesi geriye doğru sendeledi ve yanında ayakkabı rafı bulunan hasır sandalyeye oturdu. “Onları sen mi öldürdün?” Sesi hem suçlayıcı hem de minnettardı.

Elder antreye girdi ve annesinin önünde tek dizinin üstüne çöktü. Ona dokunmaya cesaret edemiyordu. “Onların intikamını alacağıma sana yemin etmiştim. Umduğumdan daha uzun sürdü ama bitti. Artık güvendesin ve beni bir daha görmek istememe kararını saygıyla karşılayacağım ama en başından ölümlerinin sebebi ben olsam da sözümü tuttuğumu bilmeni istedim.”

Annesi hareketsiz kaldı, gözleri yaşlarla doldu.

Elder yaklaşarak başını eğdi ve Japonca bir şeyler fısıldadı.

Ne dediğini duymadım ama annesinin yüzündeki nefret yerini kedere bıraktı. Kadın öne eğilip kollarını kendine doladı. Hızla ve iri iri düşen gözyaşları, ön kısmında beyaz turnalar bulunan koyu kırmızı elbisesine damladı. Kusursuz giyinmiş, griye dönmüş siyah saçları topuz yapılmış bir kadın, oğlunun önünde dağılıyordu.

Gözyaşları hem iyileştirici hem de acı verici görünüyordu fakat kederinin derinliklerinde bile Elder’a uzanmadı. Onu kucaklamadı, yıllar boyunca ona gösterdiği tüm acımasızlık için özür dilemedi.

Ancak Elder’ın tüm bunlara ihtiyacı yoktu.

Kendi ana dilinde biraz daha fısıldadıktan sonra ayağa kalktı, kadının saçlarına bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. Eşiği geçerken aynı derecede gri saçlı ve şık kadife pantolonlu Raymond,

elini Elder'ın omzuna koyduğunda Elder irkildi. "Teşekkür ederim."

Elder dişlerini sıktı. "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama en azından ailemiz artık güvende. Size bunu yüz yüze söylemek zorundaydım. Bize yıllarca belirsizlik ve acı yaşattığım için özür dilerim."

Raymond başını iki yana salladı. "Zaman her şeyin ilacıdır, Miki-san. Sen gençtin. Hepimiz hata yaparız. Bizi yargılaması gereken ya da kim olduğumuzu belirleyen hatalarımız değil, onlarla nasıl başa çıktığımızdır."

Elini indirip gülümsedi. "Kırılanları onarmak için elinden geleni yaptın. Annen şu anda acısının üstesinden gelemeyebilir ama eninde sonunda senin onun tek kalan oğlu olduğunu ve hayatının her günü onun güvenliği için savaştığını görecektir. O seni seviyor. Muhtemelen çok fazla seviyor ve bu yüzden mesafeli davranıyor."

Elder ikna olmamış bir şekilde başını salladı. "Her ne olursa olsun, artık onun güvende olduğunu bildiğim için beni bir daha görmek istememesini kabul edebilirim." Selam verdi. "Hoşça kal, *Ojisan*. Ondan çaldığım aileyi ona geri verdiğin için teşekkür ederim."

Elder elimi tutup beni evden uzaklaştırdı.

Sorular sormadım ya da annesinin sadece ağlamak için zamana ihtiyaç duyduktan sonra kollarını açıp kalbinde sevgiyle arkasından koşup koşmayacağını görmek için durmadım.

Bahçe kapısına vardık, eski moda bahçe yolunun yerini sokak kaldırımını aldı. Dönüp arkama baktığımda dış kapının kapandığını görmeyi bekliyordum, oğlunun gidişini izleyen kederli kadını görmeyi değil.

Elder'ın annesinin elini kalbinin üzerine koyarak kapının çerçevesine tutunduğunu görünce nefesim kesildi. Gözlerini

Elder'dan hiç ayırmadı ve o da annesiyle göz göze geldiği noktada donakaldı.

Birbirlerine sonsuzluk kadar baktılar.

Bir ömür kadar baktılar.

Sonra, en sonunda, onca acı ve kederin ardından kadın başını salladı.

Tek bir baş sallama, basit bir selam. Ağırılık, acı ve yıllarca bastırılmış duygusal trajediyi anlatan bir hareketti

Bir teşekkür. Bir özür. Artık hayaletlerle yaşamasına gerek olmadığını kabul etmesi.

Elder da başını salladı.

Ve sonra, sanki o ruhu parçalayan an yıllarca süren bir mücadeleden sonucunu değilmiş gibi oradan ayrıldık. Sanki buzlar kırılmış ve nihayet erime başlamamış, kutlayacak bir şey yokmuş gibi öylece gittik.

Her şey çok hızlı olmuştu.

On dakikalık bir ziyaret için bu kadar yolu gelmiştik.

Sevginin filizlenmesini ve kahkahanın yayılmasını teşvik etmek için bir şeyler yapmak istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu bana düşen bir şey değildi ve müdahale ederek durumu daha da kötüleştirmek istemedim.

Elder, annesinin verdiği cevaptan memnun görünüyordu.

Ben de öyle olmak zorundaydım.

Arabaya bindiğimizde ve Selix sürücü koltuğuna atladığında, hiç rahatlamamış olan Elder'a sıkıca sokuldum.

Annesinin nihayet acımasızlıktan farklı bir yönünü göstermiş olmasına şok olmuş gibi, kaskatı ve dik oturuyordu.

Kollarımı beline dolayıp boynuna bir öpücük kondurdum.
"Seni sevdiğini biliyorum."

Sesim onun büyüsunü bozdu.

Beni kendine çekerek öpücüğüme karşılık verdi ve annesine yaptığı gibi saçlarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. “Senin sayende Pim, artık mutlu olmak için onun affına ihtiyacım yok. O kadar uzun süre ayrı kaldık ki, sen yanımda olduğun sürece hayatımın geri kalanında onsuz yaşayabilirim. En azından onun güvende olduğunu ve kırdığım şeyi düzeltmek için elimden geleni yaptığımı bilerek ölebilirim.”

Aile üyeleri kırılgan yaratıklardı ve annesinin tekrar iletişime geçip geçmeyeceğini ya da bu sonuca razı olup olmayacağını bilmiyordum.

Tek yapabileceğim, o beni istediği sürece onun yeni ailesi olmaktı.

O gece, ertesi gece ve sonraki gece Hayalet’e dönmedik.

Bir hafta boyunca New York’u keşfettik, çeşitli restoranlarda yemek yedik, farklı otellerde kalarak şehrin tüm mimari ve yaşam tarzlarını deneyimledik.

İlk iki gün keşif yaparken Elder sessizdi, zihninin hâlâ annesinde olduğunu görebiliyordum. Daha mutlu bir buluşma hayal etmiştim; annesinin en büyük oğlunun kollarına atlayıp bir daha uzaklaşmayacağına söz vereceğini. Elder’ın telefonu her çaldığında hâlâ umutla irkiliyordum. Geç kalmış bir özür ya da konuşup bir şeyler paylaşmak için bir davet olmasını umuyordum.

Ama hiçbir arama gelmedi ve ikimiz yaşamaya devam ettik. Teknik olarak üçümüz.

Selix her zaman yanıımızdaydı, keşifler yapıp yerli halkla ve turistlerle ilgili alaycı espriler yapıyordu.

Hafta uçup gitti. Her ne kadar New York bize en güzel yanlarını göstermiş olsa da bu kalabalık, canlı metropolü ne kadar sevmiş olsam da okyanusun sallantısı ve dalgaları için hazırdım.

Şehirdeki son gecemizde, Wall Street yetkililerine özel bir kulpte akşam yemeğine gittik.

Elder, geçen yıl bir yat sipariş eden ve kendisini benzer bir şey sipariş etme arzusunda bulunan zengin arkadaşlarıyla tanıştırmak isteyen bir müşteri tarafından davet edilmişti.

Fa'sta prensle yaptığımız görüşmede olduğu gibi Elder'ın yanında gururla dinledim. Elder, doğal karizması ve becerisiyle toplantıyı kontrolü altına aldı, planlara değişiklikleri karaladı ve bunları tarayıp depodaki çalışanlarına geri gönderdi.

Fa'tan farklı olarak, bu sefer bir soru sorulduğunda ben de konuştum. Bu sefer, dört bin dolarlık takım elbiseli erkekler ve elli bin dolarlık elmas takılar takan eşleriyle sohbet ederken kendime güveniyordum.

Artık bu dünyadan korkmuyordum; onlar da sadece insandı ve ben Elder'ın yanıdaydım. O da bana kötü bir şey olmasına izin vermezdi.

Yeni müşterileri nazık ve kibardı. Elder'a teslimat süreleri, bütçeler ve ihtiyaçlarına en uygun olduğunu düşündüğü öneriler sorulurken benim de sohbete dahil edilmemi sağladılar. Elder muazzam bir servet çalmış olabilirdi ama bunu sıkı çalışması, büyük vizyonu ve kararlılığıyla kendi başına başarmıştı.

Tatlılar bittiğinde ve yemek sonrası kahveler yudumlandığında Elder, her biri yüz milyon dolarlık üç yeni sipariş almıştı.

Restorandan çıkarken Selix'in sırtına bir şaplak attı. "Artık resmileşti, Selix. Borcumun birkaç taksitini daha kapattıktan sonra tüm bunlar bizim olacak."

"Senin, bizim değil," diye cevap verdi Selix.

Elder gülerek bana arabanın kapısını açmak için ilerledi. “*Bizim*. Gerekli evrakları çoktan hazırlattım. Son taksit ödendiği anda, şirketimin yüzde ellisini sana devredeceğim.”

Selix aniden durdu. “Bu bana defolup gitmemi söylemenin bir yolu mu? Artık seninle birlikte yelken açmamı istemediğini mi söylüyorsun?” Gözleri benimkine kaydı, onun gözleri de benim belirsizliğimi yansıtıyordu.

Elder tekrar güldü. “Tabii ki hayır, sen de Pim kadar ailedensin. Asla gitmeni istemem ama bu çalışan rolünü sürdürmeni de istemem.” Elder arabaya el salladı. “Kendim sürebilirim, biliyorsun. Yetenekli çalışanlarım var.”

Selix homurdandı. “Neden yaptığımı biliyorsun, Prest.” Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, anlamadığım mesajlar ve hikâyeler vardı. Tek bildiğim, Selix’in geçmişte kalbi kırılmıştı ve belki de Elder’a bakmak, onun için o yaraları sarmanın yoluydu.

“Biliyorum ve istersen bunu yapmaya devam edebilirsin.” Elder devam etmeden önce sesini alçalttı. “Ama sen olmasan şirket var olamazdı. Sen olmasan *ben* de var olamazdım. Birlikte yarattığımız şeyin bir parçasını almanın zamanı geldi.”

“Göreceğiz.” Selix yine homurdandı ve sürücü koltuğuna oturdu. “Hadi eve gidelim.”

“Bir daha düşündüm de...” Elim tutan Elder beni arabadan çekip çıkardı ve eski dostuna sinirli bir şekilde homurdanan Selix’e gülerek, “Gitmeden önce Central Park’ta yürüyüş yapacağız,” dedi. “Bu gece kendini izinli say, Selix. Gidip çılgınlık yap.”

Selix itiraz etmeden Elder kapıyı çarptı ve elimden tutarak hızla uzaklaştı.

Elder’ın yanına koştururken arkama baktım, Selix’in tamamen sinirli bir şekilde direksiyonu kavradığını gördüm.

“Bu akıllıca mıydı?” diye sordum. Biz parka giden yoldan karşıya geçerken Selix bize ortaparmak gösterdiğinde irkildim.

Elder güldü. “Öğrenmesinin zamanı geldi.”

Sokak lambalarından ve Selix’ten uzaklaştıkça, kendi başıma yürümekten dolayı daha da gerginleşiyordum. Chinmoku tarafından avlanıp kaçırıldıktan sonra, pek ölçülü düşünebildiğim söylenemezdi.

Elder’ın annesiyle barışmak için New York’a geldiğini düşünürsek, burada geçirdiği hafta onun için iyi geçmişti. Sokaklarda yaşadığı hayatın hikâyelerini paylaşmıştı. Yemek yemeden geçirdiği iki günden sonra sosisli çaldığı dükkânları göstermişti. Yeni anneler yanından geçerken bebek arabalarından cüzdan çaldığı hikâyeleriyle beni eğlendirmişti.

Gurur duymuyordu ama dürüsttü. New York onun için sadece ziyaret edilecek bir şehir değildi, aynı zamanda geçmişteki seçimleriyle dolu bir hayalet şehirdi.

Gece karanlığıyla örtülü parka adımımı attığımda, güzel yol ışıkları karanlığı kovsa da ve ara sıra köpek gezdirenler ya da koşanlar burayı hoş bir yer haline getirse de gerildim.

Elder gerginliğimi fark edip elimi kaldırarak parmaklarımı öptü. “Merak etme, Pim. Ben sana göz kulak olurum.”

“Sadece o değil,” diye fısıldadım. “Sadece... her şeyin bittiğine inanmak zor.”

“Biliyorum. Ben de inanmakta zorlanıyorum.” Omzunun üzerinden arkasına baktı. “Şu anda bile paranoya olduğunu bilsem de izlendiğimizi hissediyorum.”

Onu taklit ederek gölgelere, bakımlı yollara ve çitlere baktım. Sanki gözler üzerimizdeymiş gibi tüylerim diken diken oldu.

Biri bizi izliyor.

Bir dal kırıldı ve ses beni Elder’ın rahatlatıcı vücuduna daha da yaklaştırdı. “Güvende olduğumuzdan emin misin?”

Gözlerini kısarak karanlığa baktı. “Burası sadece bir park.”
“Park mı?”

İlerledi. Vücudu gevşedi ama gözleri etrafımızdaki her şeyi keskin bir bakışla izlemeye devam etti. “Ağaçların insanlara izlendiğini hissettirmek gibi bir özelliği vardır.” Bana yarım bir gülümsemeyle baktı. “Sokaklarda yaşarken sürekli takip edildiğini hissedersin. Central Park da farklı değil.” Kendi kendine güldü. “Aslında, sokakta yaşadığım ikinci yılımda burada bir adamla tanıştım. Adı Penn Everett’ti. Ben hırsızlıkta iyiydim ama o, herkesin gözü önündeysen bile saklanmakta ustaydı.”

Ay ışığı altında, iskelet gibi ağaçların ve küçük yaprakların kaldırımında şablonlar oluşturduğu bir ortamda yürürken, “Ona ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok. Bir gece ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi.”

Öldürüldüğü ya da tutuklandığı düşüncesi aklımı doldurdu. Bu kadar çok insanın zor bir hayat yaşadığını ve hepsinin benimki gibi mutlu sonla bitmediğini düşünmekten nefret ediyordum.

Başka bir dal kırıldı ve omzumun üzerinden bakarken donakalmama sebep oldu. “Yemin ederim biri bizi takip ediyor.”

Elder döndü, bir eli hâlâ benim elimi tutarken diğer elini yumruk yaptı. Gecenin karanlığına doğru, “Kim var orada?” diye bağırdı.

Cevap yoktu.

Sokak lambalarının ışığının ulaşmadığı karanlık noktalara doğru ilerledi.

Hafif bir hışırtı sesinin geldiği çalıya ulaştığında durmadı. Kolunu çalılıklara doğru uzattı ve bir fidan dalını salladı. “Kim-”

Yapraklardan minik bir şey fırladı, bacaklarıma çarptı ve korkuyla cıyakladı.

“Aman Tanrım.” Ben kenara sıçrarken Elder ileri atıldı ve koşan vücudu yerden kaldırdı.

Kıpır kıpır, korkmuş yavru köpeği havaya kaldırdı. “Sanırım takipçimizi bulduk.”

Elder kirli tüylere ve minik dişlere aldırmadan onu kucakladığında yavru köpek havladı.

Çalılardan içine baktım, kızgın bir anne ya da daha fazla yavru aradım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece eğrelti otları ve rüzgârın sakladığı unutulmuş çöpler vardı.

Yavruyu kafasına nazikçe dokunarak sakinleştiren Elder’a doğru ilerleyerek, “Sence nereden gelmiş olabilir?” diye sordum.

“Muhtemelen terk edilmiş. Bu yerde birçok evcil hayvanla karşılaştım. Hepsi istenmeyen... burayı yasadışı olarak işgal eden insanlar gibi.”

Titredim. “Bu korkunç.”

“Hayat böyle.” Elder köpeği havaya kaldırdı, sallanan sarkık bacaklarına ve tereddütle sallanan kuyruğuna baktı. “O sadece bir kırma. Ya hayatta kalacak ya da kalmayacak.” Köpeği yere indirip bana doğru geldi. “Acımasız olsa da hayatın döngüsü budur.”

Gözlerimi küçük köpekten ayıramıyordum. Özgürlüğü hissederek koşup kaybolmasını bekliyordum ama bacaklarımızın etrafında dolaşarak kokladı, parlak siyah gözleri biraz temkinli olsa da meraklıydı. Eğilip elimi koklamasına izin verdim. “Merhaba, ufaklık.”

Beni yaladı.

Ve aptal kalbim için bu yetti.

Tess evlat edinmeden bahsetmişti; bir bebeğin sadece benim kırık bedenimden değil, başka yollardan da gelebileceğini

söylemişti. Bazen evlat edinmenin, bir hayat yaratmaktan ziyade bir hayat kurtarmak olduğu için daha iyi bir seçim olduğunu ima etmişti.

İşte, bir hayat kurtarma şansım vardı.

Bir anda kalbime giren küçük bir köpek yavrusu. Evlat edinme böyle olacaksa, o zaman... belki, sadece belki, düşündüğüm kadar korkutucu olmayacaktı.

Yavruyu daha yakına çağırarak küçük yüzünü okşadım, sonra ellerimi karnının altına dolayarak onu kucağıma aldım. Bu sefer havlamadı; sanki bu kadar kısa sürede güvenini kazanmışız gibi bana sokuldu. Sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibiydi.

Elder'a dönerek küçük yavrunun hayatını savunmak için ağzımı açtım.

Elder kollarını kavuşturup güldü. "Aman Tanrım. Bu kadar hızlı mı?"

Omuz silkerek güldüm, yavru köpeğin çenemi yalamasından çok hoşlanmıştım. "Bir münazara başlatmam mı gerekiyor?"

"Bir münazara ilginç olurdu ama ne diyeceğini zaten biliyorum."

"Öyleyse..." Gülümsedim. "Yapabilir miyiz?"

Çenesini ovuşturdu, neşeyle başını iki yana salladı. "Hayalet bir köpek için donanımlı değil, Pim."

"Önemi var mı?" Yavru köpek bana yaklaşıp boynuma gömüldüğünde kıkırdadım.

"Siktir, gülüşünü duymak beni hem sertleştiriyor hem de incitiyor." Yaklaştı. "Basit bir köpeğin seni bu kadar mutlu edeceğini bilseydim, seni gemiye aldığım anda bir tane çalardım."

Yukarı baktım, nazik öpücüğünü kabul ettim ve bakışlarındaki katıksız hayranlıkla titredim. Köpeğe değil, sadece bana baktı.

Karnım kasıldı. Kalbim çılgınca attı. Ona tekrar âşık oldum. “Yani, onu saklayabilir miyiz?”

Elder, yavru köpeğin çenesinin altını gıdıkladı ve aynı anda yanağıma bir öpücük kondurdu. “Nasıl hayır diyebilirim?”

“Dürüst olup *hayır* diyerek.” Nefesimi tuttum. Bu küçük yaratığı acımasız, zalim dünyada kendi başına bırakma düşüncesi kalbimi kanatmıştı bile.

Yanağıma avuçlarken yüzü yumuşadı. “Sen söz konusu olduğunda her zaman dürüstüm, Pimlico.”

“Yani onu istemiyor musun?” Acımı gizlemek için elimden geleni yaptım, onu bırakmaya hazırlanmak yerine daha sıkı sarıldım. Elder’ın isteğine uyacaktım ama bu çok acı verici olacaktı.

“Eğer deniz köpeği olacaksa, uygun bir isme ihtiyacı var. Snoopy veya Spot gibi aptalca bir isim olmasın.”

“Gerçekten mi!” Kollarının arasına atladım, yavruyu sıkıca sarıp Elder’ın yüzüne öpücükler yağdırdım. “Ona istediğin adı verebiliriz.”

“Neden bunun kötü bir karar olduğunu hissediyorum?”

Onu bir öpücükle susturdum.

O gece, ailemize kattığımız yeni bir üyeyle birlikte New York’tan demir aldık.

Dört bacağı ve kuyruğu olan bir üye.

Muhtemelen Spot adını alacak bir üye.

BÖLÜM OTUZ BİR

ELDER

HAYALET'E GERİ DÖNDÜĞÜMDE annemi gördüğüm için tuhaf bir kapanış ve rahatlama hissi yaşadım, ardından karada yaşayan bir hayvanı okyanus gemisine getirmenin belirsizliği geldi.

Tam olarak ihtiyacım olan kapanış değildi ama annemin hatalarımı düzeltmeye çalıştığını kabul etmesi yeterliydi...

En azından şimdilik.

Ayrıca, Pim varken başka kimseye ihtiyacım olmadığı konusunda ciddiydim. O benim her şeyimdi ve şimdi onu bir köpek-
le paylaşmak zorundaydım.

Ay, yağmur taşıyor gibi görünen bulutların arkasında gizli kalırken Pim yavruyu yatak odamıza getirip yere bıraktı. Jolfer gece yarısı yolculuğuna çıkmaya hazırlanırken yedi günlük uykusundan uyanmış olan geminin donanımı gıcırdayıyor ve motorları uğulduyordu.

Nereye gittiğimizi sormamıştım, bu sefer güzergâhı o seçmişti. Tek talimatım, yazın peşinden gitmesi ve personelin ziyaret etmek istedikleri yerleri bulmak için bir anket yapmaktı.

Çok uzun süredir intikam için yelken açıyordum.

Bu sefer, gemideki herkesin eğlenmesini istedim.

Pim banyoya koştu ve birkaç saniye sonra kollarında temiz havlularla geri döndü.

Gülümseyerek yatağa oturdum, en yeni üyemize bir yatak hazırlamasına gözlerimi devirdim. Köpek yatak odasını keşfetmekle ve oda temizlenmiş olmasına rağmen kan ve kavganın izlerini koklamakla daha fazla ilgileniyor gibiydi.

Pim, köpek geri koşup üzerine atladığında kıkırdadı. Onun dudaklarından böyle bir ses çıktığını hiç duymamıştım. Çok saf ve basit bir sestti. Her zaman onun bu kadar özgürce güldüğünü duyacak kadar şanslı olmayı ummuştum ama bir gün bunun gerçekleşeceğini düşünmemiştim.

Köpek sahibi olmakla ilgili ne düşünmüş olursam olayım, artık o lanet olası pire torbasını seviyordum çünkü Pim'e iyileşmesi için bir yol daha açmıştı.

Pim resmen parlıyordu ve onu kucaklayıp sevişmek yerine sadece oturup izlemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Onun geçmişteki korkunç deneyimlerini bilmesem, onun masum ve kendine güvenen biri olduğunu düşünürdüm. *Benim gibiler için fazla saf biri.*

Bazen ona bakıp kendimi ona kıyasla çok yaşlı hissediyordum. Sanki o, benim saçma sapan zihnim ve onunla birlikte gelen duygusal yüküme dayanamayacak kadar gençmiş gibi geliyordu. Ama sonra gümüş rengi bir yara izi ya da ağrıyan kemiklerinden dolayı yüzünü buruşturduğunu görüyordum ve onun benim yapabileceğim her şeyden çok daha kötü şeylere dayandığını hatırlıyordum.

Vücudu bir savaşa girmişti, ruhu olması gerekenden çok daha fazlasını yaşamıştı ve bu onu benden çok daha bilge ve daha iyi biri haline getirmişti.

Pim'in sevimli yaramaza banyo yaptırmasını ve yerine yerleştirmesini saatlerce izleyebilirdim ama ona olan arzum giderek artıyordu.

Takıntılı beynim tek bir düşünceye takılıp kalmıştı.

Ona.

Bu onun hatasıydı.

Mutluyken bu kadar seksi olmamalıydı.

Onu ne kadar sevdiğimi söylemem gerekiyordu. Onun köpeğe karşı bu kadar tatlı, bu kadar nazik davrandığını izlemek içimdeki mağara adamında onu koruma ve ona bakma dürtüsü uyandırıyordu.

Ama aynı zamanda zıplayıp koşturan, karnım kaşıtmak için yanına yuvarlanan köpeğe alışırkenki sevincini bozmak da istemiyordum. Kısa tüyleri, rastgele dağılmış şarap ve kehribar rengi benekleri onu en güzel canlı yapmıyordu ama kesinlikle çok mutlu görünüyordu.

İçe çökmüş küçük karnı da boş görünüyordu.

Zavallı şey ne zamandır yemek yememişti?

Ceptelefonumla mutfağı arayıp bir köpek yavrusu için uygun yiyecek ve temiz su getirilmesini istedim.

Pim ve dört ayaklı canavarına tanışmaları için biraz daha zaman verecektim ama köpeğin gece yarısı atıştırmalığı geldiğinde, Pim tamamen benim olacaktı.

Paylaşmayı pek sevmem.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadık. Kapının nazikçe çalınması beni ayağa kaldırdı.

Kapıyı açmak için büyük adımlarla yürüdüm, didiklenmiş tavuk ve et sosuyla dolu bir tepsi, bir sürahi su ve ekstra bir porselen kâse tutan Greta'ya gülümsedim.

Bana tepsiyi uzatırken gülümsedi. "Sanıyorum ki yeni bir evcil hayvan var."

"Öyle bir şey." Sırıttım. "İyi geceler."

"Size de."

Kapıyı kapatıp Pim'in tasarladığı havlu yatağın yanına akşam yemeğini ve suyu koydum. Ayrıca bir dahaki sefere limana vardığımızda köpek yatağı almayı aklımın bir köşesine yazdım. Şimdilik köpek güvendeydi, karnı doyacaktı ve kendine ait bir yeri vardı.

Bu da Pim'in tamamen benim olduğu anlamına geliyor.

Bileğini tutup onu yerden kaldırdım, yatağa itip ona istediğim her şeyi yapmaya niyetliydim.

Ancak kolunu çevirip tutuşumdan kurtuldu. "Henüz değil."

"Henüz değil mi?" Hayal kırıklığı içimi kapladı. "Ne demek henüz değil?"

"Sana verecek bir şeyim var demek." Havlayıp küçük ağzına olabildiğince çok tavuk tıkıştırarak köpeğe gülümsedi. "Onu sana vermek istiyorum."

Alçak sesle güldüm. "Benim de sana bir şeyim var, hadi yatağa gidelim."

O da güldü. "Benimki sadece seks değil, gerçek."

"Sadece seks değil, ha? Şimdiden benimle yatmaktan sıkıldın mı, Pim?"

Gözlerini kıstı. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"O zaman... bana vereceğin şey nedir?" Yatağa bakarak bacaklarımın arasındaki şiddetli ağrıyı lanetledim. "Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Başını iki yana sallayarak gergin bir şekilde çekildi. "Hayır. Selix'ten benim için almasını istedim. Bir hafta uzak kaldık, sonra Spot'ı bulduk ve o benim dikkatimi dağıttı. Şimdi de sen dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun ve biliyorum ki şimdi vermezsem, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak edeceğim. *Zaten* doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum."

Endişesi gözlerinde ateşböceği gibi parıldadı. “Sana göstermek için can atıyordum, El. Şimdi yapmak istiyorum... yatmadan önce. *Başka bir şey* dikkatimi dağıtmadan önce.”

Bunun onun için bu kadar önemli olması kalbimi sıkıştırdı. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim ve bu, ona korkunç şeyler yapmak istememe neden oldu.

Tanrım, onu seviyorum.

Onun ürkekliği beynimin sahiplenici kısmına hitap etse de, eskiden olduğu kaygısız kızı özlüyordum. O neşeli halini bulması gerekiyordu. Onun tekrar kıkırdaması gerekiyordu.

Öne doğru adım atarak sertmiş gibi davrandım ve ona hâkimiyetimi göstererek üstüne dikildim. “Bekle. *Spot* mu?”

Kahkaha attı. “Bu kadar şey söyledim, sen ise köpeğin adını mı merak ediyorsun?” Endişesi, onu kapladığı kadar çabuk kayboldu.

Kollarımı kavuşturdum, o ne zaman mutlu olsa kalbimin daha hızlı attığını görmezden geldim. “Köpeğe aptalca isimler koymayacağımız konusunda anlaşmıştık.”

“Onun benekli tüylerine* uygun bir isim seçmek senin hattan.”

“Onun benekleri kimin umurunda? Sanki kızamık geçirmiş gibi görünüyor.”

“İstersen ona Kızamık diyebiliriz?” Yanağının içini ısırdı. “Kızamık kulağa hoş geliyor.”

İnledim. “Onun için gerçekçi bir isim istiyorsan, Salyalı veya Pire Torbası nasıl?”

Yüzü mutlulukla parladı. “Salyalı olabilir.”

Bu sefer gülme sırası bendeydi. “Lanet köpeğe Salyalı demeyeceğiz.”

* *Spot* kelimesi İngilizcede benek anlamına gelmektedir.

“Peki, ona sen isim ver.”

“Ben mi?”

Mutlu bir şekilde yemeğini çiğneyen köpeğe bakarak başını salladı. “Şu anda biraz gergin ama merakı onu cesur yapıyor. Spot ona yakışıyor ama ona Nemo ya da Neptün veya okyanusla ilgili bir isim vermek istiyorsan, tabii olur.” Kapıya doğru dönüp omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Nefis, parlak saçları yıldız ışığını yakaladı. “Bu arada, ben senin hediyeni almaya odaklanacağım.”

Ona doğru yürüyüp parmaklarımı çikolata rengi saçlarında gezdirirken kolumu ona doladım. “Dikkatinin dağıldığından şikâyet ediyorsun ama bu konuda usta olan sensin.”

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak ağzına doğru fısıldadım. “Öte yandan, ben de bunda en az senin kadar iyi olabilirim.” Öpücüğü derinleştirirken dili benimkine dokunduğunda inledim. “Yatağa gel, Küçük Fare. Sen bana hediyeni göstermeden önce ben sana hediyesi göstereyim.”

Kollarımın arasında eridi, saçlarını çekip boynunu geriye doğru yatırdığımda ve onu daha sert öptüğümde titredi. Sikim kalınlaştı. Mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettim. Tek istediğim, onu yatağımda görmektir.

Yatağa doğru geri giderken onu da yanımda çektim. Nefessiz kalmış bir halde, o da beni öptü. Lanet köpeğe Spot adını koyma konusunda kazanamamış olabilirdim ama bana bir şey vereceğini unutturma konusunda kazanmıştım.

Nedenini bilmiyordum ama ondan bir hediye kabul etmek bana garip bir suçluluk duygusu hissettiriyordu. Bana bir şey almasına gerek yoktu.

Bana kendini vermişti.

Başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Yatak bacaklarımın arkasına çarptı. Ağır ağır oturdum, ağzını ağzımda tutarken onu bacaklarımın arasına çektim. Onu üstüme yatırmak için kalçalarını kavradım ama direndi, bir şekilde elimden kaydı ve parlak, arzu dolu gözlerle gözlerini kırptı. “Neredeyse yine unutmama neden oluyordun.”

Kırmızı öpücük izleri olan dudaklarını silip sonra büzüştürdü. “Sana göstermek istiyorum, El. Lütfen... izin ver.”

Derin bir nefes alıp zonklayan ereksiyonumu yeniden düzelttikten sonra pislik olmayı bıraktım. “Tamam. Sen kazandın. Neymiş o?”

Yanakları pembeye döndü, endişeyle dolu bir kızarıklığı. “Umarım doğru şeyi yapmışımdır.”

Doğru şeyi yapmadığını şimdiden söyleyebilirdim.

Bana hak ettiğimden fazlasını vermek üzereydi.

Ben konuşmadan, terasın sürgülü kapılarına koştu ve dışarıda kayboldu. Yüksek bir gürültü duyuldu, ardından kadınsı bir küfür geldi.

“Orada ne oluyor öyle?”

Yavru köpek tavuğa olan ilgisini kaybetti ve onun peşinden gitmeye başladı. Onları takip edip de Pim’in neredeyse kendisi kadar büyük bir kutuyu yönlendirmeye çalıştığını görünce aniden durdum.

Kalbim deli gibi çarptı.

Kutu sıradan bir kutu değildi.

Benim çok iyi tanıdığım şekilli bir kutuydu.

Siktir.

Nasıl?

“Sen ne yaptın, Pim?” Bir adım öne çıkarak çello kutusunun boynunu yakaladım ve onu ezmeden önce ağırlığını aldım.

Utangaç bir şekilde gözlerini indirdi. “Bana her şeyi verdikten sonra sana bir şey vermek istedim.”

“Sen bunu nasıl aldın ki?” Parmaklarımı saten kılıfın üzerinde gezdirmemek ve içinde ne olduğunu görmek üzere kilitleri açmamak için kendimi zorladım.

“Selix’ten en iyilerinden iki tane almasını istedim. Hangisini seçersen-”

“Dur.” Parmaklarım kutunun boynuna dolandı. “*İki tane mi?*”

Başını sallayıp cankurtaran botlarından birinin yanında duran gölgeyi işaret etti. “Evet. Nasıl ya da neye bakacağımı bilmiyordum.” Sesi alçaldı, panik doluydu. “Asla eskisinin yerine koyamayacağımı biliyorum. Ve onu gölgede bırakmak gibi bir niyetim de yok. Sadece... müzik hakkında nasıl hissettiğini biliyorum ve çellonun, benimle aynı gece senden çalınmış olmasından nefret ediyorum.”

Başını kaldırdığında gözleri sevgiyle parlıyordu. “Beni buldun ve benim için savaştın. Müziğini geri vermek, yapabileceklerimin en ufağıydı. Müzikten çok uzun zamandır nefret ediyordum. Onunla geçirdiğim her dakikada her notayı ve şarkıyı lanetledim ama sen... sen benim o kısmımı iyileştirdin ve aslında senin çaldığını duymayı özlüyorum.”

Kutuyu duvara dayayıp yanağını avuçladığımda konuşamadım. Benim için en büyük korkularından birini yenip bir şekilde benim asla kendim için satın alamayacağım bir şeyi bana vermesinin hayretiyle ellerim titriyordu.

“Teşekkür ederim, Tasmin.”

Ona öpücük vermek için eğildiğimde nefesini tuttu.

Onu minnettarlık, hayranlık ve ona âşık olmanın bana çektiği her türlü ufak duyguyla öptüm.

Geri çekilip elini koluma koydu. “Onları açar mısın? Nasıl göründüklerini görmek istiyorum.”

Yumuşak bir kahkaha attım. “Bakmadın mı?”

“Hayır. Doğru gelmedi. Onlar senin. İlk gören sen olmalısın.”

“Sen nasıl böyle bir varlık haline geldin?” Onu tekrar kendime çekip rüzgârın dağıttığı saçlarını kulağının arkasına attım. “Sen tanıdığım en iyi insansın ve benim olduğuna inanamıyorum.”

Bu sefer onu tutkuyla, hayal kırıklığıyla ve biraz da öfkeyle öptüm. Ben ona sadece origami figürler vermiş ya da bir sözlük ve otel kaşığı çaldırmışken, o bana iki çok pahalı hediye almıştı.

Geri çekilerek burnunun ucunu öptüm. “Seni hak etmiyorum. Seni asla hak edemeyeceğim.”

Parayı nereden bulduğunu sormak istedim. Bunu nasıl başardığını bilmem gerekiyordu ama aynı zamanda kaba davranıp bana söylemediği sırlarını kurcalamak da istemiyordum. Başlangıçta sırlarını ortaya çıkarması için üstelemiştim ve sonuç ne olmuştu? Onu iyileştirmek yerine incitmiştim.

Bir daha bunu yapmayacağıma söz verdim.

“Lütfen.” Beni, bekleyen çellolara doğru itti. “Aç onları.”

Ondan gözlerimi ayırmak fiziksel olarak acı vericiydi ama dediğini yaptım ve duvara yaslanmış çantayı ellerimle okşadım. Nefesimi tutarak mandalları açtım ve kapağı kaldırdım.

İçinde bronz salyangozu, burguları, köprüsü ve kuyruk piki olan muhteşem, siyah lake bir çello vardı. Telleri hiç çalınmamıştı; krem rengi kadifenin içindeki bronz yay, ilk çalan olmam için bana yalvarıyordu.

Ben bu muhteşem enstrümana hayranlıkla bakarken Pim yanımda durdu.

Babamın bana aldığı eski, yıpranmış ikinci el çelloya her zaman sevgiyle bakmıştım ama bu enstrümanın işçiliği, çaldığım her şeyin neredeyse sihirli olacağını vaat ediyordu.

Pim uzaklaştı, diğer çantaya eğilip onu dikleştirdi. Spot yardım etmeye çalıştı, ellerini yalayıp her şeyi kokladı.

Pim'e doğru yürüyerek kutuyu dik tutmasına yardım ettim. Yerine yerleştirdikten sonra kapağı açtım.

Nefes almayı bıraktım.

Az önce âşık olduğum, yıldızların altında göz kırpan siyahın tam zıttıydı. Beyaz lake, gümüş süslemeler ve vurgularla parlıyordu, yayı bir kılıç kadar şık ve aynı derecede ölümcüldü.

Gece ve gündüz. Kara ve deniz.

İkisi de muhteşemdi. İkisi de bir servete mal olmuş olmalıydı.

“Neden benim için bu kadar çok para harcadın?” Ona döndüm, kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

Bana yaslandı, vücut ısısı başımı döndürerek içimdeki ateşi daha da alevlendirdi. “Çünkü katladığın her origamiyle, verdiğin her öpücükle, hissettirdiğin güvenle bana ne kadar büyük bir hediye verdiğini hiç anlamadın. Ben sana sadece somut şeyler alabilirim ama sen bana görülemeyen ve dokunulamayan o kadar çok şey verdin ki. Bana özgürlüğümü verdin, Elder Prest ve bu, parayla satın alınabilecek her şeyden çok daha değerli.”

Gücüm kalmamıştı. Dizlerim, onun varlığı yüzünden titriyordu. “Ama anlamıyor musun? Bana on kat, hayır, bin kat fazlasını geri ödedin. Zaten sana fazlasıyla borçluyum, Küçük Fare.”

Bana sokulup göğsümü öptü. “Sana asla hakkını ödeyemem, Elder. Aramızda borç falan yok. Lütfen, çelloları kabul et. Beni kabul et. Minnettarlığımı kabul et. Sana teşekkür etmeme izin ver... her şey için.”

SONSÖZ

ELDER

DÖRT AY SONRA

Cennet gibi saatler.
Mutluluk dolu günler.

Cennet gibi aylar.

Dört ay boyunca istediğimiz yere yelken açtık, canımızın istediği her şeyi keşfettik ve isteyebileceğim her şeyin tadını çıkarırken hepsinin elimden alınacağından korktum.

Her şeye sahiptim.

Çok mutluydum ama aklımı kurcalayan bir şey vardı ve gidecek daha da ısrarcı bir hal alıyordu.

İyi şeylere güvenen biri hiç olmamıştım. Çaldığım piyango bileti için son ödememi yapmış olmam ya da Oliver Gold'un kazandığı miktarın tam olarak kendisine ödenmiş olması önemli değildi. Şirketimin yüzde ellisini Selix'e devretmiş olmam ve onun hak ettiğini isteksizce kabul etmiş olması da önemli değildi. Her sabah Pim ve Spot'ın yanında, güvende ve mutlu bir şekilde uyanmam da önemli değildi.

Gardımı indirdiğimde her şeyin mahvolmasına çok alışmıştım.

Ama bu hiç olmadı.

Arada sırada esrar içerek alışkanlıklarımı kontrol altında tuttum ve Pim sevgisiyle beni dengede tuttu. Bana iki çello

verdiğinden beri obsesif kompulsif bozukluğum yeniden kontrol altına alınabilir hale geldi.

Bazı günler siyah çelloyu çalarak kalan kederimi müziğime döktüm. Telleri *death metal*, *karanlık punk* veya ikisinin acımasız bir karışımı için yaşıyordu. Bazı günler beyaz çellomu çalıyor; yeni bulduğum mutluluk ve sevgiyle, babamın gurur duyacağı klasik ya da pop parçalar yaratıyordum. Diğer günlerse Pim, bacaklarımın arasına oturuyor; ona bilmek istediği her şeyi öğretiyordum. Kendinden çalınan geçmişini nota nota, yavaşça geri alıyordu. Birkaç hafta önce, yazın peşinden giderken, Fiji takımadalarına yelken açmıştık. Güzel adalarla çevrili bu yerde sabahlarımı çalışarak, öğleden sonralarımı Pim ile yüzerek ve akşamlarımı tropikal otellerde geçiriyordum.

Pim, küçük Spot'a sanki bir köpekten daha fazlası, bir çocukmuş gibi bakmaya başlamıştı. Aynı şeyi yaptığımı inkâr edemedim, ikimiz de bu küçük yaratığın üstüne titriyorduk.

Büyürken hiç evcil hayvanım olmamıştı ama Pim bana kendimi bırakmayı ve köpeğin gözünden bakarak hayatı doyasıya yaşamayı öğretti. Uyumaktan oynamaya, yatakta film izlerken bizimle vakit geçirmeye kadar yaptığı her şeyde basit bir mutluluk ve içten bir bağ vardı.

Pim, bir yıl önce o piç kurusunun evinden kanlar içinde ve baygın halde çıkardığım zamana kıyasla daha yüksek sesle gülüyor, daha geniş gülümsüyordu ve çok daha canlıydı.

İtiraf etmeliydim ki, gemide başka bir küçük ruhun varlığı -her dokunuşa, her sevgi oyununa minnettar; bizim şefkatimizle büyüyen o ruh- güvensiz kalbimin, belki de nihayet biraz mutluluğu hak ettiğine inanmasına yardımcı oldu.

Pim'i kaybetme korkum asla geçmeyecek olabilirdi ama ufukta gemileri veya yeni düşmanları aramayı yavaş yavaş bıraktım.

Zihnimin derinliklerinde kıpırdayan o huzursuzluğun zamanla sönmesini istedim. Mükemmelliğe, mutluluğa, *daha fazlasına* duyduğum o doyumsuz açlığın, elimizde olanlarla yetinmeyi öğrenmesini umdum.

Umdüğüm buydu.

Ancak bu, o rahatsızlık bir arzuya dönüşmeden önceydi.

Aniden oldu.

Keskin bir şekilde oldu.

Dört helikopter kazası kurbanının hayatta kalmak için mücadele ettiği Yedi Kaplumbağa adlı adayı seyrederken oldu.

Pim yanımda kitap okurken düzeltmekte olduğum plandan başımı kaldırdım. Pim dalgın bir şekilde, Spot'ın en sevdiği topu getirmesi için attı ve beni ezici bir duygu dalgası sardı.

Bu duygu pençelerini içime geçirdi ve beni yalvarttı.

Tüm *bunlar*.

Pim, ben, Spot ve özgürlük.

Sonsuza kadar.

Nefes alamadım.

Kıpırdayamadım.

Bu kadın yanımda olmadan hayatımın bir gününü daha hayal edemiyordum.

Tek yapabildiğim, onun mükemmelliğinde boğulmaktı. *Beni* bu kadar mükemmel kılmasında boğulmaktı.

Asla mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şeyi kazanmıştım ama korkunç, berbat bir tesadüf eseri de olsa bu yeterli değildi.

Batan güneşin Pim'in çikolata rengi saçlarına dolandığı sırada, bu dünyaya bir oğul ya da kız getiremeyecek olmanın acısını görmezden gelemedim. *Daha fazlasını* hayal etmekten kendimi alamadım. *Nefretin anlamını asla bilmeyecek değerli bir çocuk.*

Başkalarını mutlu etmek için kullanamıyorsam, servetim ne işe yarardı ki?

Aile üyelerimin her birine birkaç milyon vermiştim bile. Borçlarımı ödemiştim ve Selix'in hayatı boyunca rahat yaşayacağından emin olmuştum. Avukatımı arayıp vasiyetimi güncellemiştim, böylece çok erken vefat edersem servetimin Pim'e kalacağından emin olmuştum. Aklıma gelen her şeyi halletmiştim ama o huzurlu ve sade anda orada otururken... temel bir şeyler eksikti.

Satın alamayacağım ya da çalamayacağım bir şey.

Rüşvet veremeyeceğim ya da üretemeyeceğim bir şey.

Benim Pim'i ve onun da Spot'ı kurtardığı gibi sadece kurtarılabilir bir şeydi.

Sanırım bu, karmaya göre tam bir döngünün tamamlanmasıydı. Hayat döngüsü ve tüm o saçmalıklar.

Evlat edinme.

Pim, Fransa'dan ayrıldığımızdan beri bu kelimeyi hiç ağzına almamıştı ama ben Tess'in e-postasını birkaç kez okumuş, konuyu açmak istemiş ama nasıl yapacağımı bilememiştim.

O zamanlar sadece Pim'in vücudunun sınırlamalarıyla barışık olup olmadığını bilmek istiyordum. Bakım ve ilgi ihtiyacını karşılamak için bir köpekten fazlasına ihtiyacı olup olmadığı umurumda değildi.

Ama şimdi, her şeyden çok sevdiğim kadına bakarken... *Lanet olsun*, canım yanıyordu.

Verecek çok şeyimiz olduğu halde verecek kimsemizin olmaması canımı yakıyordu. Onun gibi kurtarılmaya muhtaç başka insanlar olduğunu düşünmek beni öldürüyordu.

Birdenbire aç, açgözlü, kendimden öte bir şey yapma fırsatı için adeta açlıktan kıvrılır hale geldim. Evet, bu da bencilceydi

ama amacım, unutulmuş insanları kurtarma arzusundan kaynaklanıyordu.

Ne kadar saçma olursa olsun, bu düşünceyi kafamdan atmıyordum.

Ama bu saçma mıydı?

Mercer, birçok hayır kurumunun elçisi ve hayırseverleri olduklarını söylemişti. Onlar hayat kurtarma işindeydiler.

Pim'i iyilikseverliğimden kurtarmamıştım. Onu kurtarmıştım çünkü onda beni derinden etkileyen bir şey vardı. Bir yabancıyken bile onu bir parçam olarak tanımıştım. İçimde bir değişim hissetmiştim, daha anlamadan bile diğer yarımı bulduğumu biliyordum.

Bencil davrandım çünkü sadece Pim'i kurtardım.

Başka birini kurtarmak için bir dürtü hissetmedim çünkü kalbimde başka birini onu sevdiğim kadar sevecek yer kalmamıştı.

Ama şimdi... şimdi kalbim şişmişti, büyümüştü, yeniden sevmeye hazır boş bir mağaraya dönüşmüştü.

Bir çocuğu sevmeye hazırdı.

Pim'in bana bu olasılıktan bahsetmemiş olması, bana onun hazır olmadığını düşündürdü. Hâlâ bir gün hamile kalabileceği umudunu koruduğunu düşündüm.

Ben de öyle umuyordum.

Bir gün bizim bebeğimize hamile kalacağını ummaya devam edecektim. Ama mutluluğumu asla gerçekleştiremeyecek bir şeye bağlamayacaktım.

Başka yollar da vardı.

Aynı derecede mutlu edecek yollar.

Bu mükemmel yuvada otururken kalbim inanılmaz derecede büyüdü, genişledi, akıllandı.

İhtiyacımız olan her şeye sahiptik. Bu nedenle, *kurtarılması gerekenlere* ihtiyaçları olan her şeyi sunabilirdik. .

Aklıma üç soru geldi.

Hemen cevaplanması gereken, gürültülü, rahatsız edici, artık reddedilemeyecek üç soru.

Kahretsin.

Ellerim aciliyetle titriyordu. Vücudum ihtiyaçtan dolayı gergindi.

Chinmoku olayından sonra Mercer'm evini temizleme ihtiyacı hissettiğimden beri aşırı odaklanma sorunu yaşamamıştım ama şu anda tek odaklanabildiğim şey bu üç soruydu.

Bam.

Bam.

Bam.

Cevaplar gerekli.

Hemen.

Planı rulo haline getirip boş bir bira bardağıyla üzerine ağırlık koydum ve ayağa kalktım. Pim'in üzerinde durup onu gölgede bırakarak elimi uzattım. "Benimle yatağa gel."

Spot'a Viti Levu'daki yerel bir pazardan aldığımız lastik tavuğunu atarken tek kaşını kaldırdı ve elini elime koydu. "Emir vermeni seviyorum."

Sırıtip onu ayağa kaldırdım. "O zaman içinde bulunduğum ruh halimle beni daha da seveceksin."

"Ruh hali mi? Ne ruh hali?" Ben süitimize doğru uzun adımlarla giderken bakışları yüzümde gezindi. "Her şey yolunda mı?"

Elim daha da titredi. Neye ihtiyacım olduğunu nasıl sorabilirdim? Ve kim bilir nasıl cevaplar alacaktım?

Pim'i çoğu zaman kendimden daha iyi tanıyordum. Kahvesini çok sıcak sevmediğini, hindistancevizinin kokusunu sevdiğini

ama sütünü sevmediğini, gece kuşu değil sabah kuşu olduğunu ve uyurken beni izlediğini biliyordum çünkü gözleri de diğer her şeyi gibi beni derinden etkiliyordu.

Ama sorularımın cevaplarını bilmiyordum.

Bilmem gerekiyor.

“Her şey yolunda. Sadece... sana sormak istediğim birkaç şey var.”

Eşiği geçerken durakladı. “Ne gibi şeyler?”

Onu içeri çektim. “Birazdan öğreneceğin şeyler.”

SONSÖZLER

PIMLICO

ELDER PREST İLE YATAKTA OLMAK savaşa gitmek gibiydi.

O benim kurtarıcım ve düşmanımdı. Ahlaksız dili, yetenekli parmakları ve pis ağzıyla benim yoldaşım ve rakibimdi.

Tess ve Q'nun evindeyken, acı ve zevkin karmaşık bir kokteyli ile uçtuğu o anı düşünmeden edemiyordum.

Tess buna *subspace* demişti ve ben de denemek istemiştim. Birlikte oynamakla ilgili her şeyi denemeye ve kucaklamaya hazırdım. Ama bu gece eğlence ya da rahat şekilde bağ kurmak hakkında değildi. Her dokunuşunda bir ağırlık vardı. Tenimi diken diken eden ve karnımı sıkıştıran bir kadercilik.

Onunla geçirdiğim her an nefisti ama onun bu kadar yoğun olması? Büyüleyiciydi.

Beni soyup yatırdığında, bunun üç acımasız savaştan oluşan topyekûn bir savaş mı, yoksa üç iyi yerleştirilmiş saldırıdan oluşan düşmanca bir ele geçirme mi olacağını bilmiyordum.

Üzerime çıkıp kalbimi hızla attıran bir kararlılıkla beni tamamen doldurmasına hazırlıklı değildim. Bakışlarındaki ışıltı ve alnındaki ciddiyet beni endişelendirdi. Acımasız itişleri ve şiddetli öpücükleri beni kaygıya sürükledi.

Ama ne kadar endişeli ve kaygılı olsam da vücudumun onun dokunuşlarına, içime, dışıma, öpücüklerine ve penetrasyonuna tepki vermesini engelleyemedim.

Tek seçeneğim, beni gittikçe yukarı çıkarıp ayak parmaklarımı kıvırtan bir orgazm için vücudumu hazırlayıp yanında götürürken tırnaklarımı omuzlarına geçirmektir.

Birbirimizi savaş alanında kovaladık, ikimiz de yumuşak değildik. İkimiz de vahşiydik, birbirimizi anlamadığım bir tür öfkeyle besliyorduk. Çözemediğim bir korku ipliği ve bacaklarımı titretip sesimi kesen bir belirsizlik fısıltısıydı bu.

O savaş alanında çarpıştık, birbirimizi becerdik, birbirimize bindik ve zamanı geldiğinde birlikte boşaldık. O parçalanmış inlemeyle ve ben de nefes nefese bir iniltiyle boşaldım. Dalgalandık ve uzun, kavurucu anlar boyunca düştük.

Nefes almayı ve göz kırpmayı hatırladığımızda, dirseklerine dayanarak kalkıp güçlü parmaklarıyla yanaklarımı kavradı ve ilk sorusunu sordu. “Denizde, Hayalet’te yaşamayı mı seviyorsun, yoksa Monte Carlo’daki tepede, karada bir evde yaşamayı mı tercih edersin?”

Böyle bir şey beklemiyordum.

Cevap veremedim.

Hayalet’te yaşamayı seviyordum ama tepedeki evde vakit geçirmekten de hoşlanırdım. Orada kendimi ne kadar evimde hissettiğimi hâlâ hatırlıyordum. İçeri girdiğimde ne kadar sakin ve meraklı olduğumu. Anılarım annesi yüzünden biraz lekelenmişti ama orada yaşadığımızı çok kolay hayal edebiliyordum.

O, beynindeki bazı kimyasallar sayesinde vücudunu bir sonrakine tura hazırlayarak sertleşirken altında kıvrandım.

“Cevap ver, Pimlico. Cevap vermen önemli.”

Neden önemli olduğunu açıklamasına gerek yoktu.

OKB’si en beklenmedik yerlerde ortaya çıkıyor ve bazen tamamen ortadan kayboluyordu.

Mercerlarda temizlik konusunda yaşadığı aksilikten sonra, Spot’ın neden olduğu küçük dağınıklıklar veya karışıklıklar

umurunda bile değildi. Bazı geceler sadece birkaç dakika çello çalarken diğer geceler saatlerce çalardı. Bazı geceler bana sıkıca sarılırdı ve yatağının başucundaki çekmecedeki sakladığı marihu-anayı hiç içmezdi. Diğer gecelerde ise saatlerce dışarıda sigara içerdi.

O gerçekten bir anomaliydi ve tamamen öngörülemezdi.

Parmaklarımı şakaklarındaki terli saçlarının arasında gezdire-rek olabildiğince dürüstçe cevap verdim. “İkisinde de yaşayabili-rim. Neden birkaç ay Hayalet’te, birkaç ay da orada geçiremeye-lim ki? Gerçekten karar vermem mi gerekiyor?”

Gülümseyerek beni öptü. “Bu yeterli. Ben de aynı fikirdeyim.”

Sonra, sanki bu konuşma hiç olmamış gibi hızla yukarı doğ-ru hamle yaparak beni hazırlıksız yakaladı ve aletinin etrafında kasıldım.

Artık konuşmuyordu, onun yerine konuşan bedeniydi.

Beni karnımın üstüne çevirdi ve tekrar içime girdi, her iti-şinde vücudumu yatağa bastırdı. Kalçaları daha sert, daha hızlı hareket ederken dişleri enseme saplanmıştı.

Ona doğru bir yay gibi eğildim, klitorisimi çarşafa bastırdım, ikinci kez girdaba karışmak için lezzetli bir sürtünme buldum.

Genellikle Elder ikinci kez boşalırken ben ona eşlik ediyor olmazdım, vücudum onunki kadar güçlü değildi. Ama bu sefer, onun yoğunluğu tarafından yukarı doğru itilip kendi sorula-rıyla yanarken, o beni daha sert ısırıp içime boşaldığında çığlık attım.

Amım onun aletini defalarca sıktı, beni kemiksiz ve ter için-de bıraktı.

Sanki sorusunu uzatmak istemiyormuş gibi, dudakları ku-lağıma kondu. Ben karnımın üstünde, onun altında yatarken göğsü sırtıma yapıştı.

“İkinci sorum doğrudan bir cevap gerektiriyor, Pim.”

Üzerime ağırlığını daha fazla verirken, “Tamam,” diye soludum. Vücudunun ağırlığı, sorusuna da ağırlık katıyor gibiydi; beklentiyle havayı elektriklelendiriyordu.

Dilinin ucunu kulakmememin etrafında gezdirerek, “Benimle evlenir misin?” diye mırıldandı.

Gözlerim birden açıldı. Tüm uyuşukluk gitmişti.

Uyanık ve heyecanlıydım, hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. “Ne?” Onun altında sıkışıp kalmasaydım sıçrayıp ona dönerek yüzüne bakardım. Onun yüz hatlarını görmek, gözlerine dalmak, bunun gerçek olup olmadığı görmek istiyordum. Ama tek yapabildiğim titremek ve gözyaşları dökmekti. “Az önce ne dedin?”

“Dedim ki...” Boynumun arkasını öpüp burnunu tenime sürttü. “Benimle evlenir misin?”

“C-ciddi misin?”

Dışleri derime yapıştı, uyarı olarak o noktaya keskin bir ısırik bıraktı. “Fazlasıyla. Ve hemen bir cevap istiyorum. Bana tekrar sordurma.”

Sesindeki kararlılık. Tonundaki kocaman vaat.

Bu gerçek.

Aylardır bir rüyada yaşadığımı ve tek bir inanılmaz mace-rayla tüm fantezilerimin keyfini çıkardığımı inkâr edemezdım. Bu fazlasıyla yeterliydi ama bazı akşamlar, yatakta dudaklarımız birbirine kenetlenirken ya da denizde çıplak yüzerken, hiç teklif edecek mi diye merak ediyordum.

Bir kâğıt parçası ya da isim değişikliği gerekmeden her şey doğal bir şekilde gerçekleşmiş olsa da, bizi resmi olarak birbirimize bağlamak isteyecek mi diye merak ediyordum. Zaten hayatımı yapabildiğim her şekilde onun hayatına bağlamıştım. İstesin ya da istemesin, ruhum onundu. Bu soruya ihtiyacım yoktu ama aynı zamanda tek istediğim şey de buydu.

Kalçasını bir kez ittiğinde yatağa geçerek eridim. Penis uyanıyor, vücudunun mükemmel üçlü boşalma ihtiyacıyla sertleşiyordu.

“Benimle evlenir misin?” diye tekrar sordu, vücudu her kalp atışında şişiyordu. “Cevap ver. Cevap vermene *ihtiyacım* var.”

“Evet,” diye yastığa doğru fısıldadım, şok ve hayret içimde yıldırımlar çaktırıyordu.

“Duymadım.” Tekrar itti, parmakları fısıldadığım yastığa gömüldü.

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerindeki siyah ateşe âşık oldum. Ona ait olmam için duyduğu ihtiyaca, her zaman taşıdığı ezici şehvet ve sevgiye.

Eğer Elder Prest ile evlenirsem, hiçbir şeyim eksik olmazdı. Asla istenmeyen biri olmazdım. Asla incinmezdim. İstedğim oydu. Parası, malı ya da işi değil.

Sadece o.

“Evet. Evet, seninle evleneceğim.”

Üzerime eğilip ağzımı ele geçirdi, beni derin bir şekilde öptü ve ben de dilinin saldırısını kabul etmek için boynumu eğdim. “Tanrı’ya şükür.” Kalçaları daha hızlı çalışmaya başladı, beni doğru şekilde delip geçiyordu. “Şimdi bunu bitirebilir ve son sorumu sorabilirim.”

Onun istediği şey üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Teklifinden sonra göğün en yüksek yerine uçuyordum ve geri dönmenin bir yolu yoktu.

Onun beni becermesine izin verdim, içimde hızla yükselen ve diken diken eden sıcaklıkla tükendim.

Sırtüstü yuvarlanan Elder, beni de kendisiyle birlikte çekerek üstüne yatırdı. Büyük elleri kalçalarımı kavradı, her hareketinde göğüslerim sallanırken bizi bir arada tuttu. Aynı ritimde hareket ediyorduk, nefesimiz çılgındı, tenimiz nemliydi ve üçüncü

orgazm bizi bulduğunda, Elder kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Beni göğsüne çekerek sanki asla bırakamayacakmış gibi kucakladı.

Şok dalgaları bizi vurmayı bıraktığında bir kez daha kulağıma burnunu sürttü. Üçüncü sorusunu yumuşak, nazik ve korkak bir sesle sordu. “Bir hayvan evlat edindik. Bir çocuk evlat edinmeye ne dersin?”

ELDER

PİM TAMAMEN HAREKETSİZLEŞTİ.

Doğrulurken yüzümü buruşturarak ondan ayrıldım ve kucağıma oturtup bana baksın diye onu kendime çevirdim. Çıplak ve yapış yapıştık, en mahrem şekilde birbirimize bağlıydık. Pim titrek parmaklarla yüzümü avuçladı. “Ne?”

Bunu sormamın doğru olup olmadığını bilmiyordum. Muhtemelen aptalca, çok aptalca bir fikirdi. Ama bu fikri desteklediğimi bilmesini istedim. İhtiyacımızdan fazlasına sahip olduğumuzu. Yardımcı olan ve güvenilir personelimiz ile istemediğimiz takdirde bize hiçbir etkisi olmayacak, sayısız insana sunulabileceğimiz bir yaşam tarzımız olduğunu.

Tanımadığımız bir bebeğin veya çocuğun istismara uğradığını, kaybolduğunu ve istenmediğini düşündükçe OKB adaletsizliğe ve kedere daha fazla takılıyordu.

Tess Mercer haklıydı.

Bazen bir hayat kurtarmak, bir hayat yaratmaktan daha iyiydi. Ve biz birden fazlasını kurtarma yeteneğine sahiptik. Tabii Pim, içinde var olduğunu bildiğim muazzam sevgiyi ve şiddetli koruma güdüsünü paylaşma fikrine kalbini açabilirse.

Ensesini avuçlayarak alnını alnıma değdirdim. “Hayır diye bilirsin, Küçük Fare. Eğer-”

“Evet.” Kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekti. Muhteşem yeşil ela gözlerinden akan yaşlar kalbimi boğdu ve boğazımı düğümledi. “Cevabım evet.”

Sesindeki hıçkırık beni parçaladı. Onu öpüp gözyaşlarını yaladım. “Gerçekten mi?”

Geri çekildi, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. “Bir gün bir mucize gerçekleşip de hamile kalabileceğim umudundan asla vazgeçmeyeceğim ama bunu ben de düşündüm. Genciz, o kadar uzun süredir birlikte değiliz ama kalbimde bunun doğru şey olduğunu biliyorum. Yapılması gereken şey bu.”

Başımı salladım, tüm varlığı en saf aşkla parıldarken tekrar yutkundum. “Mercer ile iletişime geçeceğim. Uygun muyuz diye bakacağım.”

Gülümsedi. “Bence uygunuz.” Pim üzerimden indi, yataktan atlarken elimden çekti. “Gelip benimle duş al. Sonra birlikte e-postayı yazabiliriz.”

Söz konusu bu kadın olduğunda hiçbir şeyi reddedemezdim. Yere kaydığımdaya yatağın altından fırlayıp sahte bir hırıltıyla ayak bileğime saldıran Spot’ı kıl payıyla ıskaladım.

Birlikte duş almak, hızla çarpan kalbimi sakinleştirdi ve karınımdaki ani gerginliği yatıştırdı.

Kurulandıktan sonra dizüstü bilgisayarımı alıp çıplak olarak yatağa tırmandık. Yeni bir belge açarken parmaklarım titredi.

Bir anda Pim benimle evlenmeyi kabul etmiş, geri dönülmez bir şekilde benim soyadımı almayı, sahip olduğum her şeyi paylaşmayı ve hem kâğıt üzerinde hem de kalbimde ailem olmayı kabul etmişti. Sadece kendini bana adamakla kalmamış, ikinci bir şansa ihtiyacı olan birinin annesi olmayı da kabul etmişti.

Tıpkı kendisi gibi kurtarılmış birinin.

Onu zaten karım olarak görüyordum.

PEPPER WINTERS

Bu nedenle, bizim ve başka birinin hayatını değiştirecek e-postayı yazarken mesajı yapabileceğim tek şekilde imzaladım:

Bir hayat kurtarmaya hazırız.

Herhangi bir hayatı.

Elder ve Tasmin Prest.

UZATILMIŞ SONSÖZLER

PIMLICO

İKİ AY SONRA

MONTE CARLO.

Âşık olduğum, aşktan uzaklaştığım ve tutuklandığım şehir.

Nişanlım, hayatımın aşkı, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar kendimi bağladığım adam, Elder Prest sayesinde hayatımın gerçekten yeniden başladığı şehir.

Elder birbirimize bakarken elimi tuttu. Siyah gözleri benim yeşil ela gözlerime bakıyordu.

Birkaç gün önce gelmiştik. Elder'ın çok sevdiği okyanusa bakan tepenin üzerindeki, Asya esintileri ve Akdeniz rahatlığıyla dolu muhteşem eve taşınmıştık.

Selix evlilik cüzdanımızı almamıza yardım etmişti ve önceki gün Elder için sade bir takım elbise, benim için de sade, beyaz bir yazlık elbise almaya gitmiştik.

Elder kabul edeceklerini ummadan ailesine davetiyeler göndermişti ama bu seferlik, bu durum onu rahatsız etmiyor ve mutluluğunu gölgelemiyordu. Kaybettiği şeyler ile birlikte kazandığı şeylere de razı olmuştu.

Eğer göz temasını kesmeye ve şahitlerimizin durduğu tarafa bakmaya cesaret edersem, Selix'i Elder'ın sağdıcı ve Hayalet'teki tatlı hizmetçi Louise'i de nedimem olarak görürdüm.

Biz sihirli kelimeleri söyledikten sonra evlilik cüzdanını imzalayacak iki şahit.

Tek istediğimiz buydu.

Sadece biz.

Yetersiz dekorasyonu olan sulh hâkimliği ofisinde bir Monako bayrağı ve resmi görünümlü bazı afişler vardı. Çiçek yoktu. Çelenk yoktu.

Önemli değildi.

Dünyanın en güzel yeri olsaydı bile fark etmezdim.

Tek önemli olan oydu.

Müstakbel kocam.

Sulh hâkimi, “Siz, Elder Miki Prest, Tasmin Pimlico Blythe’ı yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz? İkiniz de hayatta olduğunuz sürece onu sevip koruyacak ve ona saygı duyacak mısınız?” diye sordu.

Elder gülümsediğinde kollarımdaki tüylerim diken diken oldu. “Ediyorum.” Biraz dönerek Selix’e elini uzattı ve Selix, daha önce hiç görmediğim bir yüzüğü onun bekleyen avucuna yerleştirdi. Sol elimdeki parmaklarımı açarak basit bir altın al-yansla birlikte onu da parmağıma taktı. Düğün ve nişan yüzüklerim bir kerede verilmişti.

Gözyaşlarım yüzünden parıldayan elmaslar anında bulanıklaştı ve görüşümde gökkuşakları oluşturdu. Parlak kesim basitti, elmas büyüktü ve kusursuzdu. Sanki her zaman oraya aitmiş gibi parmağımda duruyordu.

Elder eğildi. “Jethro Hawk’tan başka bir elmasını daha vermesini istedim. Bence sana yakışıyor.” Boğazımı temizleyip bizi evlendiren beyefendiye bir kez daha bakarken başparmağıyla peni bileziğimi okşadı.

Sulh hâkimi bana döndü ve aynı soruyu biraz değiştirerek sordu. “Ve siz, Tasmin Pimlico Blythe, Elder Miki Prest’i yasal

olarak kocanız olarak kabul ediyor musunuz? İkiniz de hayatta olduğunuz sürece onu sevip sayacak ve ona sadakatle bağlı kalacak mısınız?”

Başımı salladım, kalbim güzel çiçeklerle süslenmişti ve tüm gücüyle atıyordu. “Kabul ediyorum.”

Louise öne eğilip bana Monte Carlo’da sipariş ettiğim yüzüğü uzattı. Elder’ın parmak ölçüsünü, bir hafta önce yat çizimlerini yaparken gözlemleyerek tahmin etmek zorunda kalmıştım. Ölçüleri aldıktan sonra Selix’i bir kez daha göreve göndererek, internette sipariş verdiğim kuyumcuya doğru ölçüleri vermesini söyledim.

Kalın altın yüzüğü parmağına takarken üzerine kazınmış yazıyı yüksek sesle okudum. “Beni sevmekten fazlasını yaptın. Beni kurtardın.”

Elder elimi o kadar sıkı tuttu ki canım yandı.

Sulh hâkimi dosyasını kapattı ve önünde tuttu. “Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz.”

Elder’ın, arzularının baskısından kaçınmak için beni tatlıca öpeceğini düşünmüştüm. Bundan sonra yatağa atlayamazdık. Katılmamız gereken başka bir randevumuz vardı.

Aynı derecede önemli.

Aynı derecede hayati.

Ancak Elder kendini üstüme attı, beni kucakladı ve şiddetle öptü.

Selix ve Louise alkışlarken ben de kocamı ilk kez aynı şiddetle, aynı hararetle öptüm.

“Hazır mısınız?”

Arabadan inip buluşmaya karar verdiğimiz otele doğru giderken Elder’ın elini sıkıca tuttum.

“Hiç değilim.” Endişemi gizlemek için elimden geleni yaparken güldüm.

Daha yeni evlenmiştik.

Bebek sahibi olmak için normalde birkaç dakika değil, birkaç yıl geçmesi gerekirdi.

Tess ve Q’ya bir hayat kurtarmakla ilgili mesaj attığımızdan bu yana iki ay geçmişti ve o süre içinde, en büyük sevinç ile mutlak korku arasında gidip gelmiştim. Bu kararın sorumluluğu, gece tam bir panikatakla uyanmama neden olmuştu ama Elder beni sakinleştirip vazgeçme şansı vermişti. Öte yandan o zaman da, çok bağlandığımız şeyi kaybetme düşüncesi başka bir panikatağa neden olmuştu.

Zavallı Spot, duygularımın neden bir uçtan diğer uca sıçradığını anlamıyordu. Sadece Elder biliyordu çünkü o da aynı şekilde hissediyordu. Birçok gece karanlıkta konuşarak, doğru şeyi yapıp yapmadığımızı merak ederek, her sonucu tartışarak, her senaryoyu test ederek geçirmiştik.

Ama sonuçta önemli olan birbirimize olan sevgimizdi. İçinde bulunduğumuz kutsanmış durum ve kurmak için can attığımız aile önemliydi.

Elder beni kendine yaklaştırıp kolunu bana doladı. Altın alıyansı parlak güneş ışığında parıltıyordu, tıpkı parmağımdaki kusursuz elmasın beni ona bağladığı gibi, onu sonsuza kadar bana bağlıyordu.

Bunu yapabiliriz.

Bunu yapıyoruz.

“Eğer velet çirkin çıkarsa ve fikrini değiştirirsen, motoru çalışır durumda tutabilirim.” Selix, Elder’ı omzuyla dürttü ve son derece ağır bir durumu hafifletmeye çalıştı.

“Ha ha,” dedi Elder kuru bir şekilde.

Hepimiz hâlâ düğün kıyafetlerimizi giyyorduk. Fiji ve diğler Pasifik adalarında yaşıdığımız aylar boyunca giyindiğimizden daha sık bir haldeydik.

Yakında gelecek olan kaçak yolcumuzdan her bahsettiğimizde Selix'i izlemiştim. Çocuklardan bahsedildiğinde yüz ifadesi yok oluyordu, taşıdığı acının bir şekilde bununla ilgili olduğunu ima ediyordu.

Ona ne olduğunu doğrudan sormak için henüz yeterince cesaretim ya da merakım yoktu ama bir çocuğun hayatını kurtararak, bir şekilde birlikte onu da kurtarabileceğimi umuyordum.

Bu evlat edinme belgesinde benim ve Elder'ın isimleri yazıyor olabilirdi ama çocuk bizden çok daha fazlasını kazanacaktı. Hâlihazırda sıkı sıkıya bağlı, harika bir aileye girecekti. Amcaları kaptan, oyun arkadaşları denizciler olacaktı.

Otel lobisine girince, Tess'in e-postasında gönderdiği talimatları izleyerek asansörle otuz altıncı kata çıktık. Selix arkamızda kaldı, sessizce destek oldu ama bu hayat değıştiren kararın yükünü bize bıraktı.

Doğru oda numarasını bulan Elder derin bir nefes aldı, beni yanına çekti ve kapıyı çaldı.

Kapı kilidi ve kapı açılmadan önce içeriden ayak sesleri duyuldu. "Pim. Elder. Sizi tekrar görmek ne güzel." Tess gülümseyip kollarını açarak beni kucakladı.

Chinmoku ile yaşanan kanlı çatışmanın ardından oradan ayrıldığımdan beri onu görmemiştim ama sanki daha dünmüş gibi geliyordu.

Elder'a hızlıca bir bakış attım ve onun kollarından çıkıp Tess'in kollarına geçtim, hâlâ sarsılmış ve şaşkın haldeydim. Bir günde hem eş hem de anne olacağıma inanamıyordum. "Merhaba, Tess."

“Geldiğine çok sevindim.” Her iki yanağını da öpüp kenara çekildi. “Lütfen, içeri girin.”

Elder onun davetini kabul etti ve Tess’in arkasındaki odaya baktı. Q, elleri cebinde duruyordu. “*Bonjour.*”

“Merhaba.” Elder da başını sallayarak selam verdi.

Onlara bugün evlendiğimizi söylememiştik. Onları düğünümüze davet etmek istemediğimizden değil, sadece ikimiz için son bir şey yapmak istediğimizden.

Artık ebeveyn olmuştuk. Ama evliliğimiz bize aitti.

“Gelin,” dedi Tess. Q’ya doğru ilerleyerek arkasında saklanan minik siluete elini uzattı. “Sizi Aria ile tanıştırayım.”

Küçük bir kız, Q’nun bacaklarının arasından çıkıp bizi ihtiyatla izlerken kalbim tel gibi gerildi, korku ve sevinç karışımı bir duygu ile kanadı. Konuşmadı ama Tess bizi bu konuda uyarmıştı.

Bu küçük kız, hamile kadınları açık artırmada sadist sapıklara satan bir insan ticareti evinden kurtarılmıştı. Zamanında satılmayan kadınlar, diğer hamile kadınlarla birlikte kaldıkları aşırı kalabalık yatak odalarında bebeklerini doğuruyor, bebeklerinin zihinlerinin çevrelerindeki kötülükten etkilenmemesi için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Q bu örgütü çökertmiş, çocukların çoğunu ve annelerini, annelerin isteğine bağlı olarak ya birlikte ya da ayrı olarak yeni evlere yerleştirmişti. Aria en zor olanıydı çünkü henüz konuşmıyordu. Annesi onun gözleri önünde öldürülmüştü ve aileler neşeli, mutlu bir çocuk istiyorlardı. Kimse sessizliğin koruma olarak sağlayabileceği psikolojik derinliği anlayamıyordu.

Ama ben anlıyordum.

Elder da anlıyordu.

Sessiz bir çocukla yaşamaya hazırдық. Onu, tıpkı benim gibi sesine, kendine ve çevresine güvenmeyi öğrenene kadar yetiştirmeye de. Güvenlik ağını bırakıp gerçekten yaşamaya başlayana dek yanında olacaktık.

“Merhaba, Aria.” Onun seviyesine eğildim, beyaza çalan sarı saçlarını ve pembe yanaklarını inceledim. Buz mavisi gözleri, dört yaşındaki bedeninden çok daha bilge görünüyordu. Yaşına göre çok zayıftı ve güzel elbiseler yerine büyük beden erkek kıyafetlerini tercih ediyordu. O, tanımak için sabırsızlandığım bir gizemdi.

Elder da bana katıldı, dengede durmak için elini yere koyarak çömeldi. “Merhaba, ufaklık.”

Aria geri çekilip bize şüpheyle baktı.

Bunu kişisel algılamadık.

Tess bizi ilk dönem için iyi hazırlamıştı ve Aria’yı yavaş yavaş tanımak için önümüzdeki birkaç gün için aynı otele yerleşmiştik, böylece başka bir dünyanın daha kendisinden koparıldığını hissetmeyecekti.

O öğleden sonra kollarımıza atlayarak korkusunu yendiğini söylemek isterdim.

Ertesi sabah kahvaltıda, hepimiz süitimizde oda servisi için bir araya geldiğimizde, ona ne kadar değer verdiğimizi anladığını ve artık kucaklanamayacak kadar uzak durmadığını söylemek isterdim.

Ebeveynliğe adım atmamızın, evlilik törenimizde söylediğimiz bağlayıcı sözleri söylemek kadar kolay olduğunu söylemek isterdim.

Ama öyle olmadı.

Bizi çalıştırdı.

Bizi denemeye zorladı.

Onu daha şimdiden kelimelerle anlatılamayacak kadar çok sevdiğimizi fark etmemizi sağladı.

Ve sondan bir önceki gün, Elder ile birlikte Tess ve Q’nun süitinde kanepede oturup kokteyl içip Elder’ın işini tartışırken

Aria'nın sonunda kendi isteğiyle bana doğru gelmesi her şeyi çok daha değerli kıldı.

Ona aldığımız lego bloklarını bırakıp isteyerek yanıma geldi. Gözleri boğazıma kilitlendiğinde el salladım ama konuşmadım. Dudaklarımın neden hareket etmediğini anlamamış gibi başını yana eğdi.

Sese bu kadar odaklanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve sessizlikte rahatlık bulmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. Şimdi, sessizliği tercih etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum çünkü bu benim sahip olduğum tek güçtü ve çok uzun zaman sonra ilk kez, otelin kırtasiye malzemelerini çalıp sesimi kullanmak yerine yazmaya başladım.

Ona yaklaşmasını işaret ettim.

Oturduğum sandalyeye doğru yavaşça gelirken ben bir çember çizip içine çöp adam, çöp kadın ve çöp kız çizdiğimde gözlerini kâğıttan ayırmadı.

O minik parmağıyla resmi takip ederken ben yavaşça çemberin dışına yabalar ve kötü çizilmiş silahlar taşıyan çöp adamlar çizdim. Dört yaşındaki bir çocuğun tanımaması gereken şeylerdi ama o tanıdı.

Geri çekilerek başını iki yana salladı ve bana suçlayıcı bir bakış attı.

Elimi kaldırarak ondan tekrar yaklaşmasını istedim ve çemberin etrafına, çöp adam ailesini dışarıdaki kötü adamlardan koruyan daha fazla çizgi çizdim. Sonra Elder'ı, kendimi ve ardından onu işaret ettim.

Birkaç saniye sürdü, yüzü buruştuktan sonra anladığını gösteren bir ifadeyle düzeldi.

Hiç Kimse'ye mektup yazmaya hazır olmayabilirdi ama çizimleri anlayabiliyordu (ne kadar kötü olursa olsun) ve mesajımı anladı.

PEPPER WINTERS

Onu koruyacağımızı.

Onun tarafında olduğumuzu.

Tek yapması gerekenin bize güvenmek olduğunu ve bu güveni bir daha asla bozmayacağımızı.

ELDER

TESS VE Q FRANSA'YA DÖNDÜKTEN SONRA otelde bir hafta daha kalmaya karar verdik.

Aria'yı hazır olmadan bu kadar erken yerinden ederek üzmemek istemedik. Pim bir şekilde imkânsızı başarmış, küçük kızın güvenini kazanmıştı. Her gün saatlerce oturup anlamsız resimler çiziyorlardı. Pim başını sallayıp Aria'nın istediği bir şeyi getiriyor ya da Aria tereddütle gülümsüyordu.

Bir akşam yemeğinde ona yaklaşmama izin verdi ve yanıma oturdu. İkinci haftanın sonunda ise Pim tarafından kucaklanmak için can atıyordu ve ben de Pim'i kucakladığımda çekinmiyordu.

Sonunda onu Monte Carlo'daki evimize götürmeye karar verdiğimizde, adeta çiçek açtı.

Bahçeler en sevdiği yer haline geldi ve Pim, onun harika bir anne olacağını tahmin ettiğimde haklı olduğumu kanıtladı. Kalbim bir şekilde bu iki kıza da âşık olmaya devam etti. Hayatımda ilk kez OKB, yeni ailemi oturup izlemek için geride kaldı.

Birkaç ayı tepede yaşayarak geçirdik. Tüm bu süre boyunca okyanusa geri dönmek için sabırsızlanmaya başladım.

Bir gece, Pim Aria'yı yatırdıktan ve kurtardığımız kızımızdan tam anlamıyla bir kahkaha kopardıktan sonra yatağa sokuldu. "Hayalet'e geri dönelim, El. Okyanusu özlüyorum. Aria'ya

dalgaların üzerinde yazın tadını çıkarmanın ne kadar mükemmel olduğunu göstermek istiyorum.”

Benim sevdiğim şeyi benimsemiş ve benim için olduğu kadar onun için de önemli hale getirmiş olması, onu sıkıca sarıp öpmeme neden oldu.

Aptal bir denizaltı sayesinde Aria'ya denizin altındaki hayatı gösterebilme ve onlarla oynayacak birini bekleyen, yıllardır açılmamış oyuncakların arasına dalışını izleme düşüncesi beni mutlulukla doldurdu.

Gecenin çoğunu uyumak yerine sevişerek geçirdik ama ertesi gün yorgunluğumu kucakladım ve Jolfer'a, Hayalet'i bir sonraki yolculuğu için hazırlamasını söyledim.

Geçen ay, Alrik'in yapmam için bana sipariş ettiği gemi tamamlanmıştı ve ben de rahatlama ve tiksinti karışımı bir duygu ile anahtarları Pim'e teslim etmiştim. *Hammerhead*, onu geçmişine bağlayan son şeydi. Artık sahip olduğum her şeyin yarısına sahip olduğu için onu yürütebilirdi ama yatı kabul etmek yerine bir kurye çantası ve annemin New York'taki adresini istedi.

O gece, beni affetse de mesafesini koruyan kadına bir mektup yazdı, anahtarları ve kusursuz yataın fotoğraflarını zarfa koyup postaya verdi.

Mektubun içeriğini bana hiç okutmadı ama tepedeki evden ayrılıp son dakika ihtiyaçlarını almak için Aria'yı Monte Carlo'daki dükkânlara götürdüğümüz sabah, hiç beklemediğim bir telefon aldım.

Annem Pim'in ona verdiği hediyeı kabul etmişti.

Beni kabul etmişti.

Yeni torununu görmek istiyordu ve bu kirli geçmişı geride bırakıp birlikte yeni bir başlangıç yapabileceğimiz bir tatilde buluşup buluşamayacağımızı sormuştu.

Pim'in bana bir kez daha bu kadar paha biçilmez bir şey verdiğine inanamıyordum. İstemesem de bir şeylerin ters gideceğine dair korku damarlarıma doldu. Aria'nın denizi sevmeyeceğinden, bahçesini özleyeceğinden, benimle hiç konuşmayacağından veya bana güvenmeyeceğinden korkuyordum.

Ama ailece güvertede dururken Jolfer kornayı çaldığında ve Hayalet uzun uykusundan uyandığında, Aria karada hiç görmediğim bir şekilde parladı.

Hayallerimin kızı ve kalbimin koruyucusu olan kızım elimi tutup beni kendi seviyesine çektiğinde, mutluluktan neredeyse ölecektim.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Monte Carlo'nun küçülerek kaybolmasını izlemek için parmaklıklara koşarken nefesim kesildi.

Pim beni şok içinde yanağıma ovuştururken dilim tutulmuş bir halde buldu.

"Seninle konuştu mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, elimi tutup parmaklarımı öptü.

Evimi, karımı, ailemi gözden geçirdikten sonra onu döndürdüm ve dudaklarından öptüm. "O da, senin sessizken konuştuğun kadar yüksek sesle konuşuyor, Küçük Fare. Bir gün sesini kullanabilir ama o gün hiç gelmezse de onu gayet iyi anlayabiliriz."

Pim öpücüğüme karşılık vererek şehri izleme ve gün batımında içki içme düşüncelerimin yerini, özel yatak odasına bırakmasını sağlayan bir sıcaklık kattı.

Aria niyetimi duymuş olmalıydı ve annesini çalmamı onaylamıyordu. Peşinde küçük pembe dilini çıkararak koşan Spot ile birlikte geldi, ikimizin ellerini tuttu ve bizi korkuluğa sürükleyerek tepedeki evimize veda etmemizi sağladı.

Özgürdük.

Güvendeydik.

Bir aileydik, penilerin ya da dolarların hiçbir değeri yoktu çünkü dünyadaki en değerli iki şeye sahiptim.

Resmi olarak yaşayan en zengin piç kurusuydum.

O gece Pim Aria'yı uyutup duşa girdiğinde, e-postalarımı hızlıca kontrol ettim ve Mercer'dan bir e-posta geldiğini gördüm.

Kalbimi hızlandıran ve geleceğimi altüst eden bir e-posta.

Gönderen: Q Mercer

Alıcı: E Prest

Konu: Kurtardığın küçük hayat nasıl?

Bonsoir, Prest,

Başka birini kurtarmaya hazır mısın?

Pim banyo kapısını açıp bana doğru yaklaşırken arkasından buharlar yükseldi, nefes kesen çikolata rengi saçları ıslak tenine yapışmıştı. Bilgisayarımı kapatıp karımı kollarıma aldım.

Mercer'da aileye ihtiyacı olan başka bir çocuk, bende de yüzlerce boş odası olan bir yat vardı.

Sertleşip ısındım, gözkapaklarına ve dudaklarına öpücükler kondurdum. Sonra havlusunu açıp göğüslerini avuçladım.

O da inleyerek bana sıkıca sarıldı.

“Seni seviyorum, Tasmin.”

“Ben de seni seviyorum, El.”

Onu derin bir şekilde öptüm, aşağı çekip sırtüstü yatırdım. Dillerimiz birbirine dolanırken bileklerini tutup başının üstüne koydum.

Niyetimin ne olduğunu bildiğine inanarak bana şehvetli ve karanlık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ama önce aklımda başka bir şey vardı.

Son derece acil bir şeydi.

Dudaklarımı boğazına sürterek, “Sana soracak başka bir sorum var, karıcığım,” diye fısıldadım. Çok, çok önemli bir soru.”

PIMLICO

Sevgili Hiç Kimse,

Sana yazmayalı uzun zaman oldu. Umarım bunun bir sakıncası yoktur.

Sanırım seninle yaşarken, seni sevip her gün görebildiğim için yazmaya gerek duymuyorum. Senin dünyanın en inanılmaz babası haline geldiğini görüyorum. Senin en özverili, en muhteşem adam haline geldiğini görüyorum. Ve her gün süperstar bir kocam olduğunu düşünüp seni daha çok seviyorum.

Bana eksik olan her şeyi verdin.

Bana sahip olabileceğimi bilmediğim her şeyi sen verdin.

Sen bilmiyorsun ama annemle telefonda konuştuğumda, benim için yaptığın her küçük şeyi ona anlatıyorum. Senin ne kadar inanılmaz çello çaldığını ve bir zamanlar beni büyüleyen şarkıları Aria'ya nasıl öğrettiğini anlatarak onu eğlendiriyorum. Küçük, siyah saçlı kızımız Rosie'ye ne kadar sabırlı davrandığını ve kızımızın yataın etrafına yiyecek saklama alışkanlığını, bir daha asla acıkmayacağına ikna olamadığını anlatıyorum. Ve en yeni oğlumuz James için ne kadar harika bir rol model olduğunu anlatmaktan kendimi alamıyorum.

Aria'nın, James'in geldiği gün sessizliğini bozup yeni kardeşini Hayalet'e kabul etmesi çok komik. Ailemizin bu kadar zahmetsizce çalışması, denizleri aşması, keşifler yapması, çocuklarımıza hayat dersleri vermesi ve önceki dünyalarından gelen her türlü ızdırapta onların yanında olması çok komik.

Sen, tüm bunların işe yaramasını sağlayan yapıştırıcısın. Sen, Selix'in nihayet kederinden kurtulması, boşluğunu doldurması ve yeniden yaşamaya başlaması için ihtiyaç duyduğu en

iyi arkadaşsın. Sen, benim hayatta olmamın ve bu mükemmel fantezide yaşamamın sebebisin.

İtiraf edecek başka bir şeyim yok. İtiraf edecek panikataklarım yok. Boyun eğeceğim kâbuslarım yok ve bunların hepsi senin sayende.

Yıllardır, sen sadece benim kocam ve çocuklarımızın babası değil, aynı zamanda koruyucum ve en iyi arkadaşımsın. Sana verebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum ve ilk tanıştığımızda, düşüncelerim için bana bir peni uzattığın o ana geri dönebilsem, onu alıp gözlerine bakarak cesurca konuşurdum.

Düşüncelerimin paha biçilemez olduğunu çünkü hepsinin seninle dolu olduğunu söyledim.

Hayatımın kutsanmış olduğunu çünkü onu seninle paylaştığımı söyledim.

Çocuklarımız farklı insanlara doğmuş ve incinmenin ne demek olduğunu ilk elden öğrenmiş olabilirler ama şimdi onlar bizim. Kanları bizim. Gelecekleri bizim. Ve karşılığında, biz de onlara aitiz.

Seni seviyorum, Hiç Kimse.

Seni her zaman seveceğim.

İlk mektuplarımı kabul ettiğin ve ilk kelimemi beklediğin için teşekkür ederim.

Benimle evlendiğin ve hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim.

Beni bulduğun, kurtardığın, onardığın için teşekkür ederim.

Her şey için teşekkür ederim.

Sonsuza kadar senin,

Tasmin Prest

-SON-

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bu kitapla ilgili fikirlerini paylaşan beta okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Sadık okuyucularım Tamicka, Melissa, Melissa, Yaya ve Vickie'ye TEŞEKKÜR EDERİM. Dürüst ve yardımcı olmaya çalıştığınız için harcadığınız zaman ve gösterdiğiniz nezaketin hakkını asla ödeyemem.

İtiraf etmeliyim ki, bu kitabı yazmak kolay olmadı. Sonları sevmem, bunu itiraf etmek garip geliyor. Sonları, benimle özdeşleşmiş karanlık unsurları yazmaktan daha zor buluyorum. Hikâyeyi hakkıyla yazıp yazmadığımı asla bilemiyorum. Sonunu iyi bağlayamadığımı düşünüyorum ya da sonun okuyucunun beklentisini karşılamama ihtimaline karşı paniğe kapılıyorum. Umarım en azından kabul edilebilir bir son yazmışımdır. Bu kitabı daha güçlü hale getirmeye yardımcı olan dört yeni beta okuyucuya teşekkür etmek istiyorum: Julia, Heather, Smruti ve Kelsey. Beni teşvik ettiğiniz ve nazik, harika eleştirilerde bulduğunuz için teşekkür ederim.

Social Butterfly'ı yönetip blog turlarına ve pazarlamaya yardımcı olan Nina'ya teşekkür ederim.

Gruplarımı yönetip bana sadık bir destekçi olan Selen'a teşekkür ederim.

Dollar Serisi dünyasına dalmışken onu uzun saatler boyunca görmezden gelmeme izin verdiği için kocama teşekkür ederim.

Ve bir kez daha benimle bu yolculuğa çıktığınız için siz okuyuculara teşekkür ederim. Söz veriyorum, çok büyük bir şey geliyor ve bunu duyurmak için sabırsızlanıyorum.

İnternette ve at dünyasında tanıştığım tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hayranlık duyduğum ve örnek aldığım tüm yazarlara teşekkür ederim.

Son olarak, hayatıma başka bir boyut katan ve bütün gün oturup yazdığım için formda ve aktif kalmamı sağlayan Sonny'ye (atım) teşekkür ederim. Bana yaşamayı asla unutmamamı hatırlattı. Ona bakmak benim için bir ayrıcalık.

xx

Yaklaşan yayınlardan ilk haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Haber Bültenine katılın (size spam göndermeyeceğine ve sizi rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

YAZAR HAKKINDA

Tam zamanlı bir yazar olma hayallerinin peşinden giden Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Kahraman dallarında ödüller kazanarak tanınırlık kazandı. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotik Gerilim dallarında 1 numara olmasının yanı sıra, iBooks'ta birçok kez 1 numara oldu. Şu ana kadar 20 kitabı okurlarıyla buluşturan yazar, üç yıl içinde yirmi sekiz kez en çok satanlar listesine girdi.

Pepper, hem geleneksel yayınevleriyle çalışan hem de kendi kitaplarını yayımlayan hibrit bir yazardır. Pure Corruption serisi Grand Central (Hachette) tarafından yayınlanmıştır. Trident Media ile sözleşme imzalamış ve kitapları dünya çapında birçok dile çevrilmiş ve sesli kitap olarak da yayınlanmıştır.

Kişisel bir not olarak, Pepper on altı yıllık bir aradan sonra yakın zamanda at binmeye geri döndü ve şu anda Sonny adında muhteşem bir siyah ruşen (hadım edilmiş erkek at) sahibi. Eski bir yarış atı olan Sonny, yeniden eğitilerek keyifli gezinti yapan, dresaj ve gösteri atlama alanlarında başarı kazanan bir bineğe dönüştü. Pepper'ın yazmadığı zamanlarda en büyük keyfi at binmektir.

Hayatındaki diğer erkek ise en yakın arkadaşı ve ilk görüşte âşık olduğu kocasıdır. Eşi ona hiç evlenme teklif etmedi ve bir bahis sonucu evlendiler ancak on bir yıl, sayısız macera ve

eğlencenin ardından, Pepper hâlâ romantizme gönülden bağlı biri olarak kendi peri masalını yaşamaya devam ediyor.

Pepper ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen aşağıdakileri takip edin:

Facebook: Peppers Books

Instagram: @Pepperwinters

Facebook Grubu: Peppers Playground

Web sitesi: www.pepperwinters.com

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanımış otuzdan fazla kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez çok satanlar listesine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizmden Yetişkinliğe Geçişe kadar birçok türde eşeri kaleme almaktadır. Altı at, bir tavşan ve çok yardımsever eşiyle birlikte küçük bir çiftlikte yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin:

www.pepperwinters.com

